

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

David Baldacci _ Şüpheli Gerçek
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...
Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görme engelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele" düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tüm yasal sorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.
www.kitapsevenler.com
web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.
Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.
Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi
bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir." Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.
Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.
Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com
Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.
Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz. Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...
Teşekkürler.
Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.
Tarayan Mahmut
David Baldacci _ Şüpheli Gerçek

KİTABIN ORJİNAL ADI
YAYIN HAKLARI©

THE SIMPLE TRUTH 1998 DAVID BALDACCI KESİM Telif Hakları Ajansı ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET A.Ş.'ye aittir.

BASKI

1. BASIM/ŞUBAT2000 AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş. Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar - İSTANBUL

ISBN 975 - 21 - 0000 - 7

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Celâl Ferdi Gökçay Sok. Nebioğlu işhanı Cağaloğlu - istanbul Tel: (0212)513 63 65-526 80 12 520 62 46-513
65 18 Faks: (0212)526 80 11 www.altinkitaplar.com into @altinkitaplar. com tr.

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

MUTLAK GÜÇ

GÖZALTI

ŞİKE

Michelle'e;
Gerçek su ki,
hayatım, sensiz yürümüyor.
Ayrıca bu kitap, çok özel bir çocuk olan
Brenda Gayle Jennings 'in anısına
ithaf edilmiştir.

teşekkürler

Jennifer Steinberg'e, bir kez daha olağanüstü araştırmaları için.

Lou Saccoccio'ya, askeri hukuk konularındaki yardımları için.

Lee Calligaro'ya, Vietnam Savaşı'nda orduda avukatlık ya-parkenki hikâyeleri beni büyülemişti. Kendisi aynı zamanda tanıdığım en iyi avukattır.

Steve Jennings'e, editör olarak isabetli yorumları için.

Warner Books ailesine: Larry, Maureen, Mel, Emi, Tina, Heather, Jackie J. ve Jackie M.; hayatımı çok daha zenginleştiren, inanılmayacak derecede iyi ve kendini adanmış diğer bir grup insan.

Anneme, çok iyi tanıdığım bir bölge olan Güneybatı Virginiya'yla ilgili ince ayrıntılar için.

Karen Spiegel'e, bu hikâyede uzun zaman yanımdaydı.

Avukat Ed Vaughan'a, Virginia hukuku ve uygulamalarının bazı ince ayrıntıları konusunda beni eğittiği için.

Diğer kaynaklara, beni büyüleyici bir yer olan Birleşik Devletler Yüce Mahkemesi konusunda aydınlattıkları için.

Arkadaşım ve temsilcim Aaron Priest'e, her zaman olduğu gibi, bu roman üstünde çalışırken bana çok iyi önerilerde bulundu.

Frances Jalet-Miller'a, bu kitabı hazırlamamda fazlasıyla zaman ayırıp çaba harcadığı için. Sen olmasaydın yapamazdım.

Gerçek bazen yalın, ama asla basit değildir. -Oscar Wilde

KIKWI KOZUM

Bu cezaevindeki kapılar üç santimetre kalınlığında ve çeliktendir; fabrikadan pürüzsüz çıkmış olmalarına rağmen, şimdi üzerlerinde pek çok iz vardır. Geniş yüzeylerinde insan yüzlerinin, dizlerinin, dirseklerinin, dişlerinin izleri ve kan kalıntıları birikmiştir. Cezaevi hiyeroglifleri olan acı, korku ve ölüm orada sürekli, en

azından yeni bir metal parçası gelene dek kalacak izler bırakmışlardır. Kapılarda göz hizasına gelen kare biçimli bir pencere vardır. Gardiyanlar buradan bakıp gözetimleri altındaki insan sürüsünün üstüne ışık tutarlar. Hiçbir uyarı olmaksızın coplar birer silah patlaması gibi kapılara çarpar. Kıdemliler buna iyi dayanır. Sessiz bir başkaldırı içinde gözlerini yere indirip belirli bir noktaya bakmadan öylece dururlar, ama hiç kimse buna ne aldırır, ne de fark eder. Mahkûmlar her seste ya da ışık vurmasında gerilir; bazıları pamuklu pantolonlarına işer ve siyah, alçak ayakkabılarının kenarından yere akıp gitmesini seyrederek. Eğer hayatta kalmak istiyorlarsa, kısa zamanda bu durumu atlatıp kahrolası kapağı arkadan çarpar, küçük birer çocuk gibi gözlerinde biriken yaşları ve midelerinin bulantısını bastırırlar.

Gece olunca etrafta görünen garip siluetlerin dışında, cezaevi bir mağara karanlığına bürünür. Bu gece fırtına vardır. Gökten bir yıldırım düştüğünde, ışık küçük pleksiglas pencereier-

den hücrelere düşer. Her çakışta camın üstüne gerilen kümes telinin petek deseni karşı .duvara vurur.

Işığın vurduğu, böyle bir anda, adamın yüzü sanki birdenbire su yüzüne çıkmış gibi, karanlığın içinden belirir. Diğerlerinin aksine o yalnız kalmakta, yalnız düşünmekte, hiç kimseyi görmemektedir. Mahkûmlar ondan korkarlar, hatta silahlı olmalarına rağmen gardiyanlar da çekinir, çünkü o korkutucu cüsseye sahip bir adamdır. Mahkûmlardan her biri kendilerine göre kaşarlanmış, şiddet dolu adamlar olmalarına rağmen, o önlerinden geçerken hemen gözlerini kaçırlar.

İsmi Rufus Harms'tır ve Fort Jackson Askeri Cezaevi'nde bir imha makinesi olarak tanınır: Eğer üstüne giderseniz sizi ezer. İlk adımı atmamasına rağmen, son adımı daima o atar. Yirmi beş yıl boyunca geçirdiği tutukluluk hayatı adamın üzerinde büyük etki bırakmıştır. Harms'ın vücudundaki yara izleri ve tam iyileşmemiş kırıklar da tıpkı bir ağacın halkaları gibi, orada geçirdiği zamanı anlatmaktadır. Öte yandan, beyninin yumuşak dokusunda, insanlık merkezlerinde çok daha kötü bir hasar oluşmuştur: Bellek, düşünce, sevgi, nefret, korku; hepsi lekelenmiş, hepsi ona ihanet etmiştir. Özellikle belleği, beikemiğinin ucundaki ezici demirden bir ur gibidir.

Heybetli cüssesinde hâlâ hatırı sayılır bir güç kalmıştır. O uzun, boğum boğum kollardan, omuzlarının sıklığından bu anlaşılmaktadır. Belinin genişliği bile olağanüstü bir gücün göstergesidir. Ancak Harms hâlâ sendeleyeen bir meşedir; tepesi kesilmiş, bazı dalları ölmüş ya da ölmekte, artık budama zamanı geçmiş, kökleri iki taraftan yarılmıştır. O yaşayan bir çelişkidir: Nazik, saygılı, Tanrı'sına inançlı; ama geri dönülmez bir biçimde acımasız katil rolüne bürünmüş. Bu yüzden gardiyanlarla diğer mahkûmlar onu kendi haline bırakırlar. Onun bu durumdan şikâyetçi olduğu söylenemez. Ancak bugün farklı. Erkek kardeşinin ona getirdiği şey; bir altın paketi, bir umut demetidir. Bu yerden çok, çok uzakta.

Bir başka ışık patlamasında gözlerinin kanlanmış, göz kenarlarının da kızardığı görülür; esmer, sert bakışlı yüzünden dökülen yaşlar seçilir. Işık solarken kâğıt parçasını düzeltir, gardiyanların burunlarını sokmamaları için ses çıkarmamaya gayret eder. Işıklar söndürüleli birkaç saat olmuştur ve zamanı öne alması imkânsızdır. Çeyrek yüzyıldır olduğu gibi, karanlık ancak şafağın sökmesiyle sona erecektir. Öte yandan, ışığın olmamasının da pek önemi yoktur. Harms mektubu zaten okumuş, her bir sözcüğü ezberlemiştir. Her bir hece bir bıçak gibi saplanmaktadır. Kapısının tepesinde koyu renkle Amerika Birleşik Devletleri ordusunun amblemi görülmektedir. O amblemi çok iyi tanımaktadır. Ordu neredeyse otuz yıldır onun işvereni, gardiyanı olmuştur.

Ordu, Vietnam döneminin başarısız ve unutulmuş eri Rufus Harms'tan bilgi istiyordu. Ayrıntılı bilgiler. Harms'ın vermesi mümkün olmayan bilgiler. Harms parmağını karanlıkta bile doğru hareket ettirerek mektupta bunca yıldır içinde sürüklenmekte olduğu anı parçacıklarını en çok uyaran bölüme dokundu. Bu parçacıklar sonsuz bir karabasanı başlatmıştı, ama asıl olan çok çok gerilerde kalmış gibiydi. Harms mektubu ilk okuduğunda başını kâğıdın üstüne iyice eğmiş, sanki daktiloyla basılmış bu şekilciklerdeki gizli anlamları ortaya çıkarmak; ölümlü yaşamının en büyük gizemini çözmek istemişti. Bu gece, o çarpık parçacıklar bir araya gelerek kesin bir anımsamaya, bir gerçeğe dönüşmüştü. En sonunda.

Harms ordudan gelen mektubu okuyana dek yirmi beş yıl öncesine ait o geceden yalnızca iki şey anımsayabiliyordu: Küçük kız ve yağmur. Tıpkı bu geceki gibi, şiddetli bir fırtınaydı. Kızın yüz hatları narin, burnu minicik, cildi henüz güneşin, yılların ve kederin etkisiyle kırışmamış; doğrudan bakan gözleri mavi ve masumdu. Gözlerinin derinliklerinde, önündeki uzun yaşamın tutkuları daha yeni yeni biçimleniyordu. Cildi şeker beyazı ve bir çiçek sapı kadar narin boynundaki kıpkırmızı izler dışında

lekesizdi. O izler Er Rufus Harms'ın ellerine aitti. Akli tekrar tehlikeli bir biçimde kızın görüntüsüne kayarken elindeki mektubu buruşturan ellerine baktı.

Ne zaman o ölü kızcağızı düşünse ağlardı. Elinde değildi, ağlamak zorundaydı, ama bunu sessizce yapardı. Haklıydı da. Gardiyanlarla mahkûmlar birer şahin ve köpekbalığı gibiydiler. Kanın, zayıflığın kokusunu bir milyon mil öteden alır; gözlerinizin seyirmesinde, derinizdeki gözeneklerin açılmasında, hatta terinizin kokusunda bunu görürlerdi. Burada güçlü, hızlı, sert ve çevik olmak yaşamak demektir. Ya da yaşamamak.

Askeri inzibat onları bulduğunda kızın yanında diz çökmüştü. Çocuğun incecik elbisesi minicik bedenine yapışmış; sanki çok yükseklerden sığ bir mezara bırakılmış gibi toprağa gömülmüştü. Harms başını kaldırıp inzibata bir kez baktı, ama kararmış silüetlerden başka hiçbir şey algılamadı. Hayatında hiç böylesine bir gazap duymamıştı; midesi bulanıyor, gözleri kararıyor, nabızı, soluğu, tansiyonu durma noktasına geliyordu. Sanki beyninin kafatasından fırlayıp sırlıklam havaya fışkırmasını engellemek ister gibi elleriyle başını tutmuştu.

Başını indirip bir kez daha ölü kızı, sonra onun yaşamına son veren, titreyen bir çift ele bakınca, sanki birisi içine takılı prizi çekmişcesine öfkesi tükendi. Bedensel işlevleri anlaşılabilir bir biçimde onu terk ederken sırlıklam, titreyerek ve dizleri çamura batmış bir durumda diz çökerek öylece kalakaldı. Tanıklardan biri sonradan onu, soluk yüzlü küçük bir kurbanın başında duran yeşil üniformalı siyah büyük şef olarak tanımlayacaktı.

Ertesi gün küçük kızın adını öğrendi: Ruth Ann Mosley, on yaşında, Güney Carolina, Columbia'dan. Küçük kız ve ailesi üsteki ağabeyini görmeye gelmişlerdi. Harms o gece Ruth Ann Mosley'yi, kendi 1.95 metre boyunun ve yüz elli kiloluk cüssesi-nin yanındaki küçük, hatta minicik bir ceset olarak tanımıştı, inzibattan birinin kafatasına indirdiği tüfek dipçığının bulanık gö-

rüntüsü, Harms'ın o gecedan anımsadığı son bellek parçacığıydı. Darbeyle yere, kızın yanı başına serilmişti. Kızın cansız yüzü yukarı bakıyor, hareketsiz duran vücudunun her çukurunda yağmur damlacıkları birikiyordu. Rufus Harms kendi yüzü çamura saplanırken başka bir şey göremedi. Ve başka bir şey de hatırlamadı.

Bu geceye dek. Ciğerlerini yağmur havasıyla şişirip gözlerini yarı açık pencereden dışarı dikti. Birdenbire ender bulunan o yaratıklardan biri haline gelivermişti: Hapisteki masum adamdı o.

Yıllarca böylesi bir kötülüğü bir kanser gibi içinde taşıdığına kendi kendini inandırmıştı. Bir başkasının, daha da kötüsü bir çocuğun canını almış olduğu için intihar etmeyi bile düşünmüştü. Ancak o, Tann'ya yönelmiş herhangi bir mahkûmdan öte, fazlasıyla dindardı. Bu yüzden zamanı gelmeden son nefesini verme günahını işleyemezdi. Kızın ölümünün öteki dünyada kendisine şu anda çektiğinden bin kat daha fazla acı hazırladığını da biliyordu. Oraya koşmaya istekli değildi. Şimdilik burası, bu insan yapısı hücre daha iyiydi.

Artık yaşama kararının doğru olduğunu biliyordu. Tanrı bu an için onu canlı tutmuştu. Şaşırtıcı bir netlikle o gece, hücresinde yanına gelen adamları anımsadı. Her bir buruşmuş yüz, bazılarının üniformalarındaki şeritler; tüm silah arkadaşları aklında belirdi. Avlarını kuşatan kurtlar gibi, sayılarının fazla oluşlarından dolayı duydukları cesaretle çevresinde dönüşlerini, sözcüklerle nefretlerini kusmalarını hatırladı. O gece yaptıkları Ruth Ann Mosley'nin ölümüne neden olmuştu. Ve gerçekte Harms da onunla birlikte ölmüştü.

Bu adamlara göre Harms, eli silah tutan, ama hiçbir zaman ülkesini savunmak için savaşmamış bir askerdi. Kuşkusuz, başına gelenleri hak ettiğine inanıyorlardı. Artık o, uzun zaman önce işlenmiş bir suç yüzünden aldığı cezaıyla bir kafeste yavaş

yavaş ölmekte olan, orta yaşlı bir adamdı. Kendi adına adaletin yerine getirilip getirilmediğini görmeye gücü yoktu. Her şeye rağmen, Rufus Harms gözlerini hücresinin bildik karanlığına dikerken, kendisine güç veren tek bir tutkusu vardı: Yirmi beş yıldır içini paralayan ve her gün biraz daha artan suçluluk duygusunun ardından, artık acı çekme sırasının onlara geldiğini bil-mesiydi. Annesinin ona vermiş olduğu eski İncil'i kavrarken kendisini asla terk etmeyen Tann'sına bunun için söz verdi.

Amerika Birleşik Devletleri Yüce Mahkemesi'ne geniş, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen basamaklardan çıkılıyordu. Bunları tırmanmak Zeus'la görüşebilmek için Olimpos Dağ'ına çıkmaya benziyordu ve gerçekte yapılan da buydu. Ana kapının üstünde HUKUK ÇERÇEVESİNDE EŞİT ADALET yazıyordu. Bu cümlelerin yazılış nedeni herhangi bir belge ya da mahkeme hükmüne dayalı oluşu değil; adliye binasını tasarlayıp yapan mimar Cass Gilbert'in isteğiydi. Bu sözcükler Gilbert'in unutulmayacak bir hukuk deyişi için ayırdığı alana tam uymuşlardı.

Görkemli bina zeminin üstünde dört kat yükseliyordu. Kaderin garip bir cilvesi olarak, Kongre yapım için gerekli fonu 1929'da ayırmış, ama o yıl borsa çöküp Büyük Buhran başlamıştı. Binanın dokuz milyon dolarlık maliyetinin hemen hemen üçte biri mermer alımına gitmişti. Dış cephedeki som Vermont mermerler bir kamyon filosu tarafından taşınmış; içerdeki dört mahkeme salonu Georgia kayasıyla donanmış; büyük giriş holü dışındaki zeminlerle duvarların büyük bölümü süt rengi Alabama taşıyla kaplanmıştı. Yerlerse daha koyu

renkli İtalyan mer-meriyle, diğer taraflar da Afrika taşıyla döşeliydi. Holdeki sütunlar Montarrenti ocağından çıkarılıp Knoxville, Tennessee'ye gönderilen İtalyan mermerinden yapılmıydı. Orada sıradan insanlar bloklara binayı taşıyacak onar metrelik biçimlerini vermiş-

lerdi. Bina 1935'ten beri dokuz erkeğin; 1981'den beri de en az bir kadının profesyonel yuvası olmuştu. Bunların hepsi de olağanüstü başarılı kişilerdi. Binayı beğenenler buranın korint stili Yunan mimarisinin güzel bir örneği olduğunu söylüyorlardı. Beğenmeyenlere, binanın adaletin mantıklı dağıtıldığı bir yerden çok, kralların çılgın zevklerine adanmış bir saraya benzediğini öne sürüyorlardı.

Yine de, John Marshall'ın devrinden bu yana, Yüce Mahkeme, anayasayı savunmuş ve yorumlamıştı. Kongre'nin çıkardığı bir yasanın anayasaya aykırı olduğuna hükmedebiliyordu. Bu dokuz kişi görevdeki bir başkanı eninde sonunda istifaya ve onursuzluğa sürükleyebilecek bantlarla belgeleri vermeye zorlayabiliyorlardı. Ülkenin kurucuları tarafından Kongre'nin yasama ve başkanlığın yürütme yetkilerinin yanı sıra oluşturulan, Yüce Mahkeme önderliğindeki Amerikan yargı sistemi devletin üçüncü gücüydü. Ve yargılamaya gelince bunu çok iyi yapıyor, herhangi önemli bir konu hakkında verdiği hükümler aracılığıyla Amerikan halkının iradesini biçimlendiriyordu.

Büyük holde yürüyen yaşlıca adam da bu onurlu geleneği sürdürüyordu. Uzun boylu ve kemikliydi; gözlüğe gerek duymayan, yumuşak bakışlı gözleri vardı. Onca yıldır küçücük harfli yazılar okumasına rağmen, görüşü hâlâ mükemmeldi. Neredeyse hiç saç kalmamış; yıllar içinde omuzları daralıp eğilmiş ve hafif aksayarak yürüyordu. Buna rağmen Başyargıç Harold Ramsey'de yerinde duramayan bir enerji ve fiziksel eksikliğini fazlasıyla telafi edecek, eşsiz bir akıl vardı. Adımları bile özel bir amaç taşıyor gibiydi.

Ülkenin en yüksek yargıçydı ve bu da onun mahkemesi, onun binasıydı. Medya uzun süredir buraya tıpkı Warren Mahkemesi ve diğer selefleri gibi, "Ramsey Mahkemesi" adını takmıştı. Bu, onun geleceğe mirası olacaktı. Ramsey mahkemesini doğru ve dürüst bir elle yönetiyor, on yıla yakın bir süredir tutarlı bir çoğunluk sağlıyordu. Mahkemede perde gerisindeki uğraş-

lan severdi. Şurada burada özenle yerleştirilmiş bir paragraf ya da sözcük, bir noktada birazcık ödün verip ilerde karşılığında bir iyilik görmek. Ve doğru davanın gelmesini bekleyerek, mutlak saplantısı olan çoğunluğu sağlamak üzere gerekli beş oyu toparlamak.

Mahkemeye üye olarak katılmış ve on yıl önce en tepeye yükselmişti. Kuramsal olarak yalnızca eşitler arasında birinci olmasına rağmen, gerçekte bundan öteydi. Ramsey yoğun inançları ve kişisel felsefesi olan bir adamdı. Şansına, seçim sürecinde bugünkü politik inceliklerin olmadığı bir dönemde Yüce Mahkeme'ye atanmıştı. O zamanlar kürtaç, idam cezası ve ırkçılığa karşı kotalar karşısında adayın tavrı gibi, Yüce Mahkeme yargıcı olma sürecini son derece politize bir hale getiren rahatsız edici sorular yoktu. Eğer başkan sizi atamışsa, hukukta gerekli geçmişe sahipseniz veya dolabınızda gizlenmiş tatsız olaylar yoksa, işiniz oluyordu.

Senato Ramsey'yi oybirliğiyle onaylamıştı. Aslında hiç seçenek yoktu. Eğitimi ve hukukçuluk geçmiş birinci sınıftı. Hepsini önde gelen üniversitelerden alınmış birkaç diploması ve her birinde de sınıf birinciliği vardı. Daha sonra hukukun ve ona bağlı olarak da insanlığın izlemesi gereken yönle ilgili geniş kapsamlı kendine özgü kuramlarıyla ödül aldığı bir hukuk profesörlüğü süreci geliyordu. Ardından federal temyiz mahkemesine atanmış, kısa zamanda kendi dalında başyargıç olmuştu. Temyiz mahkemesinde çalıştığı sürede Yüce Mahkeme aldığı kararların birini bile reddetmemişti. Yıllar içinde doğru kişilerle bağlantı kurmuş, artık elinden geldiğince sıkı tuttuğu konumuna gelebilmek için yapması gereken her şeyi yapmıştı.

Bu mevkiyi çalışarak kazanmıştı. Hiçbir şey ona verilmemişti. Bu, onun kesin inançlarından bir tanesiydi. Eğer çok çalışırsanız, Amerika'da başarılı olurdunuz. Hiç kimsenin; ne yoksulların, ne zenginlerin, ne de orta sınıfın bir şey yapmadan istemeye hakkı yoktu. Amerika Birleşik Devletleri fırsatlar ülkesiydi,

Şüpheli Gerçek / F: 2

ama bunun için çalışmanız, ter dökmeniz, ödünler vermeniz gerekiyordu. Ramsey insanların çalışmaksızın ilerleyemediklerinden dolayı öne sürdükleri mazeretlere hiç dayanamazdı. Kendisi çok yoksul bir ailenin, içki içen, istismarcı bir babanın çocuğuydu. Annesi de ona kol kanat germemişti; babası annesinin bütün analık hislerini çoktan yok etmişti. Hayata başlangıcı pek umut verici olmamakla birlikte, şimdi neredeydi. Eğer o böylesi koşullar altında hayatta kalıp gelişebilmişse, başkaları da yapabiliirdi. Ve eğer yapamıyorlarsa, bu onların suçuydu ve aksini duymak bile istemiyordu.

Kendinden memnun bir şekilde iç çekti. Yeni bir adli dönem daha başlamıştı, işler düzgün gidiyordu. Ancak tek bir pürüz vardı. Bir zincir ancak en zayıf halkası kadar sağlamdır. Onda da bu zayıf halkalardan bir

tane vardı. Olası Waterloo'su. İşler şimdilik iyi gidiyor olabilirdi, ama ya beş yıl sonra? En iyisi o sorunları şimdi, daha kontrolden çıkmadan ele almak.

Elizabeth Knight'ta neredeyse dengini bulduğunu biliyordu. O da kendisi kadar akıllı, belki bir o kadar sertti. Bunu daha adaylığının onaylandığı gün anlamıştı. Yaşlı adamlarla dolu olan bir mahkemede genç bir kadın. Daha birinci günden beri onunla ilgileniyordu. Çekimser olduğunu hissettiği zamanlarda kararları ona yazdırıyor; çoğunluk toplayacak bir taslak kaleme almanın onu kesin bir biçimde kendi tarafına çekeceğini umuyordu. Onu kanatlarının altına almaya, yargı sürecinin inceliklerini öğretmeye çalışmıştı. Buna rağmen o, çok bağımsız ve inatçı çıkmıştı. Başyargıçların yerlerini kanıksadıklarına, boş bulunduklarına, sonuçta liderliklerini daha azimli olan başkalarına kaptırdıklarına çok tanık olmuştu. Ramsey asla o gruba katılmamaya kararlıydı.

Michael Fiske, Sara Evans'a, "Murphy, Chance davası için kaygılanıyor," dedi. Evans'ın adliyenin ikinci katındaki odasının-daydılar. Michael 1.90 boylarında, yakışıklı, bir zamanların spor-

cusuna yakışacak bir yapıya sahipti. Çoğu kâtip Yüce Mahke-me'de bir yıl çalıştıktan sonra özel bürolara, kamu hizmetine ya da üniversitelere daha prestijli konumlara geçerlerdi. Michael ise daha önce hiç görülmemiş bir biçimde, mahkemenin efsanevi liberali Yargıç Thomas Murphy'nin başkâtibi olarak üçüncü yılına giriyordu.

Michael olağanüstü bir zekâya sahipti. Beyni bir para sayma makinesi gibiydi: Kafasının içine akan veriler hızla ayrılıyor ve yerlerine gönderiliyordu. Gerçeğe dayalı bir düzine karmaşık senaryoyu aklında çevirebilir, başkalarına olan etkisini görmek için her birini test edebilirdi. Mahkemede zekâ yönünden kendine denk insanlarla birlikte, ulusal önem taşıyan davalarla ilgilenmek onu mutlu ediyordu. Yorucu entelektüel konuşmalar bağlamında bile, bir yasada yer alan sözcüklerle belirlenen çıplak gerçekten daha derin bir şeye zaman ve fırsat olabileceğini öğrenmişti. Yüce Mahkeme'den ayrılmayı gerçekten istemiyordu. Dış dünya ona hiç çekici gelmiyordu.

Sara kaygılanmış gibiydi. Murphy geçen dönem Chance davası için oy vermişti. Sözlü iddianame tamamlanmış, dava dilekçesi hazırlanıyordu. Sara yirmi yaşlarının ortalarında, 1.60 boyunda, incecikti, ama bedeninde hoş kıvrımlar vardı. Saçları gür ve koyu kumral olmasına rağmen yaz günlerinde sarıya çalışıyordu ve sanki her zaman hoş kokuyor gibiydi. Sara, Yargıç Elizabeth Knight'ın başkâtibiydi. "Anlamıyorum. Bu konuda arkamızda olduğunu sanıyordum. Tam ona göre. Küçük adam bürokrasiye karşı."

"O bir yandan da kendinden öncekileri devam ettirmeye inanır."

"Yanlış olsa bile mi?"

"Kilisede vaaz veriyorsun, Sara, ama ben yine de söylemeyi düşündüm. Knight o olmadan beş oy alamaz, bunu biliyorsun. Onunla bile eksik kalabilir."

"Peki, ne istiyor?"

Çoğu zaman böyle oluyordu. Üniü kâtip dayanışması. Pek çok utanmaz politikacı gibi, kendi yargıçları adına pazarlık ediyor, tartışıyor, yalvarıyorlardı. Yargıçlar açıkça oy avcılığı yapmaya, bir görüşün belirli bir biçimde ifade edilmesi ya da ricacı olmaya tenezzül etmezlerdi. Ama bu, kâtipler için olanaksız değildi. Aslında çoğu bu işten büyük gurur duyardı. Bu, ulusal çıkarların söz konusu olduğu, hiç bitmeyen muhteşem bir dedikodu sütunu gibiydi. Hem de ilk işlerinde çalışan, yirmi beş yaşındaki gençlerin elinde.

"O Knight'ın görüşüne kesinlikle katılmıyor değil. Ancak, Knight eğer toplantıda beş oy alırsa, hüküm ucu ucuna verilmiş olacak. Adam çiftliği vermeyecek, ikinci Dünya Savaşı'nda or-dudaymış. Buna çok büyük saygı gösteriyor. Görüş taslağını hazırlarken bunu bilmen gerekir."

Sara başıyla onayladı. Yargıçların geçmişleri, verdikleri kararlarda çoğu insanın düşündüğünden daha büyük rol oynardı. "Sağ ol. Ama kaleme almak için önce Knight'ın bir karara varması gerek."

"Tabii ki varacak. Ramsey, Feres ile Stanley'm reddine oy vermiyor, biliyorsun. Murphy toplantıda büyük olasılıkla Chan-ce'in lehine oy verecek. En kıdemli üye olduğu için, onun görüşü sorulur. Knight eğer toplantıda beş oy alırsa, ona bir şans verecek. Eğer sözünü yerine getirirse, sorun kalmaz."

Amerika Birleşik Devletleri ile Chance arasındaki dava bu dönemdeki gündemi oluşturuyordu. Barbara Chance orduda çavuştu. Korkutulmuş, taciz edilmiş ve erkek üstlerinden birka-cıyla tekrar tekrar cinsel ilişki kurmaya zorlanmıştı. Dava ordunun iç kanallarında görülmüş ve sonuçta adamlardan biri Askeri Mahkeme'ye çıkarılıp hapse atılmıştı. Ancak Barbara Chance bununla yetinmemişti. Ordudan ayrıldıktan sonra orduya tazminat davası açmış, kendisi ve diğer kadın askerler için bu düşmanca ortamın sürdürülmesine göz yumulduğunu iddia etmişti.

Dava ağır ağır gerekli yasal kanallardan geçmiş, Chance her seferinde kaybetmişti. Konu, yasalarda öylesine belirsizdi ki, sonunda kocaman bir balık gibi bu mahkemenin eşiğine düşüvermişti.

Ama ne yazık ki, yürürlükteki yasalar Chance'in kazanma şansının olmadığını gösteriyordu. Ordunun, gerekçesi ya da kendi kusuru ne olursa olsun, personelinin açacağı tazminat davalarına karşı hemen hemen dokunulmazlığı vardı. Ancak, yargıçlar yasanın dediklerini değiştirebilirlerdi. Knight ile Sara Evans da tam olarak bunu yapmak için sahne arkasında çalışıyorlardı. Thomas Murphy'nin desteği bu plan için çok önemliydi. Murphy ordunun dokunulmazlık hakkını tümüyle iptal etmeyi desteklemeyebilirdi, ama Chance davası en azından ordunun yenilmezlik duvarında bir delik açabilirdi.

Henüz görülmeyen bir davanın sonucunu tartışmak erken gibi görünebilirdi, ama birçok yargıç ve dava için duruşmanın pek heyecanı yoktu. Zamanı geldiğinde çoğu zaten kararlarını vermiş olurlardı. Sürecin duruşma aşaması daha çok yargıçların meslektaşlarına kendi görüş ve kaygılarını sergilemeleri için bir vitrin oluştururdu. Zihinsel korkutma taktiklerine benzer, "Yargıç Kardeş, o şekilde oy verirsen neler olabileceğini görüyor musun?" der gibi olurdu.

Michael kalkıp Sara'ya baktı. Sara onun ısrarıyla bir dönem daha mahkemede kalmıştı. Kuzey Carolina'da küçük bir çiftlikte büyüyen ve Stanford'da eğitim gören Sara'yı da burada çalışmış tüm kâtipler gibi ayrıldıktan sonra harika bir gelecek bekliyordu. İnsanın özgeçmişinde Yüce Mahkeme kâtipliğinin bulunması, bir avukatın çantasına koymak isteyebileceği hemen her yere girmesine yarayacak altın bir anahtardı. Bu bazı kâtipleri olumsuz bir biçimde etkilemişti, egolarının çok fazla şişmesine yol açmıştı. Ancak Sara ile Michael hiç değişmemişlerdi. Sa-ra'nın zekâsı, güzelliği ve son derece dengeli kişiliği, Michael'ın bir hafta önce ona çok önemli bir soru sormasının nedenlerindiydi -

den biriydi. Bu sorusuna kısa zamanda yanıt almayı umut ediyordu. Belki de şimdi. Hiçbir zaman özellikle sabırlı bir erkek olmamıştı.

Sara umutla başını kaldırıp ona baktı.

"Sorumu hiç düşündün mü?"

Kız bu anın geleceğini biliyordu. Yeterince uzun süre kaçınmıştı. "Ben... başka hiçbir şey düşünmüyorum."

Michael zoraki olduğu anlaşılır bir şakacılıkla, "Bu kadar uzun sürmesinin kötüye işaret olduğunu söylerler," dedi.

"Michael, senden çok hoşlanıyorum."

"Hoşlanmak mı? Oh, Tanrım, bir başka kötü belirti." Yüzüne birdenbire sıcak bir ifade geldi.

Sara başını iki yana salladı. "Üzgünüm."

Michael omuzlarını silktilti. "Benim yarım kadar bile üzgün olamazsın. Daha önce hiç kimseden benimle evlenmesini istememiştim."

"Sen de bana ilk soran kişisin. Ne kadar kıvanç duyduğumu anlatamam. Bir erkeğin sahip olabileceği her şeye sahipsin."

"Tek bir şey dışında." Michael ellerine baktı. Biraz titriyorlardı. Sanki cildi aniden bedeni için fazlaca gerilmiş gibiydi. "Kararına saygı duyuyorum. Ben insanın birisini zaman içinde sevebileceğine inananlardan değilim. Aşk ya vardır ya da yoktur."

"Birini bulacaksın, Michael. Ve o kadın da çok şanslı biri olacak." Sara kendini çok rahatsız hissediyordu.

"Umarım bu, mahkemedeki en iyi dostumu yitirdiğim anlamına gelmez."

"Herhalde." Kız itiraz etmeye yeltenince elini kaldırdı. "Şaka yapıyorum." içini çekti. "Çok bencilce konuşmak istemem, ama ilk kez birisi bir isteğimi reddediyor."

Sara, "Keşke benim yaşamım da o kadar kolay olsaydı," diye gülümsedi.

"Hayır, bunu istemezdin. Bu, reddedilmenin kabullenilmesini öylesine güçleştiriyor ki." Michael kapıya gitti. "Hâlâ dostuz,

Sara. Seninle olmak çok eğlenceli. Bunu kaybetmeyecek kadar akıllıyım. Sen de birini bulacaksın ve o da çok şanslı olacak." Yeniden konuşmaya başlarken genç kızın yüzüne bakmadı. "Bu arada, onu buldun mu?"

Sara hafifçe irkildi. "Neden soruyorsun?"

"Altıncı his diyelim. Eğer kim için kaybettiğini bilirsen, kaybetmek çok daha kolay olur."

Sara çabucak, "Başka birisi yok," dedi.

Michael ikna olmuş gibi görünmedi. "Sonra görüşürüz."

Sara onun arkasından bakakaldı. Çok rahatsız olmuştu.

"Mahkemedeki ilk yıllarımı anımsıyorum." Ramsey yüzünde hafif bir gülümsemeyle pencereden bakıyordu.

Mahkemenin en kıdemsiz üyesi Elizabeth Knight'ın karşısında oturuyordu. Elizabeth Knight kırk yaşlarının ortalarında, orta boylu, ince bir kadındı. Uzun siyah saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı. Yüz hatları keskin, cildi

sanki hiç açık havada kalmamış gibi kırıksızdı. Knight kısa zamanda sözlü duruşmada en çok soru soranlardan ve en sıkı çalışan yargıçlardan biri olarak tanınmıştı.

Knight aklından günün kalan kısmındaki iş programını geçirirken masasında arkaya yaslandı ve, "Eminim hepsi deliye dönmüşlerdir," dedi.

"Esaslı bir öğrenme süreciydi."

Adama bakakaldı. Şimdi kocaman ellerini başının arkasında kavuşturmuş, doğruca kendisine bakıyordu.

Ramsey, "İşleri öğrenmek bile beş yılını aldı aslında," diye devam etti.

Knight gülümsemeyi becerdi. "Harold, fazla alçakgönüllüsün. Eminim o kapıdan girmeden önce her şeyi çözmüştün."

"Ciddiyim, zaman alıyor. Ve birlikte çalışacağım pek çok iyi örnek vardı. Felix Abernathy, Tom Parks. Başkalarının deneyimlerine saygı göstermek utanılacak bir şey değil. Hepimizin geçti-

ği bir beyin yıkama süreci var. Gerçi sen çoğundan daha hızlı ilerledin." Çabucak ekledi. "Yine de, burada sabır çok değerli bir erdemdir. Sen geleli ancak üç yıl oldu. Ama, ben. yirmi yılı aşkın süredir buraya evim diyorum. Umarım ne demek istediğimi anlı-yorsundur."

Knight gülümsediğini belli etmedi. "Geçen dönem Amerika Birleşik Devletleri ile Chance'] programa koymak için öncülük etmemden rahatsız olduğumu duydum."

Ramsey doğrulup oturdu. "Burada duyduğun her şeye inanma."

"Aksine, ben kâtip şebekesinin haberlerini son derece doğru buluyorum."

Ramsey yine arkasına yaslandı. "Beni biraz şaşırttığını itiraf etmeliyim. Davada bizim müdahalemizi gerektirecek hiçbir yasal belirsizlik yok. Daha fazla bir şey söylemem gerekiyor mu?" Ellerini havaya kaldırdı. "Sence?"

Ramsey'nin yüzü hafifçe kızardı. "Son elli yıldır bu mahkemenin yayınlanmış kararlarında var. Senden bütün istediğim, mahkemenin koyduğu emsallere gereken saygıyı göstermen-dir. "

"Bu kuruma benden daha çok saygı gösteren hiç kimseyi bulamazsın."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Ve sözlü duruşmadan sonra Chance davasındaki görüşlerin; bir kez daha dinlemekten zevk duyacağım."

Ramsey donuk bir ifadeyle ona baktı. "Evet ya da hayır demenin pek uzun sürmediğini düşünecek olursak, çok kısa bir duruşma olacak. Açıkça söylemek gerekirse, günün sonunda ben beş oy alacağım ve sen alamayacaksın."

"Diğer yargıçlardan üçünü davayı görüşmek üzere oy vermeye ikna etmiştim."

Ramsey sanki gülecekmiş gibiydi. "Bir davayı görüşmek üzere oy vermekle, karara bağlamak için oy vermenin aynı şey olmadığını kısa zamanda göreceksin. Emin ol, çoğunluk bende olacak."

Knight hoş bir biçimde gülümsedi. "Özgüvenin çok etkileyici. Bundan ders alabilirim."

Ramsey gitmek üzere kalktı. "O halde şu dersi de düşün: Küçük hatalar büyüklerine yol açar. Bizimki yaşam boyu sürecek bir görevdir ve ismin sahip olduğun her şeydir. Bir kez yiti-rirsen, bir daha geri gelmez." Ramsey kapıya doğru gitti. Ve ayrılmadan önce ekledi. "Sana verimli bir gün dilerim, Beth."

usumu KOÇUM

"Rufus?" Samuel Rider dikkatle telefonu kulağına götürdü. "Beni nasıl buldun?"

Rufus Harms, "Buralarda pek fazla avukat yok, Samuel," dedi.

"Artık orduda değilim."

"Dışarda olmak daha iyi para getiriyor sanırım."

Rider, "Bazı günler üniformayı özlüyorum," diye yalan söyledi. Askere alındığında çok korkmuştu. Neyse ki elinde hukuk diploması vardı ve başsavcının ya da ordunun hukuk bürosunda çalışmak, Vietnam ormanlarında korku içinde, elinde bir tüfekte gezinen asker olmaktan daha güvenilirdi.

"Seni görmem gerek. Nedenini telefonda söylemek istemiyorum."

"Fort Jackson'da her şey yolunda mı? Oraya nakledildiğini duydum."

"Tabii. Cezaevi çok güzel."

"Onu demek istemedim, Rufus. Yalnızca bunca zamandan sonra beni neden aradığını merak ediyordum."

"Sen hâlâ benim avukatımsın, değil mi? Ve bunca zamandan sonra ancak şimdi bir avukata ihtiyacım var."

"Programım biraz dolu ve genelde o taraflara pek gelmiyorum." Harms'ın sonraki sözleri üzerine Rider'ın eli alması daha sıkı kavradı.

"Seni yarın görmeye gerçekten ihtiyacım var, Samuel. Bana bunu borçlu olduğunu düşünmüyor musun?"

"O zamanlar senin için elimden geleni yaptım."

"Anlaşmayı kabul ettin. Çabuk ve kolayca."

"Hayır," diye karşı çıktı Rider. "Yetkililerle mahkeme öncesi anlaşmaya vardık ve savcı da reddetti."

Yapılacak en akıllı şey oydu."

"Hüküm verilirken hiç çaba harcamadın. Çoğu bir şeyler yapmaya çalışır."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Hapiste çok şey öğreniyor insan."

"Hüküm aşamasını geçiştiremezsin. Biz davamızı üyelerin önüne koyduk, biliyorsun."

"Ama hiç tanık çağırmadın. Görebildiğim kadarıyla pek bir şey yapmadın."

Rider artık iyice savunmaya geçti. "Elimden geleni yaptım. Bir şeyi unutma, Rufus. Seni idam edebilirlerdi. Beyaz, küçük bir kız... Taammüden cinayet diyeceklerdi ve bunu bana söylediler. En azından yaşıyorsun."

"Yarın, Samuel. Seni ziyaretçi listesine koyuyorum. Sabah dokuz civarında. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Oh, bir de küçük radyo getir." Rider neden böyle bir şey getireceğini ya da neden gelip onu görmesi gerektiğini soramadan Harms telefonu kapatmıştı bile.

Rider son derece rahat koltuğunda arkasına yaslanarak, geniş, lambri kaplı bürosuna göz gezdirdi. Virginia yakınlarındaki küçük bir kasaba olan Blacksburg'ta avukatlık yapıyordu, iyi kazanıyordu. Güzel bir evi vardı, Buick arabasını her üç yılda bir değiştiriyordu ve yılda iki kez tatile çıkıyordu. Geçmiş ve özel-

likle de kısa süren askeri avukatlık dönemine ait olan en korkunç davayı artık geride bırakmıştı. Bu dava insanın midesinde ekşimiş süte benzer bir tat bırakıyordu; tek fark, o duyguyu iyileştirmeye hiçbir ilaç yetmiyordu.

Rider düşünceleri yetmişli yılların başına doğru kayarken yüzüne dokundu. O yıllar orduda, ülkede, dünyada bir karmaşa dönemi idi. Evrenin tarihinde yolunda gitmeyen her şey için herkes birbirini suçluyordu. Rufus Harms'ın telefondaki sesi acı gelmişti, ama o küçük kıza gerçekten öldürmüştü. Vahşice. Hem ailesinin gözleri önünde. Kimse koşup onu durduramadan, o birkaç saniye içinde kızın boynunu kırmıştı.

Rider, Harms adına duruşma öncesi bir anlaşma yaptı. Ancak o zamanlarda askeri yasalar çerçevesinde, hüküm aşamasında anlaşmayı değiştirmeye hakkı yoktu. Sanık duruşma öncesi anlaşmada verilen ceza ile jürinin askeri karşılığı olan yargıç ve mahkeme üyelerinin verdiği cezadan hangisi daha azsa onu çekerdi. Rider hüküm giyme aşamasında pek üstüne düşmemeye ikna edildiğinden, Harms'ın sözleri bugün onu incitmişti. Çünkü savcıyla yaptığı anlaşmada bölge dışından, Harms'ın karakterini anlatabilecek hiçbir tanık getirmeyeceğini söylemişti. Yeni kanıt ve tanıklar bulmak yerine, resmi belgelerde yer alan iddialarla yetinmeyi de kabul etmişti.

Sanığın anlaşmayı değiştirme hakkından herhangi bir biçimde feragat edilmemesi ya da pazarlık yapılmaması gerektiğinden, bu tam olarak kurallara uygun değildi. Ancak, Rider perde gerisinde öyle çalışmasaydı, savcı idam cezası isteyecek ve gerçekler karşısında büyük olasılıkla da verdirecekti. Cinayetin önceden tasarlanmayıp kısa sürede olup bitmesi bir şey fark etmezdi. Bir çocuğun soğumuş cesedi en mantıklı hukuk analizlerini bile yolundan saptırabilirdi.

Açık gerçek şuydu ki, hiç kimse Rufus Harms'a aldırış etmiyordu. O, ordudaki günlerinin büyük bölümünü hücrede geçi-

ren bir siyahtı. Bir çocuğu duygusuzca öldürmesi ordudaki konumunun sonu olmuştu. Çoğu kimse böyle bir adamın adalete hakkı olmadığını, sadece hızlı, acı verici ve ölümcül bir sona ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Belki Rider da öyle düşünenlerden biriydi. Bu nedenle, bu adamı savunurken pek ter dökmemiş, ama Rufus Harms'a müebbet verdirmişti. Bir avukatın elinden bundan iyisi gelmezdi. O halde Rufus beni neden görmek istiyor, diye merak etti.

dOKDiweu no CUM

John Fiske savunma masasından kalkarken rakibi Paul Wil-liams'a bir göz attı. Genç savcı yardımcısı iddiasının ayrıntılarını büyük bir güvenle ortaya koyduktan sonra sözlerini bitirmişti. Fiske, "Mahvoldun, Paulie. Berbat ettin," diye fısıldadı.

Fiske dönüp Yargıç Walters'a baktığında, heyecanını bastırıyor gibiydi. John Fiske geniş omuzlu olmakla birlikte, bir seksenlik boyuyla kardeşinden biraz daha kısaydı. Michael Fiske'in aksine, yüz hatları da klasik

ölçüde yakışıklı değildi. Tombul yanakları, fazla sivri bir çenesi ve bir kez okulda güreşte, bir kez de polislik günlerinde olmak üzere iki defa kırılmış olan bir burnu vardı. Ancak, Fiske'in özensiz bir biçimde alından geriye taranmış siyah saçları ona her nasılsa çekici ve samimi bir hava veriyordu ve kahverengi gözleri de çok keskin bakıyordu.

"Sayın Yargıç, mahkemenin zamanını ziyan etmemek için, herkesin huzurunda savcılık makamına bir teklifte bulunmak istiyorum. Eğer hiçbir önyargıya kapılmamayı ve ücretsiz savunma fonuna bin dolar katkıda bulunmayı kabul ederlerse; cevabımı geri çekip hiçbir yaptırım başvurusunda bulunmayacağım ve hepimiz eve gidebileceğiz."

Paul Williams öyle hızlı ayağa fırladı ki, gözlüğü düşüp masaya çarptı. "Sayın Yargıç, bunu kabul etmek mümkün değil!"

Yargıç Walters kalabalık duruşma salonuna göz gezdirdikten sonra önündeki kabarık dosyalara baktı ve her iki adamı da bezgin bir hareketle yanına çağırdı. "Yaklaşın."

Kürsüde duran Fiske, "Sayın Yargıç, ben yalnızca savcılık makamına bir iyilik yapmaya çalışıyorum," dedi.

Williams tiksintiyle, "Savcılık makamının Bay Fiske'in iyiliğine ihtiyacı yok," dedi.

"Haydi, Paulie, bin kâğıt ve geri dönüp patronuna işleri nasıl çorbaya çevirdiğini anlatmadan önce bir bira içebilirsin. Sana ben bile ismarlayabilirim."

Williams küçümseyerek, "On bin yıl da geçse, bizden on kuruş kopartamazsın," dedi.

Yargıç Walters, "Bay Williams, bu teklif pek alışılmış değil," dedi. Richmond ceza mahkemelerinde teklifler mahkemeden önce görüşülürdü. Eklerinde uzun raporlar da olmazdı. Acı gerçek şuydu ki, ceza yasasında çoğu konu net bir şekilde belirtilmişti. Ancak olağandışı bir davada, yargıç savunmayla iddianameyi dinledikten sonra nasî karar vereceğinden emin olmadığında, taraflardan yazılı birer rapor isterdi. Bu kez Yargıç Walters savcının istenmeden sunduğu uzun rapor karşısında biraz şaşırılmıştı."

Williams, "Biliyorum, Sayın Yargıç," dedi. "Ancak, belirttiğim gibi, bu olağandışı bir durumdur."

"Olağandışı mı?" dedi Fiske. "Delice desene, Paulie."

Yargıç Walters sabırsızlıkla sözünü kesti. "Bay Fiske, mah-kememdeki alışılmamış davranışlarınız için sizi daha önce de uyarmıştım. Eğer gerekirse, sizi cezalandırmak için hiç duraksamam. Lütfen devam ediniz."

Williams yerine döndü ve Fiske kürsüye çıktı. "Sayın Yargıç, eyaletin 'acil' dava gerekçesi gece yarısı ofisime fakslanmış olmasına rağmen gerçek anlamda bir cevap hazırlamaya zamanım olmadı. Ama yine de eyaletin verdiği raporun dördüncü, altıncı ve dokuzuncu sayfalarının ikinci paragraflarına bakacak

olursanız; özellikle sanığın siciliyle ilgili gerçeklerin, onu tutukla-yan memurların ve müvekkilim tarafından işlendiği iddia edilen suç mahallindeki iki görgü tanığının ifadelerinin bu davada sunulan kanıtlar çerçevesinde inandırıcı olmadığını göreceksiniz. Dahası, sayfa onda eyalet tarafından gösterilen emsal karar geçenlerde Virginia Temyiz Mahkemesi tarafından reddedilmiştir, ilgili belgeleri kendi cevabıma ilâştirdim ve gözden geçirirken size kolaylık olması açısından, çelişkilerin altını çizdim."

Yargıç Walters önündeki dosyayı incelerken Fiske, Willi-ams'a doğru eğildi ve, "Gecenin bir yarısı bu pislîği hazırladığın zaman neler oluyor, görüyor musun?" dedi. Fiske cevap raporunu Williams'in önüne bıraktı. "Raporunuzu okumak için ancak beş dakikam olduğuna göre, ben de size aynı şekilde bir iyilik yapmak istedim. Yargıçla beraber okuyabilirsiniz."

Walters dosyayı okumayı bitirip Williams'a, duruşma salonundaki en ilgisiz dinleyicinin bile kanını dondurabilecek bir bakış fırlattı.

"Eyaletin buna verecek uygun bir cevabının bulunduğunu umarım, Bay Williams. Gerçi bunun ne olabileceğini hayal bile edemiyorum."

Williams iskemlesinden kalktı. Bir şeyler söylemeye çalıştığında, özgüveniyle birlikte sesini de yitirmiş olduğunu fark etti.

Yargıç Walters sabırsızlıkla, "Eee?" dedi. "Lütfen bir şeyler söyleyin, yoksa Bay Fiske'in talebini bile dinlemeden istediği yaptırımları kabule niyetliyim."

Fiske, Williams'a göz attığında yüzünün ifadesi biraz yumuşadı. Birinden ne zaman iyilik istemeniz gerekeceğini hesapla-yamazdınız. "Sayın Yargıç, eyaletin iddiasındaki gerçek ve hukuki hataların bilinçli olmaktan çok, aşırı çalıştırılan avukatlardan kaynaklandığına eminim. Anlaşma teklifimi beş yüz dolara indirmeye razıyım, ancak eyaletin benden şahsen özür dilemesini ve bunun tutanaklara geçmesini talep ediyorum. Dün gece biraz

uyumaya gerçekten ihtiyacım vardı." Bu son sözler duruşma salonunda gülüşmelere neden oldu.

Birdenbire salonun en arkasından bir ses yükseldi. "Yargıç Walters, izninizle, eyalet bu teklifi kabul ediyor."

Herkes sesin sahibine döndü. Bu, kısa boylu, kel ve pamuklu kumaştan takım elbise giymiş bir adamdı. Kolalı yakası kılı ensesini sıkıyordu. Adam doğuştan Virginia'lı birinin hoş aksanı ve ömür boyu sigara içmenin verdiği çatlak sesle, "Teklifi kabul ediyoruz," diye yineledi. "Ve değerli zamanını aldığımız için de mahkemeden özür diliyoruz."

Yargıç Walters, "Gelmiş olmanıza sevindim, Bay Graham," dedi.

Richmond Başsavcısı Bobby Graham cam kapılardan çıkıp gitmeden önce bir baş hareketiyle selam verdi. Fiske'den özür filan dilememiştir; ancak savunma avukatı da üstelememeyi uygun gördü. Bir mahkemede her istediğinize kavuşmanız pek enderdi.

Yargıç Walters, "Eyaletin iddiası reddedilmiştir," dedi. Willi-ams'a baktı. "Bay Williams, bence gidip Bay Fiske ile o birayı iç-melisiniz. Ama sanırım ısmarlayan sen olmalısın, evlat."

Bir sonraki duruşmanın çağrısı yapılırken, Fiske çantasını kapatıp salondan çıktı. Williams hemen yanı başındaydı.

"İlk teklifimi kabul etmeliydin, Paulie."

Williams öfkeyle, "Bunu unutmayacağım, Fiske," dedi.

"Unutma."

Williams, "Yine de Jerome Hicks'i yakalayacağız," diye sırttı. "Sakin aksini düşünme."

Fiske, Paulie Williams ve karşılaştığı diğer savcılar için, müvekkillerinin yaşam boyu birer düşman olarak kaldığını ve onlara göre en şiddetli cezalara layık olduklarını biliyordu. Fiske bazıları için onların haklı olduğunu da biliyordu. Ama hepsinde değil.

Şüpheli Gerçek / F: 3

Fiske, "Ne düşünüyorum, biliyor musun?" diye sordu Willi-ams'a. "On bin yıl ne kadar çabucak geçer, onu düşünüyordum."

Fiske üçüncü kattaki duruşma salonundan çıkarken, Rich-mond'da polislik yaparken birlikte çalıştığı memurların yanından geçti. Bir tanesi gülümseyip başıyla selam verdi, ama diğerleri yüzüne bile bakmadı. Onlara göre Fiske bir haindi; bir takım elbiseyle evrak çantası için rozetini ve tabancasını satmıştı. Karşı tarafın sözcüsü. Cehenneme git, Fiske Kardeş.

Fiske siyah gençlerden oluşan bir gruba baktı. Saçları öylesine kesilmişti ki, neredeyse kel gibiydiler. Pantolonlarıysa iyice düşmüş, alttaki şortları görünüyor, kabarık çete ceketleri, bağ-sız kocaman lastik ayakkabılar giyiyorlardı. Ceza hukuku sistemine açıkça meydan okudukları belliydi; birbirine benzer giysileriyle surat asıyorlardı.

Bu gençler avukatlarının çevresinde toplanmışlardı. Avukat beyaz, toplu, ter içinde bir adamdı. Manşetleri kirlenmiş pahalı bir takım elbiseyle ayağına ince mokasenler giymiş, gruba bir şeyi vurgularken bağa gözlükleri biraz çarpılmıştı. Siyah delikanlılar ipek gömlekleri içindeki karınlarını kasıp dikkatle dinlerken, yumruğunu avucuna vuruyordu. Fiske, delikanlıların başka zaman olsa bu adamı asla böyle dikkatle dinlemeyeceklerini biliyordu. Avukata karşı küçümsemeden başka bir şey duymayacaklar, hatta namlunun dışından bile ona bakmayacaklardı. Bir daha sefere ona ihtiyaçları olana kadar. Olacaktı da. Bu binada o sihirler yaratırdı. Michael Jordan gelse burada bu beyaza dokunamazdı. Onlar Lewis'le Clark; avukat da kılavuzlarıydı. Sihirli sözleri söyle, kılavuz. Bizi halletmelerine izin verme.

Fiske sanki dudaklarını okuyormuş gibi, takım elbiselinin neler dediğini biliyordu. Adam her türlü suç için çete üyelerini savunmakta uzmanlaşmıştı. En iyi strateji buydu: Taş gibi sessizlik. Hiçbir şey görmedim, hiçbir şey duymadım, hiçbir şey hatırlamıyorum. Silah sesleri mi? Egzoz patlamasıydı herhalde.

Şunu unutmayın çocuklar: Öldürmeyeceksin, ama eğer öldüre-cekse, birilerine övünmeyeceksin. Sözlerini vurgulamak için avucunu çantasına indirdi. Toplantı bitti ve oyun başladı.

Koridorun bir başka kısmında, duvara yapışık, gri halı kaplı bir oturma bölümünde üç fahişe oturuyordu. Gecenin çalışan gençleri. Farklı ırklardandılar: Bir siyah, bir Asyalı, bir beyaz, adalet karşısında sıralarını bekliyorlardı. Asyalı huzursuz görünüyor, büyük olasılıkla sakinleştirici bir sigara ya da bir iğne arıyordu. Fiske diğerlerinin bu işin eskilerinden olduklarını biliyordu. Ortalıkta dolanıyor, oturuyor, biraz bacak gösteriyor, ara sıra gözlerine kestirdikleri birileri geçerken omuz titretiyorlardı. Ufacık bir mahkeme işi için neden iş kaçıralım? Ne de olsa, burası Amerika.

Fiske asansörle indi ve tam metal dedektörüyle röntgen cihazının yanından geçerken, Bobby Graham yaklaştı. Elinde yakılmamış bir sigara tutuyordu. Fiske adamdan ne şahsen, ne de profesyonel olarak

hoşlanırdı. Graham davalarını seçerken manşet olma özelliklerine bakardı. Kazanmak için gerçekten ter dökmesinin gerekeceği bir davayı da asla almazdı. Halk kaybeden savcılarını sevmiyordu.

"Bini bir para davalardan birinde ufaklık bir anlaşma yalnızca. Koca adamın zamanını ayıracağı daha önemli şeyler var, değil mi, Bobby?"

"Belki de bebek savcılarımdan birini çiğneyip tüküreceğin içime doğmuştur. Eğer gerçek bir savcının karşısında olsaydın, bu kadar koıy olmazdı."

"Kim, senin gibi mi?"

Graham acı bir gülümsemeyle yanmayan sigarasını dudaklarına götürdü. "Burada, dünyanın bütün başkentinde yaşıyoruz, yeryüzünün en büyük sigara fabrikası şu yolun ucunda ve adliyede bir sigara bile içemiyoruz." Filtresiz Pall Mall'unun ucunu çiğneyip sesli sesli nikotini emdi. Aslında Richmond Adliye-

si'nde hâlâ sigara içenlere ayrılmış belirli alanlar vardı, ama Graham'ın bulunduğu yer onlardan biri değildi.

Savcı muzaffer bir edayla gülümsedi. "Ha, aklıma gelmişken, Jerome Hicks bu sabah Southside'da bir adamı öldürdüğü zannıyla tutuklandı. Siyah siyaha, uyuşturucu nedeniyle. Vay canına, ne sürpriz. Anlaşılan kokain envanterini arttırmaya çalışmış ama normal satın alma kanallarından gitmek istememiş. Yalnız, adamın kurbanını izlediğimizi bilmiyordu."

Fiske bezgin bir tavırla duvara yaslandı. Eğer müvekkiliniz canice dürtülerine hâkim olamıyorsa, mahkeme sonucundan kazandığınız zaferin genelde içi boştu. "Gerçekten mi? İlk kez duyuyorum."

"Zaten duruşma öncesi bir toplantı için buraya geliyordum, sana da haber vereyim dedim. Profesyonel nezaket."

"Tamam," dedi Fiske kuru bir ifadeyle. "Eğer öyleyse, neden Paulie'nin iddianamesini sunmasına izin verdin?" Graham yanıt vermeyince Fiske kendi sorusunu kendisi cevapladı. "Sırf beni oynatmak için mi?" "İnsan işinde eğlenmeyi bilmeli."

Fiske yumruğunu sıkı, sonra çabucak açtı. Graham buna değmezdi. "Eee, profesyonel nezaket gereği, görgü tanığı da var mı?"

"Ah, yarım düzine kadar. Cinayet aleti, Jerome içindeyken arabasında bulundu. Kaçmaya çalışırken az daha iki polisi eziyordu. Adamın zaten en başta kefaletle bırakılmaması gerekirdi. Her neyse, onu temsil ettiğin şu dağıtım suçlamasından vazgeçip dikkatimi bu yeni gelişme üzerinde odaklamayı düşünüyorum. Kıt kaynaklarımı en iyi şekilde kullanmam gerek. Hicks kötü biri, John. Sanırım bu kez idam isteyeceğiz."

"İdam mı? Haydi, Bobby."

"Hırsızlık amacıyla herhangi birini bilinçli olarak ve önceden tasarlayarak öldürmek idam cezasına neden olur. En azından benim Virginia hukuku kitabımda öyle diyor."

"Hukukun ne dediğine hiç aldırmiyorum, o daha on sekiz yaşında."

Graham'ın yüzü gerildi. "Bir avukattan, bir hukukçudan gelince bu sözler garip oluyor."

"Hukuk gerçekleri süzmem için gereken bir süzgeçtir. Çünkü benim gerçeklerim her zaman berbattır."

"Bunlar pislik. Daha ana rahminden çıkarken insanlara zarar vermeye bakarlar. Bu alçaklar birilerine zarar vermeye başlamadan bebek hapishaneleri kurmamız gerekirdi."

"Jerome Hicks'in bütün yaşamının özeti..."

Graham, "Tamam, suçu yoksul çocukluğuna at," diye sözünü kesti. "Hep aynı hikâye."

"Öyle, hep aynı hikâye."

Graham gülümseyip başını salladı. "Bak, ben de ağızımda gümüş kaşıkla büyümedim, tamam mı? Sırrımı öğrenmek ister misin? Popomu yırttım. Ben yapabildiysem, onlar da yapabilir. Dava kapanmıştır."

Fiske yürümeye başladı, sonra geri döndü. "Tutuklama raporuna bir bakayım, seni ararım."

"Konuşacak hiçbir şeyimiz yok."

"Onu öldürmek sana eyalet savcılığını kazandırmaz, Bobby, bunu biliyorsun. Daha yüksekleri hedefle." Fiske yürüyüp gitti.

Graham sigarasını parmaklarının arasında çevirdi. "Gerçek bir iş bulmayı dene, Fiske."

Yarım saat sonra John Fiske bir kasaba cezaevinde oturmuş müvekkillerinden biriyle görüşüyordu. İşleri onu sık sık Richmond'un dışına; Henrico, Chesterfield, Hanover ve hatta Goochland bölgelerine götürürdü. Durmadan genişleyen işlerinden pek memnun değildi, ama bu güneşin doğuşu gibiydi. Gün kesinlikle bitene dek böyle sürüp gidecekti.

"Seninle konuşmam gereken bir dilekçe var, Derek." Derek Brown ya da sokakta bilinen adıyla DB1 açık tenli bir siyahtı. Kolları nefret, açık saçık şeyler ve şiir dövmeleriyle do-

luydu. Hapishanede kilo alacak kadar uzun kalmış; kollarında kabarık damarlar belirmişti. Fiske bir keresinde Derek'i cezaevinin bahçesinde basketbol oynarken görmüştü. Gömleğini çıkarmıştı ve üst kısmı kaslıydı, sırtıya kollarında da bir sürü dövme vardı. Uzaktan bir müzik notası gibi görünüyordu. Kalkan bir uçak gibi havalanıyor, kayıyor; Fiske'in göremediği bir şeye asılıyor, gardiyanlar hayranlıkla bakarken basketi atıyor, herkesle el şaklatıyordu. Ama NBA bir yana, üniversite takımında oynayabilecek kadar bile iyi değildi. Bu yüzden şimdi kasaba cezaevinde oturmuş birbirlerine bakıyorlardı.

"Savcı kötü niyetle yaralama diyor. Üçüncü derece suç."

"Neden altı değil?"

Fiske ona bakakaldı. Bu adamlar öylesine fazla içeri girip çıkıyorlardı ki, genelde ceza yasasını birçok avukattan daha iyi biliyorlardı.

"Altıncı derece anında tahrik. Seninki ertesi günkü olay."

"Tabancası vardı. Onun tabancası varken ve benim yokken, Pack'e karşı nasıl durabilirdim? Ne yani, aptal mısın sen?"

Fiske adama doğru uzanıp, işin ciddiyetini anlatmak istercesine baktı. "Üzgünüm, savcı üçüncü derece diyor."

"Ne kadar?" dedi Derek buz gibi bir ifadeyle. Kulakları delinmişti. Fiske on iki delik saydı.

"Yattığın dahil, beş."

"Lanet olsun. Birini çakıyla biraz deşmek için beş yıl ha?"

"On beş santimlik bir bıçaktı. Ve ona on kahrolası darbe indirdin. Tanıkların önünde."

"Benim manitaya asılıyordu. Bu savunma sayılmaz mı?"

"Birinci dereceden cinayet olmadığı için şanslısın, Derek. Doktorlar adam oracıkta kan kaybından ölmediği için çok şanslı olduğunu söylediler. Ve eğer Pack o kadar tehlikeli bir alçak olmasaydı, bu iş böyle kalmazdı. Kötü niyetle yaralama derlerdi. Yirmi yıldan müebbet. Biliyorsun."

"Manitama asılıyordu." Derek öne doğru eğilip hem ahlaki, hem de hukuki konumunu vurgulamak üzere kemikli parmaklarını çıtlattı.

Fiske, Derek'in yasal olmasa da, iyi para getiren bir işi olduğunu biliyordu. Richmond'daki iki numaralı uyuşturucu şebekesinin kaptanıydı ve DB1 adı da buradan geliyordu. Patron yirmi dört yaşındaki Turbo'ydu. İmparatorluk çok iyi örgütlenmişti. Her şey büyük bir disiplin içersinde gerçekleşiyordu. Bir kuru temizlemeci, bir kafe ve bir emanetçi dükkânları vardı. Ayrıca aklanan uyuşturucu parasıyla uğraşacak bir muhasebeci ve avukatlar ordusuyla yasal bir görünüm sağlanmıştı. Turbo çok akıllı bir gençti, onda iyi bir iş kafası vardı. Fiske ona her zaman niçin önde gelen beş yüz şirketten birinin yönetimine girmediğini sormak isterdi. Ücret hemen hemen aynı; ölüm oranı çok daha düşüktü.

Turbo normalde Derek'e Maine ya da Franklin caddelerinde deki saati üç yüz dolarlık avukatlarından birini gönderirdi. Ama Derek'in işlediği suç Turbo'nun işiyle ilgili olmadığından, bunu yapmamıştı. Ona avukat olarak Fiske'yi tutması, kadın yüzünden kendini kaybettiği için verilen bir tür cezaydı. Turbo'nun Derek'in öteceğinden hiçbir korkusu yoktu. Savcı boşuna olduğunu bildiğinden, o doğrultuda bir girişimde bile bulunmamıştı. Konuşursanız öldürdünüz. Hapiste veya dışarda, hiç fark emezdi.

Derek, orta sınıf, güzel bir mahallede büyümüşü. Orta sınıftan iyi bir anne babası vardı. Liseyi terk edip hayatını uyuşturucu satışıyla kazanmaya karar vermişti. Dünyada, Turbo gibilerinin sağladığı şekerli iksirle yaşamları cehenneme dönmüş birçok çocuğa karşı kayıtsız kalan Derek Brown vardı. Belki de bu yüzden Fiske, bir gece yarısı elinde beyzbol sopası, arka sokakta Derek'in karşısına çıkmak ve ona birtakım eski değerleri öğretmek istiyordu.

"Adamın o gece kız arkadaşına ne yaptığıyla, savcı hiçbir şekilde ilgilenmez."

"Bu saçmalığa inanamıyorum. Bir arkadaş geçen yıl birini kesti ve iki yıl aldı. Yarısı da ertelendi. Üç ayda çıktı. Bana ise kahrolası beş yıl ha? Sen ne berbat bir avukatsın?"

"Arkadaşının sabıkası var mıydı?" Gerçekte Fiske, arkadaşın Richmond'un en berbat adamının bir yakını mıydı, diye sormak istiyordu. Ama boşuna nefes tüketeceğini biliyordu. "Bak sana ne diyeceğim, yattığın hariç üç yıl isteyeceğim."

Derek ilgilenmişti. "Sence alabilir misin?"

Fiske ayağa kalktı. "Bilmiyorum. Ben berbat bir avukatım."

Fiske dışarı çıkarken parmaklıkları pencereden cezaevi arabasından inen yeni bir grup mahkûmu gördü. Zincirler asfaltta sakırdıyordu. Çoğu siyah ya da Latin asıllı delikanlılardı. Daha şimdiden birbirlerini süzüyorlardı. Efendinin köleleri. Kim önce kesilir ya da ezilirse. Birkaç beyaz hücrelerine gidemeden korku ve panikten düşüp ölecekmiş gibi görünüyorlardı. Bu gençlerden bazıları büyük olasılıkla Devriye John Fiske'in

on yıl önce tutukladığı adamların çocuklarıydılar. O zamanlar henüz küçük birer çocuk olmalıydılar. Evde babasız, anneleri sonu görünmeyen bir yaşam dehşetinin içinde bocalarken, sosyal yardımın dışında bir şeylerin düşünüyordular. Ama belki de öyle değildi. Gerçeğin bilinçaltını cezalandırma yolları vardı. Düşler bir rahatlama değil, gerçek yaşamdaki karabasanın devamıydılar yalnızca.

Polisken tutuklularla yaptığı konuşmalar genellikle hep aynı olurdu.

Kelepçeleri takarken bazıları yüzüne, "Seni geberteceğim. Bütün aileni geberteceğim," diye bağıırırdı. "Hmmım. Konuşmama hakkına sahipsın, istersen bir dene."

"Haydi, ahbap, benim suçum yok. Arkadaşım yaptı. Beni mahvetti."

"O arkadaş nerede acaba? Ya ellerindeki kan? Cebindeki tabanca? Hâlâ burun deliklerinde duran kokain? Bütün bunları da arkadaşın mı yaptı? Ne arkadaşmış ama."

Ya da cesede bir göz atıp kendilerini kaybedebilirlerdi. "Aman Tanrım! Anne, anneciğim! Onu çağırın. Benim için yapın bunu, kahretsin, yapın, tamam mı? Anne! Ah, kahrolası!"

Onlara sakın sakın, "Avukat çağırabilirsiniz," derdi. Ve tüm bunları söyleyen John Fiske, şimdi buradaydı.

Fiske kentte birkaç duruşmaya daha katıldıktan sonra tuğla ve camdan yapılmış John Marshall Adliyesi'nden çıktı. Adliye Amerika Birleşik Devletleri Yüce Mahkemesi'nin üçüncü başyargıcının adını taşıyordu. Marshall'ın babaevi buradaydı ve şimdi Virginia ile Amerika'nın bu büyük evladının anısını yaşatacak bir müze olmuştu. Ama kuşkusuz Marshall, kendi ismini taşıyan binada tartışılıp savunulan rezillikleri görseydi, mezarında dönerdi.

Fiske Dokuzuncu Cadde'den aşağı, James Nehri'ne doğru yürüdü. Son birkaç gün sıcak ve nemli geçmiş, yaklaşan yağmurla birlikte de hava serinlemişti. Pardösüsüne daha sıkı sarındı. Yağmur başlarken, asfalt ve betonun arasındaki çatlaklarda biriken kirli sulara bata çıka kaldırımda koşmaya başladı.

Shockoe Slip'teki yazıhanesine geldiğinde saç ve ceketı sırlıklam olmuş, sular sırtından aşağı süzölüyordu. Asansöre boşverip basamakları ikiye ikiye çıktı ve bürosunun kapısını açtı. Burası bir zamanlar tütün deposu olan kocaman bir binaydı. Meşe ve çam tahtalar yerini ofis duvarlarının kuruluşuna bırakmıştı. Ancak tütün yapraklarının kokusu hiç geçmemişti. Ve bu kokunun duyulduğu tek yer de burası değildi. 95 no'lu otoyolda Bobby Graham'ın sözünü ettiği Phillip Morris sigara fabrikasının yanından geçerken insanın neredeyse sigara yakmadan nikotinden başı dönerdi. Fiske her defasında buradan geçerken havanın patlayıp patlamayacağını görmek için, pencereden yanan bir kibrit atmaya düşlerdi.

Fiske'in yazıhanesi küçük bir odayla bitişindeki banyodan ibaretti. Bu onun-için önemliydi, çünkü zamanının çoğunu evinden çok burada geçirirdi. Ceketini astı ve banyodan aldığı havluyla yüzüyle saçlarını kuruları. Kahve suyunu ocağı koyup pişmesini beklerken Jerome Hicks'i düşündü.

Fiske, Richmond'da polis olarak mücadelenin şiddetine ancak dayanabiliyordu. Şiddet mahalleyi ve kenti kasıp kavuruyor, bir anevrizma gibi şişip bütün ülkeyi kaplıyordu. Tüm bunların arkasında da paramparça gettolar bırakıyor; kent merkezlerinin dolara gömülmüş kulelerinden taşıp banliyölerin yetersiz barikatlarını dolanıyordu. Suç buzdağları yalnızca buralarda değil, bütün eyaletlerde birikiyordu. Fiske, en sonunda her yeri kapladıklarında nereye gideceğiz, diye düşündü.

Birdenbire oturdu. Yanma hissi her zaman olduğu gibi ağır ağır başlamıştı. Midesinden göğsüne çıktığını, sonra yayıldığını hissetti. İnanılmaz bir sıcaklık hissi hendekte birikmiş lav gibi kollarından aşağı, parmaklarına aktı. Fiske sendeleyip kalkarak, büronun kapısını kilitledi ve ardından gömleğiyle kravatını çıkardı. Altında tişörtü vardı; bu kahrolası tişörtü her zaman giyerdi. Pamuklu kumaşın üstünden bunca yıl sonra hâlâ sert duran yara izini yokladı. Parmaklarıyla dokunduğu bu iz, göbeğinin hemen altından başlayıp sürekli bir çizgi halinde, ense kökünde bitiyordu.

Fiske yere yatıp hiç durmadan elli sınav çekti. Göğsündeki ve diğer organlarındaki sıcaklık, her hareketle azalıp çoğalıyordu. Alnından bir damla ter ahşap zemine düştü, içinde kendi yansımısını görebildiğini sandı. En azından bu kan değildi. Sınavların ardından karın hareketlerine geçti. Bedeninin her eğilişinde yara izi de göğsüne istemeden bağlanmış bir yılan gibi dalgalanıp geriliyordu. Kapıya bir sopa takıp bir düzine çekme hareketi yaptı. Eskiden bunun iki mislini yapardı, ama artık gücü kesiliyordu. O kanamış derinin altında yatan eninde sonunda onu ele geçirecek, öldürecek. Ama şimdilik sıcaklık geçti, fizik-

sel hareket onu korkutup kaçırıyor; yabancıya evde hâlâ birinin olduğunu haber veriyor gibiydi.

Banyoda temizlenip gömleğini giydi. Kahvesini yudumlarken pencereden dışarı baktı. Bu noktadan James Nehri'ni ancak görebiliyordu. Yağmur şiddetlenirken akıntı da artacaktı. Kardeşiyle birlikte çoğu zaman kayıkla açılır ya da sıcak yaz. günlerinde birer kamyon lastiğinin üstünde kendilerini sulara gezinmeye

bırakırlardı. Ama bu yıllar önceydi. Bugünlerde Fiske suya en çok bu kadar yaklaşıyordu işte. Tatil bitmişti. Kalan kısacık ömründe buna yer yoktu. Ancak işinden zevk alıyordu. En azından çoğu zaman. Kardeşi gibi Yüce Mahkeme'de süper bir avukat olmasa da, işinden ve yaptıklarından gurur duyuyordu. Belki hiçbir zaman çok parası ya da ünü olmayacaktı, ama tatmin olmuş, doymuş bir halde öleceğini biliyordu. Tüm bu düşüncelerden sonra işine geri döndü.

neswei tövm

Fort Jackson Güneybatı Virginia'nın bomboş düzlükleriyle, Kentucky ve Batı Virginia sınırlarına eşit uzaklıkta, ıssız kömür yataklarıyla çevrelenmiş, düşünceli bir kartal gibi tünemişti. Amerika Birleşik Devletleri'nde yalnızca cezaevi olarak çalışan çok az yer kalmıştı. Genellikle gelenekler dolayısıyla ya da savunma masraflarından tasarruf etmek için askeri tesislere yapışık olurlardı. Fort Jackson'ın da bir askeri üs tarafı vardı, ancak buranın en göze çarpan özelliği hapishanesiydi. Amerikan ordusunun en tehlikeli suçluları burada sessizce ömür tüketirlerdi.

Fort Jackson'dan hiç kaçan olmamıştı. Mahkûmun biri mahkeme kararı olmadan özgürlüğüne kavuşmayı becerebil-seydi bile, bunun kısa süreli olacağı kesindi. Çünkü çevredeki topraklar madenlerle delik deşik edilmiş, sivri kayalı yamaçları, dik yarılarla dolu dolambaçlı yolları ve çingiraklı yılan kaynayan sık ormanlarıyla cezaevinden daha tehlikeliydi. Kirli sular boyunca da, zehirli suyılanları kıyılarda koşuşturacak telaşlı ayak seslerini bekliyordu. Virginia'nın bu unutulmuş "burnundaki" yerli halk tabanca ve bıçak kullanımına alıştı ve bunları kullanmak konusunda en ufak bir çekincesi yoktu. Yine de eğimli arazisi, geniş ormanları, çiçek dolu çalılıkları, doğal hayatı ve okyanus derinliklerinin sessizliğiyle burası çok güzel bir yerdi.

Avukat Samuel Rider kalenin ana kapısından girerek ziyaretçi kartını aldı ve arabasını misafir otoparkına bıraktı. Çekinerek cezaevinin düz, taş duvarlı girişine yöneldi. Evrak çantası bacağına vuruyordu. Kimlik kontrolü, ziyaretçi listesinde isminin bulunması, üstünün aranması, metal arayıcısından geçmek ve çantasına bakılması dahil yirmi dakikasını almıştı. Gardiyanlar transistorlu radyoya kuşkuyla baktılar, ama içinde kaçak bir şey olup olmadığını kontrol ettikten sonra yanına almasına izin verdiler. Kendisine standart ziyaret kuralları okunurken, tüm bunları anladığına dair yüksek sesle onay verdi. Rider bu kurallardan tek bir tanesine bile karşı gelse, gardiyanların kibar tavırlarının anında yok olacağını biliyordu.

Çevreye bir göz attı. Korkudan kaynaklanan baskı ve sıkıntıyı içinden silip atamıyordu. Sanki cezaevinin mimarı bu duyguları taşların içine işlemiş gibiydi. Rider'ın karnı kasıldı, avuçları terledi. Sanki bir kasırga yaklaşıırken küçük bir uçağa binmek üzere gibiydi. Vietnam sırasında orduda olmasına rağmen ülkeyi hiçbir zaman terk etmemiş, çarpışmalara yaklaşmamış, ölüm tehlikesiyle yüz yüze gelmemişti. Amerika Birleşik Devletleri topraklarında bir askeri cezaevinin içinde kalpten düşüp ölmesi çok garip olurdu. Derin bir soluk alarak, kendi kendine kalbinin sakinleşmesini telkin etti ve bir kez daha neden buraya gelmiş olduğunu merak etti. Rufus Harms ona ya da bir başkasına herhangi bir şey yaptıracak durumda değildi. Ama buradaydı işte. Rider derin bir soluk daha aldıktan sonra ziyaretçi kartını taktı. Evrak çantasının rahat sapını deriden bir tılsımlı gibi kavrarken, gardiyanın peşinden ziyaretçi odasına girdi.

Rider birkaç dakikalığına yalnız kalınca büyük olasılıkla neredeyse intihar etmek niyetinde olanları daha da sindirmek üzere tasarlanmış koyu kahverengi duvarlara baktı. Acaba bu duvarlar arasında haklı nedenlerle diri diri mezara konmuş kaç insan yaşıyordu? Yine de içlerinde en kötülerinin bile anneleri ve

hatta babaları vardı. Ama buradaydılar işte. Peki doğuştan mı kötüydüler? Belki de. Herhalde çok yakında bir genetik testle ikinci sınıfa giden çocuğumuzun ilerde seri bir katil olup olmayacağını söyleyecekler, diye düşündü. Ama bu kötü haberi verdiklerinde insan ne yapar ki?

Rufus Harms önündeki iki gardiyanın tepesinden bakarak ziyaretçi odasına girdiğinde, Rider düşüncelerinden koptu, ilk bakışta kölelerin efendisi gibi görünüyordu, ama gerçek tam tersiydi. Harms, Rider'ın hayatta gördüğü en iriyarı adam; gerçekten olağanüstü güce sahip bir devdi. Şimdi bile cüssesiyle odayı dolduruyor gibiydi. Göğsü yan yana asılmış iki beton levhayı andırıyordu. Kolları bazı ağaçların gövdelerinden kalındı. Hem el, hem ayak bileklerine bağlı zincirler yüzünden ayaklarını sürüyerek, "hapishane yürüyüşüyle" yürüyordu. Ama bunu da gayet iyi yapıyordu, kısa adımlarında bir zarafet vardı.

Rider ellisine yaklaşmış olmalı, diye düşündü. Aslında on yıl daha genç gösteriyordu. Yüzündeki yara izleriyle sağ gözünün altındaki kemik çıkıntısını fark etti. Bir zamanlar Rider'ın temsil ettiği genç adam düzgün, hatta yakışıklı bir yüze sahipti. Rider onun burada ne kadar sık dayak yediğini, giysilerinin altında başka hangi izleri taşıdığını merak etti.

Harms, Rider'ın karşısına, binlerce sinirli, çaresiz tırnağın iz bıraktığı tahta masanın başına oturdu. Henüz Rider'a bakmamış, gözlerini odada kalan gardiyana dikmişti.

Rider, Harms'ın ne demek istediğini anlayıp gardiyana, "Özel konuşacağız. Ben avukatıyım, o yüzden bize biraz izin vermelisiniz," dedi.

Yanıt anında geldi. "Burası yüksek güvenli bir cezaevidir ve bütün mahkûmlar şiddet eğilimli, tehlikeli kişilerdir. Ben sizin güvenliğiniz için buradayım."

Rider burada hem mahkûmların, hem de gardiyanların tehlikeli adamlar olduğunu biliyordu.

"Anlıyorum," diye cevap verdi. "Tamamen buradan gitmenizi istemiyorum. Ama, biraz ötede durursanız memnun kalırım. Avukat-müvekkil mahremiyeti. Anlıyorsunuz, değil mi?"

Gardiyan cevap vermedi, ama uzağa, sözde konuşulanları duyamayacağı bir köşeye çekildi. Sonunda Rufus Harms dönüp Rider'a baktı. "Radyoyu getirdin mi?"

"Garip bir istekti, ama yerine getirdim."

"Çıkar ve aç lütfen."

Rider denileni yaptı. Oda anında country tarzı müziğin dokunaklı nağmeleriyle doldu. Rider huzursuzluk duyarak, şarkının sözleri burada yaşanan gerçek acının karşısında ne kadar sığ kalıyor, diye düşündü.

Avukat soru soran gözlerle bakınca, Harms odaya bir göz attı. "Burada pek çok kulak vardır. Bazılarını göremezsin, tamam mı?"

"Bir avukatla müvekkilinin konuşmalarını dinlemek yasalara aykırıdır."

Harms ellerini hafifçe oynattı, zincirler şangırdadı. "Pek çok şey yasalara aykırıdır, ama insanlar yine de yaparlar. Hem burada, hem de dışarda. Değil mi?"

Rider elinde olmadan başıyla onayladı. Harms artık genç, ürkmüş bir delikanlı değildi. Bir erkekti. Varlığının tek bir unsurunu bile kontrol edememesine rağmen, yine de kendine hâkim bir erkek. Rider, Harms'ın her hareketinin ölçülü, hesaplı olduğunu da fark etti. Sanki satranç oynuyordu; yavaşça bir taşu uzanıyor, sonra yine aynı temkinlilikle elini geri çekiyordu. Burada hızlı hareket etmek ölümcül olabilirdi.

Mahkûm öne doğru eğilip o kadar alçak bir sesle konuşmaya başladı ki, Rider'ın müziğe rağmen onu duymak için kendini zorlaması gerekti. "Geldiğin için teşekkür ederim. Gelmene şaşırdım."

"Araman beni de çok şaşırttı. Ama sanırım merakımın da etkisi oldu."

"İyi görünüyorsun. Yıllar sâna iyi davranmış."

Rider'ın gülmesi gerekti. "Bütün saçlarım döküldü ve yirmi beş kilo aldım. Ama yine de sağ ol."

"Vaktini ziyan etmeyeceğim. Benim için mahkemeye dilekçe vermeni istediğim bir konu var."

Rider'ın şaşkınlığı belliydi. "Hangi mahkemeye?"

Müzik çalarken Harms daha da alçak sesle konuşuyordu. "En büyük mahkemeye. Yüce Mahkeme'ye."

Rider'ın ağız bir karış açıldı. "Dalga geçiyor olmalısın," Harms'ın gözlerindeki ifade hiç de öyle değildi.

"Pekâlâ, ne zaman başvurmamı istiyorsun?"

Harms zincirlere rağmen, kısa ve düzgün hareketlerle gömleğinin içinden bir zarf çıkarıp havada tuttu. Gardiyan anında uzanıp elinden aldı.

Rider hemen karşı çıktı. "Özel. Bu bir avukat-müvekkil görüşmesidir."

Harms gözlerini boşluğa dikti ve hiç sektirmeden, "Bırak okusun, Samuel, benim saklayacak hiçbir şeyim yok," dedi.

Gardiyan zarfı açıp mektuba göz gezdirdi. Sonra yine Harms'a verip odanın köşesindeki yerine gitti.

Harms zarfı mektubu Rider'a uzattı. Rider elindekilere baktı. Başını kaldırdığında Harms daha da eğilmişti ve en azından on dakika konuştu. Söyledikleri karşısında birkaç kez Rider'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. Bitince, mahkûm arkasına yaslanıp ona baktı.

"Bana yardım edeceksin, değil mi?"

Rider cevap veremiyor, hâlâ duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. Kuşkusuz Harms belindeki zincir izin verse elini uzatıp Rider'ın elini tutacaktı. Bunu tehdit etmek için değil, hemen he-

men otuz yıldır kimseden yardım görmemiş bir adam olarak yapacaktı. "Değil mi, Samuel?"

Sonunda Rider başını salladı. "Sana yardım edeceğim, Ru-fus."

Harms kalkıp kapıya yöneldi.

Rider kâğıdı zarfına koydu ve radyoyla beraber çantasının içine attı. Ziyaretçi odasının bir duvarına asılı kocaman aynanın arka tarafında, birisinin bütün görüşmeyi izlediğinin farkında değildi. Bu kişi şimdi derin düşüncelere dalmış, çenesini ovuşturuyordu.

Sabah saat onda Yüce Mahkeme görevlisi Richard Perkins başsavcılık görevlilerinin de giydiği geleneksel fûme jaketatayının içinde kocaman kürsünün başında durdu. Kürsünün arkasında çeşitli tip ve büyüklükte, yüksek arkalıklı dokuz deri koltuk bulunuyordu. Görevli tokmağını vurdu. "Amerika Birleşik Devletleri Başyargıcı ve Heyet Üyeleri," diye duyurdu.

Kürsünün gerisindeki koyu kırmızı, uzun perde dokuz yerden açıldı ve uzun cüppeleri içinde rahatsız, sanki yataklarının yanı başında beliriveren bir kalabalıktan ürkmüş gibi görünen dokuz yargıç belirdi. Onlar yerlerine geçerken Perkins devam etti. "Amerika Birleşik Devletleri Yüce Mahkemesi'nde bulunan herkes yaklaşıp dikkatini versin, mahkeme toplanmıştır. Tanrı Amerika Birleşik Devletleri'ni ve bu saygıdeğer mahkemeyi korusun."

Perkins oturup bir konak büyüklüğündeki duruşma salonuna baktı. Gözler on beş metrelik tavanın altında bulutları arıyordu. Birkaç formalitenin ve Yüce Mahkeme Barosu'na yeni katılan üyelerin yemin etmelerinin ardından, o sabahki iki duruşmadan birincisine başlandı. O çarşamba günü yalnızca bu iki davaya bakılacaktı; mahkeme sadece pazartesi ve salı günleri öğleden sonra da toplanıyordu. Perşembe ve cuma günleriye duruşma yapılmıyordu. Nisan sonuna dek, her iki haftada bir, üç

gün; daha sonra yaklaşık yüz elli duruşmayla, yargıçlar Amerika Birleşik Devletleri'nde çağdaş birer Hz. Süleyman rolü üstleniyorlardı.

Mahkeme salonunun her iki yanında etkileyici duvar resimleri vardı. Sağda Hristiyanlık öncesi çağların yasa koyucuları bulunuyordu. Sol tarafta ise Hristiyanlık çağındaki karşıtları. Belki de kimin haklı olduğunu belirlemek üzere, birbirine saldırmaya hazır iki ordu. Napolyon'un karşısında Hz. Musa; Hz. Muhammed'in karşısında Hammurabi. Hukuk, adalet dağıtılması çok acı verici, hatta kanlı olabilirdi. Kürsünün tam üstünde birisi hukukun görkemini, diğeri devletin gücünü temsil eden iki mermer heykel vardı, iki panel arasında On Emir tablosu bulunuyordu. İnsan Hakları Bekçisi, Bilgelik ve Devlet Adamlığı Perileri ve insan Hakları Savunması'nı temsil eden oymalar tıpkı birer güvercin gibi muazzam salonu çepçevre dolduruyor, mahkemenin önemini vurguluyordu. Burası en önemli konuların görüşüleceği uygun bir sahne gibiydi. Ancak görüntü yanıltıcı olabiliyordu.

Ramsey kürsünün ortasında, Elizabeth Knight en sağda oturuyordu. Tavanın ortasından bir mikrofon sallandırılmıştı. Yargıçlar belirince dinleyiciler arasındaki anne ve babalar gözle görülür bir biçimde gerildiler. Uzun boylu, canı sıkılmış çocuklar bile oturdukları yerde biraz doğruldular. Buranın adını pek duymamış olanlar için alışıldık bir tepkiydi bu. İnsan dizginlenmemiş bir gücü, yaklaşan yüzleşmeleri hissediyordu.

Kara cüppeli bu dokuz yargıç kadınlara bebeklerini yasal olarak alırdabileceklerini; okul çocuklarına nerede eğitim görececeklerini söylüyor; hangi sözlerin müstehcen olup, hangilerinin olmadığını duyuruyor; polis neyi arayıp el koyabileceğini ve ne koşullarda insanları itiraf ettirebileceğini belirliyordu. Onları buraya hiç kimse seçmiyordu. Hemen her türlü meydan okumaya karşı, ömür boyu görevlerini sürdürüyorlardı. Yargıçlar öyle bir gizlilik içinde çalışıyorlardı ki, diğer saygın federal kurumların temsilcileri tüm bunlar karşısında fazla kendini beğen-

mis kalıyorlardı. Ülkenin dört bir yanındaki eylemci grupların kafa kırmalarına, kürtaj kliniklerini bombalamalarına, cezaevleri önünde gösteriler yapmalarına neden olan konuları ele alıyorlardı. Ama ne olursa olsun, uygarlık yok olana dek tartışılacak karmaşık konuları değerlendirirken son derece sakin görünüyorlardı.

İlk dava başladı. Devlet üniversitelerinde ırkçılık karşıtı kotaları ele alınıyordu. Irkçılık karşıtı kotalar adına avukat Frank Campbell daha ilk cümlesini bitirmeden Ramsey atıldı.

Başyargıç anayasanın on dördüncü maddesinin hiç kimseye karşı ayrımcılık yapılmayacağını belirttiğine dikkat çekti. Bu, ırkçılık karşıtı kotaların anayasa çerçevesinde mümkün olmadığı anlamına gelmiyor muydu? "Ama düzeltmeye çalıştığımız büyük yanlışlar var ve..."

Ramsey birdenbire Campbell'e, "Niçin çeşitlilik eşitlik anlamına geliyor?" diye sordu.

"Geniş ve karışık bir öğrenci topluluğunun farklı düşünceleri ifade etmesine, farklı kültürleri temsil etmesine ve bunun zaman içinde basmakalıp tiplerin cahilliğini kırmasına hizmet ediyor."

"Bütün savınızı siyahlarla beyazların farklı düşündüklerine dayandırmış olmuyor musunuz? O halde bu, San Francisco'da varlıklı bir evde, üniversite hocası anne baba tarafından yetiştirilen bir siyahın, aynı üniversite ve ortamdan gelmiş bir beyazdan farklı bir dizi değer ve fikire sahip olduğu anlamına mı geliyor?" Ramsey'nin sesinde alaycı bir ifade vardı.

Campbell, "Ben herkesin farklı yanları olduğuna inanıyorum," dedi.

Yargıç Knight, "Bunu cildinin rengine bağlamak yerine, yoksul olduklarından yardım görmeye daha çok hakları var, diye kabul edemez miyiz?" diye sordu. Ramsey omzunun üstünden ona meraklı bir bakış fırlattı. "Yine de, savınız zenginlik ya da yoksulluk arasında herhangi bir fark gözetmiyor, değil mi?"

"Hayır," dedi Campbell.

Michael Fiske ile Sara Evans kürsüye dik gelecek şekilde yerleştirilmiş ayrı bir dizi koltukta oturuyorlardı. Michael bu sorgulamayı dinlerken Sara'ya bir bakış fırlattı. Kız ona bakmadı.

Ramsey sonunda Knight'tan gözlerini alıp, "Yasada yazılanlara karşı gelemezsiniz, değil mi? Onun yerine anayasayı tersyüz etmemizi istersiniz," diye üsteledi.

Campbell, "Ya bu sözlerin gerisindeki ruh?" diye karşılık verdi.

"Ruhlar çok değişken şeylerdir, ben somut şeylerle uğraşmayı yeğlerim." Ramsey'nin sözleri dinleyiciler arasında yer yer gülüşmelere neden oldu. Başyargıç sözlü saldırısını sürdürüp ölümcül bir isabetle Campbell'in sunduğu emsalleri ve yürüttüğü mantığı hırpaladı. Knight başka bir şey söylemedi. Gözlerini önüne dikmiş, düşüncelerinin mahkeme salonundan çok uzaklarda olduğu belliydi. Avukat kürsüsündeki kırmızı ışık yanıp da Campbell'in süresinin dolduğunu haber verince, yerine neredeyse koşarak döndü. İrkçılık karşıtı kotalara karşı çıkan avukat kürsüdeki yerini alıp savını anlatmaya başladığında, sanki yargıçlar artık onu dinlemiyor gibiydiler.

Sara, "Tanrım, Ramsey nasıl da işini biliyor," dedi. Yargıçlar duruşma sonrası geleneksel öğle yemeği için kendi yemek salonlarına çekildikten sonra, o ve Michael mahkemenin kafeteryasında oturuyorlardı.

"Üniversitenin avukatını beş dakikada doğradı."

Michael sandviçinden bir lokma yuttu. "Son üç yıldır ırkçılık karşıtı kotaları silip atmak için bir dava arıyordu zaten. Buldu işte. O davayı buraya gelmeden halletmeleri gerekirdi."

"Ramsey'nin o kadar ileri gideceğine inanıyor musun?"

"Dalga mı geçiyorsun? Kararı görene dek bekler. Büyük olasılıkla kendi yazacak ki, sonra böbürlenebilsin. İş bitti bile."

Sara, "Mantığını kısmen görebiliyorum," dedi.

"Tabii görebilirsin. Apaçık ortada. Muhafazakâr bir grup konuyu gündeme getirip davacıyı da satın almış. Beyaz, akıllı, okumuş, çalışkan, hiçbir şeye havadan konmamış. Ve daha da iyisi, bir kadın."

"Anayasa hiç kimseye karşı ayrımcılık yapılmayacağını söylüyor."

"Sara, on dördüncü maddenin iç Savaş'tan hemen sonra, siyahlara karşı ayrımcılık yapılmasını diye kabul edildiğini biliyorsun. Şimdiyse yardım etmesi gereken insanları ezecek bir balyoza dönüştü. Eh, o ezenler şimdi son savaşı başlattılar işte."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki, umudu olan yoksullar da direnmeye başlar. Umutsuz yoksullar tepki verir. Bu hiç de hoş değildir."

"Ah." Michael'a baktı. Tavrı son derece kararlı, son derece değişkendi. Yaşının ötesinde ciddiydi. Genellikle görüşlerini mahcup edecek şekilde ortaya koyuyordu. Bu, Sara'nın onun hem takdir ettiği, hem de korktuğu yanlarından biriydi.

Michael, "Ağabeyim bu konuda sana bazı hikâyeler anlatabilir," dedi.

"Bundan eminim. Bir gün onunla tanışmayı umuyorum."

Michael ona bir bakış fırlatıp başını çevirdi. "Ramsey dünyayı gerçekte olduğundan farklı görür. O kendi başına bir yere gelebildiğine göre, başkası neden yapamasın? itiraf edeyim, ona hayranlık duyuyorum. Zengine ve yoksula, devlete ve bireye aynı derecede tepki veriyor. Kimseyi kayırmıyor."

"Sen de çok şey başarmışsn."

"Öyle. Kendimi övmüyorum, ama yüz altmışın üstünde bir IQ'm var. Bu herkes de yoktur."

Sara kederli bir ifadeyle, "Biliyorum," dedi. "Hukukçu beynim bugün olanların doğm olduğunu söylüyor. Kalbimse bir trajedi."

"Hey, burası Yüce Mahkeme. Hiçbir şeyin kolay yoldan olmasını bekleyemezsin. Bu arada, Knight bugün ne yapmaya

çalışıyordu?" Michael sürekli mahkemede olup bitenlerin içindeydi. Bütün özei sırları, dedikoduları, yargıçlarla kâtiplerinin önlerine gelen davalarla ilgili düşünce ve görüşlerini kabul ettirmek için kullandıkları stratejilerini bilirdi. Ancak Knight'ın bugün mahkemede değindiği her neyse anlamamıştı ve bu onu rahatsız ediyordu.

"Michael, bir çift cümleydi yalnızca."

"Ne olmuş? Bir ton potansiyeli olan bir çift cümle. Yoksul hakları mı? Ramsey'nin neler düşündüğünü gördün. Knight ilerde bir şey için tavır mı koyuyor? Oraya getirmeyi planladığı bir dava mı var?"

"Bana bunu sorduğuna inanamıyorum. Bu çok gizli."

"Burada hepimiz aynı ekipteyiz, Sara."

"Tamam! Knight'la Murphy ne sıklıkta aynı oyu veriyorlar? Pek değil. Ve burada da dokuz ayrı kompartıman var, biliyorsun."

"Evet, dokuz küçük krallık. Ama Knight bir şeyi planlıyorsa, bilmek isterim."

"Burada olup biten her şeyi bilmek zorunda değilsin. Tanrım, bütün kâtiplerin toplamından ve yargıçların çoğundan daha fazla şey biliyorsun zaten. Yani, başka kaç kâtip sabahın köründe posta odasına gidip gelen dilekçelere bakıyor ki?"

"Hiçbir işi yarım yapmaktan hoşlanmam."

Sara ona baktı, tam bir şey söyleyecekken kendini tuttu, işleri neden karıştırsındı ki? Zaten ona yanıtını vermişti. Gerçekte, kendisi de hırslı biri olmasına karşın, Michael Fiske kadar yüksek standartları olan birisiyle evlenmeyi hayal bile edemiyordu. Onlara asla erişemez, asla sürdüremezdi. Denemek bile aptalca olurdu.

"Hiçbir sırda ihanet etmem. Sen de biliyorsun ki, burası askeri bir harekâta benzer. Boşboğazlar gemileri batırır. Sırtını da kollaman gerek."

"Genelde sana katılıyorum ama bu kez değil. Murphy'yi bilirsin, o aslına dönmüştür, ama sevimli ve katıksız bir liberaldir. Yoksullara yardım etmek için her şeyi yapar. O ve Knight bunda işbirliği yapacaklar, hiç kuşku yok. Murphy her zaman Ram-sey'nin yoluna taş koymaya bakar.'Ramsey üstünlüğü ele geçirmeden önce mahkemeyi Tom Murphy yönlendirirdi. Son yıllarında hep muhalefette kalmak kolay değil."

Sara başını salladı. "Gerçekten anlamıyorum."

Fiske içini çekip yemeğiyle oyalandı. "Her noktada birbirimizden uzaklaşıyoruz, değil mi?"

"Bu doğru değil. Yalnızca sen öyle göstermeye çalışıyorsun. Hayır dediğimde seni incittiğimi biliyorum ve üzgünüm."

Fiske birdenbire gülümsedi. "Belki her işte bir hayır vardır. Her ikimiz de öylesine inatçıyız ki, sonunda herhalde birbirimizi öldürürdük."

Sara, "Has Virginia'lı delikanlıyla Carolina'lı kız," diye mırıldandı. "Herhalde haklısın."

Fiske içki bardağıyla oynarken kızı süzdü. "Benim inatçı olduğumu düşünüyorsan, ağabeyimi tanımalısın."

Sara onun gözlerine bakmadı. "Eminim. O seyrettiğimiz davada harikaydı."

"Onunla çok gurur duyuyorum."

Kız şimdi ona bakıyordu. "O halde neden orada olduğumuzu bilmesin diye duruşmaya gizlice girip çıktık?"

"Bunu ona sorman gerekir."

"Sana soruyorum."

Michael omuz silkti. "Benimle ilgili bir sorunu var. Beni hayatından kovdu."

"Niçin?"

"Aslında bütün nedenleri bilmiyorum. Belki o da bilmiyor. Ama onu çok mutlu etmediğini biliyorum."

"Gördüğüm kadarıyla, bana o tip biri gibi gelmedi. Kederli filan değil."

"Gerçekten mi? Sana nasıl geldi?"

"Komik, akıllı, insanlarla çok güzel özdeşleşiyor."

"Orada olduğumu bilmiyordu bile."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kör olmadığım anlamına. Üstelik bütün hayatım boyunca onun gölgesinde kaldım."

"Sen sınırsız geleceği olan bir harika çocuksun."

"O da artık eskiden tutukladığı insanları savunan kahraman eski polis. Aynı zamanda hiçbir zaman aşamadığım bir kurban havası var. Kendini fazlasıyla zorlayan iyi adam." Michael başını salladı. Ağabeyinin hastanede kaldığı onca zaman aklına geldi. Bir günden ertesine, bir andan diğerine yaşayıp yaşamayacağını kimse bilmiyordu. Öyle büyük bir korkuyu, ağabeyini yitirme korkusunu daha önce hiç tanımamıştı. Ama onu yine de yitirmişti anlaşılan ve sebep de ölümü değildi. Yani o kurşunlar yüzünden değil.

"Belki de o senin gölgede kaldığını düşünüyordur."

"Bundan kuşku duyarım."

"Hiç kendisine sordun mu?"

"Dediğim gibi, artık konuşmuyoruz." Durup yavaşça ekledi. "Beni reddetmenin sebebi o mu?" Kız ağabeyini seyrederken, o da kızı seyretmişti. Kız John Fiske'i gördüğü andan itibaren ona hayran olmuştu. O

zamanlar beraberce ağabeyini seyretmeye gitmek fikri eğlenceli gelmişti. Ama şimdi düşününce bunu yaptığı için kendi kendine küfrediyordu.

Sara kızardı. "Onu tanımıyorum bile. Onun için nasıl bir şeyler hissedebilirim?"

"Bunu bana mı, yoksa kendine mi soruyorsun?"

"Buna cevap vermeyeceğim." Sesi titriyordu. "Ya sen? Sen onu seviyor musun?"

Michael birdenbire dimdik oturup kıza baktı. "Ben ağabeyimi hep seveceğim, Sara. Her zaman."

ysmmı KOZUM

Rider hiçbir şey söylemeden sekreterinin önünden geçip odasına kapandı ve çantasını açıp zarfı çıkardı. İçinden mektubu çekti, ama şöyle bir bakıp çöp sepetine fırlattı. Mektupta Rufus Harms son vasiyetini yazıyordu. Ancak bu yalnızca, bir aldatmaca, gardiyanın okuması için zararsız bir şeydi. Rider mektubu yakından incelerken diyafora bastı.

"Sheila, elektrikli ocakla çaydanlığı getirir misin? İçini de su doldur."

"Bay Rider, ben size çay yapabilirim."

"Çay istemiyorum, Sheila. Yalnızca o kahrolası çaydanlıkla ocağı getir."

Sheila ne bu garip isteğe, ne de patronunun sinirliliğine şaşırdı. Çaydanlıkla elektrik ocağını getirip sessizce çıktı.

Rider elektrik ocağını fişe taktı ve birkaç dakika içinde çaydanlıktan buhar tütmeye başladı. Zarfı dikkatle iki ucundan tutarak buharın üstüne tuttu ve tıpkı Rufus Harms'ın dediği gibi, zarf dağılmaya başladı. Rider kenarlarıyla biraz uğraşıp iyice açtı. Az sonra önünde iki kâğıt parçası vardı: Birisi el yazısıyla yazılmış, diğeri de Harms'ın ordudan aldığı mektubun bir kopyasıydı.

Rider elektrikli ocağı fişten çekerken, Rufus'un bu işi, yani aslında bir mektup olan zarfı nasıl yapabildiğine ve ordudan gelen mektubu kopya ettikten sonra nasıl saklayabildiğine şaşıtı.

Daha sonra Harms'ın babasının bir basımevinde çalıştığını hatırladı. Kendi kendine, Rufus orduya katılmak yerine baba mesleğini seçse daha iyi edermiş, diye mırıldandı.

Kâğıt parçalarını bir an kurumaya bıraktı, sonra masasına oturup Rufus'un yazdıklarını okudu. Bu çok uzun sürmedi. Pek çok sözcük garip olsa ve yanlış yazılsa da, cümleler kısa kısaydı. Rider, Rufus'un bunu ne koşullarda yazdığını bilemezdi. Oysa ki mektubu neredeyse karanlıkta yazmış, gardiyanın her ayak sesinde ara vermişti. Okumayı bitirdiğinde Rider'ın boğazı kupkuru olmuştu. Sonra ordudan gelen bildiriye okudu. Bu da bir darbe daha vurmuştu ona.

"Aman Tanrım!" Koltuğuna yığıldı, titreyen eliyle kelinesi ovuşturdu, sonra ayağa fırlayıp bürosunun kapısını kilitledi. Korku, şekil değiştiren bir virüs gibi yayılıyordu. Güçlülükle soluk alabiliyordu. Sendeleyerek masasına döndü ve yine diyafora bastı. "Sheila, bana biraz su ve aspirin getir lütfen."

Bir dakika sonra Sheila kapıyı vurdu. "Bay Rider," diye seslendi. "Kapı kilitli."

Hemen kapıyı açtı, suyla aspirini elinden alıp yine kilitlemek üzereyken, Sheila sordu. "İyi misiniz?"

"İyiym, iyiym," diye cevap verip kadını kapıdan çıkardı.

Rufus'un Amerika Birleşik Devletleri Yüce Mahkemesi'ne vermesini istediği dilekçeye baktı. Rider torensel nitelikteki Yüce Mahkeme Barosu'nun bir üyesiydi. Bunu, ordudan sonra Adalet Bakanlığı'na geçen eski bir meslektaşına borçluymuştu. Eğer Rufus'un istediğini aynen yapacak olursa, Harms davasında davacı avukatı olacaktı. Rider böyle bir düzenlemeden ancak kişisel felaketinin doğacağını düşünüyordu. Yine de, Rufus'a söz vermişti.

Rider bürosunun bir köşesinde duran deri kanepeye uzanıp gözlerini kapattı ve sessizlik içinde düşünmeye başladı. Ruth Ann Mosley'nin öldürüldüğü gece birbirine uymayan o kadar çok şey vardı ki. Rufus geçmişte hiç şiddet göstermemiş;

yalnızca emirlere uymayı sürekli beceremeyip üstlerini deli etmişti. Bu ilk başta Rider'ı da şaşırtmıştı. Sonunda Rider'ın savunmasında Harms'ın en basit bir komutu bile yerine getirmeyi becerememesine bir gerekçe bulunmuştu. Ancak ablukadan kaçabilmesi hiç açıklanamamıştı. Elinde hiçbir somut savunma malzemesi olmayan Rider delilik iddiasında bulunmuş ve müvekkilini idamdan kurtarmak için bir fırsat yaratmıştı. Ve bu kadarla da kalmıştı. Adalet yerini bulmuştu. En azından insanın bu dünyadan bekleyebileceği kadarıyla.

Rider bir kez daha ordudan gelen ilama baktı. Geçmişin çıplak yalanı şimdi açığa çıkmıştı. Bu bilginin cinayetin işlendiği dönemde Harms'ın dosyasında olması gerekirdi, ama değildi. Bütünüyle geçerli bir savunma oluşturabilirdi. Harms'ın askeri dosyasıyla oynanmıştı ve Rider şimdi nedenini anlıyordu.

Harms özgürlüğünü ve isminin aklanmasını; bunu da ülkedeki en yüksek mahkemenin yapmasını istiyordu. Ve özgürlük umudunu orduya bağlamayı da reddediyordu. Country müziğinin perdelediği görüşmede ona bunu söylemişti. Peki, onu suçlayabilir miydi?

Bütün kozlar Rufus'un elindeydi. Davası görülmeli ve serbest kalmalıydı. Ama buna rağmen, Rider eski deri kanepesinin üstünde hiç kıpırdamadan oturdu. Karmaşık bir şey değildi. İnsanlığa verilen bütün duyguların en güçlüsü olan korkuydu bu. Birkaç yıl içinde emekliye ayrılıp Körfez kıyısında eşiyle şimdiden seçtikleri bir apartman dairesine çekilmeyi planlıyordu. Çocuklar büyümüştü. Rider bölgedeki alçak kesimlere çöken dondurucu kışlardan bezmiş, her zaman yeni iş kovalamaktan, profesyonel yaşamını çeyrek saatlik bölümler halinde kayda geçirmekten yorulmuştu. Ancak emeklilik ne kadar çekici gelirse gelsin, Rider'ın eski müvekkiline yardım etmesini önlemeye yeterli değildi. Bazı şeyler doğru, bazılarıysa yanlıştı.

Rider kanepeden kalkıp masasına oturdu. İlk başta Rufus'a yardım etmenin en basit yolunun elindekini bir gazeteye posta-

latıp gerisini basının gücüne bırakmak olduğunu düşündü. Ama gazetedeekiler bunu ya delinin birinden gelen bir mektup diye atar ya da işi yüzlerine gözlerine bulaştırıp Rufus'u tehlikeye sokarlardı. Rider'ın ne yapacağına karar vermesine neden olan şey çok basitti. Rufus onun müvekkiliydi ve avukatından dilekçesini Amerikan Yüce Mahkemesi'ne sunmasını istemişti. Rider da bunu yapacaktı. Rufus'u yıllar önce düş kırıklığına uğratmıştı; aynı şeyi bir daha yapmak istemiyordu. Adamın acilen adalet ihtiyacı vardı ve bunun yeri ülkenin en büyük mahkemesinden başka neresi olabilirdi ki? Eğer orada da adalet bulamazsanız nerede bulacaktınız? Rider merak etti.

Masasının çekmecesinden kâğıt çıkarırken pencereden giren güneş ışığı kol düğmelerine vuruyor, parlak noktalar şeklinde odanın içine yansıyor. Sırf eskiye özlem nedeniyle atmadığı eski daktilosunu önüne çekti. Rider, Yüce Mahkeme'ye dilekçe vermek için gereken formaliteleri bilmiyordu ve bunların çoğunu yerine getiremeyeceğini düşündü. Bu onu rahatsız etmedi. Yalnızca hikâyeyi anlatmak, içini dökmek istiyordu.

Yazmayı bitirince yazdıklarını Harms'ın mektubu ve ordudan gelen bildiriyle birlikte bir zarfa koydu. Sonra durdu. Otuz yıllık meslek yaşamından gelen paranoya nedeniyle bürosunun arkasındaki küçük çalışma odasına koşup hem Harms'ın el yazısı mektubunun, hem de daktiloya çektiği kendi dilekçesinin birer kopyasını aldı. Yine bu huzursuzluk nedeniyle ordudan gelen mektubu şimdilik saklamaya karar verdi. Hikâye öğrenildiğinde, onu da yine isimsiz olarak ortaya çıkarabilirdi. Kopyaları çekmecelerinden birine saklayıp kilitledi. Orijinalleri tekrar zarfa koydu, hukuk rehberinde Yüce Mahkeme'nin adresine baktı ve bir etiket yazdı. Zarfın üzerine iade adresi koymadı. İş bitince şapkasıyla ceketini giyip yürüyerek köşedeki postaneye gitti.

Kendi kendine fikrini değiştirmeye vakit bırakmadan mektubu taahhütlü göndermek için gereken formu doldurdu. Daha

sonra bunu memura verip makbuzu aldı ve bürosuna geri döndü. Ancak o zaman ne yaptığının farkına vardı. Mahkeme zarfı kimin gönderdiğini taahhüt makbuzundan anlayabilirdi, içini çekti. Rufus ömrünün yarısını bunu bekleyerek geçirmişti. Rider o zamanlar bir bakıma onu terk etmişti. Günün kalan kısmında karanlıkta, ofisindeki kanepede yattı ve içinden doğruyu yapmış olmak için dua etti. Böyle olduğunu kalbinin derinliklerinde duyuyordu.

SSKJZWJ KOZUM

"Ramsey'nin kâtipleri, geçen gün yoksulların bazı ayrıcalıklara hakkı olduğu yolundaki sözleriniz için beni yiyip duruyorlar, Yargıç Knight." Sara masasının başında son derece sakin oturan kadına baktı.

Knight bazı belgeleri incelerken yüzünden bir gülümseme geçti. "Eminim öyledir."

Her ikisi de Ramsey'nin kâtiplerinin iyi eğitilmiş bir komando birimine benzediğini biliyorlardı. Her yerde duyargaları vardı; başyargıç ya da gündeminde olanlar için ilginç olabilecek her şeyi arıyorlardı. Hemen hiçbir şey onların dikkatinden kaçmıyordu. Her sözcük, hayret nidası, toplantı ya da ayaküstü koridorda yapılan bir konuşma kaydediliyor, inceleniyor ve gelecekte kullanılmak üzere aklanıyordu.

"Demek bu tepkiyi bekliyordunuz?"

"Sara, her ne kadar hoşuma gitmese de, burada insanın mücadele etmesi gereken belirli bir süreç söz konusu. Bazıları buna bir oyun diyorsa da, ben böyle demekten hoşlanmıyorum. Ama varlığını da inkâr edemem. Bir dizi davada benimsemek istediğim tavrı Ramsey asla desteklemez. Bunu ben de biliyorum, o da biliyor."

"Demek, diğer yargıçlara bir deneme balonu uğurdunuz?"

"Kısmen öyle. Duruşma aynı zamanda halka açık bir forumdur."

"Öyleyse, halka," diye düşündü yüksek sesle Sara. "Ve medyaya mı?"

Knight elindeki kâğıtları bırakıp ellerini kavuşturarak genç kızı baktı. "Bu mahkeme kamuoyundan birçok kişinin itiraf etmeye çekineceği ölçüde etkilenmektedir. Burada bulunan bazıları statükonun hep korunmasını isterler. Ancak, mahkemenin ileri gitmesi gerekir."

"Bu da yoksulların eğitim haklarıyla ilgili, bana araştırma yaptırdığınız davalara bağlanıyor, değil mi?"

"Bu konuyla çok ilgiliyim." Elizabeth Knight Doğu Teksas'ta, çölün ortasında büyümüştü, ama babasının parası vardı. Bu nedenle birinci sınıf eğitim almıştı. Bazen babası birlikte büyüdüğü pek çok insan gibi yoksul olsaydı nasıl bir hayatı olacağını merak ederdi. Bütün yargıçlar mahkemeye psikolojik takıntılarıyla gelirlerdi ve Elizabeth Knight da onlardan biriydi. "Şimdilik bütün söyleyeceğim bu kadar."

Sara, "Ya BlankleyT dedi. Ramsey'nin silip attığı ırkçılığa karşı kota davasından söz ediyordu."

"O konuda henüz oylama yapmadık, Sara. Bu yüzden nasıl bir sonuç çıkacağını söyleyemem." Oylamalar bir stenograf ya da sekreter bile bulunmaksızın, büyük bir gizlilik içinde yapılıyordu. Ancak, mahkemeyi tutarlı biçimde izleyenler ve her gün orada bulunan kâtipler için oyların ne doğrultuda olduğunu tahmin etmek güç değildi. Gerçi geçmişte yargıçların insanları şaşırttıkları da olmuştu. Öte yandan, Yargıç Knight'ın sıkıntılı havası Blankley davasında oyların ne doğrultuda olduğunu açıkça gösteriyordu.

Sara da herkes kadar tahminde bulunabiliyordu. Michael Fiske haklıydı. Tek soru, oy çoğunluğunun ne kadar olacağıydı.

Sara, "Araştırmamın meyve verdiğini görmek için burada olamayacak olmam ne kötü," dedi.

"Hiç bilemezsin, ikinci bir dönem için döndün. Michael, Tommy ile üçüncüye başladı. Seni tekrar almayı isterdim."

"Ondan bahsetmeniz çok ilginç. Michael da müzakerede söylediklerinizi merak ediyordu. Yoksullara verilecek ayrıcalıklarla ilgili hazırlayacağınız her şeyi Murphy'nin hoş karşılayacağına inanıyor."

Knight gülümsedi. "Michael bilir. O ve Tommy bir yargıçla kâtibin olabilecekleri kadar yakındırlar."

"Michael mahkemeye ilgili hemen hemen herkesten çok şey biliyor. Aslında bazen korkutucu olabiliyor."

Knight onu dikkatle süzdü. "Michael'la yakın olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleyiz. Yani, iyi arkadaşız." Knight ona bakmaya devam ederken, Sara'nın yüzü kızardı.

Knight tatlı tatlı gülümsedi. "İkinizin bize verecek bir haberi yok, değil mi?"

"Ne? Hayır, hayır. Biz sadece arkadaşız."

"Anlıyorum. Özür dilerim, Sara. Bu beni ilgilendirmez."

"Sorun değil. Birlikte çok zaman geçiriyoruz. Bazı insanların dostluktan öte bir şey sandığından eminim. Yani, Michael çekici bir erkek ve akıllı olduğu da kuşkusuz. Geleceği parlak."

"Sara, yanlış anlama, ama sanki kendi kendini bir şeye ikna etmeye çalışıyor gibisin."

Sara başını öne eğdi. "Sanırım öyle, değil mi?"

"İki yetişkin kızı olan birini dinle. Aceleye getirme. Kendi haline bırak. Çok zamanın var. Anne tavsiyesi bu kadar."

Sara gülümsedi. "Teşekkürler."

"Peki, Chance ile Amerika Birleşik Devletleri davasında kürsü raporu nasıl gidiyor?"

"Steven'in o konuda hiç durmadan çalıştığını biliyorum."

"Steven Wright burada pek tutulmuyor."

"Çok çalışıyor."

-65

Şüpheli Gerçek / F: 5

"Ona yardım etmelisin, Sara. Sen başkâtipsin. O raporu iki hafta önce almalıydım. Ramsey cephaneliğini doldurdu ve emsaller de ondan yana. Bir şansım olacaksa en azından koşullar eşit olmalı."

"Buna öncelik vereceğimden emin olabilirsiniz."

"Güzel."

Sara çıkmak üzere kalktı. "Sanırım başyargıç çok güzel idare edeceksiniz."

İki kadın karşılıklı gülümsediler. Elizabeth Knight, Sara Evans için neredeyse ikinci bir anne olmuş, onun çocukken yitirdiği annesinin yerini almıştı.

Sara kapıdan çıkarken Knight arkasına yaslandı. Bulunduğu konum bir yaşam boyu süren çalışma, özveri, şans ve becerinin eseri idi. Saygın bir senatörle evliydi, onu seviyor ve seviliyordu. Yüce Mahkeme yargıcı olarak cüppe giyen üç kadından biriydi. Kendini aynı anda hem alçakgönüllü, hem de güçlü hissediyordu. Onu göreve getiren Başkan hâlâ iktidardaydı. Kendisini ılımlı bir hukukçu olarak görmüştü. Knight politik açıdan aktif olmadığından Başkan ondan kendi partisinin borusunu çalmasını beklemiyordu. Büyük olasılıkla onun pasif kalacağını ve gerçekten önemli sorunların çözümünü halkın seçtiği temsilcilerine bırakacağını düşünmüştü.

Knight'ın Ramsey ya da Murphy gibi derine işlemiş felsefesi yoktu. Onlar her davaya gerçeklerden çok, her birinin temsil ettiği geniş çerçeve açısından bakıyorlardı. Murphy idam cezasıyla ilgili hiçbir davayı desteklemek ya da iptal etmek için oy kullanmazdı. Ramsey'se ceza hukukuyla ilgili bir davada davalının tarafını tutmaktansa ölürdü. Knight bu biçimde taraf tutamıyordu. Her davayı, her olayı kendi başına ele alıyordu. Gerçekler üzerinde uzun uzun düşünüyordu. Bir yandan mahkemenin kararlarının geniş çerçevedeki etkisini düşünürken, bir yandan da taraflara adil davranma kaygısındaydı. Bu çoğu zaman oyuy-

la davanın kaderini belirlemesi anlamına geliyordu, ama buna pek aldırış ettiği yoktu. O pasif bir kadın değildi ve buraya da bir fark yaratmak üzere gelmişti.

Ne kadar büyük bir etkisi olabileceğini ancak şimdi görüyordu. Böyle bir güçle gelen sorumluluk da onda alçakgönüllülük yaratıyordu. Ve onu korkutuyordu. Kocasını yanı başında mışıl mışıl uyurken gözlerini tavana dikip saatlerce bakıyordu. Yine de, diye düşündü gülümseyerek, başka hiçbir yerde olmayı ve hayatını başka hiçbir biçimde geçirmeyi istemezdi.

-67

DOKUZUMU KOJCUM

John Fiske, Richmond'un batı yakasındaki binaya girdi. Burası resmen bir huzureviydi; yaşlıların ölmeye geldikleri bir yer. Fiske koridorda yürürken inilti ve bağırmaları duymazdan gelmeye çalıştı. Gücsüz bedenleri, öne düşmüş başları, işe yaramayan kol ve bacakları, duvarın önünde alışveriş arabaları gibi dizilmiş, hiç gelmeyecek dans eşlerini bekleyen tekerlekli iskemleleri gördü.

John'un annesini buraya getirmek için babasıyla birlikte iradelerini kullanmaları gerekmişti. Oysa ki, Michael Fiske hiçbir zaman annesinin aklının Alzheimer denilen hastalık tarafından yenip bitirildiği gerçeğini kabul etmemişti. Güzel günlerin keyfini sürmek kolaydı. Bir insanın gerçek değeri kötü günlerde belli oluyordu. John Fiske'e göre, kardeşi Mike bu sınavdan geçememişti.

Danışma masasına yaklaştı. Yardımcı müdüre, "Bugün nasıl?" diye sordu. Buraya sık sık geldiği için bütün çalışanları tanıyordu.

Kadın, "Daha iyi günleri oldu, John, ama gelişin onu neşelendirecektir," diye cevap verdi.

Fiske ziyaretçi salonuna girerken, "Öyle," diye mırıldandı.

Annesi her zamanki gibi sabahlık ve terlikleriyle onu bekliyordu. Gözleri boş boş bakıyor; ağzı hareket etmesine rağmen

hiçbir sözcük çıkmıyordu. Fiske kapıda belirlediğinde ona baktı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Fiske yaklaşıp karşısına oturdu.

Gladys Fiske şefkatle oğlunun yüzünü okşayarak, "Mi-key'ciğim nasılmış?" dedi. "Nasılmış annesinin bebeği?"

Fiske derin bir soluk aldı. Son iki yıldır hep aynı şey oluyordu. Gladys Fiske'in mahvolmuş aklında o Mike'tı ve annesinin yaşamının sonuna dek de öyle kalacaktı. Her nasılsa John Fiske, sanki hiç doğmamış gibi annesinin belleğinden uçup gitmişti.

Hafifçe annesinin ellerine dokunurken içinde kabaran çaresizliği yatıştırmaya çabaladı. "İyiyim. İyi gidiyor. Babam da iyi." Sonra yavaşça ekledi. "Johnny de iyi, seni sordu. Zaten hep sorar."

Kadın boş boş bakıyordu. "Johnny mi?"

Fiske her seferinde bunu denemesine rağmen yanıt hep aynı oluyordu. Neden kardeşini değil de onu unutmuştu? Alz-heimer'ın kendi kimliğini annesinin aklından silip atması için derin bir neden olmalıydı. Varlığı onun için hiçbir zaman o denli güçlü ve önemli olmamış mıydı? Oysa ki o, her zaman ana babasının yanında olan evlattı. Küçükken onlara yardım ettiği gibi büyüdüğünde de bunu sürdürmüştü. Gelirinin büyük bir kısmını onlara vermekten, boğucu bir ağustos günü berbat bir davanın tam ortasında babasının damı aktarmasına yardım etmek için çatıya çıkana dek. Çünkü babasının başkasına yaptıracak parası yoktu. Her zaman gözde olan Mike ise hep kendi bencil yoluna gitti, diye düşündü Fiske... Mike her zaman ailenin gurur kaynağı olarak görülmüştü. Gerçekte anne babası oğullarıyla ilgili görüşlerinde hiçbir zaman o kadar uç

noktalara gitmemişlerdi, bunu biliyordu. Ancak öfkesi gerçeği çarpıtıyor, kötülerini büyütüp iyileri örtbas ediyordu.

"Mike?" dedi annesi endişeyle. "Çocuklar nasıl?"

"İyiler, yabani otlar gibi büyüyorlar. Tıpkı sana benziyorlar." Kardeşim gibi davranmak ve çocukları varmış gibi konuşmak zorunluluğu karşısında Fiske'in içinden kendini yere atıp böğürmek geliyordu. Annesi gülümseyip saçlarına dokundu.

Fiske atıldı. "İyi görünüyorsun. Babam her zamankinden daha güzel olduğunu söylüyor." Gladys Fiske hayatının büyük bölümünde çekici bir kadın olmuştu ve görünümü onun için çok önemliydi. Alzheimer onda yaşlanmayı hızlandırmıştı. Fiske, şimdi nasıl göründüğünü bir bilse nasıl üzüleceğini tahmin ediyordu. Annesinin kendisini hâlâ yirmi yaşında ve en güzel halinde sandığını umuyordu.

Getirdiği paketi uzattı. Annesi bir çocuk neşesiyle alıp kâğıdını yırttı. Fırçayı hafifçe tutup özenle saçlarına götürdü.

"Gördüğüm en güzel şey."

Getirdiği her şey için böyle söylerdi. Kâğıt mendiller, ruj, resimli bir kitap. Gördüğü en güzel şey. Mike. Buraya her gelişinde kardeşi puan kazanıyordu. Fiske bu düşünceleri kafasından atıp annesiyle hoş bir saat geçirdi.. Onu çok seviyordu. Elinden gelse, beynini mahveden hastalığı ondan koparıp alırdı. Ama ne yazık ki bu imkânsızdı. Elinden gelen sadece olabildiğince onunla zaman geçirmekti. Bir başkasının adıyla bile olsa.

Fiske huzurevinden çıkıp babasının evine gitti. Bildik sokağa saparken yaşamının ilk on sekiz yılının parçalanmış sınırlarına baktı. Boyaları dökülen, balkonları kırık dökük, eski püskü evler; sarkmış tel örgüler, toprak bahçelerin önünden geçen daracık, çatlak sokaklarda sağlam sollu park etmiş eski, döküntü Ford ve Chevy'ler. Mahalle elli yıl önce, ikinci Dünya Savaşı sonrasında hayatın daha iyiye gideceğine sarsılmaz bir inanç duyan kitlelerin oturduğu umut dolu bir yerdi. Refah köprüsünü geçemeyenler için, bezgin yaşamlarındaki en gözle görünür değişiklik, ön merdivenlere monte edilmiş tekerlekli sandalye rampalarıydı.

Fiske rampalardan birine bakarken annesinin tekerlekli sandalyeyi beynindeki çürümeye tercih edeceğini düşündü.

Babasının bakımlı evinin bahçesine saptı. Çevresindeki mahalle döküldükçe, yaşlı adam kendi eviyle daha da fazla ilgileniyordu. Bu belki de geçmişi bir süre daha canlı tutmak içindi. Ya da karısının yine yirmi yaşındaki taptaze ve sağlıklı kafasıyla geri geleceğini umduğu için. Bahçeye park edilmiş eski Buick'in karoseri birazcık paslanmıştı, ama sahibinin usta tamircilik becerileri sayesinde motoru yepyenydi. Fiske babasını her zamanki tişörtü ve iş pantolonuyla garajda buldu. Ed Fiske çoktan emekliye ayrılmıştı. Onun için parmakları yağ içinde, önünde dağılmış karmaşık makineleri kurcaladığı saatler en mutlu zamanlardı. Ed başını kaldırmadan, "Dolapta soğuk bira var," dedi.

Fiske babasının garajda tuttuğu eski buzdolabını açıp bir bira aldı. Sonra mutfak iskemlesine oturdu ve küçük bir çocukken yaptığı gibi babasının çalışmasını seyretmeye başladı. Babasının el becerisine, her parçanın yerini bilmesine her zaman hayranlık duymuştu.

"Bugün annemi gördüm."

Ed alışık bir hareketle tütürdüğü sigarayı ağzının sağ köşesine yerleştirdi. Bir vidayı sıkarken kol kasları kasılıp gevşiyordu.

"Ben de yarın gideceğim. Güzelce giyineyim, çiçek alayım ve Ida'ya yemek yaptırıp götüreyim dedim. Özel bir gün. O ve ben."

Ida German yan komşuydu. Bu mahallede herkesten eskiydi. Eşi gideli beri babasına iyi bir arkadaş olmuştu.

"Bayılacak." Fiske birasını yudumlarken ikisini gözlerinin önüne getirip gülümsedi. Ed işini bitirdi, bir paçavra ve benzinle ellerindeki yağları temizledi. Bir bira alıp oğlunun karşısına, alet kutusunun üstüne oturdu.

"Dün Mike'la konuştum," dedi.

"Öyle mi?" dedi Fiske. Hiç ilgilenmemişti.

"Mahkemede durumu iyiymiş. Bir yıl daha istediler biliyorsun, iyi olmalı."

"Gelmiş geçmiş en iyi kâtip olduğundan eminim." Fiske kalkıp açık kapıya doğru yürüdü. Derin bir nefes alıp yeni kesilmiş çimen kokusunu ciğerlerine doldurdu. Küçükken her cumartesi kardeşiyle birlikte çimleri biçer, yapılacak işleri bitirir, sonra bütün aile kocaman steysin arabaya doluşup markete haftalık ziyaretlerini yaparlardı. Gerçekten uslu davranıp bütün işleri doğru yapmış ve çimleri fazla kısa kesmemişlerse, marketin

kapısındaki gazete kutusunun yanında duran makineden bir gazoz alabilirlerdi. Bu, çocuklara sıvı altın gibi gelirdi. Fiske ile kardeşi bütün hafta o gazozu düşünürlerdi. Çocukken birbirlerine çok yakındılar, John kardeşinden üç yaş büyük olmasına rağmen, sabah gazetesini beraber dağıtır, beraber spor yaparlardı. Mike fiziksel olarak o kadar yetenekliydi ki, üniversite takımına girmişti. Fiske kardeşler. Onları herkes tanır, herkes sayardı. Çok mutlu günlerdi. Ama artık geçmişti. Dönüp babasına baktı.

Ed başını salladı. "Michael'ın mahkemede kalmak için o büyük hukuk fakültelerinden birinde hocalık teklifini reddettiğini biliyor muydun? Harvard mı ne? Büyük hukuk firmalarından da bir sürü teklif almış. Bana gösterdi. Tanrım, inanamayacağım rakamlardan söz ediyorlardı."

Fiske kupkuru bir ifadeyle, "Dilerim daha da fazlasına sahip olur," dedi.

Ed birdenbire bacağına vurdu. "Senin neyin var, Johnny? Kardeşinle alıp veremediğin nedir?"

"Onunla alıp veremediğim hiçbir şey yok."

"O halde ikiniz neden eskisi gibi geçinemiyorsunuz? Mi-ke'la konuştum. Onun yüzünden değil."

"Bak, baba, onun hayatı kendine, benimki de bana. Senin de Ben Amca'mla pek içli dışlı olduğunu hatırlamıyorum."

"Benim kardeşim ayyaş ve serseriydi. Seninki ikisi de değil."

"Ayyaşlık ve serserilikten başka dünyada günah yok mu sanki."

"Allah kahretsin, seni anlayamıyorum, evlat."

"Ben de öyle."

Ed sigarasını beton zemine atıp kalktı ve garajın duvar kirişlerinden birine yaslandı. "Kardeşler arasında kıskançlık doğru değil. Onun başarılarına sevinmelisin."

"Ah, demek onu kıskandığımı sanıyorsun?"

"Öyle mi?"

Fiske birasından bir yudum daha aldı ve babasının küçük arka bahçesini çevreleyen çitlere baktı. Şimdi koyu yeşil renk-teydiler. Yıllar boyunca birçok farklı renge bürünmüşlerdi. John ile Mike çitleri her yaz Ed'in çalıştığı nakliye firmasının o yılki' badanasından arta kalan renk her neyse, onunla boyarlardı. Fiske dallarını bahçenin köşesine yaymış elma ağacına baktı. Bira kutusuyla işaret etti. "Tırtıl gelmiş. Bana ateş ver."

"Ben bakarım."

"Baba, sen iskemleye çıkmayı bile sevmezsin."

Fiske ceketini çıkardı, garajdan bir merdiven bulup babasının uzattığı ateş tabancasını aldı. Bunu yakarak merdiveni şişkin yuvanın altına yerleştirip tırmandı. Birkaç dakika aldı, ama yuva ateşin altında yavaş yavaş çözüldü. Babası yuvanın kalıntılarını süpürürken Fiske aşağı inip ateşi söndürdü.

"İşte Mike'la olan sorunumu gördün."

"Ne?" Ed şaşkın görünüyordu.

"Mike en son ne zaman yardıma geldi? Ya da seni veya annemi görmeye?"

Ed sakalı uzamaya başlayan çenesini sıvazladı ve pantolon cebinde sigara aradı. "Çok meşgul. Fırsat bulunca geliyor."

"Tabii öyle."

"Devlet için önemli bir iş yapıyor. Orada bütün o yargıçlara yardım ediyor. Ülkenin en yüksek mahkemesi, biliyorsun."

"Biliyor musun, baba, ben de çok meşgulüm."

"Biliyorum, evlat. Ama..."

"Ama aynı şey değil, biliyorum." Fiske ceketini omzuna alıp alındaki teri sildi. Çok geçmeden sivrisinekler çıkardı. Bunu düşününce aklına su geldi. Babasının Mattaponi Nehri'nin kıyısında bir karavanı vardı. "Son zamanlarda karavana gittin mi?"

Ed konunun değişmesinden rahatlamış bir halde başını salladı. "Hayır. Ama yakında gitmeyi düşünüyorum. Hava fazla soğumadan tekneyi çıkarmalı."

Fiske yine alnını sildi. "Haber ver, belki ben de gelirim."

Ed büyük oğlunu inceledi. "Nasıl gidiyor?"

"Profesyonel olarak mı? Bu hafta iki dava kaybettim, iki dava kazandım. Bugünlerde bunu normal bir ortalama olarak kabul ediyorum."

"Dikkatli ol, evlat. Yaptığın işe inandığını biliyorum, ama çok güç insanların içindesin. Bazıları seni polislik günlerinden hatırlayabilir. Bunu düşününce geceleri uyku kaçıyor."

Fiske gülümsedi. Babasını da annesi kadar, hatta bazen daha da fazla seviyordu. Babasının hâlâ onu düşünüp uykusuz kalması çok güven vericiydi. Babasının sırtına vurdu.

"Üzülme, baba. Hiç boş bulunmuyorum."

"Ya öteki iş?"

Fiske bilinçsiz olarak elini göğsüne götürdü. "İyi gidiyor. Herhalde yüz yaşıma kadar yaşarım."

Babası giden oğlunun ardından bakarken büyük bir inançla söylendi. "Umarım yaşarsın, evlat."

Ed oğullarının birbirlerinden ne kadar uzaklaştıklarını ve kendi elinden hiçbir şey gelmediğini düşünürken başını salladı. Birasını bitirmek üzere yine alet çantasının üstüne otururken, ağzından tek bir söz çıktı. "Lanet olsun."

omwu nocuM

Michael Fiske sabah erkenden, geniş, yüksek tavanlı koridordan kâtiplerin posta odasına doğru giderken, kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Odaya girerken bir kâtip başını kaldırdı. "İyi zamanlama, Michael. Şimdi sana bir şeyler geldi."

Michael cezaevlerinden gelen ve sayıları gittikçe artan dilekçelere değinerek, "Mahkûm postası var mı?" dedi. Çoğu in forma pauperis, yani halk diliyle hazırlanmıştı. Bu dilekçelere özel bir yer ayrılmış ve girişlerinin yapılması için de özei bir kâtip görevlendirilmişti. Mahkeme personelinin deyişiyle bu IFP'ler genelde ya saçma sapan bir iddiaya gülmek ya da ender de olsa, mahkemenin dikkatine değer bir dava keşfetme fırsatını sunuyorlardı. Michael mahkemenin vermiş olduğu en önemli kararlardan bazılarının IFP davalarından kaynaklandığını biliyordu. Sabahları erkenden gelip kâğıt yığınlarının içinde dilekçe altını araması da işte bu yüzden.

Kâtip, "Şu ana dek çözümlemeye çalıştığım el yazılarından anladığım kadarıyla, iyi bir şeyler çıkacak sanıyorum," dedi.

Michael bir kutuyu köşeye çekti. İçinde bir dizi şikâyet dilekçesi, kaleme alınmış acılar, çeşitli içerik ve tanımlarda haksızlık iddiaları yer alıyordu. Öte yandan, hiçbirini omuz silkip geçiştirmek olmazdı. Pek çoğu idamlıklardan geliyordu ve onlar için Yüce Mahkeme yasal infazdan önceki son ışıktı.

Michael iki saat boyunca kutuyu karıştırdı. Artık bu işte çok iyiydi. Sanki mısır ayıklayan bir uzman gibi, uzun belgeleri aklında kolaylıkla tarıyordu. Hukuksal terimlerin arasından önemli noktaları ayırıyor; onları ansiklopedik belleğinde elli yıl öncesine kadar çeşitli emsallerle ve bekleyen davalarla karşılaştırıyor; sonra dosyalayıp geçiyordu. Ancak, iki saatin sonunda pek ilgisini çeken bir şey bulamamıştı.

Artık odasına çıkmayı düşünürken eline beyaz bir zarf geldi. Adres daktiloyle yazılmıştı, ama iade adresi yoktu. Michael bunun çok garip olduğunu düşündü. Mahkemeye dilekçe veren insanlar genelde dilekçelerine yanıt verilmesi gibi ender bir olasılıkta yargıçların kendilerini nerede bulabileceğini bilmelerini isterlerdi. Ancak, zarfın sol tarafına taahhüt formu zımbalanmıştı. Zarfı açıp içinden iki kâğıt çıkardı. Posta odasının işlevlerinden biri de bütün dilekçelerin mahkemenin katı standartlarına uymasını sağlamaktı. Yoksul olduğunu iddia eden kişiler için, eğer dilekçeleri kabul olursa, mahkeme bazı başvuru koşullarından ve harçlardan vazgeçebiliyor, hatta avukat masraflarının bir kısmını bile karşılayabiliyordu. Zaten avukat da ayırdığı zamanı fatura etmiyordu. Yüce Mahkeme'nin karşısına çıkmak bile bir onurdu. Yoksul sunumunun kabul edilmesi için gereken formlardan birincisi başvuru dilekçesi, diğeri de mahkûm tarafından imzalanmış, kişinin yoksulluğunu teyid eden ifadeydi. Ama Michael zarftan her ikisinin de çıkmadığına dikkat etti. Başvurunun geri çevrilmesi gerekecekti.

Michael zarfın içindekileri okumaya başladığında, dilekçeyle ilgili tüm eksiklikler kafasından silindi gitti. Bitirdikten sonra avuçlarından kâğıda ter bulaştığını görebiliyordu. İlk başta kâğıtları, zarfa geri koyup onları görmüş olduğunu bile unutmayı düşündü. Ancak, kendini bir suça tanık olmuş gibi, bir şeyler yapmak zorunda olduğunu hissetti.

Kâtip, "Hey, Michael, seni Murphy'nin ofisinden aradılar," dedi. Michael yanıt vermeyince kâtip yine, "Michael?" dedi. "Yargıç Murphy seni istiyor."

Michael başını salladı ve sonunda dikkatini elinde tuttuğu kâğıtlardan kopartabildi. Kâtip işine dönünce Michael da sayfaları zarfa koydu. Bir an duraksadı. O saniyede bütün hukuk kariyeri, bütün yaşamı etkilenebilirdi. Sonunda sanki elleri düşüncelerinden bağımsız hareket ediyormuş gibi zarfı çantasına koydu. Michael mahkeme tarafından resmen kaydedilmemiş olan dilekçeyi alırken, aynı zamanda devlet malını da çalmış oluyordu.

Aceleyle posta odasından çıkarken neredeyse Sara Evans'la çarpıştıyordu.

Sara önce gülümsedi, ama onun yüzündeki ifadeyi görünce hemen ciddileşti. "Michael, ne oldu?" "Hiçbir şey. İyiyim."

Sara onun kolunu kavradı, "iyi değilsin. Titriyorsun ve yüzün kâğıt gibi bembeyaz."

"Sanırım bir mikrop kaptım."

"O halde eve gitmelisin."

"Hemşireden aspirin alırım. Bir şey olmaz."

"Emin misin?"

"Sara, gerçekten gitmem gerek." Kolunu çekti ve kız arkasından endişeyle bakarken uzaklaştı.

Günün geri kalan saatleri Michael için çok yavaş geçti. Kendini durmadan çantasına bakar ve içindekileri düşünür buldu. O gece geç saatlerde mahkemedeki işleri bitince bisikletiyle hızla Capitol Hill'deki dairesine gitti. Kapıyı arkasından kilitleyip zarfı bir kez daha çıkardı. Çantasından sarı bir bloknot alıp her şeyi küçük masaya taşıdı.

Bir saat sonra arkasına yaslanıp aldığı sayısız nota baktı. Dizüstü bilgisayarını açıp bu notları geçirdi. Bir yandan da uzun zamandır alışkanlık edindiği gibi notların yerlerini değiştirip onlarla farklı bir şeyler yarattı ve yeniden düşündü. Bu sorunu da diğerleri gibi ele almaya karar verdi. Dilekçedeki bilgileri elinden aeldiğince dikkatle kontrol edecekti. En önemlisi de dilekçede

adı geçen isimlerin kendi düşündüğü insanlar olup olmadığına bakacaktı. Eğer yasal görünürse, dilekçeyi posta odasına geri koyacaktı. Bu açıkçası inanılmaz bir şeydi. Kuşkusuz bunu dengesiz ya da körü körüne saldıran bir mahkûm yapabilirdi ve en sonunda dilekçeyi yok etmeye karar verdi.

Michael pencereden dışarı, kendisinininki gibi apartmanlarla çevrilmiş sokağa baktı. Bu mahalleye genç memurlar doluş-muştu. Bir kısmı hâlâ işte olmasına rağmen, bir kısmı da uykudaydılar. Büyük olasılıkla saat beşte uyanana dek bitirilmemiş ulusal çaptaki işlerin karabasanını görmekteydiler. Michael'ın sabit bakışlarını odakladığı karanlık ancak bir sokak lambasının ışığıyla bölünmekteydi. Rüzgâr şiddetlenmiş, yaklaşan fırtınanın etkisiyle hava daha da soğumuştı. Eski binanın kazanı henüz çalıştırılmamıştı; Michael birdenbire pencereden gelen soğuk esintiyi hissetti. Dolaptan bir kazak aldı, giydi ve dönüp yine gözlerini sokağa dikti.

Rufus Harms'in adını hiç duymamıştı. Mektuptaki tarihlere göre, Michael daha beş yaşındayken tutuklanmıştı. Mektuptaki yazım feci, harfler sanki bir çocuğun ilk yazı denemeleri gibi be-ceriksizceydi. Daktiloyla yazılan mektupta davanın geçmişi hakkında bilgiler veriliyordu ve çok daha eğitilmiş bir kişi tarafından kaleme alındığı belliydi. Michael belki de bir avukat, diye düşündü. Yazan kişi hem kişisel, hem de profesyonel kimliğinin belirsiz kalmasını yeğlese de, bir hukuk dili havası vardı. Daktiloyla yazılmış mektuba göre ordudan gelen bildirimde Rufus Harms'tan birtakım bilgiler istenmişti. Ancak, Rufus ordu kayıtlarında görüldüğü programa katılmış olduğunu inkâr ediyordu. Harms bunun korkunç bir yanıyla sonuçlanan bir suç için bahane olduğunu ve yaşamının yirmi beş yılının yok olmasına yo! açtığını öne sürüyordu.

Michael'ı birdenbire sıcak bastı. Yüzünü camın serinliğine bastırıp derin bir soluk aldı. Cam buğulanıyordu. Yaptığı ne olursa olsun, bir kişinin mahkemede hakkını aramasına engel

olmaktı. Michael bütün yaşamı boyunca zengin ya da yoksul fark etmeksizin, herkesin hukuktan yararlanabilmesini savunmuştu. Bu geri çevrilecek ya da değersiz sayılabilecek bir hak değildi. Dilekçenin bir dizi teknik sorun nedeniyle zaten reddedileceğini düşünerek teselli bulmaya çalıştı.

Ancak bu dava farklıydı. Yanlış bile olsa, yine de pek çok önemli insanın ismini bir daha düzeltilemeyecek şekilde mahvedecekti. Ama ya doğruysa? Gözlerini yumdu. Tanrım, doğru olmasın, diye dua etti.

Başını çevirip telefona baktı. Birdenbire ağabeyini arayıp fikir sormayı düşündü. Ne de olsa John küçük kardeşinden deneyimliydi. Bu durum karşısında neler yapmak gerektiğini bilebilirdi. Ama Michael bir süre daha düşündü. Yardıma ihtiyacı olduğunu kabullenmeye isteksizdi. Özellikle de o huzursuzluk verici, yabancılaşmış kaynaktan. Hata tümüyle kendinde değildi; suçu üzerinden atmayı anlayabilecek kadar büyümüştü.

Telefonu alıp numarayı çevirdi. Karşısına telesekreter çıkınca içi bir parça rahatladı. Hiçbir bilgi vermeksizin ağabeyinden yardım isteyen bir mesaj bırakıp kapattı. Yine pencereye doğru döndü. John'un telefona cevap vermemesi belki de daha iyi olmuştu. Ağabeyi her şeyi siyah beyaz görmeye eğilimliydi; tıpkı yaşamı gibi.

En sonunda Michael sabahın ilk saatlerinde uykuya daldı. Ne olursa olsun, bu olası karabasanı halledeceğine olan güveni gittikçe artıyordu.

on njRjMJ nozuM

Michael Fiske posta odasından zarfı aldıktan üç gün sonra Rufus Harms, Sam Rider'ı yine aradı, ama avukatın iş için kent dışına çıktığını öğrendi. Rufus hücresine geri dönerken koridorda bir adamın yanından geçti.

"Son zamanlarda çok sık telefon eder oldun, Harms. Postayla sipariş şirketi filan mı kurdun?" Gardiyanlar adamın sözlerine yüksek sesle güldüler. Vic Tremaine bir doksanın altında, kısacık kesilmiş, ağarmış sarı saçlı, yıpranmış yüzlü bir adamdı. Fort Jackson'da komutan yardımcısıydı ve Harms'ın yaşamını elinden geldiğince çilelerle doldurmayı kendine iş edinmişti. Harms hiçbir şey söylemedi ve Tremaine onu süzerken oracıkta durup bekledi.

"Avukatın ne istiyormuş? O kızı katletmenle ilgili yeni bir savunma mı hazırlıyor? Haa, öyle mi?" Tremaine mahkûma yaklaştı. "Onu hâlâ düşünde görüyor musun? Umarım görüyorsun-dur. Hücrende ağladığını duyuyorum, biliyorsun." Tremaine açıkça tahrik ediyor, kol ve omuzlarındaki kaslar her sözcüğüyle kasılıyor, boyun damarları geriliyordu. Sanki Harms'ın kendini kaybetmesini, bir şey yapmaya kalkmasını ve buradaki mahkûmiyet hayatını sona erdirmesini bekliyor gibiydi. "Bir bebek gibi ağlarken. Eminim o küçük kızın ana babası da ağlamışlardır.

Eminim senin gırtlığını sıkamak istemişlerdir. Senin onların bebeğine yaptığın gibi. Bunu hiç düşünüyor musun?"

Harms hiç kıpırdamadı. Dudaklarını kısıp sanki Tremaine'i görmüyormuş gibi baktı. Harms yalnızlık, hücre hapsi, alaylar, fiziksel ve zihinsel istismara dayanmış; bir insanın zulüm, korku ve nefret duygularıyla bir diğerine yapabileceği her şeye katlanmıştı. İçeriği ve söyleniş nasıl olursa olsun, Tremaine'in sözleri onu çevreleyen, hayatta tutan duvarı delemiyordu.

Tremaine bunu sezip geri adım attı. "Onu gözümün önünden çekin." Grup uzaklaşırken Tremaine arkalarından seslendi. "İncil'ini okumaya devam et, Harms. Görüp göreceğin cennet bu kadardır."

John Fiske adliye koridorunda yürüyen kadının arkasından koşturdu.

"Hey, Janet. Bir dakikan var mı?"

Janet Ryan, Fiske'in müvekkillerinden birini uzun süreliğine içeri atmak için elinden geleni yapan, çok deneyimli bir savcıydı. Ona dönerken gülümsedi. "Senin için iki dakika."

"Rodney hakkında..."

"Dur, bir düşüneyim. Pek çok Rodney var."

"Hırsızlık, elektronikçi dükkânı, kuzey yakası."

"Silahlı soygun, polis kovalamacası, sabıka... şimdi hatırlıyorum."

"Tamam. Her neyse, ikimiz de bu serseriye duruşmaya çıkarmak istemiyoruz."

"Bunu şöyle söylesene John: "Savunmanda iş yok ve benimki ezici."

Fiske başını iki yana salladı. "Bazı kanıtlar karşısında tutuklamayla ilgili sorunun olabilir."

"Olabilir çok komik bir sözcük değil mi sence?"

"O itirafta da boşluklar var."

- 81

Şüpheli Gerçek/F: 6

"Her zaman vardır. Ancak gerçek şu ki, senin adam profesyonel bir suçlu. Onu uzun süreliğine içeri atacak bir jüri bulacağım."

"O halde vergi verenlerin parasını neden ziyan edelim?"

"Ne öneriyorsun?"

"Soygun ve hırsızlık malı bulundurma. Silah suçlamasından vazgeç. Beş yılla bitirelim."

Janet yürümeye başladı. "Mahkemede görüşürüz."

"Peki, peki, sekiz, ama adamla konuşmam gerek."

Janet dönüp parmaklarıyla saymaya başladı. "Silâh taşımak da dahil hepsinden suçlu olduğunu söyler; on yıl alır, yattığı süre sayılmaz ve tamamını yatar. Ondan sonra da beş yıl gözetim. En ufak bir şeyde sorgu sualsiz on yıl daha yatar. Mahkemeye giderse yirmi yıl garanti. Ve hemen, şimdi cevap istiyorum."

"Hay Allah, Janet, şefkat bunun neresinde?"

"Değecek birine saklıyorum. Tahmin edebileceğin gibi listem çok kısa. Dahası, anlaşma da tatlı hatrın için. Evet mi, hayır mı?"

Fiske parmaklarıyla çantasına vurmaya başladı.

"Gidiyor, gidiyor," dedi Ryan.

"Tamam, tamam, anlaştık."

"Seninle iş yapmak büyük bir zevk, John. Bir gün mesaiden sonra beni ara."

"Çıkar çatışması olmaz mı sence?"

"Hiç de değil, dostlarıma hep çok sert davranırım."

Fiske duvara yaslanıp başını sallarken, bir şarkı mırıldanarak yürüdü gitti.

Fiske bir saat sonra bürosuna dönüp çantasını bir yana attı. Telefona gidip eve bırakılan mesajları kontrol etti. Bir yandan sesleri dinlerken, bir yandan da yaklaşan duruşması için not yazıyordu. Kardeşinin sesini duyduğunda da yazmaya devam etti. Bir parmağını uzatıp mesajı sildi. Mike'ın araması ender de olsa,

duyulmamış değildi. Fiske onu hiç geri aramazdı. Kardeşinin bunu yalnızca kendini kızdırmak için yaptığını düşündü. Ama bir yandan da bunun doğru olmadığını biliyordu. Oturduğu yerden kalkıp dava defterleri ve hukuk kitaplarıyla dolu kitaplığa gitti. Buradan çerçeve içinde bir resim çıkardı. Bu eski bir resimdi. Polis olduğu günlerden kalma, üniformalı bir fotoğrafıydı. Mike yanında duruyordu. Erkekliğe yeni adım atan gururlu küçük kardeşle hayatta birçok kötülük görmüş ve daha da çok görmeyi bekleyen, ciddi yüzlü ağabey. Gerçek şuydu ki, insanlığın çirkin yüzüne birinci elden tanık olmuştu. Hâlâ da olmaya devam ediyordu, ama artık üniformasızdı. Yalnızca bir evrak çantası, ucuz bir takım elbise ve güçlü bir çene. Kurşunların yerine sözcükler. Ömrünün sonuna dek. Fotoğrafı yerine koyup oturdu. Ancak dikkati dağılmıştı.

Sara Evans birkaç gün sonra Michael Fiske'in odasının kapısını vurup açtı. Kimse yoktu. Sara'nın Michael'a ödünç verdiği bir kitabı geri alması gerekiyordu. Odada bakındı, ama hiçbir yerde göremedi. Sonra masasının altındaki evrak çantasını gördü. Bunu aldı. Ağırlığından, içinde bir şey olduğunu anladı. Çanta kilitliydi, ama daha önce birkaç kez ödünç aldığından şifresini biliyordu. Açtığına içinde iki kitap ve bazı kâğıtlar gördü. Bu iki kitap da aradığı değildi. Tam çantayı kapatacakken durdu. Kâğıtları alıp zarflarına baktı. Kâtiplerin ofisine gönderilmişti. El yazısıyla yazılmış sayfaya şöyle bir göz atıp daktiloyla yazılan kâğıda geçerken, ayak sesleri duydu. Kâğıtları geri koydu, çantayı kapattı ve masanın altına bıraktı. Bir an sonra Michael içeri girdi.

"Sara, burada ne yapıyorsun?"

Sara normal görünmek için elinden geleni yaptı. "Geçen hafta sana ödünç verdiğim kitaba bakmaya gelmiştim."

"Evde."

"Belki akşam yemeğe gelip alabilirim."

"Biraz işim var."

"Hepimizin işi var, Michael. Ama son zamanlarda çok içine kapandın, iyi olduğundan emin misin? Baskı altında ezilmiyorsun, değil mi?" Şaka yaptığını göstermek için gülümsedi. Ama Michael hiç de eziliyor gibi değildi.

"İyiyim, gerçekten. Kitabı yarın getiririm."

"O kadar önemli değil."

Biraz öfkeli bir şekilde yüzü kızarak, "Yarın getiririm," dedi, ama hemen sakinleşti. "Gerçekten yapacak çok işim var." Kapiya baktı.

Sara gidip elini kapının tokmağına koydu ve hemen döndü. "Michael, eğer herhangi bir şey hakkında konuşmak istersen, ben buradayım."

"Evet, tamam, sağ ol." Ona yol gösterip kapıyı kapattı ve kilitledi. Sonra masasına gidip çantasını çıkardı. Önce içine, sonra kapiya baktı.

Sara o gece geç saatlerde çakıl kaplı yola arabasını çekip, George Washington Parkway yakınındaki küçük evin önünde durdu. Burası gerçekten çok güzel bir yoldu. Bu ev sahip olduğu ilk şeydi ve toparlamak için çok emek vermişti. Basamaklı bir patikadan inilen Potomac Nehri'nde küçük yelkenli teknesi duruyordu. O ve Michael pek ender bulabildikleri boş zamanlarda nehrin Maryland tarafına gider, sonra kuzeye dönüp Memorial Köprüsü altından Georgetown'a devam ederlerdi. Bir kriz deniziyle çevrelenmiş işlerinden sonra, bu her ikisi için de sakinleştirici bir liman gibiydi. Michael son kez yelkenliyle çıkma teklifini reddetmişti. Aslında önceki hafta bütün buluşma önerilerini geri çevirmişti, ilk başta bunu, onun evlenme teklifini reddetmiş olmasına bağladı, ama bürosundaki karşılaşmadan sonra nedenin bu olmadığını anladı. O çantada tam olarak ne gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Bir dilekçe olduğundan emindi. Daktiloyla yazılmış kâğıdın üstünde bir de isim görmüştü. Harms. İlk ismi anımsamıyordu. Michael

içeri girmeden önce okuyabildiği kadarıyla, anlaşılan Harms mahkemeye bir dilekçe veriyordu. Ama ne hakkında olduğunu öğrenememişti. Daktiloyla yazılmış mektubun altında imza da yoktu.

Doğruca kâtipler odasına gidip Harms ismiyle herhangi bir giriş yapıp yapılmadığına baktı. Yoktu. Bunu düşündüğüne inanamıyordu, ama acaba Michael dilekçe işleminden geçip sisteme kaydedilmeden önce mi almıştı? Eğer öyleyse, bu çok ciddi bir suçtu. Mahkemeden kovulabilir; hatta hapse atılabilirdi.

İçeri girdi, bir blucinle tişört giyip yine çıktı. Karanlık olmuştu bile. Yüce Mahkeme kâtipleri pek ender olarak hava kararmadan eve dönebilirlerdi. Gündüz vakti gelip bir duş aldıktan ve giysilerini değiştirdikten sonra yeniden işe döndükleri zamanların dışında tabii. Basamaklardan aşağı, rıhtıma indi ve teknesine oturdu. Eğer Michael kendisine açılacak olsa, yardım edebilirdi. Ama Michael kendini geri çekmişti. Reddedilmeyi hazmedeme-mişti. Kim hazmederdi ki, dedi kendi kendine. -

Birdenbire fırlayıp eve koştu, telefonu alıp onun numarasını çevirmeye başladı, sonra durdu. Michael Fiske inatçı bir adamdı. Gördüklerini söylerse, işleri daha da kötüye götürebilirdi. Telefonu kapattı. Onun kendisine gelmesini bekleyecekti. Dışarı çıkıp suya baktı. Bir jet geçti ve hiç düşünmeden ona el salladı. Bunu hep yapardı. Aslında bu noktada uçaklar o kadar alçaktan uçuyordu ki, hava aydınlık olsa uçaktaki bir yolcu onun el salladığını görebilirdi. Eli yanına düşünce, kendini babasının ölüp de onu yapayalnız bıraktığı günden bile daha kederli hissetti.

Onun yokluğundan sonra yaşama yeni baştan başlamıştı. Hukuk okumak için Batı Kıyısı'na gitmiş, çok başarılı olmuş, Dokuz Numaralı Temyiz Mahkemesi'nde kâtiplik yaptıktan sonra Yüce Mahkeme'ye gelmişti. O zaman Kuzey Carolina'daki çiftliği satıp burayı almıştı. Eski yaşamından ve anne babasının başarılarını görmek ya da onu kucaklamak için artık burada olmadıklarını düşündüğünde içini kaplayan kederden kaçıyor değil-

di. En azından böyle düşünmüyordu. Mahkemeden ayrılma günü geldiğinde ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Hukuk alanında istediği yere gidebilirdi. Ama, hukukun yaşamının bir parçası olmasını isteyip istemediğini bile bilmiyordu. Üç yıl hukuk fakültesi, bir yıl Temyiz Mahkemesi ve buradaki ikinci yılına başlamasının ardından tükenmeye başlamıştı.

Babasını düşündü; hem bir çiftçi, hem de kasabanın yargıcısıydı. Süslü bir mahkeme salonu yoktu. Çoğu zaman tarlada traktörünün üstüne tünemiş bir halde ya da akşam yemeği için ellerini yıkarken adalet dağıtırdı. Sara'ya göre hukuk buydu ve birçok insana göre de. Ya da en azından bu anlama gelmesi gerekirdi. Doğruyu araştırmak ve doğru bulunduktan sonra da, adaleti dağıtmak. Gizli gündemleri sözcük oyunları olmadan, gerçeklere salt sağduyunun uygulanması. İcini çekti. Ama hiçbir zaman bu kadar basit değildi. Bunu birçok kişiden daha iyi biliyordu.

İçeri girdi, bir iskemlenin üstüne çıkıp mutfak dolabının tepesinden bir paket sigara aldı. Arka bahçede, suya bakan verandada oturdu. Açık gökyüzüne baktı ve Büyük Ayı'yı buldu. Babası amatör ruhlu hevesli bir gökbilimciydi ve takımyıldızların çoğunu kızına öğretmişti. Sara, Stanford'da edindiği bir alışkanlıkla çoğu zaman rotasını yıldızlara göre belirlerdi. Berrak bir gecede yıldızları kaybedemezsiniz ve onlarla hiçbir zaman gerçek anlamda kaybolmazsınız. Bunu bilmek rahatlatıcıydı. Sigarasını içerken, Michael'ın da ne yaptığını bildiğini umdu.

Daha sonra düşünceleri bir başka Fiske'e yöneldi: John'a. Michael'ın ağabeyi hakkındaki sözleri, kendisinin bütün itirazlarına rağmen doğrudu. John Fiske'i ilk gördüğü an kalbinin, beyninin ve ruhunun bütün önemli devrelerinden, açıklayamadığı bir akım geçmişti. Bazı duyguların bu denli çabuk bir yoğunlukta yaşanacağına inanamazdı. Olmazdı işte. Ama neden kafası bu kadar karışmıştı? Belki de bir bakıma başına gelen tam olarak buydu. John Fiske'in her hareketinde, ağzından çıkan

her sözcükte, birisiyle her göz göze gelişinde ya da her gülüşü, gülümseyişi, kaş çatışında sanki onu sonsuza dek seyredip hiç bıkmayacağını düşünmüştü. Bu saçmalığa neredeyse gülecekti. Ama hissettiği buysa, ne kadar çılginca olabilirdi ki?

Üstelik onun hakkındaki tek gözlemi de bu değildi. Micha-el'in haberi olmadan Richmond adliyesindeki bir arkadaşını aramış ve iki haftalık bir dönem için Fiske'in duruşma programını öğrenmişti. Adamın adliyeye ne kadar sık gittiğine şaşırıyordu. Yaz aylarında Yüce Mahkeme'de işler yavaşken bir kez daha John Fiske'in bir karar duruşmasında konuşmasını izlemek için gitmişti. Sonradan tanıştırmaları ya da Michael'la geldiğinde John Fiske'in kendisini görmüş olma ihtimaline karşı, eşarp bağlayıp gözlük takmıştı.

John Fiske'in müvekkilini etkili bir biçimde savunmasını seyretmişti. Sözlerini bitirir bitirmez yargıç adama müebbet hapis vermişti. Müvekkili cezasını çekmek üzere götürülürken Fiske de çantasını toplayıp salonu terk etmişti. Sara dışarda Fiske'in adamın ailesini teselli etmeye çalışmasını izledi. Karısı zayıf, hastalıklı; yüzü yara izleri ve çürüklerle kaplıydı.

Fiske kadına birkaç şey söyleyip onu kucakladı. Daha sonra on dört yaşlarındaki, daha şimdiden sokakların kölesi olmuşa benzeyen en büyük oğula döndü.

"Artık evin erkeği sensin, Lukas. Ailene bakman gerek," dedi.

Sara delikanlıyı inceledi. Yüzündeki öfkeyi görmek insana acı veriyordu. Bu denli genç biri nasıl böylesine düşmanlık duygularıyla dolu olabiliyordu?

Lukas gözlerini duvara dikerek, "Hah," dedi. Çete işleri için giyinmiş, alnına eşarp takmıştı. İnsanın McDonald's'da hamburger pişirmekten kazandığı parayla alamayacağı giysiler giyiyordu.

Fiske diz çöküp diğer oğula baktı. Enis altı yaşında, sempatik ve genelde çok neşeli bir çocuktü.

Fiske elini uzatarak, "Hey, Enis, nasıl gidiyor?" diye sordu.

Enis bezgin bir halde Fiske'in elini tuttu. "Babam nerede?"

"Bir süre gitmesi gerekti."

"Nedenmiş o?"

Lukas tam, "Çünkü o birisini öldürdü..." diye başlarken, Fiske sert bir bakışla onun sözünü kesti. Lucas bir kütür savurup annesinin titreyen elini silkeledi ve yürüyüp gitti.

Fiske yine Enis'e döndü. "Baban pek gurur duymadığı bir şey yaptı. Şimdi onu telafi edecek."

Enis, "Hapiste mi?" diye sordu. Fiske başıyla onayladı.

Sara konuşmayı izlerken, Fiske'in ve genelde yetişkinlerin bu durumlarda kendilerini herhalde aptal ve yetersiz hissettiklerini düşündü. Sanki 1950'lerin televizyon dizilerinden çıkma karakterler ikinci bin yıldan bir çocukla uğraşıyor gibiydi. Enis daha altı yaşındayken bile büyük olasılıkla ceza hukuku sistemi hakkında çok şey biliyordu. Belki de küçük oğlan hayatın kötülükleri konusunda birçok yetişkinin ömür boyu bilebileceğinden fazlasını biliyordu.

Enis, "Ne zaman çıkıyor?" diye sordu.

Fiske önce anneye, sonra çocuğa baktı. "Uzun süre çıkmayacak, Enis. Ama ne olursa olsun annen hep yanında olacak."

Enis duygusuzca, "İyi o halde," dedi. Annesinin elini tuttu ve gittiler.

Sara, Fiske'in bir an anne oğulun arkasından bakmasını seyretti. Yine, sanki onun ne düşündüğünü hisseder gibiydi. Oğullardan biri belki sonsuza dek yitirilmiş; diğeri babasını tıpkı bir sokak köpeği gibi, rahatça arkada bırakabilmişti.

Fiske sonunda kravatını gevşetip yürüdü, gitti.

Sara nedenini bilmiyordu, ama onu izlemeye karar verdi. Fiske ağır ağır yürüdüğünden, onu gözden kaybetmemek kolay oldu. Girdiği bar duvarda küçük bir oyuk gibiydi. Pencerelele karanlıktı. Sara duraksayıp peşinden girdi.

- 88

Fiske barda oturuyordu. Siparişini verdiği belliydi, çünkü barmen ona bir bira uzatıyordu. Çabucak bir köşeye gidip oturdu. Bar derme çatma gibi görünse de saat daha beş olmamasına rağmen doluydu. İşçi sınıfından ve kentli ofis çalışanlarından ilginç bir kalabalık vardı. Fiske sarı kasklarını önlerine koymuş iki inşaat işçisinin arasındaydı. Ceketini çıkarıp üstüne oturdu. Omuzları yanındaki iriyarı adamınkî kadar genişti. Sara gömleğinin belinin çıkmış olduğunu fark etti. Bir süre siyah saçlarının ensesine düşüp gömleğinin beyaz yakasına değmesini seyretti.

Yanında oturan adamlarla konuşuyordu. İşçiler Fiske'in söylediği bir şeye kahkaha attılar, Sara da duymamış olmasına rağmen gülümsedi. Sonunda garson kız gelince Sara bir bira söyledi. Barda oturan Fiske'i seyretmeye devam etti. Artık şaka-laşmıyordu. Öylesine dikkatle duvara bakıyordu ki, Sara da baktı. Bütün gördüğü içki şişeleriyle; ama Fiske'in daha başka bir şey gözlemlediği kuşkusuzdu. İkinci birasını söylemişti ve gelince kafasına dikip şişeyi boşalttı. Ellerinin büyük, parmaklarının kalın ve güçlü görünümlü olduğunu fark etti. Bütün yaşamını kalem kullanarak ya da bilgisayar başında geçiren birinin ellerine benzemiyordu.

Fiske biraz para bıraktı, ceketini kapıp arkasını döndü. Sara bir an kendisini gördüğünü sandı. Kısa bir duraklamadan sonra ceketini giydi. Sara'nın oturduğu köşe karanlıktı. Kendisini gördüğünü sanmıyordu, ama neden duraklamıştı? Sara biraz huzursuz bir şekilde kalkıp gitmeden önce bir dakika kadar bekledi ve içtiği bira için para bıraktı.

Güneşe çıktığında onu göremedi. Bir düş gibi gidivermişti. İçinden gelen bir dürtüyle geri dönüp barmene John'u tanıyıp tanımadığını sordu. Adam başını iki yana salladı. Birkaç soru daha sormak istiyordu, ama barmenin ifadesinden sorsa bile yanıt alamayacağı belliydi.

İnşaat işçileri büyük bir ilgiyle onu süzüyorlardı. Sara ortam tatsızlaşmadan oradan ayrılmaya karar verdi. Arabasına dönüp

89

bindi. Bir yarısı nasıl da Fiske'le karşılaşmayı istemiş, ama bir diğer yarısıysa istememişti. Zaten ne diyebilirdi ki? Merhaba, ben kardeşinizle çalışıyorum ve sizi izlemeye geldim, mı diyecekti?

O gece Kuzey Virginia'ya geri döndü, iki bira içti ve arka verandada uyudu. Şimdi oturup sigarasını içtiği ve gökyüzünü seyrettiği yerde. Belki de dört ay kadar önce, o gün John Fis-ke'i son görüşü olmuştu.

Fiske'e âşık olamazdı, adamı tanıımıyordu bile; ama ona kapılmış olması daha büyük olasılıktı. Belki Fiske'le tanışacak olursa, edindiği izlenim mahvolabilirdi.

Ancak o kadere inanmazdı. Eğer aralarında bir şey olacaksa, ilk adımı kendisinin atması gerekecekti. Bunun nasıl olabileceği hakkındaysa hiçbir şey düşünemiyordu.

Sara sigarasını söndürüp gökyüzüne baktı. İçinden yelkenliyle çıkmak geliyordu. Rüzgârı saçlarında, denizden sıçrayan suları cildinde, gergin ipin acısını avucunda hissetmek istiyordu. Ama şu anda, bunlardan hiçbirini tek başına yaşamak istemiyordu. Bunları birisiyle, özellikle tek bir kişiyle yapmak istiyordu. Ama ne Michael'in ağabeyi hakkında anlattığı ender şeyler, ne de gördükleri, bunun yakın bir gelecekte olma ihtimalini ortadan kaldırıyor.

Yüz mil güneyde John Fiske de arabasından inerken bir an gökyüzüne baktı. Buick bahçede yoktu, ama o zaten babasını görmeye gelmemişti. İki ev aşağıda bir Chevy otomobil üzerinde çalışan iki delikanlıdan başka ortalıkta kimsecikler yoktu. Arabanın motoru o kadar büyüktü ki, sanki kaputu delip çıkmış gibiydi.

Fiske bütün günü bir duruşmada geçirmişti. Savunmasını elinden geldiğince en iyi şekilde yapmıştı. Savcı sıkı iddialarda bulunmuştu. Sekiz saat boyunca atışmışlar, jüri suçludur kararıyla dönmeden önce tuvalete gidebilecek vakti ancak bulmuş-

tu. Bu, müvekkilinin üçüncü suçuydu. Artık hiç şansı kalmamıştı. Fiske bu kez gerçekten onun masum olduğuna inanıyordu ki, pek çok müvekkili için bunu söyleyemezdi. Ancak adam şimdiye dek öylesine fazla suç işlemişti ki, belki de jüri bilinçaltından ödeşiyordu. Ayrıca kuşkusuz ücretinin kalanını almadan yaşlılıktan ölürdü. Müebbet mahkûmları borçlarını -özellikle de davayı kaybeden avukatlarına- pek ender olarak ödemeyi düşünürlerdi.

Fiske arka bahçeye çıktı, garaja giden yan kapıyı açtı, içeri girip dolaptan bir bira aldı. Nem hâlâ ıslak bir battaniye gibi üstlerini örtüyordu. Soğuk şişeyi şakağına tutup serinliğin içine işlemesini bekledi. Bahçenin arka ucunda küçük bir küme halinde eğilmiş ağaç ve paslı direklerle tellere hâlâ asılı kalmış, kurumuş bir asma vardı. Fiske oraya gidip ağaçlardan birine yaslandı. Çimenlerin kuytu bir noktasına baktı. Fiske kardeşlerin birlikte büyüdükleri çoban köpeği Bo burada gömülüydü. Babaları yıllar önce onu getirdiğinde Bo yumruk kadardı. Bir yıl içinde geniş göğüslü, otuz kiloluk, siyah beyaz bir köpek güzeli olmuştu. Her ikisi de ona hayrandılar. Mike'la oyun oynarken geçirdiği kalp krizinden ölmeden önce, tam dokuz yıl çok büyük bir keyfi paylaşmışlardı. John hayatında hiç kimsenin öyle ağladığını görmemişti. Ne annesi, ne de babası onu teselli edememişlerdi. Mike arka bahçede oturup köpeğin tüylerine yapışmış, tekrar kalkması, güneşte birlikte oynamaları için böğürerek yalvarmıştı. John o gün kardeşine sıkıca sarılmış, onunla ağlamış, sevgili çoban köpeklerinin tüylü başını okşamıştı.

Mike ertesi gün okula gittiğinde, John babasıyla birlikte köpeği oraya gömmek için evde kalmıştı. Mike geldiğinde arka bahçede Bo için küçük bir tören yapmışlardı. Mike büyük bir ciddiyetle İncil'den bir bölüm okumuş, ikisi basit mezarın başu-°una bir taş parçası koyup üzerine de kalemle Bo'nun ismini yazmışlardı. Mürekkep çoktan uçup gitmiş olsa da, taş parçası hâlâ orada duruyordu.

Fiske diz çöküp çimenleri okşadı. Bu gölgelik yerde son derece düzgün ve parlaktılar. O köpeği ne çok sevmişlerdi. Geçmiş neden bu kadar hızla uzaklaşıyordu? İnsan neden iyi günlerin bu denli kısa olduğunu anımsıyordu? Başını salladı, o sırada bir sesle irkildi.

"O yaşlı köpeği sanki dünmüş gibi hatırlıyorum."

Başını kaldırınca çitin öte yanında duran Ida German'ı gördü. Biraz mahcup kalktı. "Uzun zaman önceydi, Bayan German."

Kadın her zaman biftik ve soğan kokardı. Evi de öyleydi. Neredeyse otuz yıldır duldu ve artık yürüyüşü yavaşlamıştı. Bedeni büzülmüş, tıknaz ve kalıncaydı. Uzun sabahlığı damarlı bacaklarını ve şiş ayak bileklerini örtüyordu. Ama doksanına yakın olmasına rağmen bilinci hâlâ açık, sözleri belirgindi.

"Bana göre her şey uzun zaman önceydi. Oysa ki sana göre değil. Henüz yani. Annen nasıl?"

"Her zamanki gibi."

"Oraya gidip onu görmek istiyordum, ama bu vücut eskisi gibi kalkıp gitmiyor."

"Sizi gördüğüne sevineceğinden eminim."

"Baban bir süre önce gitti. Amerikan Lejyonu'naya da VFW'ye sanırım."

"İyi, çıktığına sevindim. Ona arkadaşlık ettiğinize de çok memnunum."

"Yalnız kalmak eğlenceli değil. Ben üç çocuğumdan fazla yaşadım. Bir anne için dünyada en güç şey bebeklerini gömmektir. Doğal değil. Mike nasıl? Onu pek görmüyorum."

"Çok meşgul."

"O tombul yanaklı ufaklığın gidip bunları yapacağını kim düşünürdü? Akıl alacak gibi değil, bana sorarsan."

"O bunu hak etti." Fiske bir an durdu. Ağzından kaçmıştı. Ama kardeşi gerçekten hak etmişti.

"Her ikiniz de hak ettiniz."

"Sanırım Mike benden biraz daha yükseğe çıktı,"

"Boş ver. Buna inanma. Baban her dakika seni övüyor. Yani, Mike'tan da söz ediyor, ama onun için kral sensin."

"O ve annem bizi iyi yetiştirdiler. Bizim için her şeyi feda ettiler. Unutmayın." Belki Mike unutmuştu, ama kendisi asla unutmayacaktı.

"Mike'ın önünde üç güzel örnek vardı." Fiske ona garip garip baktı. "O senin bastığın yere tapardı."

"İnsanlar değişiyor."

"Öyle sanıyorsun, değil mi?"

Birkaç yağmur damlası düşmeye başladı. "İçeri girseniz iyi olacak, Bayan German. Sağanak başlayacağı benziyor."

"İstersen bana Ida diyebilirsin."

Fiske gülümsedi. "Bazı şeyler hiç değişmez, Bayan German."

Kadın içeri girene dek arkasından baktı. Mahalle bir zamanlar olduğu kadar güvenli değildi artık. O ve babası kapılara sürgü takmış, pencerelere kilit koymuş ve ön kapıya da bir dikiz deliği açmışlardı. Suçluların başlıca hedefi yaşlılar oluyordu.

Fiske bir kez daha Bo'nun mezarına baktı, kardeşinin ölü bir köpeğin başında ağlayan görüntüsü aklından hiç çıkmıyordu.

on kiwi KÖZÜM

"Nasılsın anne?" Michael Fiske annesinin yüzüne dokundu. Sabah erkendi ve Gladys havasında değildi. Onun dokunuşu geri çekilmesine neden olurken birden yüzü ciddileşti. Fiske annesinin gözlerindeki açık düşmanlık karşısında keder dolu bakışlarla bir an ona baktı.

"Sana bir şey getirdim." Elindeki torbayı açıp bir hediye paketi çıkardı. Annesi onu açmak için hiçbir harekette bulunmayınca kendisi açtı. Ona en sevdiği lavanta rengindeki bluzu gösterdi. Elindeki uzattı, ama annesi almadı. Her geldiğinde böyle oluyordu. Onunla pek ender konuşuyordu. Hep aksiydi. Armağanları da hiç kabul edilmiyordu. Tekrar tekrar onunla konuşmaya çalışıyor, ama her seferinde reddediliyordu.

Arkasına yaslanıp içini çekti. Babasına, annesinin kendisini hiç istemediğini anlatmıştı. Ama yaşlı adamın da elinden bir şey gelmiyordu. Gladys'in kime iyi davranacağını hiç kimse belirle-yemiyordu. Bu yüzden Michael gittikçe daha seyrek gelir olmuştu. Ağabeyiyle bu konuyu konuşmaya çalışmış, ama John onunla görüşmeyi reddetmişti. Michael annesinin John'a asla böyle davranmayacağını biliyordu. O, annesinin altın çocuğuydu. Michael Fiske Amerikan Başkanı olabilir ya da Nobel Ödülünü alabilirdi, ama annesinin gözünde hep ağabeyinin arka-

sından gelecekti. Bluzu masanın üstüne bıraktı, annesine bir öpücük verip çıktı.

Dışarda yağmur başlamıştı. Michael yağmurluğunun yakasını kaldırıp arabasına bindi. Önünde çok uzun bir yol vardı. Güneye gelmesinin tek nedeni annesini görmek değildi. Buradan Güneybatı Virginia'ya gidecekti. Fort Jackson'a. Rufus Harms'ı görmeye. Bir an uğrayıp ağabeyini görmeyi düşündü. John'un telefonuna cevap vermemiş olması şaşırtıcı değildi. Ancak başlamakta olduğu yolculukta birtakım kişisel riskler vardı ve Michael ağabeyinin önerilerinden, belki de varlığından yararlanabilirdi. Ama sonra başını salladı. John Fiske çok meşgul bir avukattı ve küçük kardeşinin inanılmaz teorileri peşinde eyaleti oradan oraya kat etmeye vakti yoktu. Bunu kendi başına halletmesi gerekecekti.

Elizabeth Knight çoğu zaman yaptığı gibi erkenden kalkarak yerde gerinme hareketleri yaptı. Daha sonra kocası Senatör Jordan Knight'la Watergate'te paylaştığı dairenin ikinci yatak odasındaki koşu bandına bindi. Duş yaptı, giyindi, kahveyle kızarmış ekmek hazırladı ve ertesi haftanın davalarına hazırlık olarak birtakım raporları okumaya başladı. Günlerden cuma olduğundan yargıçlar günün bir kısmını toplantıda geçirecek ve dinledikleri davalar hakkında oylama yapacaklardı. Ramsey toplantıları çok sıkı bir programa göre yönetirdi. Ne yazık ki, çok az tartışma yapıldı. Ramsey her davanın önemli noktalarını özetler, kendi oyunu sözlü olarak belirtir ve diğer yargıçların da aynısını yapmasını beklerdi. Ramsey çoğunluktaysa, ki çoğu zaman

öyleydi, kararı verirdi. Değilse, kararı çoğunluk tarafındaki en kıdemli yargıç, ki genellikle bu Murphy olurdu. Birbirlerinin ideolojik zıddı olarak pek ender benzer biçimde oy kullanırlardı.

Knight kahvesini bitirirken, mahkemedeki ilk üç yılını düşündü. Aslında bir fırtına gibi geçmişti. Cinsiyeti nedeniyle kendiliğinden, yalnızca kadın haklarının değil; aynı zamanda kadın-

ların geleneksel olarak desteklediği pek çok davanın da savunucusu olarak kabul edilmişti. Açıkça kliseleştirmek olmasına rağmen, insanlar bunu hiç fark etmezlerdi. O politikacı değil, yargıçtı. Tıpkı normal mahkemelerde olduğu gibi, her davaya ayrı ayrı bakması gerekiyordu. Yine de, o bile Yüce Mahke-me'nin farklı olduğunu kabul ediyordu. Burada alınan kararların öyle geniş bir etkisi vardı ki, yargıçlar baktıkları davaların çerçevesinin dışına çıkıp, insanlar üzerinde bırakacağı etkiye bakmak zorunda kalıyorlardı. Onun için yapılması en güç şeylerden biri bu olmuştü.

Lüks dairesine bir göz gezdirdi. Kocasıyla birlikte güzel bir yaşamı vardı. Sürekli başkentin en güçlü çiftlerinden biri olarak gösteriliyorlardı. Bir bakıma da öyleydiler. Bu etiketi elinden geldiğince taşıyor, bir yandan da her yargıcın dayanması gereken yalnızlıkla mücadele ediyordu. Mahkemeye gidince dostlar aramayı kesiyor, insanlar size farklı davranıyor, çekiniyor, yanınızda nasıl konuştuklarına dikkat ediyorlardı. Knight her zaman neşeli, dışadönük biri olmuştü. Şimdi kendini çok daha durgun hissediyordu. Bu ani değişikliğin etkisini azaltmanın bir yolu olarak, eşinin profesyonel yaşamına tutunuyordu. Kendini bazen tüm yaşamını sekiz keşişle geçirmek zorunda kalan bir rahibeye benzetiyordu.

Sanki düşüncelerine yanıt olarak, Jordan Knight pijamala-ryla arkasından sokulup ona sarıldı.

"Biliyor musun, her güne şafak sökerken başlamak gerektiğini söyleyen bir yasa yok. Yatakta sokulmak da ruha iyi gelir."

"Sizin de geç saatlere kadar uyuduğunuzu hatırlamıyorum, senatör."

"Her ikimiz de buna özel bir çaba göstermeliyiz sanırım. Nerele varacağını kim bilebilir? Yaşlanmaya karşı en iyi savunmanın seks olduğunu duymuştum."

Jordan Knight uzun boylu, iri yapılı bir adamdı. Kır saçları seyrelemiş, güneş yanığı yüzü çizgilerle dolmuştu. Dünyanın ka-

dınlara ve erkeklere yönelik her zamanki eşitsizliği içinde, kırıksıklıklarına ve fazla kilolarına rağmen yakışıklı sayılırdı. Posf'ta, yerel magazinlerde ve en deneyimli politika uzmanlarının bile zekâsına ve deneyimlerine yenildikleri ulusal televizyon programlarında büyük havası vardı.

"Çok ilginç bazı görüşlerin var."

Elizabeth raporlara bakarken kocası kendine bir kahve koydu.

"Ramsey hâlâ seni kendi kampına dahil etmek için çalışıyor mu?"

"Oh, gereken her şeyi yapıyor. Doğru şeyler söylüyor, ama korkarım ki, en son bazı hareketlerimi iyi karşılamamıştır."

"Sen kendi bildiğini yap, Beth. Her zamanki gibi. Sen hepsinden daha akıllısın. Aslında başyargıç sen olmalısın."

Kocasının omzuna sarıldı. "Senin Başkan olman gerektiği gibi mi?"

Jordan omuz silkti. "Sanırım Amerikan Senatosu benim için yeterli bir uğraş. Kimbilir, belki de bu dönem son olabilir."

Elizabeth kolunu çekti. "Aslında bunu hiç konuşmadık."

"Biliyorum. İkimiz de meşgulüz. Zamanımız çok dolu. Ortalık yatışınca konuşuruz. Konuşmamız gerek, sanıyorum."

"Ciddi görünüyorsun."

"Sonsuza dek bu cenderede kalamam, Beth."

Elizabeth sinirli bir kahkaha attı. "Korkarım ben ölene dek içindeyim."

"Politikanın iyi bir yanı var. Her zaman bir daha seçime girmemeye karar verebilirsin. Ya da koltuğunu kaybedebilirsin."

"Daha yapmak istediğin çok şey var sanıyordum."

"Olmayacak. Çok fazla engel var. Çok fazla oyun. Doğruyu söylemek gerekirse, biraz yorulдум."

Beth Knight bir şey söyleyecekken durdu. O, Yüce Mahkeme "oyununa" iyice dalmıştı.

- 97 - Şüpheli Gerçek / F: 7

Jordan Knight kahvesini alıp karısını yanağından öptü. "Git yen onları, Yargıç Hanım."

Senatör çıkarken Elizabeth onun öptüğü yeri ovuşturdu. Yine raporlarına dönmek istedi, ama yapamadı. Akli bin türlü şeye dağılmış, orada öylece oturup kaldı.

John Fiske kardeşiyle birlikte çekilmiş resmini tutuyordu. Yirmi dakikadır orada oturduğu halde resme pek bakmıyordu. Sonunda kitaplığı koydu, telefona gidip kardeşinin numarasını çevirdi. Telefon açılmadı ve Fiske de mesaj bırakmaya zahmet etmedi. Sonra Yüce Mahkeme'yi aradı, ama Michael'ın daha gelmediğini öğrendi. Otuz dakika sonra yine aradığında bir başkası çıktı ve Michael'ın o gün hiç gelmeyeceğini bildirdi. Anlaşıldı, diye düşündü. Sonunda aramak için cesaretini topladığında, kardeşini bulamıyordu. Bu cesaret miydi? Masasına oturup çalışmayı denedi, ama gözleri o resme kayıp duruyordu.

Sonunda adliyeye gitmek zorunda olduğuna ve huzurunu bozan düşüncelerden uzaklaştığına sevinerek evrak çantasını hazırladı.

O sabah arka arkaya iki duruşması vardı. Birini kazandı, diğerinde yargıç tarafından hırpalandı. Yargı. Sanki yasal gerekçelerini paramparça etmek için her fırsattan yararlanıyor; savcı yardımcısı da kibarca oturmuş, gülümsememeye çalışıyordu. İnsan profesyonel nezaketi elden bırakmamalıydı, çünkü bir dahaki sefere tokmağın altına giden siz olabilirsiniz. Burada herkes bunu bilirdi. En azından bu işte kalan herkes.

Daha sonra müvekkilleriyle görüşmek üzere önce Richmond kent cezaevine, sonra da Henrico'daki eyalet cezaevine gitti. Birinde bir adamın yaklaşan duruşmasını görüştü. Mahkûm müvekkili kürsüye çıkıp yalancı tanıklık etmeyi önerdi. Kusura bakma, bunu yapmayacaksın, dedi Fiske. Bir başka müvekkiliyle konuşması ceza pazarlığı hakkındaydı. Aylar, yıllar, on yıllar. Ne kadar zaman? Af şansım olacak mı? Cezanın ertelenmesi? Bana yardım et, ahabap. Bir kadını ve çocuklarım var.

Yapmam gereken işler var. Peki, tamam. Bunun karşısında birazcık cinayet ve kargaşadan ne çıkar?

Son müvekkiliyle işin şekli değişti. Fiske, "Burada durumumuz iyi değil, Leon. Sanırım pazarlık etmemiz gerekecek," diye önerdi.

"Olmaz. Mahkemeye çıkalım."

"İki görgü tanığı var."

"Öyle mi?"

Leon bir çocuğu vurmakla suçlanıyordu. İki dazlak çetesi arasında kavga çıkmış, küçük bir kız aralarında kalmıştı. Bugünlerde sıkça rastlanan bir trajediydi bu. "Eh, ifade vermezlerse bana bir şey yapamazlar, değil mi?"

Fiske, "Neden ifade vermesinler?" diye sordu. Bu yoldan daha önce de geçmişti. Polisten tanıklar önceden açıkça görüp hatırladıkları bir şeyi birdenbire unutuverdikleri için kaç davayı kaçırmıştı?

Leon omuz silkti. "Bilirsin işte, şartlar değişir, insanlar randevularına gelmezler."

"Polis ifadelerini aldı."

Leon ona sert bir bakış fırlattı. "Tamam, ama aleyhimde ifade veren insanlarla yüzleşmem gerek, değil mi? Yani onları tanık kürsüsüne çağırabilirsin, değil mi?"

"Anayasayı iyi biliyorsun," dedi Fiske. Sonra derin bir soluk aldı. Tanıkları sindirme oyunundan bezmişti artık. "Haydi Leon, söyle bana, ben senin avukatını. Aramızda özel bir ilişki var. Neden aleyhinde ifade vermeyeceklermiş?"

Leon sırtıttı. "Bilmen gerekmiyor."

"Hayır, gerekiyor. Sürpriz istemiyorum. Savcının ne yapmaya çalışacağını hiç bilemezsin. İnan bana, daha önce de gördüm. Bir şey olur da ben hazırlıklı olmazsam, senin popon tutuşabilir."

Leon şimdi biraz kaygılı görünüyordu. Anlaşılan, bunu düşünmemiştir. Kolundaki gamalı haçı ovuşturdu. "Özel ilişki demek? Öyle dedin."

"Doğru." Fiske öne eğildi. "Sen, ben ve Tanrı arasında."

Leon güldü. "Tanrı ha? Vay canına, bu iyiydi." Sırtını kam-burlaştırıp alçak sesle konuştu. "Birkaç arkadaşım var. Bu tanıklara ufak bir ziyarette bulunacaklar. Mahkemenin yolunu unutmalarını sağlayacaklar. Her şey ayarlandı."

Fiske oturduğu yerde çöktü. "Ah, lanet olsun, şimdi becerdin işte."

"Neyi becerdim?"

"Bana yargıca haber vermem gereken tek şeyi söyledin."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Yasal ve ahlaksal olarak, bir müvekkilimin bana verdiği bir bilgiyi açıklayamam."

"O halde sorun nedir? Ben senin müvekkilimin ve sana lanet olası bir şey söyledim."

"Tamam, ama bu kuralın önemli bir istisnası vardır. Bana gelecekte planladığın bir suçu haber verdin. Bu, mahkemeye haber vermem gereken tek şey. O suçu işlemene izin veremem. Sana yapmamayı tavsiye

etmek zorundayım. Eğer daha önce yapmış olsaydın, sorun kalmazdı. Neden bana bunu söyledin ki?" Fiske tiksiniş görünüyordu.

"Yasanın böyle olduğunu bilmiyordum. Kahrolası, ben avukat değilim ki."

"Haydi Leon, sen yasaları çoğu avukattan daha iyi bilirsin. Şimdi gidip kendi davanı mahvettin. Artık pazarlığa oturmamız gerek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer mahkemeye çıkarsak ve tanıklar gelmezse, mahkemeye bana söylediklerini söylemek zorunda kalacağım. Yok, eğer tanıklar gelirse, suyun kaynadı."

"Sen de gidip kimseye bir şey söyleme."

"Böyle bir seçeneğim yok, Leon. Eğer söylemezsem ve bir şekilde ortaya çıkarsa, avukatlık lisansımı kaybederim. Lisansım olmadan aç kalırım. Ve işi bozan da sensin ahbab, ben değil."

"Ben bu pislığe inanmıyorum. İnsanın kahrolası avukatına her şeyi anlatabileceğini sanıyordum."

"Pazarlıkta ne yapabileceğimize bakacağım, içerde biraz yatacağın, Leon, bundan kurtuluş yok." Fiske kalkıp mahkûmun sırtını sıvazladı. "Üzülme, elimden gelen en iyi anlaşmayı yapacağım."

Fiske ziyaretçi odasından çıkarken, o gün ilk kez gülümsüyordu.

on uçuneu «OCUM

Michael Fiske arabayı kullanırken huzursuz bir biçimde önüne bakıyordu. Silecekler sağanak yağış altında önünü görebilmesi için sürekli çalışıyorlardı. Batıya doğru giderken Pulaski, Bland gibi yerlerden ve hatta Aç Aneller Eyalet Parkı diye bir yerden geçmişti. Aklına parkın patikaları boyunca birbirlerine sokulmuş yiyecek dilenen anneler ve çocukları geldi. Bir süre yakındaki yüksek dağdan kopup gelen rüzgâr otomobili sarstı. Fiske, Virginia'da doğup büyümüş olmasına rağmen, Roano-ke'den batıya hiç geçmemiş; oraya da yalnızca baro sınavına girmek için gitmişti. Buraya dek hep otoyoldan geldiği için çok sürmemişti. 81 no'lu otoyoldan çıkıp kuzeybatıya yöneldiğinde, koşullar birdenbire değişti. Artık arazi engebeli ve çetin; yollar dar ve dolambaçlıydı.

Derin bir nefes alıp yanında, ön koltukta duran evrak çantasına bir göz attı. Rufus Harms'ın yardım çağrısını okuyalı beri çok şey öğrenmişti.

Harms, Vietnam Savaşı'nın sonunda bulunduğu askeri üssü ziyaret eden küçük bir kızı öldürmüştü. O zamanlar kapalı bir yerde tutuluyordu, ama her nasılsa çıkmıştı. Hiçbir amaç yoktu; bu yalnızca bir delinin işlediği gelişigüzel bir vahşete benziyordu. Bu gerçeklere karşı çıkan olmamıştı. Michael Yüce Mahkeme kâtibi olarak birçok bilgi kaynağına başvurabiliyordu ve işin

gerisindeki gerçekleri toparlayabilmek için bunların hepsini kullanmıştı. Ancak ordu Harms'ın dilekçesinde belirtilen türden bir programın varlığını reddetmişti. Michael avucunu direksiyona indirdi. Keşke Harms ya da avukatı dilekçeye ordudan gelen mektubu da ekleselerdi.

Michael sonunda hikâyeyi kaynağından, yani Rufus Harms' tan dinlemek gerektiğine karar vermişti. Bunu doğrudan yüzleşme dışı kanallardan yapmaya çalışmıştı. Posta makbuzundan Samuel Rider'ı bulmuş, ama telefonlarına cevap alamamıştı. Daktiloyla yazılan kâğıt onun elinden mi çıkmıştı? Michael bunun güçlü bir olasılık olduğuna inanıyordu. Cezaevini arayıp Harms'la telefonda görüşmeye çalışmış, ama isteği reddedilmişti. Bu, kuşkularını daha da arttırmıştı. Eğer masum biri hapisteyse, o adamın özgür kalmasını sağlamak Michael'in işi; daha doğrusu göreviydi.

Ayrıca bu yolculuk için bir nedeni daha vardı. Dilekçede sıralanan isimlerden bazıları, yani küçük kızın ölümünde rol aldığı iddia edilen kişiler, hepsi Michael'in tanıdığı kimselerdi. Eğer Rufus Harms'ın doğru söylediği ortaya çıkarsa... aklından birbiri ardına karabasan gibi senaryolar geçerken ürperdi.

Yanındaki koltukta bir yol haritası ve hapishanenin yolunu gösteren, kendi yazdığı notlar vardı. Sonraki bir saat boyunca kilometrelerce yoldan, havanın ve otomobil egzozunun etkisiyle kararıp çürümüş ahşap köprülerden, kasaba denemeyecek kadar küçük yerleşimlerden, Appalachian Dağları'nın eteklerindeki daracık boğazlara sıkışmış eski püskü karavanların önünden geçti. Radyo antenlerinde minyatür Konfederasyon bayraklarının uçtuğu; arka camdan tüfek namlularının çıktığı çamurlu kamyonetler tarafından sollandı. Cezaevine yaklaşırken insanların gergin, yıpranmış yüzleri gittikçe daha asıldı, bakışları sürekli bir kuşkuyla doldu.

Michael bir dönemden kıvrılınca karşısında cezaevini gördü. Taş duvarlar kalın, yüksek ve çok büyüktü. Tıpkı bu çileli topraklara taşınmış bir ortaçağ şatosuna benziyordu. Bir an için

mahkûmların kendi mezarlarını yapmak üzere bu taşları kendilerinin taşıyıp taşımadıklarını merak etti.

Ziyaretçi kartını aldı, ana kapıdan girdi ve cezaevi ziyaretçilerinin otoparkına yöneldi. Kapıdaki bekçiye ziyaret nedenini açıkladı.

Genç bekçi, "Ziyaretçi listesinde adınız yok," dedi. Micha-el'in lacivert elbisesini ve zeki gözlerini küçümseyerek süzdü. Kentten gelen zengin, ukala, güzel bir çocuk. Michael bunu adamın gözlerinde okuyabiliyordu.

"Birkaç kez aradım, ama bana listeye girmem için gereken prosedürü söyleyecek birine ulaşamadım."

"Mahkûmun isteğine kalmış. Genellikle ziyaret etmenizi isterse, edersiniz. İstemezse, etmezsiniz. Bu, onların eline kalmış tek şeydir." Bekçi sırttı.

"Eğer ona kendisini görmek için bir avukatın geldiğini haber vererseniz, beni listeye yazdıracağından eminim."

"Siz onun avukatı mısınız?"

Michael kaçamak bir şekilde, "Yaptığı bir başvuruyla ilgileniyorum," dedi.

Bekçi mahkûm kütüğüne baktı. "Rufus Harms," dedi. Kafası karışmıştı. "Daha ben doğmadan önce buraya gelmiş. Onun gibi biri bunca zamandan sonra ne gibi bir başvuruda bulunabilir ki?"

Michael, "Bunu açıklamaya yetkim yok," dedi. "İşim avu-kat-müvekkil ilişkisi çerçevesinde ve kesinlikle mahremdir."

"Biliyorum. Ne yani, beni aptal mı sandın?"

"Kesinlikle hayır."

"Eğer seni içeri bırakırsam ve bırakmamam gerektiği ortaya çıkarsa, başım büyük belaya girer."

"Ben de belki komutanına bir sormak istersin diyordum. O zaman sorumluluk senden gider ve başın da derde girmez."

Bekçi telefona uzandı. Düşmanca bir sesle, "Ben de öyle yapacaktım," dedi. Birkaç dakika telefonla konuştuktan sonra kapattı.

"Birisi geliyor," dedi. Michael başını salladı. Bekçi, "Nereden geliyorsun?" diye sordu.

"Washington, D.C."

"Senin gibi biri ne kadar kazanır?" Michael ne derse desin, çok fazla görüneceği belliydi.

Derin bir soluk alıp yaklaşan subaya baktı. "Aslında, yeterince değil."

Genç bekçi çabucak ayağa kalkıp üstünü selamladı. Subay, Michael'a döndü. "Lütfen benimle gelin, Bay Fiske." Adam ellili yaşlarında; meslekten asker olduğunu belli eden ince bir yapıya, sakın ama ciddi bir havaya ve kısa kesilmiş kır saçlara sahipti.

Michael adamın alışık adımlarını izledi. Bir koridoru geçip küçük bir odaya girdiler. Michael beş dakika önemli bir bilgi vermeksizin orada oluşunun gerekçesini açıkladı. Avukatların en iyisiyle yarışabilecek derecede avukat dilini konuşabilirdi,

"Bay Harms'a geldiğimi haber verirsiniz beni görecektir."

Adam parmaklarının arasında bir kalemi çevirirken, gözlerini genç avukata dikmiş bakıyordu. "Bu biraz şaşırtıcı. Geçenlerde avukatı Rufus Harms'ı ziyaret etti. Ve o siz değildiniz."

"Öyle mi? İsmi Samuel Rider mıydı?" Adam yanıt vermedi, ama yüzündeki bir anlık şaşkınlık Michael'ın içinden gülümsemesine yol açtı. Sezgisinde haklı çıkmıştı. Daktiloyla yazılmış dilekçeyi Harms'ın eski askeri avukatı hazırlamıştı. "İnsanın birden fazla avukatı olabilir, efendim."

"Rufus Harms gibi birinin değil. Son yirmi beş yıldır kimsesi yoktu. Ah, kardeşi düzenli olarak ziyarete gelir, ama adama gösterilen bütün bu ilgi bizi şaşırttı. Bunu anlayacağınızdan eminim."

Michael tatlı tatlı gülümsemesine rağmen, kesin bir ifadeyle konuştu. "Bir mahkûmun bir avukatla görüşmeye hakkı olduğunu umarım takdir edersiniz."

Subay birkaç dakika ona baktı ve sonra telefonu açıp bir şeyler söyledi. Telefonu kapatıp hiç konuşmadan yine Micha-el'a baktı. Beş dakika sonra telefon tekrar çaldı. Adam kapattığında Michael'a dönüp başını salladı ve kısaca, "Sizi göreceğim," dedi.

on WKViweu KÖZÜM

Rufus Harms ziyaretçi odasının kapısında belirince, bakışlarını genç adama yöneltti ve şaşırmış göründü. Adımlarını ileri doğru sürükledi. Michael onu karşılamak için ayağa kalktı ve Rufus'un arkasından biri bağırdı. "Otur."

Michael hemen oturdu.

Gardiyan, Rufus'un Michael'ın karşısına oturmasını dikkatle izledikten sonra avukata döndü. "Bu ziyaret sırasında nasıl dav-ranılması gerektiği konusunda bilgi almıştınız. Eğer unutacak olursanız, şurada asılıdır."

Duvardaki büyük bir tabelayı işaret etti. "Hiçbir zaman, hiçbir fiziksel temasa izin yoktur. Her zaman oturur durumda olacaksınız. Anlıyor musunuz?"

Michael, "Evet," dedi. "Odada kalmanız gerekiyor mu? Avu-kat-müvekkil mahremiyeti diye bir şey vardır. Ayrıca bu şekilde zincirlenmesi de gerekli mi?"

"Burada neler yaptığını görseydiniz, bunu sormazdınız. Bu zincirli haliyle bile isterse incecik boynunuzu iki saniyede kırabilir." Gardiyan, Michael'a yaklaştı. "Belki başka cezaevlerinde baş başa kalabilirsiniz, ama burası diğerlerine benzemez. Burada en büyükler ve en kötüler bulunur; bizim de kendimize özgü kurallarımız vardır. Bu önceden programlanmamış bir ziyaret olduğundan, bu kocaman kötü kurdun tuvaletleri temizlemeye

gitmeden yirmi dakikası var. Bugün de bazı tuvaletler bayağı pis."

"O halde başlasak iyi olur," dedi Michael.

Gardiyan başka bir şey söylemeden kapının yanına gidip beklemeye başladı.

Michael, Rufus'a baktığında koca adamın kendisini seyretmekte olduğunu gördü.

"İyi günler, Bay Harms. İsmim Michael Fiske."

"Bu isim bana bir anlam ifade etmiyor."

"Biliyorum, ama buraya size bazı sorular sormaya geldim."

"Avukatım olduğunu söylediler. Sen benim avukatım değilsin."

"Öyleyim demedim. Yalnızca benim Bay Rider'la ortak olduğumu varsaydılar."

Rufus gözlerini kıstı. "Samuel'i nereden tanıyorsun?"

"Aslında konuyla hiç ilgisi yok. Buraya soru sormaya geldim. Çünkü dilekçenizi aldım."

"Neyimi?"

"Başvurunuzu." Michael sesini alçalttı. "Ben Amerika Birleşik Devletleri Yüce Mahkemesi'nde çalışıyorum."

Rufus'un ağzı bir karış açık kaldı. "O halde burada ne işin var?"

Michael huzursuz bir biçimde gırtlığını temizledi. "Aslında bunun doğru olup olmadığından emin değilim. Ama başvurunuzu okudum ve size bazı sorular sormak istedim. Çok önemli bazı kişilere karşı çok kötü suçlamalarda bulunuluyor." Michael, Rufus'un şaşkın gözlerine bakarken birdenbire buraya geldiğine pişman oldu. "Davanızın geçmişine baktım ve bazı şeyler bana anlamsız geldi. Size bazı şeyler sormaya karar verdim. Eğer bunlar doğrulanırsa, başvurunuzu işleme koyabiliriz."

"Neden şimdiden işleme konmuyor? Kahrolası mahkemeye vardı, değil mi?"

"Evet, ama işleme konmasını engelleyecek bazı teknik eksiklikleri vardı. Bunlarla ilgili size yardımcı olabilirim. Ama bir skandaldan kaçınmak istiyorum. Şunu anlamalısınız ki Bay Harms, her yıl mahkemeye mahkûmlardan bir çuval dolusu hiçbir tutarlı yanı olmayan dilekçe gelir."

Rufus'un gözleri kısıldı. "Yalan söylediğimi mi ima etmek istiyorsun? Kolaysa sen hiçbir suçun olmaksızın yirmi beş yıl cezaevinde kal da gör. Bakalım sonra gelip bana bu söylediklerini tekrarlayabilir misin?"

"Yalan söylediniz demiyorum. Bütün bunlarda bir gerçek payı olduğunu düşünüyorum. Yoksa inanın bana, buraya gelmezdim." Kasvetli odaya bir göz attı. Daha önce hiç böyle bir yere gelmemiş, Rufus gibi birinin karşısına oturmamıştı. Birdenbire otobüsten inen ve her nasılsa kendini lisede bulan birinci sınıf öğrencisi gibi hissetti. "İnanın bana," dedi yine. "Yalnızca sizinle konuşmam gerek."

"Söylediğin kişi olduğunu gösterecek kimliğin var mı? Son otuz yıldır insanlara pek güvenmiyorum."

Yüce Mahkeme kâtiplerine kimlik verilmiyordu. Mahkemedeki güvenlik görevlilerinin onları şahsen tanımları bekleniyordu. Ancak mahkeme kâtiplerin isim ve fotoğraflarını içeren resmi bir rehber yayınliyordu. Bu, bekçilerin onların yüzlerini tanımlarına yardımcı oluyordu. Michael cebinden bunu çıkarıp Ru-fus'a gösterdi. Rufus onu dikkatle inceleyip gardiyana baktı, Ionis Michael'a geri verdi. "Çantanda bir radyo var mı?"

"Radyo mu?" Michael başını iki yana salladı.

Rufus sesini alçalttı. "O halde mırıldanmaya başla."

Michael şaşkın şaşkın, "Ne?" dedi. "Yapamam... Yani, müzikten anlamam."

Rufus sabırsızlıkla başını salladı. "O halde kalemin var mı?"

Michael bir anlam veremedi başını salladı.

"Çıkar ve masaya vurmaya başla. Gerçi şimdiye dek duymak istediklerini duymuşlardır, ama birkaç sürprizimiz kalsın."

Michael bir şey söylemeye başlayınca Rufus sözünü kesti. "Laf yok. Vur yalnızca. Ve dinle."

Michael kalemiyle masaya vurmaya başladı. Gardiyan baktı, ama bir şey demedi.

Rufus öyle alçak sesle konuşuyordu ki, Michael onu duymak için zorlanıyordu. "Buraya hiç gelmemeliydin. O kâğıdı buradan çıkarmak için ne riske girdiğini bilemezsin. Beyaz küçük bir kızın katilinin öldürülmesine kimse aldırış etmez. Ederler sanma."

Michael vurmayı kesti. "O uzun zaman önceydi. Her şey değişti."

Rufus homurdandı. "Öyle mi? Neden gidip Medgar Evers'in ya da Martin Luther King'in tabutlarına vurup bunu söylemiyorsun? İşler değişti, evet, efendim. Artık her şey iyi olacak. Tan-rı'ya şükür."

"Bunu demek istememiştin."

"O mektupta sözünü ettiğim insanlar siyah olsalardı ve ben de beyaz olsaydım -buraya evim demiyorum- gelip hikâyemi 'kontrol' eder miydin?"

Michael başını öne eğdi. Kaldırdığında yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Belki de hayır."

"Tabii ki hayır! Vurmaya başla ve durma."

Michael da öyle yaptı. "İster inan, ister inanma, sana yardım etmeye çalışıyorum. Eğer mektubunda anlattığın şeyler gerçekten olduysa, adaletin yerine gelmesini isterim."

"Benim gibi birisiyle neden ilgileniyorsun?"

Michael, "Çünkü, gerçekten ilgileniyorum," dedi. "Eğer gerçeği söylüyorsan, seni buradan çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Bunu söylemek çok kolay, değil mi?"

"Bay Harms, ben kendimden daha az şanslı insanlara yardım etmek için beynimi, becerilerimi kullanırım. Bunu görev kabul ediyorum."

"Aferin, evlat, ama benim başımı okşayıp durma. Elini ısırp kopartabilirim."

Michael önce anlamaksızın gözlerini kırptı, sonra anladı. "Özür dilerim, aşağılamak istemedim. Bak, eğer haksız yere hapse atıldıysan, özgürlüğünü kazanmana yardım etmek istiyorum. Hepsini bu."

Rufus bir dakika hiçbir şey söylemedi. Sanki genç adamın sözlerinin dürüstlüğüne sınamak ister gibiydi. Sonunda yine öne doğru eğildiğinde yüz ifadesi yumuşamıştı, ama tavırları yine kuşkuluydu.

"Burada bunlardan söz etmek güvenli değil."

"Başka nerede konuşabiliriz?"

"Bildiğim kadarıyla hiçbir yerde. Benim gibi insanları tatile çıkarmıyorlar. Ama söylediğim her şey doğru."

"Bir mektuba değindin..."

"Kes sesini!" dedi Rufus. Yine çevreye göz gezdirdi, bakışları bir an büyük aynaya takıldı. "Dilekçenin ekinde değil miydi?"

"Hayır."

"Pekâlâ, avukatımı biliyordun. İsmi söyledin."

Michael başıyla onayladı. "Samuel Rider. Ona ulaşmaya çalıştım, ama beni aramadı."

"Daha yüksek sesle vur." Michael hızlandı. Rufus çevreye şöyle bir göz atıp konuşmaya başladı. "Ona seninle konuşmasını söyleyeceğim. Her neyi bilmek istiyorsan, sana söyleyecektir."

"Bay Harms, neden dilekçenizi Yüce Mahkeme'ye gönderdiniz?"

"Daha yükseği yok, değil mi?"

"Yok."

"Ben de öyle biliyordum. Buraya gazeteler geliyor. Arada bir televizyon ve radyo da var. Yıllardır o insanları seyrediyorum. Burada mahkemeleri filan çok düşünüyorsunuz. Yüzler de-

ğişiyor, ama yargıçlar her şeyi yapabilir. İstedikleri her şeyi. Gördüm. Bütün ülke gördü."

"Ama salt hukuk tekniği açısından, dilekçenizin orada ele alınmasından önce daha aşağı mahkemelerde yapmanız gereken şeyler var. Örneğin, temyiz ettiğiniz bir mahkeme kararı bile yok. Kısacası, başvurunuzda sayısız hata var."

Rufus bezginlikle başını salladı. "Hayatımın yarısı burada geçti. O kadar fazla zamanım kalmadı. Hiç evlenmedim, hiç çocuğum olmayacak. Mahkemelerle ve avukatlarla uğraşmak yapacağım son şeydir. Buradan elimden geldiği kadar çabuk çıkmak istiyorum. Özgür olmak istiyorum. O büyük yargıçlar eğer doğru olanı yapmaya inanıyorlarsa, beni buradan çıkarabilirler. Doğru olan bu ve onlara gidip söyle. Onlara yargıç diyorlar, işte adalet bu."

Michael merakla ona baktı. "Yüce Mahkeme'ye başvurmanızın başka nedeni olmadığından emin misiniz?"

Rufus ona boş boş baktı. "Ne gibi?"

Michael tuttuğunu fark etmediği soluğunu koyverdi. Ru-fus'un dilekçesinde isimlerini verdiği adamlardan bazılarının şimdiki konumlarını bilmemesi mümkündü. "Boş ver."

Rufus arkasına yaslanıp Michael'a bakakaldı. "Peki, o yargıçlar bütün bunlar hakkında ne düşünüyorlar? Seni buraya onlar gönderdi, değil mi?"

Michael kalemle vurmaya bırakıp çekinerek, "Aslında buraya geldiğimi bilmiyorlar," dedi.

"Ne?"

"Dilekçenizi kimseye göstermedim, Bay Harms. Ben... ben emin olmak istedim, biliyorsunuz işte, her şeyin düzgün olduğundan."

"Onu tek gören sen misin?"

"Şimdilik. Ama söylediğim gibi..."

Rufus, Michael'ın çantasına baktı. "Mektubumu yanında getirmedi, değil mi?"

Michael onun bakışlarını izleyerek çantasına baktı. "Size onun hakkında birkaç soru sormak istemiştım. Gördüğünüz gibi..."

Rufus öylesine şiddetle, "Tanrı yardımcımız olsun," dedi ki, gardiyan atılmaya hazırlandı.

"İçeri girerken çantanı aldılar mı? Çünkü yazdığım adamlardan ikisi bu cezaevinde. Birisi de bu lanet yerin başında."

"Buradalar mı?" Michael bembeyaz oldu. Dilekçede sözü geçen adamların yetmişli yıllarda orduda olduklarını doğrulatmıştı. İkisinin halen nerede olduklarını biliyordu, ama diğerlerinin yerini öğrenmeye zahmet etmemişti. Belki de ölümcül bir hata yaptığını fark edince donakaldı.

"O lanet çantanı aldılar mı?"

Michael kekeledi. "Yal... yalnızca birkaç dakika. Ama belgeleri kapalı bir zarfa koymuştım ve hâlâ da kapalı."

Rufus, "Her ikimizi de öldürdün," diye bir çığlık attı. Kaynayan bir gayzer gibi patladı ve ağır masayı maket tahtasından ya-pıl-mışcasına tersine çevirdi. Gardiyan düdüğünü öttürüp arkadan Rufus'un boğazına sarıldı. Michael dev mahkûmun zincirli haliyle yüz kiloluk gardiyanı kendisini rahatsız eden bir sinekmiş gibi üstünden atıverdiğini gördü. Yarım düzine kadar gardiyan odaya doluşup coplarını sallayarak adamın üstüne atıldılar. Rufus beş dakika kadar bir kurt sürüsüyle karşılaşmış geyik gibi onları silkelemeye devam ettikten sonra yıkıldı. Onu odadan sürükleyerek çıkardılar. Önce bağırıyordu, sonra boğazına cop sokup sesini kestiler. Rufus gözden kaybolmadan hemen önce Michael'a baktı. Gözlerinde dehşet ve ihanet vardı.

Gardiyanlar koridor boyunca süren yorucu bir mücadeleden sonra Rufus'u bir sedyeye bağlamayı başardılar.

Birisi, "Onu revire götürün," diye bağırdı. "Sanırım nöbet geçiyor."

- 113

Şüpheli Gerçek / F: 8

Zincirlere ve kalın kayışlara rağmen Rufus vahşice kıvranıyor, sedye ileri geri sallanıyordu. Birisi ağzına bir bez tıkayana dek bağırdı.

Aynı adam, "Acele edin, hay lanet," diye bağırdı.

Grup çift kapıdan içeri, revire daldı.

Nöbetçi doktor, "Aman Tanrım!" diyerek boş bir köşeyi gösterdi. "Buraya getirin."

Sedyei çevirip boş yere ittiler. Doktor yaklaşırken, Ru-fus'un çırpınan ayaklarından biri neredeyse böğrüne geliyordu.

Doktor, Rufus'un ağzına tıkılmış mendili göstererek, "Çıkarın şunu ağzından," dedi. Mahkûmun yüzü mosmor kesilmişti.

Gardiyanlardan biri kuşkuyla baktı. "Dikkat etsen iyi olur, doktor. Çıldırdı. Sana erişebilirse canını yakar. Adamlarımdan üçünü yere serdi zaten. Çılgın herif." Gardiyan tehdit dolu bakışlarla Rufus'a baktı. Mendil ağzından çıkarılır çıkarılmaz Rufus'un çığlıkları odayı doldurdu.

Doktor hemşirelerden birine, "Onu makineye bağla," dedi. Alıcıları Rufus'a bağladıktan birkaç saniye sonra doktor onun tansiyon ve nabzının gelişigüzel inip çıkmasını seyrediyordu. Hemşirelerden birine baktı. "Serum getirin." Bir diğerine, "Kalbi durmadan ya da kriz geçirmeden bir ölçü lidokain," diye bağırdı.

Hem gardiyanlar, hem de revir personeli sedyenin çevresine doluştular.

Doktor gardiyanlardan birinin kulağına, "Sizler buradan çıkamaz mısınız?" diye bağırdı.

Adam başını salladı. "O bağları koparacak kadar güçlü. Eğer koparır da biz burada olmazsak, bir dakika içinde odadaki herkesi öldürebilir. İnanın bana, yapar bunu."

Doktor sedyenin yanına yerleştirilen portatif serum askısına baktı. Diğer hemşire lidokainle geldi. Doktor gardiyanlara başıyla işaret etti. "Onu tutmak için yardımınıza ihtiyacımız olacak."

Serum takmak için iyi bir damar bulmamız gerek ve görüldüğü kadarıyla, tek bir şansımız var."

Adamlar Rufus'un çevresine toplanıp onu tuttular. Hepsinin ağırlığı bir arada ancak yetiyordu.

Rufus onlara baktı. Öyle öfkeli ve öyle dehşet içindeydi ki, duyularına hâkim olamıyordu. Tıpkı Ruth Anr Mosley'in öldüğü gece olduğu gibi. Gömleğinin kolunu yırtıp kaslı kolunu ortaya çıkardılar. Damarları güçlü ve belirgindi. Gözlerini kapattı ve yeniden açtığına parlayan iğnenin yaklaştığını gördü. Gözlerini yine kapadı. Bir daha açtığına artık Fort Jackson'daki revirde değildi. Çeyrek yüzyıl önce, Güney Carolina'daki hücredeydi. Aniden kapı açıldı ve bir grup adam sanki oranın ve kendisinin sahibiymiş gibi içeri daldılar. Yüzünü tanımadığı tek bir kişi vardı. Copların çıkarılmasını, kaburgalarına, kalçalarına ve kollarına incek sert darbeleri bekliyordu. Bu her sabah ve her akşam âdet haline gelmişti. Darbelere sessizlik içinde katlanırken içinden İncil'den bir dua okuyor, manevi yanı fiziksel işkenceyi atlatmasına yardımcı oluyordu.

Ama bunun yerine başına bir silah dayandı. Yere diz çöküp gözlerini kapatması söylendi. İşte o zaman oldu. Sırtan, memnun gruba bakarken ki şaşkınlığını, hissettiği şoku anımsıyordu. Birkaç dakika sonra Harms kalkıp adamları sanki hiç ağırlıkları yokmuş gibi üstünden atmış, hücresinin kapısından fırlamış, nöbetçiyi tepelemiş ve dışarı çıkmıştı.

Rufus yine gözlerini kırpı ve revire geri döndü. Üzerine eğilen yüzlere, bedenlere bakıyordu. İğnenin koluna daha yaklaştığını gördü. Yukarı bakan tek kişi oydu. O zaman ikinci iğnenin serum torbasını delip içindekilerin lidokain karışımına boşaltıldığını gördü.

Vic Tremaine görevini sakın ve verimli bir biçimde tamamlamıştı. Sanki cinayet işliyor değil de, çiçek suluyor gibiydi. Kurbanına bakmadı bile. Rufus başını çevirip doktorun elindeki iğneye baktı. Cildini delmek üzereydi. Tremaine'in onu öldürmek

için seçtiği zehir her neyse, bedenine boşaltacaktı. Yaşamının yarısını zaten almışlardı. Geri kalanını da almalarına izin vermeye hazır değildi. Henüz değil.

Rufus elinden geldiği kadar zamanı iyi ayarladı.

Tam kayıştan kurtulduktan sonra doktorun elini kavrayıp vücuduna çarparken, doktor, "Lanet!" diye bağırdı. Serum ayağı devrildi; serum torbası yere düşüp patladı. Deliye dönen Tre-maine bu fırsattan yararlanıp hemen reviri terk etti. Rufus'un göğsü birden kasıldı ve nefes alamaz oldu. Doktor sendeleyerek ayağa kalkmayı başardığında Rufus'a baktı. Mahkûm öylesine hareketsizdi ki, doktorun onun canlı olup olmadığını anlaması için monitöre bakması gerekti. Gözlerinin önünde yaşam belirtileri tehlikeli düzeylere düştü. "Bu uçlara hiç kimse dayanamaz. Şoka girebilir," dedi. Hemşireye döndü. "Buraya hemen bir helikopter ambulans çağırın." Başgardiyana döndü. "Bu tür bir durumla uğraşabilecek hazırlıkta değiliz. Durumunu sabitleş-tirip Roanoke'deki hastaneye götüreceğiz. Ama hızlı hareket etmemiz gerek. Beraberinde birkaç gardiyan göndereceğinizi tahmin ediyorum."

Gardiyan yaralı çenesini ovuştururken uysal duran Rufus'a baktı. "Eğer o lanet helikoptere sığsalardı, bütün bir müfreze gönderirdim."

ON nssmej noziiM

Michael Fiske silahlı gardiyanlar eşliğinde titreyerek koridordan yürüdü. Koridorun sonunda onu daha önce sorgulayan üniformalı subay bekliyordu. Michael onun elinde iki kâğıt parçası tuttuğunu görebiliyordu.

"Bay Fiske, görüştüğümüzde kendimi size tanıtmamıştım. İsmim Albay Frank Rayfield. Buranın komutanıyım."

Michael dudaklarını yaladı. Frank Rayfield, Rufus'un dilekçesinde ismini verdiği adamlardan biriydi. İsmi o zamanlar Michael için hiçbir anlam taşımamıştı. Bu cezaevinin içinde ise, öleceği anlamına geliyordu. Rufus'un dilekçesinde cinayetle suçladığı adamlardan ikisinin burada olacağı kimin aklına gelirdi ki? Ama şimdi düşününce bunun gayet mantıklı olduğunu görebiliyordu. Burası Rufus Harms'ı yakından gözlemeleri için en uygun yeri.

Michael dikkatini yine Rayfield'e çevirip cesedini nereye atacaklarını merak etti. Çocukken yaptığı gibi, birdenbire ağabeyinin gelip kendisine yardım etmesini diledi. Rayfield kâğıtları ona uzatıp gardiyana çıkması için işaret ederken, donuk bir ifadeyle baktı. Michael kâğıtları alırken, Rayfield özür diler gibi bakıyordu.

"Korkarım adamlarım biraz işgüzarlık etmişler," dedi. "Genelde kapalı bir zarftaki belgelerin fotokopisini almazız." Aslın-

da, Rayfield zarfı bizzat kendisi açıp fotokopileri çekmişti. Adamlarından hiçbiri belgeleri görmemişti.

Michael kâğıtlara baktı. "Anlamıyorum. Zarf hâlâ kapalı."

"Bu çok sıradan bir zarf. Yeni bir zarfa koyup kapatmışlar."

Michael bu kadar belirgin bir şeyi atladığı için kendi kendine lanet okudu.

Rayfield gülmeye başladı.

Michael, "Bu kadar komik olan nedir?" diye çıkıştı.

"Beşincidir Rufus Harms saçma sapan bir davada ismimi veriyor, Bay Fiske. Gülmekten başka ne yapabilirim ki?"

"Özür dilerim?"

"Daha önce hiç Yüce Mahkeme'ye kadar gitmemişti. Siz oradan geliyorsunuz, değil mi?"

"Buna yanıt vermek zorunda değilim."

"Pekâlâ. Ama eğer öyleyse, burada bulunmanız biraz olağandışı."

"Bu benim işim."

Rayfield, "Benim isimse bu cezaevini son derece kesin, askeri bir biçimde yönetmektir," diye tersledi. Sonra sesi yumuşadı. "Ancak, sizi suçlamıyorum. Harms çok sinsidir. Anlaşılan eski askeri avukatını bu kez kendisine yardım etmesi için kandırmış. Sam Rider bunu anlamalıydı."

"Rufus Harms'ın saçma sapan davalar açmayı alışkanlık edindiğini mi söylüyorsunuz?"

"Bunun mahkûmlar arasında anormal olduğunu mu sanıyorsun? Çok fazla boş zamanları var. Her neyse, geçen yıl Baş-kan'ı, Savunma Bakanı'nı ve bendenizi kendi işlediği; en azından yarım düzine görgü tanığının bulunduğu bir cinayette suçu onun üstüne atmakla suçladı."

"Gerçekten mi?" Michael kuşkululu görünüyordu.

"Evet, gerçekten. Sonunda reddedildi, ama savcıya birkaç bin dolara patladı. Mahkemelerin herkese açık olduğunu biliyo-

rum, Bay Fiske. Ama başbelası bir dava başbelası bir davadır ve açıkçası, artık sıkılmaya başladım."

"Ama dilekçesinde demiş ki..."

"Tamam, okudum. İki yıl önce, bunu yapmasına savaşta maruz kaldığı kimyasal zehirin neden olduğunu iddia etti. Ne, biliyor musun? Rufus Harms hiçbir zaman zehir solumadı, çünkü hiç cepheye gitmedi, iki yıllık askerlik yaşamının büyük bölümünü başka şeylerin yanı sıra, itaatsizlik nedeniyle hücrede geçirdi. Bu bir sır değil, istersen kendin bak. Tabii bakmadıysan." Gözlerini Michael'a dikti. Genç adam başını öne eğmişti. "Şimdi, kâğıtlarınızı alın, Washington'a dönün ve bırakın dilekçe sistem içinde yolunu izlesin. Bütün diğerleri gibi reddedilecektir. Bazı masum insanlar çok mahcup olacaklar, ama Amerika böyle işte. Sanırım bu ülke için savaşmış olmamın nedeni de bu: Tüm bu özgürlüğü sürdürmek. Kötüye kullanılsa bile."

"Beni bırakacak mısınız?"

"Siz burada tutuklu değilsiniz. Düşünmem gereken gerçek tutuklular var. Demin gardiyanlarımdan üçünün canına okuyan da dahil. Adamlarımdan birinin birazdan gelip size yönelteceği birkaç soruya cevap vereceksiniz. Ziyaretçi odasında olanlarla ilgili. Olayın raporu için gerekli."

"Ama bu, olayın tutanaklara geçmesi anlamına gelir. Burada olmam, her şey."

"Tabii, geçecek. Buraya gelmeyi siz istediniz, ben değil. Sonuçlarına katlanmanız gerek."

"Biliyorum. Ama bunlar hiç aklıma gelmemişti."

"Eh, hayat sürprizlerle doludur."

"Bakın, gerçekten bunları tutanağa geçirmek zorunda mısınız?"

"Ziyaretçi odasında olanlar bir yana, burada bulunmanız zaten resmen kayıtlara geçti, Bay Fiske. Size verilen kart numarasıyla isminiz ziyaretçi defterine yazıldı."

"Sanırım her şeyi ayrıntılı olarak düşünememişim."

"Bana da öyle geliyor. Askeri işlerde pek deneyimli değilsiniz galiba?" Michael surat asmış otururken Rayfield bir an düşündü. "Bakın, raporumuzu hazırlamamız gerek, ama resmen dosyaya koymayabilirim. Belki burada, cezaevindeki varlığınız da kayıtlardan silinebilir."

Michael'ın içi rahatladı. "Bunu yapabilir misiniz?"

"Belki. Siz bir avukatsınız. Bir quid pro quo'ya ne dersiniz?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Ben raporu atayım, siz de o dilekçeyi." Durup gözlerini genç adama dikti. "Devleti yeni bir avukat masrafından kurtarır. Yani, Tanrı herkesin mahkemede derman arama hakkını korusun, ama bu işin biraz tadı kaçtı."

Michael başını çevirdi. "Bunu düşünmem gerek. Birtakım teknik eksiklikler var zaten. Belki de haklısınız."

"Haklıyım. Sizin kariyerinizi mahvetmek peşinde değilim. Bu olanları unuturuz, olur biter. Ve umarım, bu davayı gazetelerden okumam. Aksi halde, buraya gelişinizin de açıklanması gerekir. Şimdi, bana izin verin." Rayfield topuklarının üstünde dönüp gitti. Arkasında Michael'ı gözle görünür bir sıkıntı içinde bırakmıştı.

Rayfield doğruca odasına gitti. Rufus'un kuşukları yersiz değildi; ziyaretçi odasındaki masanın altındaki tahtanın dokusuna uygun bir dinleme cihazı yerleştirilmişti. Rayfield, Michael ile Rufus arasındaki konuşmayı bir kez daha dinledi. Bazı kısımlar Michael'ın kalemını vurmasından dolayı duyulmuyordu. Rufus'un daha önce Rider'la yaptığı konuşmanın tamamı radyonun sesi tarafından bastırılmıştı. Rufus budala değildi. Ancak Rayfield büyük bir sorunla karşı karşıya olduklarını anlamasına yetecek kadarını duymuştu. Michael'la yaptığı görüşmede kararsızlığını çözmemişti. Telefonu açıp bir yeri aradı. Karşı tarafa olayı kısa cümlelerle aktardı. "Allah kahretsin. Buna inanamıyorum."

"Biliyorum."

"Bütün bunlar bugün mü oldu?"

"Sana Rider'ın daha önce geldiğini söylemiştim. Ama evet, bütün bu olaylar biraz önce oldu."

"Ne diye Harms'ı görmesine izin verdin?"

"Vermeseydim daha da kuşulanmaz mıydı? Harms'ın kahrolası mahkemeye yazdığı mektubu okuduktan sonra ne yapabilirdim ki?"

"O piçi daha önce halletmeliydin. Yirmi beş yılın vardı, Frank."

"Yirmi beş yıl önceki plan da buydu: Onu öldürecektik," dedi Rayfield. "Ve bak neler oldu. Tremaine ile ben hayatımızın yarısını onu gözlemekle geçirdik."

"İkiniz de bunu bedavaya yapıyor sayılmazsınız. Bugüne dek hesabında ne kadar birikti? Bir milyon mu? Emekliliğin çok güzel geçecek. Ama, eğer bu iş duyulursa hiçbirimizin bir şeye benzemez."

"Adamı öldürmeyi denemedim değil. Lanet olsun, daha bugün Tremaine revirde icabına bakmaya çalıştı, ama adamın sanki altıncı hissi var. Rufus Harms köşeye kısırıldığında bir yılan gibi acımasız oluyor. Gardiyanlar bir yere kadar gidebiliyor ve her an ensemizde bekleyen insanlar da var. Ani teftişler filan. O piç gebermiyor işte. Neden kendin gelip denemiyorsun?"

"Pekâlâ, pekâlâ, tartışmanın yararı yok. Mektupta hepimizin ismini verdiğinden emin misin? Bu nasıl mümkün olabilir? Benim kim olduğumu bile bilmiyordu ki."

Rayfield hiç duraksamadı. Konuştuğu kişinin ismi Rufus'un mektubunda geçmiyordu, ama Rayfield bunu ona söyleyecek değildi. Bu kez herkes topun ağzındaydı. "Nereden bileyim? Yirmi beş yıldır bunu düşünüyor."

"Peki, mektup nasıl dışarı çıktı?"

"Bunu aklım almıyor. Gardiyan o kahrolası şeyi görmüştü. Vasiyetnamesi yazılıydı, o kadar."

"Ama bir şekilde çıktı."

"Sam Rider için içinde. Bu kesin. Yanında bir radyo getirdi ve gürültü taktığımız dinleme aletini bozduğundan, hiçbir şekilde konuştuklarını duyamadım. Bir şeyler döndüğünü anlamalıyım."

"O adama hiç güvenmemişimdir. Rider delilik iddiasında bulunmasaydı, Harms uzun zaman önce ordr tarafından infaz edilmiş olacaktı."

"Fiske'in çantasında bulduğumuz ikinci mektup bir daktiloda yazılmıştı. Sanki özel bir sekreter tarafından yazılmış gibi, altında isim yoktu. Herhalde Rider yazmış olmalı. Bu arada, her ikisi de orijinal belgeler."

"Lanet olsun, neden şimdi? Bunca zaman sonra?"

"Harms ordudan bir mektup aldı. Dilekçesinde ona değiniyor. Belki de belleğini harekete geçirmiştir. Şimdiye dek olanları hatırlamadığından ve yirmi beş yıldır içinde saklamadığından eminim."

"Neden yapsın ki? Ya ordu bunca zaman sonra ona neden mektup göndersin?"

Rayfield sinirli bir şekilde, "Bilmiyorum," dedi. Aslında biliyordu. Nedeni Rufus'un mahkemeye verdiği dilekçede belirtilmişti. Ama Rayfield şimdilik o kozu saklı tutacaktı.

"Ve tabii ordudan gelen bu gizemli mektup sende değil, değil mi?"

"Hayır. Yani, henüz değil."

"Hücresinde olmalı. Gerçi bunun nasıl gözden kaçmış olabildiğini anlamıyorum ama..." Ses yine suçlayıcıydı.

Rayfield, "Adamı bazen bir sihirbaza benzetiyorum," dedi.

"Başka ziyaletçisi oldu mu?"

"Yalnızca kardeşi Josh Harms, Yaklaşık ayda bir gelir."

"Ya Rufus?"

"İşi bitmiş gibi. Felç ya da kalp krizi. Atlatsa bile herhalde eskisi gibi olamaz."

"Nerede?"

"Roanoke'deki hastaneye götürülüyor."

"Neden dışarı bıraktın ki?"

"Doktor emretti. Mahkûm olsun olmasın, yaşam kurtarmakla yükümlü. Eğer karşı gelseydin, kuşku yaratmaz mıydı sanıyorsun?"

"Pekâlâ, olayları yakından izle ve kalbinin çatlaması için dua et. Eğer çatlamazsa, sen yardımcı ol."

"Hadi ya, kim inanır ki ona?"

"Tahmin bile edemezsin. Peki, şu Michael Fiske? Rider dışında tek bilen o mu?"

"Öyle. En azından öyle sanıyorum. Buraya Harms'ın hikâyesini kontrol etmeye gelmiş. Hiç kimseye söylememiş, en azından Harms'a böyle dedi. Orada şansımız yaver gitti," dedi Rayfi-eld. "Ona Harms'ın kronik yalancı olduğunu anlattım. Sanırım inandı. Buraya geldiği için başı büyük belaya girebileceğinden, ağırlığımızı koyabiliriz. Dilekçeyi mahkemeye vereceğini sanmıyorum."

Hattın öbür ucundaki ses birkaç oktav yükseldi. "Sen çıldırdın mı? Bunun kararını Fiske'e bırakmayacağız."

"Tanrı aşkına, o Yüce Mahkeme'de kâtip. Harms'a söylerken duydum."

"Biliyorum. Çok iyi biliyorum. Ama sana tam olarak ne yapacağımızı söyleyeyim. Sen Fiske ile Rider'ın icabına bakacaksın. Ve bunu hemen yapacaksın."

Rayfield bembeyaz kesildi. "Bir Yüce Mahkeme kâtibiyle yerel bir avukatı öldürmemi mi istiyorsun? Ama ellerinde hiçbir kanıt yok ki. Bize bir zarar veremezler."

"Bunu bilemezsin. Ordudan gelen mektupta ne yazdığını bilmiyorsun. Fiske ya da Rider'ın bu arada ne gibi yeni bilgilere ulaşmış olabileceklerini de bilmiyorsun. Rider otuz yıldır hukukun içinde. Saçma olarak gördüğü bir şey için Yüce Mahke-me'ye dilekçe vermezdi. Belki sen farkında değilsin, ama Yüce

Mahkeme kâtipleri de aptal değildir. Fiske, Harms'ın deli olduğunu düşündüğü için kalkıp oralara kadar gelmedi. Bana anlattıklarından, mektupların içeriğinde o hücrede olanların son derece ayrıntılı biçimde anlatıldığını anlıyorum."

Rayfield, "Öyle," diye kabul etti.

"İşte buyur. Ama en büyük sorun da bu değil. Unutma, Harms bir cezaevi avukatı değ/7: Mahkemeye başka hiçbir dilekçe vermedi. Eğer Fiske senin iddianı kontrol edecek olursa, yalan söylediğini görecektir. Ve Fiske bunu yapınca, ki yapacağına inanıyorum, her şey mahvolacak."

Rayfield, "Bir plan hazırlamak için düşünce zamanım olmadı," dedi.

"Ben de aksini söylemiyorum. Ama ona yalan söyleyerek büyük bir yükümlülük altına girdin. Üstelik, bir sorunumuz daha var."

"Nedir o?"

"Harms'ın dilekçesinde söylediği her şey doğru. Bunu unuttun mu? Gerçek gariptir. Şuraya buraya bakarsın, sonra birdenbire yalanlardan oluşan koskoca bir duvar yıkılmaya başlar. Bil bakalım kimin üstüne yıkılır? Bu riski göze almayı gerçekten istiyor musun? Çünkü o duvar yıkılınca, emekliliğinde gideceğin tek yer Fort Jackson olacaktır. Hem bu kez, hücre kapısının ters tarafında olacaksın. Bu kulağına hoş mu geliyor, Frank?"

Rayfield bezgin bir şekilde soluk alıp saatine baktı.

"Lanet, Vietnam'ı her an buna tercih ederim."

"Sanırım hepimiz biraz fazla gevşedik. Paranı hak etmenin zamanı geldi, Frank. Sen ve Tremaine şu işi bitirin. Ve yaparken de şunu unutmayın: Ya hep birlikte batacak ya da hep birlikte çıkacağız."

Otuz dakika sonra, Rayfield'in asistanıyla görüşmesi bitince, Michael cezaevinden çıkıp hafif serpiştiren yağmur altında

arabasına yürüdü. Ne aptallık etmişti. İçinden başvuru kâğıtlarını yırtmak geliyordu, ama bunu yapmayacaktı. Belki yine işleme koyardı. Yine de Rufus Harms için üzülüyordu. Hapishanede geçirdiği bütün o yıllar etkisini göstermişti. Michael park yerinden çıkarken, radyatöründeki suyun büyük bölümünün bir kovayla boşaltılarak yakındaki ormana döküldüğünden haberi yoktu.

Beş dakika sonra, arabasının kaputundan fışkıran buharlara bakıyordu, indi, yavaşça kaputu kaldırdı ve bir anda buhar bulutunun içinde kalırken, geri sığırdı. Öfkeyle küfredip çevresine bakındı. Görünürde ne bir araba, ne de bir insan vardı. Bir an düşündü. Cezaevine yürüyebilir, telefonu kullanıp çekici çağırabilirdi. Yağmur birdenbire hızlandı.

İleri doğru baktığında içi ferahladı. Cezaevi yönünden bir minibüs yaklaşıyordu. Durdurmak için kollarını salladı. Bir yandan da dönüp hâlâ buharı tüten arabasına baktı. Çok garipti; yola çıkmadan hemen önce bakımını yaptırmıştı. Başını yine minibüse çevirdiğinde, kalbi hızla çarpmaya başladı. Çevresine bakındı, sonra hızla dönerek gelen minibüsten kaçmaya başladı. Minibüs hızlanıp hemen ona yetişti ve yolunu kesti. Ormana doğru kaçmak üzereydi ki, cam açılıp üzerine bir tabanca doğrultuldu. Victor Tremaine, "Bin," diye emretti.

w uziMi nonuM

Sara Evans, Michael'ın apartmanına gelip sokakta park etmiş arabalara baktığında cumartesi öğleden sonraydı. Michael'ın Honda'sı orada değildi. Cuma günü daha önce hiç yapmadığı bir şey yapıp hasta olduğunu bildirmişti. Sara onun evini aradı, ama telefona cevap veren olmadı. Arabasını park etti, binaya girip Michael'ın kapısını çaldı. Açılmadı. Anahtarı yoktu. Binanın arkasına dolanıp yangın merdivenine tırmandı. Küçük mutfağın penceresinden içeri baktı. Hiçbir şey görünmüyordu. Kapıyı denedi, ama kilitliydi. Büsbütün kaygılanmış bir halde mahkemeye geri döndü. Michael hasta değildi, bunu biliyordu. Bütün bunların onun evrak çantasında gördüğü kâğıtlarla bir ilgisi olduğundan emindi. İçinden, boyundan büyük işlere girmemiş olması için dua etti. Ne olursa olsun güvende olsun ve pazartesi işine dönsün.

İşe gitti, akşam da diğer kâtiplerle birlikte Union Station yakınında bir lokantada yemek yedi. Sara dışında hepsi iş konuşmak istiyordu. Genelde o da bu oyuna bayılıyor olmasına rağmen, bu kez konuşmalara katılamıyordu. -Bir noktada içinden bağırarak oradan kaçmak geldi. Bitmez tükenmez stratejilerden, tahminlerden, dava seçimlerinden, ölümüne incelenen ayrıntılardan gına gelmişti.

O gece geç saatlerde evinin arka verandasında oyalandı. Sonra karar verdi ve nehirde bir gece turu atmak üzere teknesini çıkardı. Yıldızları sayıp zihninde onlardan komik resimler çizdi. Michael'ın evlenme teklifini ve kendisinin reddetme nedenlerini düşündü. Oysa ki bu, son derece parlak bir evlilik olurdu. Birlikte çok güzel, dinamik bir yaşamları olur; mutlaka son derece zeki, hırslı ve sportmen çocukları dünyaya gelirdi. Sara üniversitede spor bursu almıştı, ama Michael daha iyi bir atletti.

Onun en sonunda kiminle evleneceğini merak etti. Belki de evlenip evlenmeyeceğini. Reddedilmesi ömür boyu bekâr kalmasına da neden olabilirdi. Yelkenliyle giderken gülümsedi. Kendini çok fazla beğeniyordu. Michael bir yıl geçmeden inanılmayacak kadar harika bir şey yapacaktı. Beş yıl sonra, onun kim olduğunu hatırlarsa, şanslıydı.

Rıhtıma yanaşıp yelkenlerini topladı, eve dönmeden önce durup suyun üstünden gelen esintiye son bir kez yüzünü verdi. Kuzey yönünde, normal saatlerde yirmi dakikalık bir yolculuk onu dünyanın en güçlü kentine, devrinin en saygın hukukçularının bulunduğu işyerine götürecek. Yine de, şu anda bütün istediği ışıkları kapatıp yorganın altına girmek ve oraya hiç gitmek zorunda değilmiş gibi davranmaktı. Bütün yaşamı boyunca makul ölçüde hırslı olmuşken, birdenbire meslek yaşamında artık başka bir aşamaya geçme dürtüsünü yitirivermişti. Sanki bütün enerjisini bu noktaya gelmek için tüketmiş gibiydi. Evlilik ve anne olmak? İstediyi bu muydu? Kardeşi yoktu ve çocukken oldukça şımartılmış. Çocuklarla birlikte olmaya pek alışık değildi, ama bir şey onu bu yöne çekiyordu. Çok güçlü bir şeydi bu. Öyleyken bile, emin değildi. Ama artık emin olması gerekmez miydi?

İçeri girdikten sonra soyunup yatağa girerken, insanın ailesi olması için bir şart olduğunu düşündü: Sevecek birini bulmak. Gerçek anlamda olağanüstü bir erkekle bu fırsatı tepmişti. Başka bir şansı olacak mıydı? Şu anda yaşamında bir erkek istiyor muydu? Yine de, bazen insanın eline yalnızca tek bir fırsat geçerdi. Tek bir fırsat. Uykuya dalmadan önce son düşüncesi bu oldu.

OM ysvwej KOCUM

Günlerden pazartesiydi ve John Fiske masasında oturmuş, müvekkillerinden biriyle ilgili yeni bir tutuklama raporunu sindirmeye çalışıyordu. Artık bu işte uzmanlaşmıştı. Raporun daha yarısında olmasına rağmen, şimdiden adam için ne tür bir anlaşmaya varılabileceğini söyleyebiliyordu. Hiç olmazsa bir şeyi iyi yapmak güzeldi.

Bürosunun kapısı vurulunca irkildi. Sağ eli masasının en üst çekmecesine kaydı. İçinde polislik günlerinden kalma 9 mm'lik tabancası vardı. Genellikle müvekkilleri güvenilir kişiler değillerdi. Bu yüzden, bir yandan onları hararetle savunurken, sırtını onlara dönecek kadar da saflık etmiyordu. Müvekkillerinden bazılarının

uyuşturucu almış ya da sarhoş halde, alındıkları bir nedenden ötürü kin besleyerek kapısına dayandıkları olurdu. Bu yüzden, sert çeliği avucunda hissetmek moralini düzeltti.

"Girin, kapı açık."

Kapıdan giren üniformalı polis memurunu görünce gülümsedi ve üst çekmeceyi kapattı. "Hey, Billy, nasılsın?"

Memur Billy Hawkins, "Daha iyi günlerim oldu, John," dedi.

Hawkins yaklaşip otururken Fiske arkadaşının yüzündeki çeşitli çürükleri gördü. "Ne oldu sana?"

Hawkins çürüklerden birine dokundu. "Geçen gece adamın biri bir barda delirdi ve birkaç esaslı yumruk çaktı." Hızla ekledi. "Gelmemin nedeni bu değil, John."

- 129

Şüpheli Gerçek / F: 9

Fiske, Hawkins'in işinin sürekli baskısı altında ezilmeyen, iyi huylu birisi olduğunu bilirdi. Her zaman güvenilir ve işinde ciddi; iş dışında da rahat ve iyi bir arkadaşı.

Hawkins, Fiske'e huzursuz bir bakış fırlattı.

Fiske, "Bonnie ya da çocuklarla ilgili bir şey değil, değil mi?" diye sordu.

"Benim ailemle ilgili değil, John."

"Öyle mi?" Fiske, Hawkins'in kederli gözlerine bakarken, karnının kasıldığını hissetti.

"Lanet olsun, John, ailelere haber vermekten ne kadar nefret ederdik, bilirsin. Üstelik onları tanımazdık bile."

Fiske ağır ağır kalktı. Ağzı birdenbire kupkuru olmuştu. "Ailelere mi? Oh, Tanrım, annem mi? Babam mı?"

"Hayır, John, onlar değil."

"Bana ne söyleyeceksen söyle, Billy."

Hawkins dudaklarını yalayıp hızla konuşmaya başladı. "D.C. Emniyeti'nden aradılar."

Fiske bir an için anlayamadı. "D.C. mi?" Bunu der demez, donakaldı. "Mike?"

Hawkins başıyla onayladı.

"Trafik kazası mı?"

"Kaza değil." Hawkins bir an durup gırtlığını temizledi. "Ci-nayetmiş, John. Soyguna benziyor. Arabasını arka sokaklardan birinde bulmuşlar. Anladığım kadarıyla, kötü bir mahallede."

Fiske uzun bir an bu korkunç haberi sindirmeyi bekledi. Avukat olarak değil ama, bir polis olarak başka insanların, başka ailelerin başına gelen pek çok cinayetin sonuçlarını görmüştü. Bu ise yepyeni bir olaydı.

"Babama söylemedin, değil mi?" dedi yavaşça.

Hawkins başını salladı. "Senin söylemek isteyeceğini düşündüm. Annen de bu haldeyken."

Fiske, "Ben hallederim," dedi.

Hawkins'in bir sonraki sözleri onu daldığı düşüncelerinden koparttı.

"Olayı üstlenen dedektif en yakınından bir kimlik istedi, John."

Fiske poliskene kaç kez kederli bir anne babaya aynı şeyleri söylemişti? "Ben giderim."

"Çok üzgünüm, John."

"Biliyorum, Billy, biliyorum."

Hawkins gittikten sonra Fiske kardeşiyle olan fotoğrafını aldı. Elleri titriyordu. Hawkins'in söylediği mümkün değildi. Kendisi iki kurşun yarası alıp da bir ay hastanede yattığında, hep annesiyle küçük kardeşi başucunda beklemişlerdi. John Fiske bunu atlatabildiyse ve şu anda hayattaysa, küçük kardeşi nasıl ölebilirdi? Fotoğrafı yerine koydu. Gidip ceketini almaya çalıştı, ama bacakları kımıldamıyordu. Orada öylece kalakaldı.

on semimi KOMM

Rufus Harms ağır ağır gözlerini açtı. Oda loş ve gölgeliydi. Ancak ışıksız görmeye alıştı ve yıllar içinde bu konuda bir tür uzman olmuştu. Hapiste geçirdiği yıllar kulaklarını o kadar kesinleştirmişti ki, neredeyse birinin düşündüğünü bile duyabilirdi. Hapiste her ikisini de çok sık yapardınız: Düşünmeyi ve dinlemeyi.

Hastane yatağında hafifçe döndü. Kol ve bacakları hâlâ bağlıydı. Kapısının önünde bir nöbetçinin beklediğini biliyordu. Odasına insanlar girip çıkarken Rufus onu birkaç kez görmüştü. Bu nöbetçi polis değildi; kamuflaj üniforması giyiyordu ve silahlıydı. Belki asker ya da yedek birliklerden; Harms emin olamıyordu. Hafifçe nefes aldı. Son iki gündür kendisini muayene eden doktorları dinliyordu. Ramak kalmış olmasına

rağmen, kalp krizi geçirmemişti. Doktorların ne dediğini hatırlamıyordu, ama kalp atışları bir süre yoğun bakımda kalmasını gerektirecek kadar düzensizdi.

Fort Jackson'da geçirdiği son saati düşündü. Michael Fis-ke'in öldürülmeden cezaevinden çıkmayı başarıp başaramadığını merak etti. Rufus'un neredeyse kalp krizi geçirmesi hayatını kurtarmıştı. En azından Fort Jackson'dan çıkmıştı. Ama şimdilik. Durumu düzelince onu geri göndereceklerdi. O zaman da ölecekti. Tabii daha önce burada öldürmezlerse.

Kendisine bakan doktorlarla hemşirelerin her birini incelemişti. İlaç veren herkese özellikle dikkat etmişti. Kendini tehlikede hissederse hastane yatağının kenarlarını kopartabileceğinden emindi. Şimdilik bütün yapabileceği gücünü yeniden kazanmak, beklemek, gözlemek ve umut etmekte. Özgürlüğüne mahkeme sistemiyle kavuşamazsa, başka bir yoldan kavuşacaktı. Fort Jackson'a geri dönmeyecekti. En azından henüz nefes alırken değil.

İki saat boyunca insanların gelip gitmesini seyretti. Odasının kapısı her açıldığında dışardaki nöbetçiye bakıyordu. Üniforması ve silahıyla kendini çok önemli sanan genç bir çocuk. Helikopterde onunla birlikte iki gardiyan gelmişti, ama dışarda duran onlardan biri değildi. Belki de vardiya usulü bekliyorlardı. Nöbetçi her kapı açıldığında içeri giren ya da çıkan kişiyi, özellikle de genç ve kadınsa, başıyla selamlayıp gülümsüyordu. Ara sıra odanın içine bir göz attığında, Rufus gözlerinde iki duygu görmüştü: Nefret ve korku. Bu iyiydi. Bu, bir şansı olduğu anlamına geliyordu. Her ikisi de nöbetçinin yapması için dua ettiği bir şeye; bir hataya yol açabilirdi.

Tek bir nöbetçi bıraktıklarına göre, oldukça halsiz olduğuna inandıklarını düşündü Rufus. Halbuki, değildi. Üzerindeki sayılar ve kesik çizgileriyle monitörler onun için hiçbir anlam taşımıyordu. Onlar, sahneye çıkmadan önce kendisinin solmasını bekleyen, metal kaplı şahinlerdi. Öte yandan, elle tutulur bir biçimde gücünün geri geldiğini hissediyordu. Eninde sonunda kollarını tam olarak hareket ettirebilme beklentisi içinde yumruklarını sıkıp açtı.

İki saat sonra kapının içeri doğru açıldığını hissetti; ışıklar yandı. Hemşire elinde dosyasıyla monitörünü kontrol ederken ona gülümsedi. Tahminen kırklı yaşların ortalarındaydı. Güzel ve balık etindeydi. Geniş kalçalarına bakarak birkaç kez doğum yapmış olduğunu düşündü.

Onun kendisini seyrettiğini fark edince, "Bugün daha iyisin," dedi.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Kadın ağzı açık bakakaldı. "Burada bulunan birçok insanın böyle bir tanıya bayılacağından emin olmalısın."

"Tam olarak neredeyim?"

"Roanoke, Virginia."

"Roanoke'e hiç gitmedim."

"Güzel bir kenttir."

Rufus mahcup bir gülümsemeyle, "Senin kadar güzel olamaz," dedi. Sözcükler ağzından kaçmıştı. İlk başta hemşirenin kokusunu içine çektiğini fark etmedi. Hafif bir parfüm, nemlendirici losyon ve kadın kokusu karışımı. Lanet. Gerçek yaşamla ilgili başka neleri unutmuştu? Bunu düşünürken sağ gözünün köşesinde bir gözyaşı titremeye başladı.

Kadın ona baktı. Kaşlarını kaldırmış, bir elini kalçasına koymuştu. "Senin yanında dikkatli olmam gerektiğini söylediler."

Rufus ona baktı. "Size asla zarar vermem, hanımefendi." Sesi ciddi ve içtendi. Hemşire gözündeki yaşı gördü. Ne diyeceğini bilemedi.

"O tabloya ölmek üzere olduğumu filan yazamaz mısın?"

"Deli misin? Bunu yapamam. İyileşmek istemiyor musun?"

"İyileşir iyileşmez Fort Jackson'a döneceğim."

"Pek hoş bir yer değil, anlaşılan."

"Yirmi yıldan fazladır aynı hücredeyim. Bir süre için başka bir yer görmek fena değil. Orada kalp atışlarını sayıp betona bakmaktan başka yapacak fazla bir şey yok."

Kadın şaşırılmış görünüyordu. "Yirmi yıl mı? Sen kaç yaşındasın?"

Rufus bir an düşündü. "Gerçeği söylemek gerekirse tam olarak bilmiyorum. Ama elliden fazla değil."

"Haydi, kaç yaşında olduğunu bilmiyor musun?"

Ona dik dik baktı. "Yalnızca bir gün çıkacak olan mahkûmlar takvim tutarlar. Ben müebbetle mahkûmum, hanımefendi. Asla dışarı çıkmayacağım. Kaç yaşında olduğum ne fark eder?" Bunu o kadar doğal söylemişti ki, hemşire yanaklarının kızardığını hissetti.

"Ah." Sesi titriyordu. "Anlıyorum sanırım."

Yavaşça kımıldadı. Zincirler metal yatağın kenarına sürtün-dü. Hemşire geri çekildi.

"Benim için birini arayabilir misiniz, hanımefendi?"

"Kimi? Karını mı?"

"Benim karım yok. Kardeşimi. Nerede olduğumu bilmiyor. Ona haber vermek isterim."

"Sanırım önce nöbetçiye sormam gerek."

Rufus onun omzunun üstünden baktı. "Dışardaki o küçük çocuğa mı? Onun benim kardeşimle ne ilgisi var? Gidip kendi başına çişini bile yapabileceğe benzemiyor."

Hemşire güldü. "Senin gibi koca bir adamı beklemeye göndermişler ama, değil mi?"

"Kardeşimin adı Joshua. Joshua Harms. Ona Josh denir. Kalem varsa telefon numarasını söyleyebilirim. Yalnızca onu ara ve nerede olduğumu söyle. Burada yalnızlık çekiyorum. Çok uzakta oturmuyor. Kimbilir, belki de gelip beni görür."

Kadın biraz kederli, "Burada yalnızlık çekiliyor," dedi. Ona, her tarafı tüpler ve pansumanlarla kaplı kocaman, güçlü vücuduna baktı. Ve zincirler dikkatini çekti.

Rufus onun bakışlarına dikkat etti. Bir adamın zincirlenmiş olmasının genelde insanları bu şekilde etkilediğini fark etmişti.

"Sen ne yaptın ki? Hapse girmek için."

"Senin adın ne?"

"Neden?"

"Bilmek istedim. Benim adım Rufus. Rufus Harms."

"Biliyorum. Raporunda yazılı."

"Eh, benim elimde senin adını görebileceğim bir rapor yok."

Bir an duraksadı, dönüp kapıya, sonra yine ona baktı. "İsmim Cassandra," dedi.

"Çok güzel bir isim." Vücuduna göz gezdirdi. "Sana yakışıyor."

"Teşekkür ederim. Demek bana ne yaptığını söylemeyeceksin?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Yalnızca merak ettim."

"Birini öldürdüm. Uzun zaman önce."

"Neden yaptın? Sana zarar vermeye mi çalışıyorlardı?"

"Bana hiçbir şey yapmamıştı."

"O halde neden yaptın?"

"Ne yaptığımı bilmiyordum. Kendimi kaybetmiştim."

"Bu doğru mu?" O bunu söylerken biraz daha geri çekildi. "Herkes böyle demez mi?"

"Yalnızca benim örneğimde gerçek bu. Kardeşimi arayacak mısınız?"

"Bilmiyorum. Belki."

"Bak sana ne diyeceğim. Sana numarayı vereyim. Aramazsan, aramazsın. Ararsan, çok teşekkür ederim."

Hemşire ona garip garip baktı. "Sen bir katile benzemiyor-sun."

"Bu konuda dikkatli olmalısın. Genellikle sonunda insanın canını yakanlar en tatlı dilli olanlardır. Onlardan yeterince tanıdım."

"Yani sana güvenmemeli miyim?"

Bakışları onun gözlerine takılı kaldı. "Buna kendin karar vermelisin."

Hemşire bir an bunu düşündü. "Kardeşinin numarası nedir?"

Telefon numarasını aldı, cebine koydu ve gitmek üzere döndü.

"Hey, Bayan Cassandra?" Yine döndü. "Haklısın. Ben katil değilim. Yine gel ve biraz daha konuşalım... eğer istersen yani." Hafifçe gülümseyip zincirlerini çıkırdattı. "Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Odanın ucundan ona baktı ve Rufus dudaklarının köşesinde belli belirsiz bir gülümseme gördü. Sonra dönüp kapıdan çıktı. Rufus nöbetçiyle konuşup konuşmadığını görmek için boynunu uzattı, ama hemşire onun yanından geçip gitti. Rufus yatıp gözlerini tavana dikti. Derin derin nefes alıp onun kokusunun kalıntısını içine çekti. Birkaç dakika sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. Ve sonunda, gözyaşları süzüldü.

On DOKUZUNCU KOZUM

Olağandışı bir toplantıda bütün kâtip ve yargıçlar bir araya gelmişlerdi. Teşrifat Müdürü Richard Perkins ile Yüce Mahkeme Polis Şefi Leo Dellasandro da, ifadesiz yüzlerle kocaman salondaki masanın başında oturuyorlardı. Elizabeth Knight'ın gözleri nemliydi ve sık sık bir mendille siliyordu.

Sara Evans ciddi yüzü yargıçlara bakarken gözleri Thomas Murphy'ye takıldı. Murphy kısa boylu, tombul, kır saçlı ve gür kaşlı bir adamdı. Badem biçimli elmacık kemikleri vardı. Hâlâ yelekli takım elbise giyiyor ve kocaman, gösterişli kol düğmeleri takıyordu. Ancak, Sara'nın dikkatini çeken giyimi değil, yüzündeki yas ifadesiydi. Odada bulunanlara çabucak göz gezdirdi: Michael Fiske orada değildi. Kanın beynine hücum ettiğini hissetti. Masanın başındaki Harold Ramsey ayağa kalkınca, kalın sesi alışılmadık biçimde alçak çıktı. Sara onu pek iyi duymıyor, ama sanki dudaklarını okur gibi neler söylediğini tam olarak biliyordu.

"Çok, çok kötü bir haberim var. Aslında bunun gibi bir şey hatırlamıyorum," Ramsey odada göz gezdirirken endişe içinde yumruklarını sıkıp açıyor, uzun cüssesi titriyordu. Derin bir soluk aldı. "Michael Fiske öldü."

Yargıçların daha önceden bildikleri belliydi. Ancak bütün kâtipler birden nefeslerini tuttular.

Ramsey bir şey söylemeye başladı, sonra durdu. Leo Dellasandro'ya işaret etti. O başını sallayıp öne çıkarken, başyargıç iskemlesine çöktü.

Dellasandro 1.80 boyunda, geniş yüzü, basık yanaklı, minik burunluydu ve kaslı fiziğini bir yağ tabakası kaplıyordu. Zeytuni bir teni, kalın telli kırlaşmış siyah saçları vardı. Gözeneklerinden puro kokusu yükseliyordu. Üniformasını gururla taşıyordu. Kalın parmaklarını tabanca kemerine takmıştı. Hemen arkasında duran üniformalı diğer adam da yardımcısı Ron Klaus'tu. Klaus ince ve profesyonel görünümlüydü. Hızla hareket eden mavi gözleri zeki biri olduğunu belirtiyordu. O ve Dellasandro buranın bekçileriydi. Sanki hep bir arada geziyor gibiydiler. Mahkemede çalışanların çoğu onları birbirinden ayrı düşünemi-yordu.

"Ayrıntılar henüz bilinmiyor, ama anlaşılan Michael bir soyguna kurban gitmiş. Güneydoğu yakasında, Anacostia Nehri yakınlarındaki bir arka sokakta, arabasının içinde bulunmuş. Ailesine haber verildi ve birisi cesedi resmen teşhis etmeye geliyor. Ancak Michael olduğundan hiç kuşku yok." Bir an önüne baktı. "Polis onun burada çalıştığını öğrendiğinde bir fotoğrafını getirdi."

Rahatsız görünen bir kâtip elini kaldırdı. "Hırsızlık olduğundan eminler mi? Burada çalışmasıyla bir ilgisi olmasın?"

Sara öfkeyle ona baktı. Birlikte çalıştığınız, sevdiğiniz birinin öldüğünü haber aldıktan beş saniye sonra sorulacak bir soru değildi bu. Ama şiddet sonucu ölüm insanlara bunu yapıyordu: İlgüdüsel olarak kendi yaşamlarının derdine düşmelerine yol açıyor.

Dellasandro kocaman ellerini kaldırdı. "Ölümünün mahkemeye uzaktan yakından ilişkisi olduğunu düşündürecek hiçbir şey duymadık. Ancak yine de temkinli olmak açısından buradaki güvenliği arttırıyoruz. Olağandışı bir şeyden kuşkulanan olursa, lütfen beni ya da Bay Klaus'u arayınız. Bu durum hakkında

öğreneceğimiz ayrıntıları uygun bir zamanda sizlere iletacağız." Ramsey'ye baktı. Ramsey başını ellerinin arasına almıştı ve kalkmaya davranmıyordu. Dellasandro ne yapacağını bilemeden orada dururken, Elizabeth Knight kalktı.

"Bunun hepimiz için çok büyük bir şok olduğunu biliyorum. Michael buranın gelmiş geçmiş, en sevilen çalışanlarından biriydi. Ölümü hepimizi, özellikle de ona yakın olanları etkiledi." Durdu ve bir an Sara'ya baktı. "Eğer içinizden biri herhangi bir şey hakkında konuşmak isterse, lütfen yargıcınıza gitmekten çekinmeyin ya da bana uğrayabilirsiniz. Nasıl çalışmaya devam edeceğiz bilemiyorum, ama mahkeme devam etmeli. Bu korkunç, korkunç olaya rağmen..." Knight yine durdu ve yere yıkılmamak için masanın kenarını kavradı. Dellasandro hemen onun kolunu tuttu, ama Knight bir el işaretiyle onu uzaklaştırdı.

Kendini toplayıp toplantıya son verdi. Oda çabucak boşaldı. Sara Evans dışında. Orada oturmuş, uyuşmuş bir halde Knight'ın durduğu noktaya bakıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı boşanıyordu. Michael ölmüştü. Bir dilekçeyi almış, bir hafta çok garip davranmış ve şimdi de ölmüştü. Bir hırsızlık, diyorlardı. Yanıtın bu kadar basit olduğuna inanmıyordu. Ama şu anda bunun önemi yoktu. Önemi olan tek şey, kendisine çok yakın birini yitirmiş olmasıydı. Belki de farklı koşullar altında seve seve yaşamını birlikte geçirebileceği biriydi o. Başını masaya dayayıp hıçkırmaya başladı. Elizabeth Knight kapıdan onu seyreliyordu.

Billy Hawkins'in kardeşinin ölümünü haber vermesinin üzerinden üç saati biraz geçmişti ki, John Fiske beyaz önlüklü bir uzmanın peşine takılmış, Washington'daki morgun koridorunda yürüyordu. Fiske'in kimlik gösterip adama gerçekten Michael Fiske'in ağabeyi olduğunu kanıtlaması gerekiyordu. Bunun için hazırlıklıydı ve birlikte çekilmiş resimlerini getirmişti. Kasabadan ayrılmadan önce babasını bulmaya çalışmış, ama yanıt alamamıştı. Fiske evin önünden de geçti, ama evde kimse yoktu. Babasına bir not bırakıp hiçbir ayrıntı vermedi. Ölenin kardeşi olduğundan emin olmalıydı ve bunun tek yolu da şimdi geldiği yerdeydi.

Fiske bir odaya girince şaşırdı. Morg görevlisi bir dosyadan Polaroid bir fotoğraf alıp uzatınca daha da şaşırdı.

"Fotoğraftan tanıyamam. Cesedi görmek istiyorum."

"Burada öyle yapılmıyor, efendim. Teşhislerin uzaktan televizyonla yapılacağı bir video sistemi kuruyoruz, ama henüz çalışmaya başlamadı. O zamana dek Polaroid'le yapıyoruz."

"Ama bu kez değil."

Adam sanki Fiske'in merakını ölçmek ister gibi fotoğrafı avucuna vuruyordu. "Çoğu insan fotoğrafla teşhis etmeyi tercih ediyor. Bu çok olağandışı."

"Ben 'çoğu insan' değilim ve kardeşimin öldürülmesi de çok olağandışı. En azından benim için öyle."

Görevli telefonu açıp cesedi hazırlamalarını söyledi. Sonra odasının kapısını açıp Fiske'e kendisini izlemesi için işaret etti. Kısa bir yürüyüşten sonra, hastanenin birkaç misli ilaç kokan bir odaya girdiler. Odanın ortasında bir sedye duruyordu. Beyaz çarşafın altından baş, burun, omuz, diz ve ayak yükseltileri belli oluyordu. Fiske sedyeye yaklaşırken, bir yandan da o durumdaki herkesin dört elle sarıldığı umuda sarıldı: Çarşafın altında-kinin kardeşi olmadığı, ailesinin hâlâ tamam olduğu umuduna.

Görevli çarşafın ucunu tutarken Fiske bir eliyle sedyenin metal kenarını kavrayıp hafifçe sıktı. Çarşaf kalkıp maktulün başı ve göğsünün üst kısmı ortaya çıkarken gözlerini kapadı, tavana baktı ve içinden bir dua okudu. Derin bir soluk aldı, bunu tuttu ve gözlerini açıp bakışlarını önüne indirdi. Daha farkında olmadan, başıyla onaylıyordu.

Gözlerini kaçırmaya çalıştı, ama yapamadı. Bir yabancı bile alnın gelişimine, gözlerin ve ağzın dizilişine, çenenin akışına bakıp iki adamın yakın akraba olduklarını söyleyebilirdi. "Bu benim kardeşim."

Çarşaf örtüldü ve görevli Fiske'e imzalaması için kimlik kartını uzattı. "Poliste kalacak olan kalemler dışında, özel eşyasını size vereceğiz." Görevli sedyeye bir göz attı. "Çok yoğun bir hafta geçirdik ve çok ceset birikti, ama otopsi raporunu çok geçmeden alırız. Bu vaka zaten çok basit görünüyor."

Fiske'in yüzünde bir öfke belirip çabucak geçti. Adam nazik olmak için para almıyordu. "Onu öldüren kurşunu buldular mı?"

"Ölüm nedeni ancak otopside belli olur."

"Bana saçmalıklardan söz etme." Görevli şaşırmış görünüyordu. "Başının sol tarafındaki çıkış yarasını gördüm. Kurşunu buldular mı?"

"Hayır. En azından henüz değil."

Fiske, "Hırsızlık olduğunu duydum," dedi. Görevli başıyla onayladı. "Arabasının içinde mi bulmuşlar?"

"Evet. Cüzdanı gitmiş. Kimliğini plakadan bulduk."

"Peki, hırsızlıksa arabayı niye almamışlar? Şu anda araba çalmak çok moda. Kurbanı döve döve bankamatik şifresini öğren, öldür, arabayı al, birkaç bankaya uğra, parayı topla, arabayı at ve bir sonrakine geç. Bu kez neden öyle değil?"

"Bu işlerden haberim yok."

"Olayla kim ilgileniyor?"

"D.C.'de olduğuna göre, D.C. Cinayet Masası olmalı."

"Kardeşim federal bir memurdu. Amerikan Yüce Mahkeme-si'nde belki FBI da karışır."

"Bu konu hakkında da bir bilgim yok."

"D.C. Cinayet Masası'ndaki dedektifin adını öğrenmek istiyorum."

Görevli yanıt vermedi, ama dosyaya bazı notlar aldı. Belki de ses çıkarmazsa Fiske'in çekip gideceğini umuyordu.

Fiske bir adım daha yaklaşarak, "O ismi gerçekten istiyorum, lütfen," dedi.

Görevli sonunda iç çekti, dosyadan bir kartvizit çıkarıp Fis-ke'e uzattı. "Buford Chandler. Sanırım o da sizinle konuşmak isteyecektir. İyi bir adamdır. Herhalde bunu yapanı yakalar."

Fiske karta bir göz atıp ceket cebine koydu. Görevliye baktı. "Kuşkusuz, bunu yapan her kimse bulacağız." Sesindeki garip ifade görevlinin dosyasından başını kaldırıp bakmasına neden oldu. "Şimdi kardeşimle biraz yalnız kalmak istiyorum."

Görevli sedyeye bir göz attı. "Tabii. Ben dışardayım. İşiniz bitince haber verin."

Adam çıktıktan sonra Fiske sedyenin yanına bir iskemle çekip oturdu. Kardeşinin ölümünü öğreneli beri tek bir damla yaş dokmemişti. Kendi kendine bunu henüz cesedi teşhis etmemiş olmasına bağlıyordu, ama hâlâ gözyaşları gelmiyordu. Buraya gelirken yolda kendini eyalet dışından gelen plakaları sayarken

bulmuştu. Bu, iki kardeşin çocukken oynadıkları bir oyundu. Genelde Mike Fiske kazanırdı.

Çarşafı kenarından kaldırıp kardeşinin ellerinden birini tuttu. Soğuktı, ama parmaklar esnekti. Hafifçe sıktı. Beton zemine bakıp gözlerini kapadı. Birkaç dakika sonra açtığında, betonun üzerine yalnızca iki damla yaş düştü. Çabucak başını kaldırdı ve ciğerlerinden derin bir nefes boşalttı. Birdenbire kendini burada bulunmaya layık değilmiş gibi hissetti.

Polisken, bir ağaca ya da telefon direğine toslamış pek çok sarhoş gencin anne babasıyla oturup konuşmuştu. Onları teselli etmiş, duygularını paylaşmış, hatta sarılmıştı. Onların kederinin derinliklerine yaklaştığını, hatta dokunduğunu gerçekten hissetmişti. Çoğu zaman kendi başına gelince neler hissedeceğini merak etmişti. Bunun o duygu olmadığını açıkça biliyordu.

Kendini anne babasını düşünmeye zorladı. Babasına altın çocuğunun öldüğünü tam olarak nasıl söyleyecekti? Ya annesine? En azından o sorunun kolay bir yanıtı vardı: Ona söyleyemezdi ve söylememeliydi de.

Katolik olarak yetiştirilen, ama dindar olmayan Fiske, Tanrı yerine kardeşiyle konuşmayı yeğledi. Kardeşinin elini göğsüne bastırıp ona üzgün olduğu her şeyden, onu ne çok sevdiğinden ve ölmemiş olmasını ne denli fazla istediğinden söz etti. Belki de kardeşinin ruhu buralarda dolaşüyor, bu iletişimi; ağabeyinden gelen bu sessiz suçluluk ve pişmanlık çağlayanını bekliyordu. Fiske kalbinin her vuruşunu duyabiliyordu, ama yanındaki beden sessizliği her nasılsa bu sesi bastırıyordu.

Görevli başını içeri uzattı. "Bay Fiske, kardeşinizi aşağı indirmemiz gerekiyor. Yarım saat oldu."

Fiske kalkıp tek söz söylemeden görevlinin yanından geçti. Kardeşinin bedeni korkunç bir yere gidiyordu: Yabancılar onu öldüren kişi hakkında ipuçları bulabilmek için cesedini inceleyeceklerdi. Sedyeyi götürürlerken Fiske gün ışığına geri döndü ve küçük kardeşini arkada bıraktı.

- 144

VJKMJ MMMJ BOJCUM

"Bütün kanıtları yok ettiğinden emin misin?"

Rayfield telefona başını salladı. "Buraya gelişiyle ilgili tüm kayıtlar silindi. Fiske'i gören bütün personeli başka tesislere kaydurdım. Birisi bir şekilde buraya geldiğini öğrense bile, ona bir şey anlatabilecek kimse kalmadı."

"Cesedi atarken de kimse görmedi, değil mi?"

"Arabasını Vic kullandı. Ben onu izledim. İyi bir yer seçtik. Polis hırsızlık olduğunu sanacak. Bizi kimse görmedi. Hem görselerdi bile, zaten insanların yasalarla işbirliği yapacakları bir yer değildi."

"Arabada hiçbir şey kalmadı, değil mi?"

"Hırsızlık izlenimini pekiştirmek için cüzdanını aldık. Evrak çantasını da. Bir harita. Başka bir şey yoktu. Tabii radyatöre yine su koyduk."

"Ya Harms?"

"Hâlâ hastanede. Atlatacak gibi."

"Lanet. Şansa bak."

"Telaşlanma. Buraya geri döndüğünde icabına bakarız. O zayıf kalbiyle başına ne geleceğini bilemezsin."

"Çok beklemeyin. Hastanede halledemez misiniz?"

"Çok tehlikeli. Etrafta çok fazla insan var."

"Peki, iyi korunuyor mu?"

Şüpheli Gerçek / F: 10

"Yatağa zincirli ve kapısının önünde yirmi dört saat nöbetçi bekliyor. Yarın sabah taburcu olacak. Yarın akşama ölür. Vic ayrıntılar üzerinde çalışıyor."

"Orada ona yardım edecek kimse yok, değil mi? Emin misin?"

Rayfield güldü. "Hiç kimse orada olduğunu bile bilmiyor. Kimsesi yok. Hiç olmadı ve olmayacak."

"Hata yapma, Frank."

"O ölünce seni ararım."

Fiske arabada oturup havalandırmayı açtı. On dört yıllık Ford'da bu yalnızca ağır havanın yavaşça sol taraftan sağa geçmesini sağladı. Yüzünden ter damlıyor ve gömleğinin yakasını ıslatıyordu. Fiske sonunda binaya bakarken camı indirdi. Dışardan sıradan bir bina gibi görünüyordu, ama içerden öyle değildi. Burada

insanlar bütün zamanlarını başkalarını öldürenleri aramakla geçiliyorlardı. Fiske de onlara bu arayışlarında yardımcı olmakla eve dönmek arasında bir karar vermeye çalışıyordu. Kardeşinin cesedini tanımlamış, en yakın akraba olarak resmi görevini tamamlamıştı. Eve gidip babasına haber verebilir, cenaze hazırlıklarını yapar; kardeşinin son kalan işlerini tamamlar, onu gömer ve hayatına devam edebilirdi. Herkes böyle yapıyordu.

Fiske bunun yerine kendini zorlayarak arabadan bunaltıcı havaya indi ve 300 Indiana Caddesi'nde, D.O Emniyeti Cinayet Masası binasına girdi. Güvenliği geçip üniformalı bir polis memuru tarafından yol gösterildikten sonra, bir masada durdu. Morgtan babasını bir kez daha aramış, ama yine hiç kimse telefona çıkmamıştı. Çaresizlik içinde, bir yandan da babasının öğrenip buraya doğru yola çıkmış olmasından kaygılanıyordu.

Morgtaki görevlinin kendisine vermiş olduğu karta baktı. Masa başındaki genç kadına bakarak, "Dedektif Buford Chandler, lütfen," dedi.

"Kim arıyor?" Boynunun dikliği, küçümseyen ses tonu karşısında Fiske'in içinden onu hemen oracıkta kendi masasının çekmecelerinden birine tıkmak geçti.

"John Fiske. Dedektif Chandler kardeşimin... kardeşimin cinayetini soruşturuyor." Kadın hiçbir tanıma belirtisi göstermeden ona baktı. Fiske, "Yüce Mahkeme'de kâtipti," diye ekledi.

Kadın masasının üstündeki kâğıtlara bir göz attı. "Ve birisi onu öldürdü, öyle mi?"

"Burası Cinayet Masası değil mi?" Kadın yine ona baktı. Sıkıntılı ifadesi büsbütün belirginleşmişti. Fiske devam etti. "Evet, birisi onu öldürdü." Masadaki isim levhasına bir göz attı. "Bayan Baxter."

"Peki, sizin için ne yapabilirim?"

"Dedektif Chandler'ı görmek istiyorum."

"Sizi bekliyor muydu?"

"Eğer arayacak olursanız..." Kadın başını çevirip bilgisayarında bir şeyler yazmaya başlayınca Fiske durdu. "Bakın, Dedektif Chandler'ı mutlaka görmem gerek."

Kadın konuşurken bir yandan da yazıyordu. "Size buradaki durumu öğreteyim, tamam mı? Elimizde pek çok vaka var ve yeterince dedektif yok. Sokaktan her çıkagelene zaman ayıramayız. Önceliklerimiz olmalı. Eminim bunu anlayabilirsiniz." Bilgisayar ekranına bakarken, sustu.

Fiske, yüzü kadına birkaç santim yaklaşıp dek eğildi. Kadın başını çevirince göz göze geldiler. "Şunu iyice anlayın. Ben Dedektif Chandler'ın isteği üzerine Richmond'dan buraya, kardeşimin cesedini teşhise geldim. Bunu yaptım. Kardeşim ölmüş. Ve şu anda da adli tabip göğsünde Y biçimli bir kesik açıp iç organlarını tek tek çıkarmakla meşgul. Ardından bir testere alıp kafatasının şurasında, dilime benzer bir delik açacak." Fiske parmağıyla Bayan Baxter'in başında hayali bir delik açarken, kadının permalı sarı saçlarından bir avuç yolmamak için kendini güç tuttu. "Böylece beynini çıkarıp onu öldüren kurşunuflyolu-

nu görebilecek ve belki de birkaç kovan kalıntısı bulacak. Şimdi, ben de kardeşimi kimin öldürdüğü konusunda belki bir ipucu bulabilirim umuduyla, Dedektif Chandler'la konuşmaya geldim."

Kadın soğuk bir ifadeyle, "Bu sizin işiniz değil, değil mi?" dedi. "Polis soruşturmalarına aile üyeleri katılmadan da yeterince sorunumuz var zaten. Dedektif Chandler ihtiyaç duyarsa sizi arayacağından eminim." Yine başını çevirdi.

Fiske masanın kenarını kavrayıp derin bir soluk aldı ve kendini kaybetmemek için çaba harcadı. "Bakın, iş yoğunluğunuzu anlıyorum, ama beni hiç tanımadığınız için..."

"Şu anda gerçekten çok meşgulüm, efendim. Bir sorunuz varsa, lütfen yazılı olarak bildiriniz."

"Bütün istediğim o adamla konuşmak."

"Güvenliği çağırmam mı gerek?"

Fiske elini masaya indirdi. "Kardeşim öldü. Ve şu berbat tavrınızdan vazgeçip birazcık ilgi gösterirseniz sevinirim. Eğer kendinizi buna zorlayamıyorsanız, bayan, o halde göstermelik bir şeyler yapın."

"Ben Buford Chandler."

Bir anda hem Fiske, hem de Baxter döndüler. Chandler siyah, ellili yaşlarının başlarında, kıvrık kır saçlı, kır bıyıklı, uzun boylu ve gençliğindeki sportmenliğini bir ölçüde koruyabilmiş, kalın vücutlu bir adamdı. Boş bir silah kılıfı taşıyordu. Kabzanın değdiği yerde gömleğine birazcık tabanca yağı bulaşmıştı. Gözlüğünün arkasından Fiske'i yukardan aşağı süzdü.

"Ben John Fiske."

"Duydum. Aslında burada durmuş, olan biteni dinliyordum."

Baxter, "O halde bana neler dediğini duydunuz, değil mi, Dedektif Chandler?" dedi.

"Her sözcüğünü."

"Ve siz de bir şey söylemeyecek misiniz?"

"Evet, söyleyeceğim."

Baxter memnun bir ifadeyle Fiske'e baktı. "Pekâlâ?"

"Bence bu genç adam sana son derece yerinde bir öğüt verdi." Chandler parmağıyla Fiske'i çağırdı. "Konuşalım."

Chandler'la Fiske dolu koridorlardan geçip küçük, darmadağın bir odaya girdiler. "Oturun." Chandler masanın iskemlesinden başka odadaki tek iskemleyi işaret etti. Üzerinde dosyalar yığılıydı. "Onları yere koyun." Chandler parmağını kaldırıp uyardı. "Kanıtları bozmamaya dikkat edin. Bugünlerde, mendil örneklerine bakarken geçirsem, bütün duyduğum 'Kabul edilemez toplu katliam yapan orospu çocuğu müvekkilimi serbest bırakmanız gerek,' oluyor."

Chandler masasının başına otururken, Fiske de dosyaları dikkatle kaldırdı.

"Şimdi, Judy Baxter'a söyledikleriniz için üzülmenizi istemem."

"Planlanmış değildi."

Chandler gülümsemesini bastırdı. "Tamam. Baştan başlayalım. Kardeşinize üzıldüm."

Fiske sakın bir tavırla, "Teşekkür ederim," dedi.

"Buraya geleli beri bunu ilk duyusunuz herhalde, değil mi?"

"Aslında öyle."

Chandler sohbet havasında, "Demek siz de güvenlik güçle-rindeydiniz?" diye sordu. Sonra Fiske'in şaşkınlığına gülümsedi. "Normal bir vatandaş genelde Y kesiklerini ve kafatası deliklerini bilmez. Bayan Baxter'a söyledikleriniz, tavrınız ve yapınızdan, poliste devriye olduğunuzu söyleyebilirim."

"Geçmiş zaman mı?"

"Eğer hâlâ poliste olsaydınız, Richmond'dakilerle bağlantı kurduğumuzda bana söylerlerdi. Dahası, mesai dışında takım elbise giyen pek az polis tanıdım."

"Hepsinde haklısınız. Bu olaya sizin bakacağınıza memnun oldum, Dedektif Chandler."

"Size ve kırk iki vakaya da ha." Fiske başını sallarken Chandler sözlerini sürdürdü. "Bütçe kısıntıları, vesaire. Artık bir ortağım bile yok."

"Bir başka deyişle, mucize beklemeyin mi?"

"Kardeşinizin katilini yakalamak için elimden geleni yapacağım. Ama garanti veremem."

"O halde biraz gayri resmi yardıma ne dersiniz?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Richmond'daki dedektiflerle birlikte birçok cinayet davası üzerinde çalıştım. Çok şey öğrendim ve çok şey hatırlıyorum. Beiki yeni ortağınız olabilirim."

"Resmen, bu kesinlikle olanaksız."

"Resmen, kesinlikle anlıyorum."

"Şimdi ne işle uğraşıyorsunuz?"

"Ceza avukatıyım," dedi Fiske. Chandler gözlerini yuvarladı. "Ve işimle gurur duyuyorum, Dedektif Chandler."

Chandler başıyla Fiske'in omzunun üstünden, kapıyı işaret etti. "Şunu kapatır mısın, lütfen?" Fiske kapatıp yerine dönene dek konuşmadı.

"Şimdi, içimden gelen bir ses aksini söylemesine rağmen, yardım teklifinizi yeri gelince başvurmak üzere kabul ediyorum."

Fiske başını iki yana salladı. "Şimdi buradayım. Kırk sekiz saat geçtikten sonra cinayet olaylarında başarı oranının Çin'e yollandığını düşünecek olursak, bu yeterli değil." Fiske bunun adamı kızdıracağını düşündü, ama Chandler hiç istifini bozmadı.

"Sizi arayınca bulabilmem için bir kartvizitiniz var mı?" diye sordu.

Fiske kartının arkasına ev numarasını yazıp uzattı.

Chandler da karşılığında ona üstünde bir dizi telefon numarası bulunan bir kart uzattı. "Büro, ev, çağrı cihazı, cep telefonu yanıma almayı hatırlarsam tabii, ki hiç hatırlamam."

Chandler masasının üstündeki bir dosyayı açıp inceledi. Fiske baş aşağı okurken, etiketin üstünde kardeşinin adını gördü.

"Bana bir soygun sırasında öldürüldüğü söylenmişti."

Fiske, Chandler'ın ses tonundaki garipliği kaçırmadı. "Bu görüş değişti mi?"

"Başlangıç olarak ortaya atılmış bir fikirdi." Dosyayı kapatıp Fiske'e baktı. "Bu vakada gerçekler en azından bildiğimiz kadarıyla, çok basit. Kardeşiniz Anacostia Nehri yakınlarındaki bir arka sokakta arabasının ön koltuğunda bulundu. Başının sağ yanında bir kurşun yarası, sol yanında da kurşunun çıktığı delik var. Çok ağır kalibreli bir kurşuna benziyor. Kovanı bulamadık, ama aramaya devam ediyoruz. Katil eğer ona uygun bir silah bulursak balistik testi yapamayalım diye bulup almış olabilir."

"Birkaç metre ötede bir ceset yatarken sokakta oyalanıp kovan aramak için çok soğukkanlı olmak gerekir." "Katılıyorum. Öte yandan, belki de kovan bulunur."

"Cüzdanın kayıp olduğunu öğrendim."

"Bir başka şekilde ele alalım. Üzerinde cüzdan yoktu. Taşır mıydı?"

Fiske bir an başını çevirdi. "Son yıllarda birbirimizi fazla görmedik, ama sanırım cüzdan taşıdığını varsayabiliriz. Evinde de bulamadınız mı?"

"Bana biraz zaman ver, John. Kardeşinin cesedi daha dün bulundu." Chandler not defterini açtı ve bir kalem aldı. "Bulunduğu sokak başka şeylerin yanı sıra, uyuşturucu kullanımının da çok yaygın olduğu bir bölgede. Bildiğin kadarıyla uyuşturucu kullanır mıydı? Ara sıra ya da başka türlü?"

"Hayır. Uyuşturucu kullanmazdı."

"Ama emin olamazsın, değil mi? Birbirinizi fazla görmediğinizi söyledin, öyle mi?"

"Kardeşim her yaptığı işte kendine en yüksek hedefleri belirler ve bu hedefleri aşardı. Uyuşturucuların bu denklemde yeri yok."

"O mahallede ne arayabileceği konusunda herhangi bir fikrin var mı?"

"Yok, ama başka bir yerde kaçırılıp oraya götürülmüş olabilir."

"Kimsenin onun ölmesini istemesi için herhangi bir neden?"

"Aklıma gelmiyor."

"Düşmanı var mıydı? Kıskaç bir sevgilisi? Para sorunu?"

"Hayır. Ama yine söylüyorum, herhalde bunlara yanıt verecek en iyi kaynak ben değilim. Ölüm saati konusunda bir ön tahmin var mı?"

"Oldukça belirsiz. Resmi açıklamayı bekliyorum. Niçin?"

"Morgtan geliyorum. Kardeşimin elini tuttum. Yumuşak ve esnekti. Ölümün katılığı çoktan geçmişti. Dün gece bulunduğunda ne durumdaydı?"

"Bir süredir oradaymış diyelim."

"Bu çok şaşırtıcı. Anlattığına göre ıssız bir yer değilmiş."

"Doğru, ama o bölgenin arka sokaklarında cesetlerin bulunması pek şaşırtıcı değil. Ama diğer yandan, o mahalledeki cinayetlerin yüzde doksan dokuzunda kurbanlar siyahtır, çünkü beyazlar oralara pek gitmezler."

"Demek ki kardeşimin dikkat çekmesi gerekiyordu, diyorsun. Bankamatikten para çekilmiş mi? Kredi kartıyla alışveriş yapılmış mı?"

"Hepsine bakıyoruz. Kardeşinle en son ne zaman konuştun?"

"Yaklaşık bir hafta kadar önce aradı."

"Ne dedi?"

"Evde yoktum. Mesaj bırakmış. Bir konu hakkında fikir sormak istediğini söylüyordu."

"Sen onu aradın mı?"

"Daha yeni aradım."

"Neden bekledin?"

"Öncelikler listemde en başlarda değildi."

"Öyle mi?" Chandler kalemini parmaklarının arasında çevirdi. "Söyle bana, kardeşinden hoşlanır mıydın?"

Fiske dosdoğru ona baktı. "Birisi kardeşimi öldürdü. Her kimse onu yakalamak istiyorum. Ve bu konuda bütün söyleyeceğim bu kadar."

Fiske'in gözlerindeki ifade Chandler'ın konuyu kapatmasına neden oldu. "Belki de işle ilgili bir konuda konuşmak istiyordu? Bu olayı bu kadar ilginç kılan onun işi."

"Yani öldürülmesiyle Yüce Mahkeme'deki işi arasında bir bağlantı olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Düşük bir olasılık, ama olabilir. Ancak az önce kardeşinin telefon etmesiyle ilgili söylediklerin olasılığı biraz daha arttırıyor."

"En son kürtaj davasıyla ilgili üç kurşuluk fikrimi öğrenmek istediğinden kuşkuluyum."

"O halde neydi? Nasıl kadın tavlanaacağı mı?"

"Onun bir resmini görmüş olmalısın. O konuda hiçbir zaman yardıma ihtiyacı olmadı."

"Onun bir resmini gördüm, ama ölümler pek yakışıklı çıkmıyorlar. Ama fikir danışmak istediğini söylemiş. Belki hukuki bir konuydu."

"Eh, her zaman mahkemeye uğrayıp orada herhangi bir entrika dönüp dönmediğine bakabilirsin."

"Adımlarımızı çok dikkatli atmalıyız, biliyorsun."

"Biz mi?"

"Kardeşinin orada kişisel eşyasının kaldığından eminim, En yakın akrabasının işyerini ziyaret etmesinde de garip bir durum yok. Oraya daha önce gitmişsindir herhalde?"

"Mike ilk başladığında bir kez. Babamla birlikte."

"Ya annen?"

"Alzheimer."

"Üzıldüm."

"Başka bir gelişme?"

Chandler yanıt olarak ayağa kalktı, kapının arkasındaki askıdan ceketini alıp giydi. "Seni kardeşinin arabasına götürmek istiyorum."

"Ya sonra?"

Chandler saatine baktı, sonra başını kaldırıp gülümsedi. "Sonra da, ancak mahkemeye gidecek kadar vaktimiz kalacak, avukat bey."

yjmi iwei KÖİÜM

Rufus yavaşça açılan kapıya baktı. Yeşil üniformalı adamların üstüne gelmesine kendini hazırladı, ama kim olduğunu görünce endişesi geçti. "Yine kontrol saati mi?"

Cassandra gelip yatağın başucunda durdu. "Bir kadının hayattaki en büyük derdi, her zaman erkekleri kontrol etmek zorunda oluşu, değil midir?" dedi. Sözler komik olsa da sesinin tonu değildi. Monitörlere bakıp elindeki kâğıda bir şeyler işaretledi, bir yandan da ona bakıp duruyordu.

"Bu ilgi iyi geliyor. Ne de olsa alışık değilim," Rufus birazcık doğrulurken zincirlerini şingirdatmamaya özen gösterdi.

"Kardeşini aradım."

Rufus'un ifadesi ciddileşti. "Sahi mi? Ne dedi?"

"Seni görmeye geleceğini söyledi."

"Ne zaman geleceğini söyledi mi?"

"Er geç. Aslında bugün."

"Sen ona ne söyledin?"

"Hasta olduğunu, ama hızla iyileştiğini söyledim."

"Sana başka bir şey söyledi mi?"

Cassandra, "Pek konuşkan biri değil," dedi.

"Josh öyledir."

"Senin kadar iriyarı mıdır?"

"Yok. O ufak tefektir. Bir seksen fiian, yuz kiloyu geçmez." Cassandra başını salladı ve gitmeye hazırlandı. Rufus, "Oturup konuşmaya vaktin var mı?" diye sordu.

"Şu an mesai arasındayım. Kardeşinle ilgili haberi vermeye geldim. Gitmem gerek." Biraz soğuk gibiydi.

"İyi misin?"

"Değilsem bile, senin yapabileceğin bir şey yok." Sesi artık sinirli ve sertti.

Rufus bir an onu süzdü. "Buralarda incil var mı?"

Cassandra şaşkınlıkla döndü. "Niçin?"

"Ben her gün İncil okurum. Kendimi bildim bileli."

Kadın yatağın başucundaki sehpaye baktı, gidip bir İncil çıkardı. "Sana veremem. O kadar yaklaşıpamam. Cezaevinden gelenler bu konuda son derece kesin konuştular."

"Vermen gerekmez. Mümkünse, bana bir bölüm okursan çok sevinirim."

"Sana okumak mı?"

Rufus hemen, "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye atıldı. "Ayrıca ne İncil'e, ne de kiliseye aldırış etmeyebilirsin, biliyorum."

Cassandra bir eli kalçasında, diğeri İncil'in üstünde ona baktı. "Ben koroda söylüyorum. Huzur içinde yatsın, kocam rahipti."

"Çok güzel, Cassandra. Ya çocukların?"

"Çocuğum olduğunu nereden çıkardın? Sıska değilim diye mi?"

"İ-h."

"Ne, o halde?"

"Küçük şeyleri sevmeye alışık gibisin."

Sözleri onu şaşırttı ve yüzüne hızla bir gülümseme yayıldı. "Seni gözden kaçırmamam gerekecek." Hemşire, elinde tuttuğu İncil'e, Rufus'un nasıl da dünyanın en taze, en soğuk suyuymuş gibi, susamışçasına baktığını fark etti.

"Neyi okumamı istiyorsun?"

"Yüz üçüncü mezmur."

Cassandra bir an düşündü, sonra bir iskemle çekip oturdu.

Rufus arkasına yaslandı. "Sağ ol, Cassandra,"

Cassandra okurken, bir yandan da Rufus'a göz atıyordu. Gözlerini kapatmıştı. Bir sonraki cümleye bakıyor, çabucak ezberliyor sonra okurken adamı seyrediyordu. Rufus her sözcüğü o söylerken sessizce tekrarlıyordu. Cassandra durdu, ama Rufus cümleyi bitirdi. Yeniden başlamayınca gözlerini açtı. Kadın, "Mezmunu ezbere biliyor musun?" diye sordu.

"İncil'in çoğunu ezbere bilirim. Bütün mezmurları ve özdeyişleri."

"Çok etkileyici."

"Çalışacak uzun zamanım oldu."

"Eğer biliyorsan, neden okumamı istedin?"

"Biraz huzursuz görünüyordun. Kutsal kitaba bakmanın seni rahatlatacağını düşündüm."

"Beni rahatlatmak mı?" Cassandra önündeki sayfaya baktı ve içinden okudu. "Bütün günahlarımı bağışlar. Beni iyileştirir. Beni cehennemden kurtarır. Beni sevgi dolu iyilikler ve şefkatli bir merhametle kuşatır." Moral bozucu bir işi vardı. Ergenlik çağındaki çocukları günden güne onun kontrolünden çıkıyorlardı. Yirmi, yirmi beş kilo fazlası vardı ve ufukta uygun bir bekâr görünmüyordu. Bütün bunların üstüne bir de bu mahkûmu, hapiste ölecek bu zincirli katili seyrederken; onun nezaketi ve kendine yönelik içten düşünceliliği karşısında içinden gözyaşlarına boğulmak geliyordu.

Yüz üçüncü mezmurun, özellikle bir satırının Rufus için de özel bir anlamı vardı. Kendi kendine tekrarlardı:

"O, haksızlık gören herkese adalet verir."

Polis otoparkına çekilmiş 1987 model tek kapılı gümüş Honda'ya yaklaşırken Chandler, "Tanıdın mı?" diye sordu.

Fiske başıyla onayladı. "Üniversiteyi bitirdiğinde almıştık. Hep birlikte; annem, babam ve ben."

"Beş tane erkek kardeşim var. Benim için hiç böyle bir şey yapmadılar."

Chandler sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve Fiske'in içeri bakması için geri çekildi.

"Arabanın anahtarlarını nerede buldunuz?"

"Ön koltukta."

"Başka özel eşya?" Chandler başını salladı. Fiske ön koltuğu, ön paneli, ön ve yan camları inceledi.

Şaşkınlığı apaçık belli oluyordu. "Temizlendi mi?"

"Hayır. İçindeki hariç, aynen bulduğumuz gibi."

Fiske doğrulup dedektife baktı.

"Bunun gibi dar bir yerde ağır kalibreli bir silahı birinin şakağına dayayıp tetiği çekersen koltuğa, direksiyona, cama kan sıçrar. Kemik ve doku parçacıkları da bulaşır. Benim bütün gördüğüm şurada burada birkaç leke. O da büyük olasılıkla başının koltuğa değdiği yerlerde."

Chandler ilgilenmiş göründü. "Öyle mi?"

Fiske çenesini kastı. "Sana zaten bilmediğin bir şeyi söylemiyorum. Bunun yine o küçük sınavlarından biri olduğunu sanıyorum, öyle değil mi?"

Chandler ağır ağır başını salladı. "Olabilir. Başka bir nedeni de olabilir. Beş erkek kardeşim olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"İlk başta altı tane vardı. Kardeşlerimden biri otuz beş yıl önce bir cinayete kurban gitti. Benzincide çalışırken serserinin biri gelip onu kasadaki on iki dolar için öldürdü. O zaman daha on altı yaşındaydım, ama

her bir ayrıntıyı sanki beş dakika ön-ceymiş gibi hatırlıyorum. Her neyse, sevdiklerini teşhis etmeye gelen çoğu aile oradan benim büroma gelip hizmetlerini sun-

mazlar. Yas tutup birbirlerini teselli ederler, ki doğrusu da budur. Tabii bir süre bunu yapan orospu çocuğunu ellerine geçirmek istediklerini söyleyerek atıp tutarlar, ama aslında bu işe karışmak istemezler. Yani, kim ister ki? Üstelik, genelde polislik geçmişleri de yoktur. Hepsini üst üste koydum ve senin gerçekten yardımcı olabilecek birisi olduğuna karar verdim. Sen de şu anda bunu kanıtladın.

"Kardeşini sev ya da sevmeyi, hissettiğin öfkeyi anlıyorum, John. Birisi senden önemli bir şeyi aldı, senden kopardı aslında. Otuz beş yıl geçti ve ben o öfkeyi hâlâ hissediyorum."

Fiske polis otoparkındaki sivil arabalara bir göz gezdirdi. Her bir metal yığınının bir başka trajedinin gizlerini ortaya çıkarmak için beklediğini düşündü. Chandler'a döndü. "Sanırım öfke yeter." Önüne bakıp yavaşça ekledi. "Başka bir şey gelene kadar." Sesinde fazla ümit yoktu.

"Pekâlâ." Chandler incelemesini sürdürdü. "Az önce sözünü ettiğin fiziksel kanıtların yokluğuna bir anlam veremiyorum."

"Arabanın içinde öldürülmüşse benzemiyor."

"Doğru. Sanki başka bir yerde öldürülmüş ve sonra cesedi ön koltuğa bırakılmış gibi. Şimdi, bir tek bu sonuç, önümüzde yepyeni bir dizi olasılık açıyor."

"O halde, gelişigüzel bir kaçırma ve cinayet olayından daha bilinçli bir şeyden söz ediyoruz demektir."

"Olabilir. Ama diğer yandan bazı serseriler onu kaçırmış, arabadan çıkarmış ve belki de bir bankamatığe götürmüş de olabilirler. O reddeder, vururlar. Korkup arabasına geri koyarlar."

"O halde bankamatikte fiziksel kanıtlar olmalı. Herhangi bir iz var mı?"

"Hayır. Ama birçok bankamatik var."

"Ve birçok insan da onları kullanır. En azından bir gün geçtiyse, biri fark edebilirdi."

"Öyle sanıyorsun, ama emin olamazsın. Son kırk sekiz saattir kardeşinin hareketlerini ve gittiği yerleri belirlemeye çalışıyoruz. En son perşembe gecesi evinde görülmüş. Ondan sonra, hiç."

"Birisi onu arabasıyla kaçırdıysa, ya parmakizleri? Banka-matik kartı peşindeki çoğu hırsız eldiven giyecek kadar usta değildir."

"Bunu hâlâ düşünüyoruz."

"Bir başka gözlem daha ister misin?"

"Söyle."

Fiske arabanın kapısını açıp kapı kilidinin içini; kapı kapalıyken görülmeyen kısmını işaret etti. Chandler gözlüğünü çıkardı, taktı ve Fiske'in gösterdiği şeyi gördü. Chandler cebinden çıkardığı bir çift lastik eldiveni takıp küçük yapışkan plastik parçasını yavaşça kaldırdı ve avucunda tutup dikkatle inceledi.

"Kardeşin arabasını Wal-Mart'ta servise sokmuş."

"Bir dahaki yağ değişiminin üç ay ya da üç bin kilometre sonra yapılması gerektiğini söylüyor. Hatırlatmak için, etiketin üstüne geri gelmen gereken tarihi ya da kilometreyi yazıyorlar. Bu etiketteki tarihe göre ve üç ay çıkarırsak, kardeşim cesedi bulunmadan üç gün önce servis yaptırmış. Şimdi, bir sonraki servisin yapılması gereken kilometreye bak ve üç bin kilometre çıkar. Bu sana kilometre saatinin yaklaşık kaç göstermesi gerektiğini söyleyecektir."

Chandler çabucak hesapladı. "Seksen altı bin beş yüz kırk üç."

"Şimdi Honda'nın kilometre saatine bak."

Chandler arabanın içine eğilip baktı. Sonra Fiske'e döndü. Gözleri hafifçe açılmıştı. "Son üç günde birisi bu arabayla dört yüz kilometre yapmış."

"Doğru," dedi Fiske.

"Peki, hangi cehenneme gitti?"

"Etikette hangi Wal-Mart'a gittiği yazmıyor, ama büyük olasılıkla evine en yakın olandır. Bir bakmalısın, belki de işimize yarayacak bir şey söyleyebilirler."

Chandler, "Tamam," dedi. "Bunu atladığıma inanamıyorum." Plastik etiketi cebinden çıkardığı saydam bir naylon torbaya koydu ve üstüne bazı bilgiler yazdı. "Ah, John?"

"Evet?"

Naylonu kaldırdı. "Başka sınav yok, tamam mı?"

yjmJ ucuben KOMM

Yarım saat sonra, Chandler ile Fiske, Amerika Birleşik Devletleri Yüce Mahkemesi'nin ön kapısından içeri girdiler.

İçersi büyük ve ürkütücüydü. Ancak Fiske'in asıl ilgisini çeken, insanı huzursuz edecek boyuttaki sessizlikti. Kapıların hemen önünde capcanlı bir dünyanın varlığını hayal etmeye çalışmak sanki evham yaratıyordu. Fiske bugün son gittiği sessiz yer olan morgu düşündü.

"Kimi göreceğiz?" diye sordu.

Chandler koridordan aşağı, emin adımlarla yaklaşan bir grubu gösterdi. "Onları." Adamlar yaklaşırken toplu ayak sesleri bu akustik tünelde top patlaması gibi yankılanmaya başladı. Bir tanesi takım elbise giyiyor, diğer ikisi üniformalı ve silah taşıyorlardı.

"Dedektif Chandler?" Takım elbiseli adam elini uzattı. "Ben Richard Perkins, Amerika Birleşik Devletleri Yüce Mahkemesi Teşrifat Müdürü. Perkins 1.70 boyunda, kepçe kulaklı bir adamdı. Kır saçları tıpkı buz kesmiş bir çağlayan gibi alından geriye taranmıştı. Yanındakileri tanıttı. "Polis Şefi Leo Dellasandro; yardımcısı Ron Klaus."

Chandler, "Memnun oldum," dedi ve Perkins'in merakla Fiske'e baktığını gördü. "John Fiske. Michael Fiske'in ağabeyi."

Üçü birden başsağlığı dilediler.

Perkins, "Bir trajedi, amaçsız bir trajedi," dedi. "Michael pek sevilirdi. Onu çok özleyeceğiz."

Fiske bu içten yakınlık karşısında bir takdir ifadesi takınmayı becerdi.

Chandler, "Rica ettiğimiz gibi Michael Fiske'in odasını kilitlediniz mi?" diye sordu.

Dellasandro başıyla onayladı. "Başka bir kâtle paylaştığından kolay olmadı. Burada ofisleri ikiye kişi paylaşır."

"Uzun süre kapalı tutmamız gerekmeceğini umalım."

Perkins, "Gündeminizi gözden geçirmek isterseniz, benim odama gidebiliriz, Dedektif Chandler," diye teklif etti. "Hemen koridorun sonunda."

"Haydi gidelim."

Fiske de onlarla beraber yürümeye başlayınca, Perkins durup Chandler'a baktı.

"Özür dilerim. Bay Fiske'in sizin soruşturmanızla ilgisi olmayan, başka bir nedenden dolayı burada bulunduğunu sanmıştım."

Chandler, "Kardeşinin ölümüyle ilgili soruşturmada bana yardımcı oluyor," dedi.

Perkins, Fiske'e göre pek de dostça sayılmayacak bir ifadeyle ona baktı.

"Michael'ın ağabeyi olduğunu bile bilmiyordum," dedi. "Sizden hiç söz etmedi."

Fiske, "Olabilir, sizden de hiç söz etmedi," diye cevap verdi.

Perkins'in odası duruşma salonuna giden koridorun üstündeydi. Eski kolonyal stilde döşenmişti. Devletin trilyonlara varan ulusal borçların ve kıpkırmızı bütçelerin yükü altında ezilmediği bir dönemin mimarisine işçiliği sergileniyordu.

Perkins'in odasında yanda duran bir masanın orada kırk yaşlarının sonlarında bulunan bir adam oturuyordu. Sarı saçları kısacık kesilmiş; ince, uzun yüzünde sarsılmaz bir otorite havası vardı. Kendinden emin havası bu otoriteyi kullanmaktan hoşlan-

diğini gösteriyordu. Ayağa kalktığı anda Fiske boyunun bir seksenden uzun olduğunu gördü. Spor salonuna sürekli gidiyor gibiydi.

"Dedektif Chandler?" Adam bir elini uzatırken öbürüyle de kimliğini gösterdi. "FBI Özel Ajanı Warren McKenna."

Chandler, Perkins'e baktı. "Büronun bu işe girdiğinden haberim yoktu."

Perkins bir şey söylemek için ağzını açtı, ama McKenna sertçe, "Kuşkusuz sizin de bildiğiniz gibi, Adalet Bakanı ile FBI, Amerikan hükümeti nezdinde çalışan herhangi birinin öldürülmesini tümüyle soruşturma yetkisine sahiptir," dedi. "Ancak büro soruşturmayı devralmayacak ya da sizin ayağınıza dolanma-yacaktır."

"Güzel, çünkü en ufak bir istenmeyen baskı karşısında ben çıldırırım." Chandler gülümsedi.

McKenna'nın yüz ifadesi hiç değişmedi. "Bunu aklımdan çıkarmamaya çalışacağım."

Fiske elini uzattı. "John Fiske, Ajan McKenna. Michael Fiske kardeşimdi."

"Üzgünüm, Bay Fiske. Sizin için çok zor olduğunu biliyorum." FBI ajanı yine Chandler'a döndü. "Koşullar büronun daha aktif bir rol üstlenmesini gerektirirse, sizden tam bir işbirliği bekleyeceğiz. Maktulün devlet memuru olduğunu unutmayın." Odaya bir göz gezdirdi. "Dünyanın en saygın kurumlarından birinde çalışıyordu. Belki de en korkulanında."

Perkins, "Cehaletten kaynaklanan bir korku," diye dikkat çekti.

McKenna, "Ama yine de korku," dedi. "Waco, Dünya Ticaret Merkezi ve Oklahoma'dan sonra aşırı temkinli olmayı öğrendik."

Chandler kuru bir ifadeyle, "İnsanların daha çabuk ders almamaları çok kötü," dedi. "Ama yetki mücadeleleri büyük zaman kaybıdır. Paylaşmaya ve eşit paylaşıma inanırım ben. Tamam mı?"

McKenna, "Tabii," dedi.

Chandler yarım saat kadar sorular sordu, temelde Michael Fiske'in mahkeme üzerinde çalıştığı herhangi bir davanın öldürülmesine yol açıp açamayacağını belirlemeye çalışıyordu. Mahkeme temsilcilerinin hepsi tekrar tekrar aynı cevabı veriyorlardı. "Mümkün değil."

McKenna pek az soru soruyor, ama Chandler'ın sorularını dikkatle dinliyordu.

"Mahkemenin gündemindeki davaların ayrıntıları halktan o kadar iyi gizlenmektedir ki, hangi kâtibin hangi dava üzerinde çalıştığını bilmenin hiçbir yolu yoktur." Perkins bu noktayı vurgulamak için avucunu masaya indirdi.

"Kâtibin kendisi birine söylemedikçe."

Perkins başını salladı. "Ben işe alıştırma çabalarının bir parçası olarak, güvenlik ve gizlilik konularındaki talimatı kendilerine bizzat iletirim. Uygulanan etik kurallar çok sıkıdır. Kendilerine bu konuda bir el kitabı bile verilmektedir. Hiçbir sızıntıya izin verilmez."

Chandler ikna olmamıştı. "Buradaki kâtiplerin yaş ortalaması kaç? Yirmi beş? Yirmi altı?"

"Öyle bir şey."

"Bunlar daha delikanlı ve ülkenin en yüksek mahkemesinde çalışıyorlar. Bana ağızlarından bir şey kaçırmalarının olanaksız olduğunu mu söylüyorsunuz? Çıktıkları kişiyi etkilemek için bile olsa mı?"

"Ben hiçbir şeyi olanaksız sözcüğüyle nitelememek gerektiğini öğrenecek kadar yaşadım."

"Ben cinayet dedektifiyim, Bay Perkins ve inan bana, aynı sorun bende de var."

Dellasandro, "En başa dönelim mi?" dedi. "Olay hakkında bildiğim kadarıyla, amaç hırsızlıkmış." Ellerini açıp Chandler'a merakla baktı. "Mahkemenin burada rolü nedir? Evini aradınız mı?"

"Henüz değil. Yarın bir ekip gönderiyorum."

Dellasandro, "Özel yaşamıyla ilgili bir şey olmadığını nereden biliyoruz?" diye sordu.

Herkes yanıt için Chandler'a döndü. Dedektif notlarına bir göz attı, ama aslında onları okumuyordu. "Her türlü olasılığı değerlendiriyorum yalnızca. Bir maktulün işyerine gidip sorular sormak hiç de olağandışı bir durum değildir, baylar."

"Tabii," dedi Perkins, "işbirliğimize güvenebilirsiniz."

Chandler, "Şimdi, neden Bay Fiske'in odasına bir göz atmıyoruz?" dedi.

yjKMİ wnmneu nöcüM

Adam bir kedi gibi koridorda kayıyordu. Boyu bir seksen civarında, ince ama güçlü, kalın bir ensesi ve geniş omuzları vardı. Yüzü dar ve uzun; derisi kestane rengi ve ağızla gözlerinin yanındaki, parmakizinin helezonlarına benzer derin çizgiler dışında pürüzsüzdü. Buruşuk bir Virginia Tech beyzbol şapkası takıyordu. Çenesinde gri-siyah, kısacık bir sakalı vardı. Eski bir blucinle solmuş, ter lekeli, manşetleri kıvrılmış bir blucin gömlek giymişti. Gömleğinin altından kalın, damarlı kolları görünüyordu. Gömleğin ön cebinde bir paket Pall Mall vardı. Koridorun ucuna yaklaşıp köşeyi döndü. O anda koridorun ucundaki odanın kapısının yanında bekleyen asker ayağa kalkıp elini uzattı.

"Özür dilerim, efendim, burası görevli hastane personeli dışında herkese yasaktır."

Joshua Harms, "Kardeşim burada," dedi. "Ve ben onu göreceğim."

"Korkarım bu olanaksız."

Harms askerin isim rozetine baktı. "Korkarım değil, Er Brown. Ben onu hapishanede devamlı ziyaret ederim. Şimdi beni içeri alın, duyuyor musunuz?"

"Sanmıyorum."

"O halde bu hastanenin müdürünü, polisi ve Fort Jack-son'daki lanet komutanı arayıp bir aile üyesinin ölüm döşeğin-

deki yakınıni ziyaret etmesine izin vermediğinizi söyleyeceğim. Onlar da sırayla poponu tekmeleyecekler, asker evlat. Sana Vietnam'da üç yıl kaldığımı ve o lanet olasıca vücudunu kaplayacak kadar madalya kazandığımı söylemiş miydim? Şimdi, beni içeri bırakıyor musun, yoksa öteki yola mı başvuralım? Cevabını hemen, şu an bekliyorum."

Ürken Brown bir an etrafına bakındı. Ne yapacağından emin değildi. "Birini aramam gerek."

"Hayır, gerekmez. Üstümü arayabilirsin, ama oraya gireceğim. Uzun sürmez. Ama hemen, şimdi."

"İsminiz nedir?"

"Joshua Harms." Cüzdanını çıkardı, "işte ehliyetim. Yıllar içinde cezaevine çok kereler geldim, ama seni hiç gördüğümü hatırlamıyorum."

Asker, "Ben cezaevinde çalışmıyorum," dedi. "Geçici görevle buradayım. Ben yedek birliktenim."

"Yedek mi? Bir mahkûmu beklemek için mi?"

"Kardeşinizle gelen cezaevi uzmanları dün geri döndüler. Yarın sabah için takviye getirecekler."

"Yaşasınlar. Artık şu işi bitirelim mi?"

Er Brown birkaç saniye daha ona baktı. "Arkanızı dönün," dedi sonunda.

Josh döndü. Brown onun üstünü aramaya başladı. Pantolon cebine gelmeden hemen önce Josh, "Heyecanlanma orada bir çakı var," dedi. "Lütfen çıkar ve ben çıkana kadar tut. Sakın bir yere bırakma evlat, o çakıyı pek severim."

Er Brown aramayı bitirip doğruldu. "On dakikanız var, o kadar. Ben de sizinle geliyorum."

"Benimle gelersen görev yerini terk etmiş olursun. Orduda ya da yedek birliklerde görev yerini terk edersen, kardeşimin yanını boylarsın," dedi. Adamın gencecik yüzüne baktı. Hevesli bir hafta sonu savaşı, dedi. Büyük olasılıkla pazartesiden cumaya masa başında oturup, hafta sonu üniformasını giyiyor ve

serüven arıyordu. "İnan bana, hapishane senin gibi birinin düşmek isteyeceği bir yer değildir."

Er Brown sinirli sinirli yutkundü. "On dakika."

İki adam göz göze geldiler. Josh Harms, "Çok teşekkür ederim," dedi. Bunu hiç de içten söylememiştii. Odaya girip kapıyı arkasından kapadı.

"Rufus," dedi yavaşça.

"Bu kadar çabuk gelebileceğini sanmıyordum, kardeşim."

Josh yatağın yanına gidip kardeşine baktı. "Sana neler oldu?"

"Bilmek istediğinden emin değilim."

Josh yatağın başucuna bir iskemle çekti. "Hep o aldığın lanet mektup yüzünden, değil mi?" diye sordu.

"Nöbetçi kaç dakika verdi?"

"On dakika, ama ona aldırma."

"On dakika sana fazla bir şey anlatmaya yetmez. Ama şu kadarını söyleyeceğim. Fort Jackson'a geri dönersem, beni daha içeri adım atar atmaz öldürürler."

"Onlar' kim?"

Rufus başını salladı. "Sana söylersem, senin de peşine düşerler."

"Burada, yanıdayım, değil mi? Dışardaki bebek asker aptal olabilir, ama o kadar da değil. Adımı ziyaretçi listesine yazacak. Bunu biliyorsun."

Rufus güçlkle yutkundü. "Biliyorum. Belki de seni buraya hiç çağırmamalıydım."

"Artık geldim. Konuşmaya başla."

Rufus bir an düşündü. "Bak, Josh, ordudan gelen mektubu aldığımda, o gece olan biteni hatırladım. Sanki birisi başımın içine soktu gibi."

"O kızıdan mı söz ediyorsun?"

Rufus başıyla onaylıyordu. "Her şeyden. Neden yaptığımı biliyorum. Ve gerçek şu ki, benim hatam değildi."

Kardeşi ona kuşkuyla baktı. "Haydi, Rufus. O küçük kızı öldürdün. Bundan kaçış yok."

"Öldürmek ve öldürmeyi istemek başka şeyler. Her neyse, eski avukatımı aradım..."

"O zavallı avukat bozuntusunu demek istiyorsun."

"Mektubu okudun mu?"

"Tabii ki okudum. Benim evime geldi, değil mi? Orduda kayıtlı son sivil adresin neresiydi ki? O koca, aptal leş yığını ordu senin kendi kahrolası cezaevlerinden birinde olduğunu bile bilmiyordu."

"Rider'dan benim için bir dilekçe vermesini istedim. Mahkemeye."

"Ne dilekçesi verdi?"

"Yazdığım bir mektubu."

"Mektup mu? Dışarı nasıl çıkardın?"

"Aynı senin ordunun mektubunu içeri soktuğun yolla."

Her ikisi de gülümsediler.

Rufus, "Cezaevinin içinde bir matbaa var," dedi. "Makineler çok kızgın ve kirli, o yüzden gardiyanlar biraz geride duruyorlar. Sihirimi uyguladım."

"Demek mahkemenin başvuruyla ilgileneceğini sanıyordun? Ben hiç güvenmezdim, küçük kardeşim."

"Mahkeme hiçbir şey yapmayacağına benzemiyor."

Rufus kardeşinin omzunun üstünden kapıya baktı. "Cezaevinden gardiyanlar ne zaman geliyor?"

"Oğlan yarın sabah, dedi."

"O halde, bu gece buradan çıkmalıyım, demektir."

"Beni arayan kadın kalbinde bir sorun olduğunu söyledi. Haline bak, bütün bu makinelere bağlanmışsın.

Nereye kadar koşabileceğini sanıyorsun?"

"Sence ölü halde nereye kadar koşabilirim?"

"Gerçekten seni öldürmeye çalışacaklarına inanıyor musun?"

"Bunun açığa çıkmasını istemezler. Ordudan gelen mektubu okuduğunu söyledin."

"Evet."

"Ben hiçbir zaman söyledikleri o programda değildim."

Josh onu süzdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Aynen söylediğimi. Birisi beni deftere eklemiş. Bana yaptıklarını örtbas etmek için, o programdaymış gibi göstermek istediler. Birisi kontrol ederse, bunu yapmak zorunda olduklarını sanacaktı. Öleceğimi düşündüler."

Josh bunu yavaşça düşündü ve sonunda gerçeği anladı. "Aman Tanrım. Sana bu iğrençliği neden yapsınlar?"

"Bunu bana mı soruyorsun? Benden nefret ediyorlardı. Benim dünyanın en beceriksiz adamı olduğumu düşünüyorlardı. Ölmemi istiyorlardı."

"Neler olup bittiğini bilseydim, geri gelip birilerinin canına okurdum."

"Sen de Vietnamlıların elinden kurtulmaya çalışıyordun. Ama eğer şimdi cezaevine geri dönersem, bu kez beni kesinlikle öldürürler."

Josh önce kapıya, sonra kardeşinin zincirlerine baktı.

"Bunu yapmam için yardımına ihtiyacım var, Josh."

"Hem de nasıl, Rufus."

"Bana yardım etmen gerekmez. Arkanı dönüp çıkabilirsin. Seni yine severim. Bunca yıldır beni bırakmadın. İstedğim adil bir şey değil, bunu biliyorum. Çok çalıştın, kendine iyi bir yaşam kurdun. Anlarım."

"O halde, demek ki ağabeyini tanımamışsın."

Rufus yavaşça uzanıp ağabeyinin elini tuttu. Önlerinde uzanan saatlere güç vermek ister gibi, birbirlerinin ellerine sıkı sıkı sarıldılar.

"İçeri girdiğini kimse gördü mü?"

"Nöbetçi dışında hiç kimse. Ön kapıdan girdiğimi söyleyemem."

"O halde seni bayılmış gibi yapıp buradan kendi başıma çıkabilirim. Benim delinin biri olduğumu bilirler. Kendi kardeşimi öldürür ve arkama bile dönüp bakmam."

"Saçma. Bu işe yaramaz, Rufus. Nereye gideceğini bile bilemezsin. On dakikada seni avlarlar. Ben iki yıla yakın bu hastanede onarımda çalıştığım için, burayı avucumun içi gibi bilirim, içeri girdiğim yolun güya kilitli olması gerekiyordu, ama hemşireler kilidin üstüne bant yapıştırmışlar. Orada gizli gizli sigara içiyorlar."

"O halde nasıl yapmak istiyorsun?"

"Benim girdiğim yoldan çıkarız. Koridorun ucunda, solda. Hemşire odasının önünden filan geçmiyor. Yarım saat ötede bir dostum var. Bana bir iyilik borçlu. Kamyonetimi onun eski ahırlarından birinde bırakıp bir süre onunkini ödünç alırız. Soru sormaz ve polis gelirse hiçbir soruya cevap vermez. Yola dökülür ve arkamıza bakmayız."

"Bunu yapmak istediğinden emin misin? Ya çocukların?"

"Hepsi gittiler. Onları pek sık görmüyorum."

"Ya Louise?"

Josh bir an önüne baktı. "Louise beş yıl önce çıkıp gitti. Bir daha da hiç görmedim."

"Bunu bana hiç söylemedin?"

"Söyleseydim ne yapacaktın?"

"Üzgünüm."

"Ben de pek çok şey için üzgünüm. Birlikte yaşaması kolay olan bir insan değilim. Hiçbirini suçladığımı söyleyemem." Josh omuzlarını silkeli. "Yani yine ikimiz kaldık. Annem yaşasaydı, mutlu olurdu."

"Emin misin?"

"Bana bunu bir daha sorma, Rufus."

Ağabeyi çizmesinden bir şey çıkarıyordu. Doğrulduğunda, elinde ucunda küçük bir kanca olan ince bir metal parçası vardı.

"Oğlanın üstünü aramadığını söyleme."

"Sanki nereye bakacağını bilirmiş gibi. Çakımı aldıktan sonra, bütün tehlikeli silahlarımı aldığını sandı. Çizmelerime bakmaya zahmet bile etmedi." Josh sırtıp metal parçasını zincirlerin kilidine soktu.

"Açabilecek misin?"

Josh durup küçümseyerek kardeşine baktı. "Kahrolası Viet Kong'un elinden kaçabildiysem, ordunun taktığı bir çift kelepçeyi de açabilirim herhalde."

Er Brown koridorda saatine baktı. On dakika dolmuştu. Odanın kapısını araladı. "Tamam, Harms. Vakit doldu." Kapıyı biraz daha itti. "Bay Harms? Beni duydunuz mu? Vakit doldu."

Brown hafif bir inilti duydu. Tabancasını çekip kapıyı ardına kadar itti. "Neler oluyor burada?"

İnilti şiddetlendi. Brown dönüp ışık düşmesini aradı. O sırada bir şey yüzünden sendeledi. Yere diz çöküp bir adamın yüzünü ellerken, görüntü belirginleşti.

"Bay Harms? Bay Harms? İyi misiniz?"

Josh gözlerini açtı. "Ben iyiyim. Ya sen?"

O sırada kocaman bir el Brown'un tüfeğini tutup aldı. Diğer el ağzına kapandı ve ayakları yerden kesildi, kocaman bir yumruk onu bayılttı.

Rufus, Brown'u yatağa yatırıp üstünü örttü. Josh zincirleri baygın yatan askerin kollarıyla bacaklarına dolayıp zincirledi. Sonra dolaplardan birinde bulduğu gazlı bez ve yapışkan bantla ağzını kapadı. Son yaptığı, askerin üstünü arayıp çakısını geri almak oldu.

Josh dönerken, Rufus kollarını ağabeyine dolayıp sıktı. Josh da ona sarıldı. Yirmi beş yıldır bunu ilk kez yapabiliyorlardı. Josh sonunda çekilirken, gözleri nemli Rufus hafifçe titriyordu.

"Şimdi, sakın ağlama. Bunun için zamanımız yok."

Rufus gülümsedi. "Sana sarılmak hâlâ iyi geliyor, Josh."

Josh elini kardeşinin omzuna koydu. "Bir daha bunu yapabileceğimizi hiç sanmıyordum. Artık asla kanıksamayacağım."

"Şimdi ne yapıyoruz?"

"Koridordan çocuğun oturduğu yer görülmüyor. Ama burada özel güvenlikçiler var." Josh saatine baktı.

"Ben burada çalışırken, her saat başı tur atıyorlardı. Şimdi çeyrek geçiyor. Onlar saatte altı teklife çalışır ve senin odanın önündeki korumalarına aldırış bile etmezler, ama bir noktada onun ortadan kaybolduğunu fark edeceklerinden eminim. Hazır mısın?"

Rufus cezaevi pantolonunu ve ayakkabılarını giymişti bile. Gömleği bırakıp yalnızca kendi tişörtüyle yetindi. Kendini henüz özgür hissetmiyordu, ama birkaç saniyesi kalmıştı. "Yirmi beş yıldır hazırım."

174

Vjltj MŞWJ KÖZÜM

Chandler, Mike Fiske'in odasında çevreye bir göz attı. Binanın ikinci katında, büyük, yüksek tavanlı ve otuz santimlik kartonpiyerleri olan bir odaydı. İki kocaman ahşap masa, her birinde birer bilgisayar, hukuk kitapları ve dava tutanaklarıyla dolu raflar, portatif bir kitap sepeti ve ahşap dolaplar vardı. Masaların üzerine kitaplar yığılmıştı. Chandler buranın gelişigüzel bir biçimde de olsa düzenlenmiş olduğuna karar verdi.

Perkins, Chandler'a baktı. "Siz arama yaparken mahkemeden birisinin hazır bulunması gerekiyor," dedi. "Burada pek çok gizli belge var. Karar taslakları, devam eden davalar hakkında yargıçlardan ve diğer kâtiplerden gelen notlar, vesaire."

"Pekâlâ. Devam eden davalarla ilgili hiçbir şey almayacağız."

"Ama öyle mi, değil mi olduğuna nasıl karar vereceksiniz?"

"Size sorarız."

"Ben bilmem. Ben hukukçu bile değilim."

Chandler, "O halde buraya bir hukukçu çağırın, çünkü bu odayı arayacağım," dedi.

"Bugün mümkün olmayabilir. Yarına kadar bekleyemez mi? Sanırım bütün kâtipler eve gitmiştir. Başyargıç Ramsey olanlar düşünülünce, bugün geç vakte kadar çalışmalarının doğru olmadığına karar verdi."

Klaus, "Yargıçlardan bazıları hâlâ buradalar, Richard," dedi.

Perkins, Klaus'a kötü bir bakış fırlattı, o da Dellasandro'ya baktı. "Mutlaka gerekli olmadan yargıçları bu işin içine sokmak istemedim. Ancak ne yapabilirim, bir bakayım," dedi. "Korkarım ben dönene dek bu kapıyı kilitlememiz gerekecek."

Chandler, Perkins'e doğru bir adım attı. "Bak, Richard, ben polisim. Umarım yanıliyorumdur ve sen de o son derece aptal sözlerle aslında sandığımı demek istememişsindir."

Perkins'in yüzü kızardı, ama kapıyı kilitlemedi ve Klaus'a kendisini izlemesini işaret etti. Birlikte gittiler. Dellasandro geride kalmış, McKenna'yla konuşuyordu.

Chandler, Fiske'e gitti. "İçimden bir ses bütün bunların daha biz gelmeden önce ayarlandığını söylüyor," dedi.

"McKenna daha tanıştırlmadan senin adını biliyordu."

"Önceden biraz araştırma yaptıkları besbelli."

"Sanırım onları suçlayamayız."

Chandler, "Gidip McKenna'yla konuşacağım," dedi. "İnsan ne zaman Fed'lerden bir iyilik isteyeceğini hiç bilemez."

Fiske duvara yaslanıp saatine baktı. Hâlâ babasına ulaşamamıştı.

Koridorda, kardeşinin odasından birkaç adım aşağıdaki kapı açıldı ve genç bir adam çıktı.

Fiske başıyla selam verdi. "Çok işlek bir yer."

"Siz polis misiniz?"

Fiske başını sallayıp elini uzattı. "Yalnızca gözlemciyim. Ben John Fiske. Mike kardeşimdi."

Genç adamın yüzü soldu. "Ah, Tanrım, çok feci. Feci. Çok üzgünüm." Fiske'in elini sıktı. "Ben Steven Wright."

"Mike'ı iyi tanır mıydınız?"

"Pek sayılmaz. Bu dönem yeni başladım. Yargıç Knight'ın yardımcısıyım. Herkesin onu çok sevdiğini biliyorum."

Fiske, Wright'in çıktığı kapıya baktı. "Burası sizin odanız mı?" Wright başıyla onayladı. "Sanırım kardeşimin odasında çok hareket olmuştur."

"Hem de nasıl. Bütün gün birileri girip çıktı."

"Bay Perkins, Şef Dellasandro filan mı?"

"Ve şuradaki bey."

Fiske onun gösterdiği yere baktı. "O FBI'dan Ajan McKenna," dedi.

Wright üzüntüyle başını salladı. "Onun gibi birini hiç tanımadım..." Durdu ve mahcup göründü.

"Sorun değil. Ne demek istediğini anlıyorum." Birdenbire Fiske'in bütün dikkati onlara doğru yaklaşan iki kişi üzerinde toplandı. Aslında, yalnızca birine bakıyordu. Fiske kadının belirgin fiziksel çekiciliğine rağmen, onun aslında samimi bir kapı komşusu olabileceğini fark etti. Birlikte futbol ya da satranç oynayabileceğiniz biri. Ve kaybedeceğiniz.

Sara Evans, Fiske'i süzdü. Onu daha önce binaya girerken görmüş ve buraya niçin geldiğini tahmin etmişti. Kâtiplerden biriyle konuşmaları gerekirse diye, oralardan ayrılmamıştı. Bu yüzden Perkins onu çok çabuk "bulmuştu." Fiske'in tam önünde dururken, Perkins'in de aniden durmasına neden oldu.

"Ah," dedi Perkins. "John Fiske, bu Sara Evans."

"Michael'ın ağabeyi misiniz?"

Fiske, "Bırakın tahmin edeyim. Benden hiç söz etmedi," dedi.

"Aslında, söz etti."

Sıkıca el sıkıştılar. Kızın gözlerinin akı ve burnunun ucu kızarmıştı. Sesi yorgun çıkıyordu. Fiske öbür elinde bir mendil tuttuğunu fark etti. İçinden, sanki daha önce karşılaşmış oldukları duygusuna kapıldı.

Sara, "Michael için çok, çok üzgünüm," dedi.

"Teşekkür ederim. Çok büyük bir şok oldu." Fiske gözlerini kırptı. Bunu dediğinde kızın gözlerinde bir şey mi görmüştü? Onun için pek de o kadar şaşırtıcı olmadığını belirten bir şey mi vardı?

Perkins, Wright'a baktı. "Odanda olduğunu bilmiyordum."

Fiske, "Kapısını vurmaya deneyebildiniz," dedi.

Perkins ona tatsız bir bakış fırlatıp Chandler ile McKen-na'nın yanına gitti.

Wright gülümseyerek, "Merhaba, Sara," dedi.

Fiske, Wright'ın bakışlarından, kızı tutulduğunu anladı.

"Merhaba, Steven. Nasıl gidiyor?"

"Bugün kimsenin fazla iş yapabildiğini sanmıyorum. Ben de birazdan çıkmayı düşünüyordum."

Sara, Fiske'e baktı. "Kardeşinizi herkes çok severdi. Ölümü başyargıçtan başlayarak, hepimizi çok sarstı.

Ama, sizin acınız yanında hiç kalır, biliyorum."

Bunu öyle garip söylemişti ki, Fiske irkildi. Daha bir şey söyleyemeden, Perkins aralarına katıldı.

Sara'ya, "Pekâlâ, D.C. Cinayet Masası'ndan Dedektif Chandler, FBI'dan bir beyefendiyle birlikte bekliyor," dedi.

"Neden Michael'ın odasını aramak istiyorlar?"

Perkins kesin konuştu. "Bizi ilgilendirmez."

Fiske, "Soruşturmanın bir parçası, Bayan Evans," diye açıkladı. "Öldürülmesiyle bir bağlantısı varsa diye."

"Ben hırsızlık olduğunu sanıyordum."

Perkins mağrur bir havayla, "Öyleydi. Açıkçası Dedektif Chandler'ı bu işin mahkemeye ilgisi olmadığına ne denli çabuk ikna edebilirsek, o kadar iyi olur," dedi.

Fiske, "Eğer öyleyse," diye ekledi.

Perkins, Sara'ya döndü. "Tabii ki öyle. Aşağı inerken anlattığım gibi, senin görevin hiçbir gizli belgenin görülmemesini ve alınmamasını sağlamak."

Kız, "Gizli, tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Bilirsin, "mahkemede görülen davalarla ilgili görüşler, notlar, öyle şeyler."

Yeni bir ses duyuldu. "Bu konunun bana da sorulması gerekmez mi, Richard? Yoksa benim yetki alanımın dışında mı?"

Fiske kendilerine yaklaşan adamı tanıdı. Harold Ramsey haşmetle limana giren klasik bir transatlantik gibi, yanlarına yaklaştı.

Perkins çekinerek, "Şef, sizi göremedim," dedi.

"Öyle anlaşıyor." Fiske'e baktı. "Tanıştığınızı sanmıyorum."

Sara, "Michael'ın ağabeyi John Fiske," dedi.

Ramsey elini uzattı. Uzun, kemikli parmakları Fiske'inkileri iki kez kavıyor gibiydi. "Size ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Michael çok özel bir gençti. Sizin ve ailenizin onun kaybından çok büyük üzüntü duyduğunuzu biliyorum. Eğer yapabileceğimiz bir şey varsa, lütfen haber verin."

Fiske, Ramsey'nin sözlerine teşekkür etti. Kendini cenaze törenine katılmış, ismini bilmediği bir ölü için başsağlığı dileklerini kabul eden bir yabancı gibi hissediyordu.

Ciddiyetle, "Veririm," dedi.

Ramsey, Perkins'e bakıp başını Chandler ve McKenna'ya doğru eğdi. "Bu adamlar kimdir ve ne istiyorlar?"

Perkins durumu son derece net açıkladı. Ancak daha sözlerini bitirmeden, Ramsey'nin ondan beş adım ilerde olduğu belliydi.

"Dedektif Chandler ile Ajan McKenna'ya buraya bakmalarını söyler misin lütfen, Richard?"

Tanıştırmalar bittikten sonra Ramsey, Chandler'a döndü. "Bence bu soruna yaklaşmanın daha iyi bir yolu, Yargıç Murphy ve yardımcılarıyla oturup Michael'ın ilgilendiği davaların sözlü bir dökümünü almaktır. Bu suçu soruşturma hakkınızla, mahkemenin kamuoyuna açıklanana dek, kendi görüşlerini gizli tutma sorumluluğu arasında bir denge kurmaya çalıştığınızı anlayınız."

"Tamam." Chandler kendi kendine, ben de herhangi bir sızıntıyı bana yüklemenizi istemem, diye düşündü.

Ramsey sözlerine devam etti. "Eğer burada varsa, Michael'ın özel eşyalarını aramamanız için hiçbir neden göremiyorum."

Yalnızca, mahkemenin çalışmalarıyla ilgili belgelerin siz Yargıç Murphy'yle görüşene dek bir yana konmasını istiyorum. Daha sonra, eğer Michael'ın üzerinde çalıştığı bir davaya ölümü arasında ilişki var gibi görülürse, herhangi bir bağlantıyı iyice araş-tırabilmeniz için gerekenler yapılacaktır."

Chandler, "Peki, Sayın Başyargıç," dedi. "Aslında Yargıç Murphy'yle kısaca görüştüm zaten."

McKenna da bu yaklaşımı hemen kabul etti.

Ramsey, Perkins'e döndü. "Richard, lütfen Yargıç Murphy ile yardımcılara Dedektif Chandler'ın en kısa zamanda kendileriyle görüşmek isteyeceğini haber ver. Yarınki müzakereden sonra uygun olacaktır herhalde?"

Chandler, "İyi olur," diye cevap verdi.

"Mahkemenin hukuk danışmanı da gizlilikle ilgili söz konusu olabilecek herhangi bir sorunda size yardımcı olmak üzere hazır bulunacaktır. Sara, sen de gelebilirsin, değil mi? Sen Mic-hael'a yakındın."

Fiske kızı süzdü. Ne kadar yakındı, diye merak etti.

Ramsey bir kez daha Fiske'e elini uzattı. "Cenaze töreni hakkında da bilgin olursa memnun olurum."

Ramsey sonra Perkins'e döndü. "Richard, Yargıç Murphy'yle görüştüğün sonra lütfen odama gel." Ne demek istediği pek açıktı.

Ramsey ile Perkins gittikten sonra, Chandler, McKenna'nın yine Michael Fiske'in odasına bakmasını seyretti. Chandler, "Şef Dellasandro," dedi. "Olabilirdiğince az patırtı olması için yarın odayı aramak için yanımda bir ekip getireceğim. Böylece bir seferde bitirebiliriz."

Dellasandro, "Makbule geçer," dedi.

"Ancak ben dönene dek bu kapının kilitlenmesini istiyorum. Hiç kimse içeri girmeyecek. Buna siz, Bay Perkins..." Dönüp McKenna'ya anlamlı bir bakış fırlattı, "...ve diğer herkes dahil."

Dellasandro başıyla onaylarken, McKenna, Chandler'a dik dik bakıyordu.

Fiske çevresine bakındı ve Wright'i gözlerini dikmiş Chandler'a bakarken yakaladı. Wright birdenbire odasının kapısını kapattı. Fiske kilidin sesini duydu. Akıllı adam, diye düşündü.

Fiske ile Chandler binadan çıkarlarken, bir ses onları durdurdu.

Sara, "Sizi geçirebilir miyim?" diye sordu.

Chandler, "Bence sorun yok," dedi. "John?"

Fiske de omuz silkti.

Birlikte yürürlerken Chandler gülümsedi. "Neden içimde biraz önce Tanrı'nın huzuruna çıkmışız gibi bir his var?"

Sara gülümsedi. "Şef insanlar üzerinde o etkiyi bırakır."

Fiske, "Demek Yargıç Knight'ın yardımcısısınız?" diye sordu.

"İkinci yılımdayım."

Bir köşeyi dönerken az daha Elizabeth ve Jordan Knight'la çarpışacaklardı.

Sara, "Ah, Yargıç Knight, biz de sizden söz ediyorduk," dedi. Herkesi tanıştırdı.

Chandler, "Senatör," dedi. "Bölge için yaptıklarınızı takdir ediyoruz. Emniyet için desteklediğiniz özel fon olmasaydı, cinayet soruşturmalarına bisikletle gidecektim."

"Daha yapacak çok işimiz var, biliyorsunuz. Sorunlar uzun zamandır birikmişti ve düzeltilmeleri de o kadar uzun sürecek." Knight politik bir tonda konuşuyordu. Fiske'e bakarken sesi yumuşadı. "Kardeşinize üzüldüm, John. Onu şahsen tanımadım. Mahkemeye pek gelmem. Eğer karımla fazla sık yemeğe çıksam, medya onun kararlarını etkilemeye çalıştığını sanır. Sanırım aynı evi ve aynı yatağı paylaştığımızı unutuyorlar. Ama lütfen siz ve aileniz, en içten başsağlığı dileklerimi kabul edin."

Fiske ona teşekkür etti ve ekledi. "Önemi var mı bilmem ama, oyumu size verdim."

"Her oy önemlidir." Karısına bakıp sıcak gülümsedi. "Tıpkı burada olduğu gibi, değil mi Bayan Yargıç? Brennan nasıl diyordu? Herhangi bir şey yapmak için beş oy gerekir mi? Tanrım, eğer bütün kaygım yalnızca beş oy olsaydı on beş kilo daha zayıf olurum ve saçım hâlâ siyah olurdu."

Elizabeth Knight gülümsemedi. Onun gözleri de Sara'nınkiler kadar kırmızı, rengi her zamankinden daha solgundu. "Sara," dedi. "Yarın öğleden sonraki duruşmanın ardından seninle görüşmek istiyorum." Gırtlığını temizledi. "Ve Chance konusundaki kürsü raporu hakkında da Steven'la görüşmek istiyorum. Onu en geç yarın almam gerekiyor. Eğer sabaha kadar çalışması gerekse bile almalıyım." Sesi neredeyse tiz çıkıyordu. Sara sarsılmıştı. "Hemen söylerim, Yargıç Knight."

Knight, Sara'nın elini tuttu. "Teşekkür ederim." Güçlülkle yutkundu. "Lütfen, Yargıç Wilkinson'a verilecek yemeğin yarın akşam yedide bizde olduğunu unutma."

Sara biraz isteksizce, "Defterime yazdım," dedi.

Elizabeth Knight sonunda Fiske'e baktı. "Kardeşiniz çok yetenekli bir hukukçuydu, Bay Fiske. Bu ayrıntıları konuşmanın duygusuzluk gibi görüldüğünü biliyorum, ama mahkemenin işi kimse için durmaz." Biraz bezgince ekledi. "Ben bu dersi çok uzun zaman önce aldım. Çok üzgünüm." Saatine baktı. "Jordan, Hill'deki toplantına geç kalacaksın. Benim de tamamlamam gereken işler var." Yine Fiske'e döndü. "İzninizle."

Fiske omuz silkti. "Dediğiniz gibi, makine kimse için durmaz."

Knight'lar gittikten sonra Sara, "Yargıç Knight sert, ama adildir," dedi. Fiske'e göz attı. "Öyle demek istemediğinden eminim."

Fiske, "Tabii ki istedi," dedi.

Chandler söze karıştı. "Bulunduğu yere gelmek için herhalde bir erkeğin üç misli çalışmak zorunda kalmıştır. Bu tür deneyimleri unutamazsınız."

Sara, "Çok açık fikirli bir düşünce biçimi," dedi.

"Karımı tanısaydınız, anlardınız."

Sara gülümsedi. "Ramsey ile Knight farklı kökenlerden gelseler de, birçok konuda birlikte çalışıyorlar. Ramsey, Knight'a çok ılımlı davranıyor. Belki de kadınlarla çatışmayı sevmiyordur. O farklı bir nesilden geliyor."

Fiske, "Cinsiyetin bununla ilgisi olduğunu sanmıyorum," dedi.

Sara onu savunarak, "O çok parlak bir yargıç," dedi.

Bip sesini hepsi duydular. Chandler kemerine uzandı, çağrı cihazını alıp ekranındaki numaraya baktı.

Sara'ya, "Bir telefon edebilir miyim?" diye sordu.

Sara yolu gösterdi.

Chandler bir dakika sonra yanlarına dönüp bezgin bir ifadeyle, "Görüşmem gereken bir iki yeni müşteri," dedi. "Başlarında kurşun delikleri. Ne şanslıyım."

Fiske, "Arabamı alabilmem için beni karakola bırakabilir misin?" diye sordu.

"Aslında tam tersi yöne gidiyordum."

Sara hemen, "Sizi ben götürebilirim," dedi. Her ikisi de ona baktılar. "Bugünlük işim bitti. Pek bir şey yapmadım ya." Önüne bakıp hüzünlü bir biçimde gülümsedi. "Kuşkusuz Michael olsa, onaylamayacağını biliyorum. Onun kadar işine bağlı, çalışkan birini hiç görmedim." Sanki sözlerini desteklemek ister gibi, dikkatle Fiske'e baktı.

Chandler, "Yemek filan yiyeceğiz," dedi. "Kuşkusuz konuşacak bir şeyleriniz olmalı."

Fiske bu öneriden rahatsız olmuş gibi çevresine bakındı, sonunda başıyla onayladı. "Hazır mısınız?"

Sara yorgun yorgun başını salladı. "Bir dakika. Steven'a sabaha kadar çalışması gerektiğini söylemem gerek." Uzaklaştı.

Chandler, "John, elinden geldiği kadar bilgi al. Kardeşinle çok yakındı," dedi ve ekledi. "Senin aksine."

Fiske, Sara'nın arkasından böyle entrika çevirmekten rahatsız olmuştu. "Ben casuslukta iyi değilimdir," dedi. Ama yine de kendini tuttu; kadını daha tanıımıyordu bile.

Chandler sanki Fiske'in düşüncelerini okumuş gibi, "John, onun güzel ve akıllı olduğunu biliyorum. Kardeşinle de çalışmış ve onun ölümünden çok sarsılmış," dedi. "Ama bir şeyi unutma."

"Neyi?"

"Bunlar ona güvenmek için neden değil." Chandler bu sözlerin ardından yürüyüp gitti.

yjKMJ'UZmiKOCUM

Jordan Knight eşinin çalışma odasının kapısında durmuş, onu seyrediyordu. Elizabeth Knight masasının başında oturmuş, başını öne eğmişti. Önünde açık duran birkaç kitap vardı, ama hiçbirini okumadığı belliydi.

"Neden artık bırakmıyorsun, canım?"

Elizabeth başını kaldırdı. Şaşırmıştı. "Jordan, senin toplantıya gittiğini sanıyordum."

Jordan yaklaşıp karısının yanında durdu, tek eliyle ensesini ovuşturmaya başladı. "İptal ettim. Şimdi de eve gitme zamanı."

"Ama biraz daha iş kaldı. Çok gerideyiz. O kadar zor ki..."

Karısını kolundan tutup kalkmasına yardım etti. Sertçe, "Beth, ne denli önemli olursa olsun, o kadar da önemli değildir. Eve gidelim," dedi.

Birkaç dakika sonra, resmi bir araba onları evlerine götürüyordu. Dinlendirici bir düşün, bir iki lokma yemek ve bir kadeh şarabın ardından, Elizabeth Knight yatağına uzandığında kendini biraz daha iyi hissetmeye başladı. Kocası gelip yanına oturdu, onun ayaklarını kucağına alıp ovmaya başladı.

Elizabeth bir süre sonra, "Bazen kâtiplerimize çok acımasız davrandığımızı düşünüyorum. Çok fazla çalıştırıyoruz. Onlardan çok fazla şey bekliyoruz," dedi.

Jordan çenesini eline dayayıp, "Öyle mi?" dedi. "Ne yani, Michael Fiske'in ölümünden kendini mi sorumlu tutuyordun? Öldürüldüğü gece geç saatlere kadar çalışmamıştı. Hasta diye izin aldığını söylemiştin. Kentin kötü bir mahallesindeki arka sokakta bulunmasının seninle ya da mahkemeye hiçbir ilgisi yok. Onu birisi, bir sokak serserisi öldürdü. Belki hırsızlıktı, belki de yanlış zamanda yanlış yerdeydi, ama bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Polis hırsızlık olduğunu düşünüyor."

"Henüz soruşturma yeni başladı, ama buna öncelik vereceklerinden eminim."

"Bugün kâtiplerden biri Michael'ın ölümünün bir biçimde mahkemeye bağlantılı olup olamayacağını sordu."

Jordan Knight bunu bir an düşündü. "Doğrudur, ama nasıl olabileceğini bilemiyorum." Birdenbire kaygılanmıştı. "Ama eğer öyleyse, fazladan koruma altına alınmanı sağlayacağım. Yarın bir telefon ederim, sana Gizli Servis'ten ya da FBI'dan yirmi dört saat koruma verirler."

"Jordan, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ne yani, delinin biri gelip de seni benden alsın diye mi? Ben bunu çok düşünüyorum, Beth. Mahkemenin verdiği kararlardan bazıları hiç beğenilmiyor. Bunu göz ardı edemezsin."

"Etmiyorum. Yalnızca düşünmemeye çalışıyorum."

"İyi, ama ben düşününce de kızma."

Elizabeth gülümseyip kocasının yüzüne dokundu. "Bana çok iyi bakıyorsun, biliyor musun?"

Jordan gülümsedi. "Elinde değerli bir şey varsa, aksini yapamazsın."

Şefkatle öpüştüler. Sonra Jordan karısının üstünü örttü, ışığı söndürdü ve bazı işlerini tamamlamak üzere kendi çalışma odasına gitti. Elizabeth gözlerini karanlığa dikti. Bir dizi duygunun etkisi altındaydı. Tam bunlar altında boğulmak üzereyken neyse ki uyuyakaldı.

"Neler yaşadığını hayal bile edemem, John. Ben kendimi ne kadar kötü hissettiğimi biliyorum ve üstelik, Michael'ı nispeten kısa bir süredir tanıyor sayılırım."

Sara'nın otomobiliyle, Potomac Nehri'ni geçip Virginia'ya girmişlerdi. Fiske, kızın anlatacak çok az şeyi olduğunu söylemeye çalışıp çalışmadığını merak etti.

"Ne zamandır birlikte çalışıyordunuz?"

"Bir yıldır. Michael beni ikinci yıl kalmaya ikna etti."

"Ramsey, Michael'la yakın olduğunu söyledi. Ne kadar yakındınız?"

Sara sert bir bakış fırlattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yalnızca kardeşimle ilgili bilgi edinmeye çalışıyorum. Arkadaşları kimlerdi? Kimseyle görüşüyor muydu?" Tepkisini ölçmek için kıza bir bakış fırlattı. Sara, tepkisi varsa da göstermedi.

"Yalnızca iki saat ötede yaşamana rağmen, hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyor muydun?"

"Bu senin fikrin mi, bir başkasının mı?"

"Aslında kendi başıma da gözlem yapabilirim."

"Eh, bu iş karşılıklı olur."

"Gözlemler mi, iki saatlik yol mu?"

"İkisi de."

Virginia'nın kuzeyinde bir lokantanın otoparkına girdiler. İçeri girdiler, masaya oturup siparişlerini verdiler. Bir dakika sonra Fiske, Corona'sını içerken, Sara da bir margarita yudum-luyordu.

Fiske ağzını sildi. "Hukukçu bir aileden mi geliyorsun?" diye sordu. "Genelde sürü halinde gezeriz"

Sara gülümseyip başını salladı. "Kuzey Carolina'lıyım. Küçük bir kasabadan. Ancak babamın hukukla ilişkisi vardı."

Fiske ilgilenmişti. "Nasıl yani?"

"O bölgenin sulh yargıçydı. Mahkeme salonu resmen cezaevinin arkasında küçük bir yerdi. Ancak davaları çoğu zaman tarlanın ortasında, John Deere traktörünün üstüne oturup dinlerdi."

"Bu nedenle mi hukukla ilgilendin?"

Sara başıyla onayladı. "Babam tozlu traktörünün üstünde, en süslü mahkemelerde gördüğüm bazılarından daha çok yargıca benzerdi."

"Şimdi çalıştığın mahkeme de dahil mi?"

Sara gözlerini kırptırıp birden başını çevirdi. Fiske bu sözü söylediği için suçluluk duydu. "İddiaya girerim baban iyi bir yargıçtı. Sağduyulu, kararlarında adil. Toprak adamı."

Sara onun alay edip etmediğini anlamak için bir bakış fırlattı, ama Fiske içten görünüyordu. "Aynen öyleydi. Çoğunlukla kaçak avcılar ve trafik cezalarıyla uğraşırdı, ama hiç kimsenin kendisine haksızlık yapıldığını düşünerek gittiğini sanmıyorum."

"Onu sık görüyor musun?"

"Altı yıl önce öldü."

"Üzıldüm. Annen hayatta mı?"

"O babamdan önce öldü. Taşrada yaşam güç olabiliyor."

"Kardeşlerin?"

Başını iki yana salladı ve yemeklerin gelmesiyle rahatlamış göründü.

Fiske tortilla'sından kocaman bir lokma ısırırken, "Bugün hiçbir şey yemediğim şimdi aklıma geldi," dedi.

"Ben de bunu çok sık yaparım. Sanırım bu sabah bir elma yemiştım."

"İyi değil." Fiske ona bir baktı. "Fazla yediğin yok."

Sara da onu süzdü. Geniş omuzlarına ve tombul yanaklarına rağmen, neredeyse sıska görünüyordu.

Gömleğinin yakası gevşek, beli cüssesine göre fazla inceydi. "Senin de."

Yirmi dakika sonra Fiske boş tabağını itip arkasına yaslandı. "Çok işin olduğunu biliyorum, o yüzden zamanını harcamayacağım. Kardeşimle ben pek fazla görüşmezdik. Eğer bunu ki-

min yaptığını öğreneceksem, doldurmam gereken bir bilgi boşluğu var."

"Bunun Dedektif Chandler'ın işi olduğunu sanıyordum."

"Gayrı resmi olarak benim."

Sara, "Polis geçmişin mi?" diye sordu. Fiske kaşlarını kaldırdı. "Michael bana senden söz etti."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. Seninle çok gurur duyuyordu. Polislikten ceza avukatlığına. Michael'la bu konuda ilginç tartışmalarımız olmuştu."

"Bak, tanımadığım birisinin hayatım hakkında tartışmalara girmesi beni rahatsız eder,"

"Kızmana gerek yok. Yalnızca ilginç bir meslek değişikliği olduğunu düşünmüştük."

Fiske omuz silkti. "Polisken bütün zamanımı suçluları sokaklardan temizlemekle geçiriyordum. Şimdiyse onları savunarak hayatımı kazanıyorum. Gerçeği söylemek gerekirse, onlar için üzölmeye başlamıştım."

"Hiçbir polisin bunu kabul edeceğini sanmıyorum."

"Gerçekten mi? Kaç polis tanıdın?"

"Hızlı gitmeyi severim. Çok trafik cezası almışımıdır." Gülümsedi. "Cidden, bu değişikliği neden yaptın?"

Fiske bir an dalgın dalgın bıçağıyla oynadı. "Bir parça kokain taşıyan bir adamı yakaladım. Birtakım uyuşturucu kaçakçılarının kuryesiydi; yalnızca malı A noktasından B noktasına götürüyordu. Durdurup arama yapmak için nedenlerim vardı. Kokaini buldum ve adam da ancak bir ilkokul birinci sınıf öğrencisinin kullanabileceği ifadelerle, onu peynir sandığını söyledi." Fiske, Sara'nın gözlerine baktı. "Buna inanabiliyor musun? Oraya nasıl girdiğini bilmediğini söylese daha iyi ederdi. O zaman avukatı da kokain bulundurma suçlaması karşısında makul kuşku bulundğunu öne sürebilirdi. Jüriye tam bir alçak gibi görünen, hareket eden ve konuşan birinin çocuklara yönelik on bin dolar-

ıık belayı gerçekten bir dilim İsviçre peyniri sandığına inandırmak az sorun değildi." Başını salladı. "Bunlardan onunu hapse at, yerlerini almak için bekleyen yüz tanesi vardır. Gidecek başka hiçbir yerleri yok. Olsaydı, giderlerdi. Gerçek şu ki, insanlara umut vermezsen ne birbirlerine, ne de kendi kendilerine ne yaptıklarına aldırılmazlar."

Sara gülümsedi. "O kadar komik olan nedir?"

"Tıpkı kardeşin gibi konuşuyorsun."

Fiske duraklayıp eliyle masanın üstündeki su lekesini sildi. "Mike'la çok mu beraber oldun?"

"Evet, oldukça."

"Sosyal olarak da mı?"

"İçki içerdik, yemeğe çıkardık." İçkisinden bir yudum alıp gülümsedi. "Daha önce hiç terk edilmemiştım."

"Terk edilmek çok acı verebilir."

"Gerçekten mi?"

"Evet, örneğin şöyle: İçimden bir şey Mike'ın ölümünün seni pek de o kadar şaşırtmadığını söylüyor. Doğru mu?"

Sara anında rahat tavrını bıraktı. "Hayır. Dehşete düştüm."

"Dehşete düşmek, evet. Ama şaşırdın mı?"

Garson kız gelip tatlı ya da kahve isteyip istemediklerini sordu. Fiske hesabı istedi.

Biraz sonra arabaya binmiş, kente geri dönüyorlardı. Hafif bir yağmur başlamıştı. Bu bölgede ekim ayının nasıl geçeceği belli olmazdı. Hava dönem dönem sıcak, soğuk ya da ılık olabiliyordu. Şu anda dışarı çok sıcak ve nemli olduğundan, Sara havalandırmayı iyice açmıştı.

Fiske sabırsızlıkla kıza baktı. Sara onun bakışlarını yakaladı, huzursuz bir soluk aldı ve yavaş yavaş konuşmaya başladı.

"Son zamanlarda Michael sinirli ve dalgın görünüyordu."

"Bu normal değil miydi?"

"Son altı haftadır kürsü raporlarını hazırlıyorduk. Herkesin siniri tepesinde, ama Michael bu koşullan severdi."

"Mahkemeye ilgili bir şey miydi sence?"

"Michael'ın mahkeme dışında fazla bir yaşamı yoktu."

"Senden başka mı?"

Sara ona sert bir bakış fırlattı, ama hiçbir şey demedi.

Fiske, "Yaklaşan önemli bir dava var mıydı?" diye sordu.

"Bütün davalar önemli ve tartışmalıdır."

"Ama sana hiçbir ayrıntıdan söz etmedi mi?"

Sara ileri baktı ve cevap vermedi.

"Bana söyleyebileceğin her şeyin yararı olacaktır, Sara."

Arabayı azıcık yavaşlattı. "Kardeşin garipti. İlginç davaları erkenden haber almak için sabahın köründe kâtiplerin posta odasına gittiğini biliyor muydun?"

"Şaşırmadım. Hiçbir işi yarım yapmazdı. Başvurular normalde nasıl işleme konur?"

"Dilekçeler kâtiplerin posta odasında açılıp kaydedilir. Her dilekçe, mahkemenin koşullarına uyup uymadığının belirlenmesi için incelenir. Çoğunda olduğu gibi el yazısıyla yazılmışsa, yazının okunaklı olup olmadığına bile bakılır. Daha sonra, bilgiler dilekçe sahibinin adıyla bir veri tabanına girilir. Son olarak, başvurunun kopyası alınarak bütün yargıçlara gönderilir."

"Mike bir seferinde bana mahkemeye kaç başvuru geldiğini söylemişti. Yargıçların hepsini okumalarına imkân yok."

"Okumazlar. Dilekçeler yargıçlar arasında bölüştürülür ve kâtipler onlar hakkında notlar hazırlar. Örneğin, bir hafta içinde yüz kadar başvuru alabiliriz. Dokuz yargıç olduğundan, her birine aşağı yukarı on iki başvuru düşer. Yargıç Knight'a gönderilen on iki başvurudan, ben üçü hakkında not yazabilirim. Bu not bütün yargıçlara gönderilir. Daha sonra diğer yargıçların kâtipleri benim notuma bakıp, mahkemenin görüşüp görüşmemesi konusunda kendi yargıçlarına öneride bulunurlar."

"Siz kâtiplerin elinde çok güç var."

"Bazı alanlarda evet, ama görüşlerle ilgili pek değil. Bir kâtibin görüş taslağı çoğunlukla davayla ilgili gerçekleri bir araya

toplar. Yargıçlar kırtasiye işleri için kâtipleri kullanırlar. En çok başvuruların değerlendirmesinde etkiliyizdir."

Fiske düşünceli görünüyordu. "Demek ki yargıç davayı kabul etmeyeceğine karar vermeden mahkemeye sunulan belgeleri görmeyebilir? Yalnızca notu ve kâtibin tavsiyesini okur."

"Belki notu bile okumaz, yalnızca kâtibin tavsiyesini alır. Yargıçlar genelde haftada iki kez tartışma toplantıları düzenlerler. Kâtipler tarafından değerlendirilen bütün dilekçeler o toplantılarda değerlendirilip oya sunulur. Bir davanın görülmesi için en az dört oy gerekir."

"Demek ki, mahkemeye yapılan bir başvuruyu ilk gören kişi kâtiplerin posta odasından biridir, öyle mi?"

"Normalde öyle."

"Ne demek, 'normalde'?"

"Yani, her şeyin her zaman kurallara uygun yapılacağının bir garantisi yok."

Fiske bunu bir an düşündü. "Yani kardeşimin kâtiplerin posta odasında kaydedilmeden önce bir başvuruyu almış olabileceğini mi söylüyorsun?"

Sara inledi, ama hemen kendini topladı. "Bunu ancak aramızda kalması koşuluyla söyleyebilirim, John." Fiske başını salladı. "Tutamayacağım bir söz vermem."

Sara içini çekti ve Fiske'e kısa cümlelerle kardeşinin evrak çantasında kâğıtları buluşunu anlattı. "Burnumu sokmak istememiştin. Ama garip davranıyordu ve ben de onun için kaygılanıyordum. Bir sabah ona kâtiplerin posta odasından dönüşünde rastladım. Gerçekten hasta gibi görünüyordu. Sanırım çantasında bulduğum dilekçeyi almıştı."

"Gördüğün başvuru orijinal miydi, kopya mı?"

"Orijinaldi. Sayfalardan biri el yazısıyla, diğeri daktiloyla yazılmıştı."

"Normalde orijinaller dağıtılır mı?"

"Hayır. Yalnızca kopyalar. Kopya edilen dosyalarda da başvurunun geldiği zarf bulunmaz."

"Mike'in bana kâtiplerin zaman zaman eve dosyaları, hatta orijinalleri götürdüklerini söylediğini hatırlıyorum."

"Bu doğru."

"Belki bu sefer de öyle olmuştu."

Sara başını salladı. "Normal bir dava dosyası gibi düzenlenmemişti. Zarfın üstünde iade adresi yoktu ve daktiloyla yazılmış sayfa da imzasızdı. El yazısıyla yazılmış sayfa bunun bir in forma pauperis dilekçe olduğunu düşünmemeye yol açtı, ama görebildiğim kadarıyla elinde bir tasdikname filan yoktu."

"Kâğıtlarda herhangi bir isim ya da kimin söz konusu olduğunu gösterecek bir şey gördün mü?"

"Gördüm. Michael'ın bir başvurusu almış olduğunu da öyle anladım."

"Nasıl?"

"Daktiloyla yazılmış sayfanın ilk cümlesine bir göz atmayı başardım. Orada başvuruyu yapan kişinin ismi veriliyordu. Michael'ın ofisinden çıkar çıkmaz mahkemenin dosyalarla ilgili veri tabanına baktım. O isimde hiç kimse yoktu."

"İsim neydi?"

"Soyadı Harms'dı."

"Ön adı?"

"Görmedim."

"Başka bir şey hatırlıyor musun?"

"Hayır."

Fiske arkasına yaslandı. "Olay şu ki, eğer Mike başvuruyu aldıysa, dosyanın kaybolduğunu hiç kimsenin anlamamasını sağlaması gerekirdi. 'Başvuruyu hazırlayan avukat gibi. Tabii eğer bir avukat hazırladıysa."

"Zarfın üstünde bir iade makbuzu vardı. Gönderen taraf mahkemeye vardığını öğrenecektir."

"Pekâlâ. Neden bir el yazısı, bir de daktilo yazısı sayfa?"

Şüpheli Gerçek / F: 13

"İki farklı kişi. Belki de yazan tanınmaktan kaçınıyor, ama yi ne de Harms'a yardımcı olmak istiyordu."

"Mike mahkemeye gelen tüm başvuruların içinden bunu alıyor. Neden?"

Sara huzursuz bir bakış fırlattı. "Tanrım, eğer bunun Micha-el'ın ölümüyle bir ilgisi olduğu ortaya çıkarsa. Ben hiç düşünemedim ki..." Birdenbire sanki gözyaşlarına boğulacakmış gibiydi.

"Bundan hiç kimseye söz etmeyeceğim. Şimdilik. Mike için bir riske girdin. Bunu takdir ediyorum." Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Fiske, "Geç oluyor," dedi.

Yolda giderlerken Fiske sonunda, "Mike'in son iki günde dört yüz küsur kilometre yol'yaptığını belirledik. Nereye gitmiş olabileceği konusunda bir fikrin var mı?"

"Hayır. Araba kullanmayı sevmezdi. İşe bisikletle gelirdi."

"Diğer kâtipler onun hakkında ne düşünürleri?"

"Çok sayılırdı. Son derece hırslıydı. Sanırım bütün Yüce Mahkeme kâtipleri öyledir, ama Michael bunu'bir yana bırakamıyor gibiydi. Ben kendimi çalışkan biri olarak görürüm, ama sanırım hayatta bir denge kurmak gerekir."

Fiske biraz yorgun, "Mike hep öyleydi," dedi. "Kusursuzluktan başlayıp daha da iyiye giderdi."

"Aileden geliyor olmalı. Michael bana büyürken senin de aynı anda iki üç işte birden çalıştığını söyledi."

"Cep harçlığım olmasını severim."

Kazandıkları hiçbir zaman Fiske'in cebinde kalmazdı. Kırk yıldır deli gibi çalışmasına rağmen, yılda on beş bin dolarcıktan fazla kazanamayan babasına hep yardım etmişti. Artık annesinin çok yüksek bakım faturalarına da gidiyordu.

"Polislik yaparken de üniversiteye gittin."

Fiske sabırsızca parmaklarını arabanın camında tıkırdattı. "Virginia Commonwealth Üniversitesi. Gelecek yüzyılın Stan-ford'u."

"Ve hukuk okudun." Fiske öfkeyle ona baktı. "Lütfen kızma, John. Yalnızca merak ediyorum."

Fiske iç çekti. "Richmond'da bir ceza avukatının yanında staj yaptım. Çok şey öğrendim. Lisansımı alıp baro sınavını verdim." Kuru bir ifadeyle ekledi. "Üniversiteye hazırlık sınavlarında yeterli notu alamayacak kadar aptalsan, avukat olmanın tek yolu budur."

"Sen aptal değilsin."

"Sağ ol, ama sen nereden bileceksin ki?"

"Seni bir davada seyrettik."

Dönüp ona baktı. "Ne dedin?"

"Yaz aylarında Michael'la Virginia'ya gelip senin bir duruşmanı izledik." Onu seyretmek için yaptığı ikinci yolculuktan söz etmeyecekti.

"Orada olduğunuzu neden bana haber vermediniz?"

Sara omuz silktili. "Michael kızacağının düşündü."

"Kardeşimi gördüğüme neden kızacakmışım?"

"Neden bana soruyorsun? O senin kardeşin." Fiske bir şey söylemeyince devam etti. "Gerçekten etkilendim. Bir gün beni ceza avukatı olmaya özendirebilirsin. En azından bir süre deneyip neye benzediğini görmem için."

"Ah, bunu ister miydin?"

"Neden olmasın? Hukuk hâlâ soylu bir meslek olabilir. Başkalarının hakkını savunmak. Yoksulların. Bazı davalarını dinlemek isterdim."

"Gerçekten mi?"

Sara heyecanla, "Kesinlikle," dedi.

Fiske oturup düşünür gibi yaptı. "Bakalım, bir Ronald James vardı. Gerçek adı buydu, ama o Backdoor Daddy olarak bilinmeyi tercih ederdi. Bu, acımasızca tecavüz ettiği altı kadında tercih ettiği pozisyonu belirtiyordu. Kadınların altısı birden poliste onu teşhis ettikleri halde pazarlık başvurusunda bulundum. Biraz ağırlığım vardı. Kadınlardan dördü mahkemede

Backdoor'la yüzleşemedi. Terör böyledir. Ya da insana bunu yapar diyelim. Beşinci kurbanın geçmişinde bazı karanlık noktalar vardı ve bunları kullanarak kadının inandırıcılığını sarsabildik. Son kadın onun idamını istiyordu. Ama tek bir sağlam tanık, bir düzineyle aynı değildir. Son söz: Savcı da çekindi ve Backdoor af olasılığıyla yirmi yıl yedi.

"Bir de Jenny vardı. Anneannesinin kafasına keser indirmişti. Bana gözyaşları içinde anlattığına göre, ihtiyar cadı onun arkadaşlarıyla çarşıya gitmesine izin vermiyordu. Jenny'nin annesi; yani Jenny'nin katlettiği kadının kızı faturamı ayda iki dolarlık taksitler halinde ödüyor."

Sara tersçe, "Sanırım anladım," dedi.

"Şimdi, seni hayal kırıklığına uğratmak istemem. Hırsızlık suçlamasından kurtardığım adam faturamı tam ödedi. Büyük olasılıkla çaldığı malın satışından kazandığı parayla. Sormamayı öğrendim. Bu ayki kiram ödendi ve uzun süredir müvekkillerimden birine tabanca çekmek zorunda kalmadım. Yarın her zaman yeni bir gündür." Fiske arkasına yaslandı. "Haydi bakalım, Bayan Evans."

"İnsanları şaşırtmaktan zevk alıyorsun, değil mi?"

"Sen istedin."

"Bu işi neden yapıyorsun o halde?"

"Birinin yapması gerekiyor."

Sara sertçe, "Bu tam olarak beklediğim yanıt değildi, ama boşverelim," dedi. "Ama hevesimi kaçırdığın için sağ ol, iyi oldu."

Fiske öfkeyle, "Eğer hevesini kaçırdıysam bana teşekkür etmen gerekir," dedi. "Bak, Sara, ben beyaz atlı bir şövalye değilim. Müvekkillerimin çoğu suçludur. Bunu ben bilirim, onlar da bilir, herkes bilir. Bu nedenle elimdeki davaların yüzde doksanı mahkemeye gitmeden pazarlıkla karara bağlanır. Eğer birisi bana gelip de müvekkillerimin masum olduğunu öne sürerse, herhalde kalp krizinden öldürdüm. Ben kimseyi savunmuyorum; yal-

nızca ceza pazarlığı yapıyorum. Benim işim, müvekkillerimin hapiste geçirecekleri zamanın başkalarının yattığına kıyasla adil bir süre olmasını sağlamaktır. Mahkemeye gittiğim ender zamanlarda ise ortalığı yeterince toz dumana boğup jürinin düşünme ve karar verme gayretini yitirmesini sağlamaya bakarım. Onlar da zaten orada oturup tanımadıkları ve hiçbir şekilde aldırış etmedikleri birinin kaderini tartışmaya bayılmazlar."

"Vay canına, peki gerçeğe ne oldu?"

"Bazen gerçek avukatın başdüşmanıdır. Onu süsleyemez-sin. On seferinden dokuzunda, gerçekle kaybederim. Şimdi, ben kaybetmek için para alıyorum, ama haksızlık da etmemeye çalışırım. O yüzden gündüzleri işimize bakar, geceleri ağımızı atıp biraz balık tutar, sonra yine gelip dansımızı yaparız. Böylece sürer, gider."

Sara, "Sana göre gerçek yaşam mı?" diye sordu.

"Üzülme, sen bunu hiç görmeyeceksin. Sen Harvard'da ders verecek ya da yaldızlı tabelası olan New York'lu bir hukuk firmasında çalışacaksın. Eğer gelirim, sana Dumpster'dan el sallarım."

Sara, "Lütfen keser misin?" diye bağırdı. Sessizlik içinde giderlerken Fiske'in aklına bir şey geldi.

"Eğer beni duruşmada gördüysen, neden mahkemede Perkins tanıştırdığında kim olduğumu bilmiyormuş gibi davrandın?"

Sara kısa bir nefes aldı. "Bilmiyorum. Sanırım Perkins'in önünde seni daha önce görmüş olduğumu söylemenin zekice îbir yolunu bulamadım."

"Neden zekice olması gerekiyordu ki?"

"İlk izlenimler hakkında ne derler, bilirsin." Şimdi bu düşünce karşısında başını salladı. Tanrım!

Fiske onu seyrederken, içindeki düşmanca duygular geçti. Yavaşça, "Benim alaycılığımın hevesini kaçırmasına izin verme, Sara," dedi. "Kimsenin buna hakkı yok. Özür dilerim."

Sara ona baktı. "Sanırım gösterdiğinden çok daha düşüncelisin." Bir an duraksadı, ona söyleyip söylememeyi düşündü.

"Enis isimli küçük bir çocuğu tanıyorsun, değil mi?" Fiske ona bakakaldı. "Seni onunla konuşurken gördüm."

Fiske sonunda uyandı. "Barda. Seni daha önce gördüğümü biliyordum. Ne yapıyordun, beni mi izliyordun?"

"Evet."

Açık sözlülüğü Fiske'i gafil avladı. Yavaşça, "Niçin?" diye sordu.

Sara yavaş yavaş konuştu. "Anlatması biraz güç. Sanırım şu anda bunu yapamayacağım. Seni gözetlemiyordum. Enis ve ailesiyle konuşmanın senin için ne kadar güç olduğunu görebiliyordum."

"Onların başına gelen en iyi şeydi. Bir dahaki sefere moruk onları öldürebilirdi."

"Yine de babanı o şekilde kaybetmek..."

"O Enis'in babası değildi."

"Özür dilerim, ben öyle sanmıştım."

"Ah, Enis onun oğlu. Ama bu birini baban yapmaz. Babalar hiçbir zaman o adamın ailesine yaptıklarını yapmaz."

"Onlara ne olacak?"

Fiske omuz silkti. "Lucas'ı bir arka sokakta bir düzine kurşun yarasıyla bulana dek iki yıl veriyorum. Asıl üzücü olanı, bunu o da biliyor."

"Belki seni şaşırtır."

"Evet. Belki."

"Ya Enis?"

"Enis'i bilmiyorum. Ve artık bu konuda konuşmak istemiyorum."

Cinayet Masası'nın bulunduğu binaya gelene kadar konuşmadılar.

"Arabam önde."

Sara şaşkınlıkla ona baktı. "Çok şanslısın, iki yıldır bu kentte yaşıyorum, daha cadde üstünde boş bir park yeri bulunduğumu hiç hatırlamıyorum."

Fiske gözlerini tek bir noktaya dikmişti. "Buraya park ettiğime yemin edebilirim."

Sara camdan baktı. "Yani tam park yasağı tabelasının önüne mi?"

Tam yağmur şiddetlenmeye başlarken Fiske arabadan atladı ve önce tabelaya, sonra arabasını bıraktığı yere baktı. Yine arabaya bindi, arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Yüzünde ve saçlarında su damlacıkları vardı. "Bugün olanlara gerçekten inanamıyorum."

"Arabayı geri almak için araman gereken bir numara var." Sara cep telefonunu çıkarıp tabeladan okuduğu numarayı çevirdi. Telefon on kez çaldı, ama açan olmadı. Sara kapattı. "Bu gece arabayı geri alacağı benzemiyorsun."

"Babam öğrenene dek uyuyamam."

"Ah." Bir an düşündü. "Ben seni götürürüm."

Fiske sağanak halinde yağın yağmura baktı. "Emin misin?"

Sara arabayı vitese taktı. "Gidip babanı bulalım."

"Önce bir yerde durabilir miyiz?"

"Tabii, sen söyle."

"Kardeşimin evinde."

"John, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Bence harika bir fikir."

"İçeri giremeyiz."

Fiske, "Bende anahtar var," dedi. Sara şaşırmişti. "Mahkemede işe başladığında taşınmasına yardım etmiştim."

"Polis mühürlememiş midir?"

"Chandler yarın bakacağını söyledi." Sara'ya baktı. "Üzülme, sen arabada kalıyorsun. Bir şey olursa, gıfc"

"Peki, ya Michael'ı öldüren kişi oradaysa?"1 -

"Bagajda bijon anahtarı-var mı?"

"Evet."

"O zaman şanslı günümdeyim."

Sara hafifçe nefes aldı. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur,"

Ben de, diye düşündü Fiske.

yjuMJ yevwej no CUM

Michael Fiske'in evine vardıklarında, Sara köşede bir yere park etti. Fiske inmeden önce, "Bagajı aç," dedi.

Sara onun bagajı karıştırdığını duydu. Camın önünde belirince bir an şaşırıldı. Hemen camı açtı.

"Kapıları kilitli, motoru çalıştır ve gözlerini de açık tut, ta-mam mı?" dedi.

Sara başıyla onayladı. Fiske'in bir elinde bijon anahtarı, diğerinde el feneri vardı.

"Huzursuz filan olursan, hemen git. Ben kocaman adamım. Richmond'a kendim de gidebilirim."

Sara inatla başını salladı. "Burada olacağım."

Onun köşeyi dönmesini seyrederken, aklına bir fikir geldi. Binaya girmesi için bir dakika bekledi, sonra köşeden kıvrıldı, geri geri Michael'in sokağına girip evin karşısına park etti. Cep telefonunu alıp hazır tuttu. Kuşkuyla gördüğü herhangi bir şey için evi arayıp Fiske'i uyarmak istiyordu. İyi bir acil durum planıydı, ama hiç kullanmamayı umuyordu.

Fiske kapıyı arkasından kapattı, el fenerini yakıp çevresine bakındı. Kimsenin evi aradığına yönelik belirgin bir işaret bulamadı.

Küçük mutfağa girdi. Burası oturma odasından insanın beline kadar gelen bir barla ayrıliyordu. Mutfak çekmecelerini arayıp birkaç naylon torba buldu ve parmakizi bırakmamak için ellerine geçirdi. Kilere açılan küçük bir kapı vardı, ama Fiske onunla uğraşmadı. Kardeşi sıra sıra mısır ve bezelye konservesi biriktirecek tip değildi. Orası büyük olasılıkla boştu.

Oturma odasını araştırdı, küçük gardiobu kontrol etti, ama ceket ceplerinde hiçbir şey yoktu. Daha sonra, evin arkasındaki tek yatak odasına yöneldi. Yerler parke döşeliydi ve her adımında gıcırıyordu. Kapıyı itip içeri baktı. Yatak yapılmamış; giysiler oraya buraya atılmıştı. Cepleri kontrol etti; hiçbir şey yoktu. Köşede küçük bir yazı masası duruyordu. Dikkatle aradı, ama bir şey bulamadı. Masanın arkasında fişe takılı bir kablo buldu, ama diğer ucunu eline alınca kaşlarını çatı. Masanın yanına bakıp orada görmeyi umduğu şeyi göremedi; kablunun takılı olması gereken dizüstü bilgisayar ortada yoktu. Kardeşinin evrak çantası da. Fiske kardeşine onu hukuk fakültesinden mezun olduğunda kendisi almıştı. Sara'ya hem bilgisayarı, hem de evrak çantasını sormayı düşündü.

Yatak odasında işini bitirip koridordan geriye, mutfağa doğru yürüdü. Bir an durup kulak kabarttı. Bijon anahtarını sıkı sıkı kavradı. Aniden atılıp kiler kapısını açtı; bijon anahtarı havada, fenerin ışığı doğruca kilerin içine vurdu.

Aniden bir adam fırlayıp omzuyla Fiske'in karnına vurdu. Fiske inledi, fener uçtu, ama yere yıkılmayıp bijon anahtarını adamın ensesine indirmeyi başardı. Acı içinde bir çığlık duydu, ama adam Fiske'in beklediğinden daha çabuk toparlanıp onu yerden kaldırdı ve barın üstünden savurdu. Fiske sertçe düşüp omzunun uyuştüğünü hissetti. Yine de yan dönüp adam kapıya doğru koşarken çelme takmayı başardı. Bijon anahtarını yine savurdu, ama karanlıkta ıskalayıp yere çarptı. Çenesine bir yumruk yedi. Fiske de yumruğunu salladı.

Adam birkaç saniye içinde ayaklanıp kapıya yöneldi. Fiske de sonunda kalkıp omzunu tutarak kapıya koştu. Adamın arkasından koşarken binanın ön kapısının sertçe açıldığını duydu. On saniye sonra sokaktaydı. Sağa sola baktı. Bir korna çaldı.

Sara camını açıp sağ tarafı işaret etti. Fiske yağmur altında hızla koşup köşeyi döndü. Sara arabayı vitese taktı, ama iki otomobilin geçmesini beklemek zorunda kaldı ve fırladı. Köşeyi döndü, hızla bir blok gitti, ama kimseyi göremedi. Geri gelip önce bir yan sokağa, sonra bir başkasına saparken; gittikçe paniğe kapılmaya başladı. Sonunda Fiske'i sokağın ortasında, nefes nefese gördüğünde bir sevinç çılgılığı attı.

Arabadan atlayıp yanına koştu.

"John, Tanrı'ya şükür, iyisin."

Fiske adam kaçtığı için deliye dönmüştü. Çevresinde dönüp duruyordu. "Kahrolsun! Lanet!"

"Neydi o?"

Fiske sakinleşti. "Kötüler bir, iyiler sıfır."

Sara kolunu beline dolayıp arabaya getirdi. Yavaşça oturttu. Sonra sürücü tarafına geçti ve hareket ettiler.

"Bir doktora görünmelisin."

"Hayır, yalnızca incindi. Sen adamı gördün mü?"

Sara başını salladı. "Pek sayılmaz. O kadar çabuk çıktı ki, sen sandım."

"Benim boyumda mı? Özel bir giysi? Beyaz mı, siyah mı?"

Sara iyice düşündü, gördüklerini gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. "Sana yakındı. Koyu renk giysileri ve bir de maskesi vardı sanırım." İç çekti. "Çok çabuk oldu. Neredeydi?"

"Kilerde. İlk seferinde duymadım, ama çıkarken tahtaların çıtırtısını duydum." Omzunu ovuşturdu. "Şimdi de işin zor yanına gelelim." Cep telefonunu alıp cebinden bir kartvizit çıkardı. "Chandler'a olanları anlatmaya."

Fiske, Chandler'a not bıraktı, birkaç dakika sonra dedektif aradı. Fiske ne yaptığını ona söyleyince, telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Sara, "Birazcık kızdı mı?" diye sordu.

"Evet, yanardağın birazcık patlaması gibi." Fiske telefonu yine kulağına yaklaştırdı. "Bak, Buford..."

Chandler, "Ne düşünceyle böyle bir aptallık yaparsın?" diye bağırdı. "Sen polislik yapmış adamsın."

"Ben de öyle düşünüyordum. Hâlâ polismişim gibi."

"Ama artık kahrolası bir polis değilsin."

"Adamın tarifini istiyor musun, istemiyor musun?"

"Henüz seninle işim bitmedi."

"Biliyorum, ama benden daha çok var."

Chandler, "Şu tarifi ver bana," dedi.

Fiske bitirdikten sonra Chandler, "Orayı güvenlik altına almak için hemen bir devriye arabası gönderiyorum ve acilen bir teknik ekibin araştırma yapmasını isteyeceğim," dedi.

"Kardeşimin evrak çantası evinde değildi. Arabasında mıydı?"

"Hayır. Hiçbir özel eşya bulamadığımızı söylemiştim."

Fiske, Sara'ya baktı. "Evrak çantası ofisinde mi? Onu gördüğümü hatırlamıyorum. Dizüstü bilgisayarını da."

Sara başını salladı. "Evrak çantasını gördüğümü hatırlamıyorum. Bilgisayarını da genelde işe getirmezdi; hepimizin zaten bilgisayarı var."

Fiske yine telefona doğru konuştu. "Anlaşılan çantası kayıp. Bilgisayarı da. Elektrik kablосunu buldum."

"Adam belki de bunları almış olabilir mi?"

"Eli boştu. Biliyorum. O boş ellerinden biriyle bana esaslı bir yumruk indirdi."

"Pekâlâ, o halde elimizde kayıp bir evrak çantası, kayıp bir bilgisayar ve şuracıkta tutuklamayı düşündüğüm yarımakıllı eski bir polis var."

"Haydi, sizinkiler zaten arabamı çekmiş."

"Bana Bayan Evans'ı ver."

"Neden?"

"Dediğimi yap."

Fiske telefonu şaşkın bakan Sara'ya uzattı.

"Evet, Dedektif Chandler?" dedi. Sinirli bir şekilde saçını parmağına doluyordu.

Chandler, "Bayan Evans," diye kibarca söze başladı. "Bay Fiske'i arabasına götüreceğinizi ve belki de bir yemek yiyeceğinizi düşünmüştüm. James Bond filmi çevirmeye girişeceğinizi değil."

"Ama arabası çekilmişti ve..."

Chandler'ın sesi hemen değişti. "İkinizin işimi daha da güçleştirmesi hoşuma gitmiyor. Neredesiniz?"

"Michael'ın evinden iki kilometre kadar ötede."

"Ve nereye gidiyorsunuz?"

"Richmond'a. John'un babasına Michael'a olanları haber vermeye."

"Tamam. Onu Richmond'a götürdüğünüzde, gözünüzün önünden ayırmayın. Eğer yine Sherlock Holmes'çuluk oynamaya kalkarsa beni arayın, hemen gelip onu bizzat vuracağım, iyi anlaşıldı mı?"

"Evet, Dedektif Chandler. Kesinlikle."

"Yarın ikinizi de D.C.'de görmek istiyorum. Bu da anlaşıldı mı?"

"Evet, döneceğiz."

"Güzel, Tonto, şimdi yine Yalnız Kovboy'u ver."

Fiske telefonu aldı. "Bak, aptallık ettiğimi biliyorum, ama yalnızca yardımcı olmaya çalışıyordum."

"Bana bir iyilik yap ve ben yanında olmadıkça yardım etmeye çalışma. Tamam mı?"

"Tamam."

"John, bu akşam birçok kötü şey olabilirdi. Yalnızca sana değil, Bayan Evans'a da."

Fiske omzunu ovuşturup kızı bir bakış fırlattı. Yavaşça, "Biliyorum," dedi.

"Babana başsağlığı dileklerimi ilet."

Fiske telefonu kapattı.

Sara, "Şimdi Richmond'a gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Evet, artık Richmond'a gidebiliriz."

-205

ywmJ ssKJZweJ KOZUM

Josh Harms ıssız yolda arkadaşının kamyonetini sürüyordu. Daracık yolları çevreleyen sık ormanlar onu rahatlatıyordu. Yalnızlık; kendisini rahatsız edenlerle arasına bir tampon koymak, Josh'un hayatta başlıca hedeflerinden biri olmuştu. Çok becerikli bir marangoz olarak yalnız çalışıyordu. Çalışmadığı zamanlarda da, yine tek başına ya avlanıyor ya da balık tutuyordu. Başkalarının sohbetini aramıyor ve kendisi pek ender olarak konuşuyordu. Şimdi bütün bunlar değişmişti. Üstlendiği sorumluluğun henüz tümüyle bilincine varmamış olmasına karşın, oldukça büyük olduğunu biliyordu. Verdiği kararın doğru olduğunu da.

Kamyonetin üstü tenteliydi. Kardeşi orada güya dinleniyor olsa da, Josh adamın gerçekten uyuyor olabileceğinden kuşkuluydu. Kasada bir ay yetecek kadar yiyecek ve su vardı. Ayrıca iki geyik tüfeği ve kemerine sıkıştırdığına ek olarak, yarı otomatik bir tabanca. Bu cephaneye çok geçmeden peşlerine düşecek olanlarıkiyle karşılaştırıldığında pek önemsiz olsa da, o daha önce de zorlukları boğuşarak yenmişti.

Bir sigara yakıp dumanını pencereden dışarı üfledi. Roano-ke'den cıkalı üç yüz kilometre kadar olmuştu ve mümkün olduğunca çok uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Kaçışlarının artık farkına varılmış olacağını biliyordu. Yollarda barikatlar kurulacaktı, ama

bu kadar uzağa gelmeyeceklerini umuyordu. Başlangıçta iyi yol almışlardı, ama bu ara hızla kapanacaktı. Yeşilliler insan gücü ve ekipman olarak üstündüler. Ancak Josh da son yirmi yıldır bu bölgede avlanıyor ve balık tutuyordu. Bütün terk edilmiş kulübeleri, gizli vadileri, yoğun ormandaki en küçük bir açıklığı bile biliyordu. Hayatta kalma becerileri dünyanın öbür ucunda, Vietnam'da ölümden kaçınmanın üstüne, bir de Amerika'da yaşamaya çalışmakla bilenmişti.

Otoriteye yönelik tüm güvensizliğine rağmen, yasalara kolayca karşı gelmezdi. Küçük kardeşinin çılgın bir katil olduğuna hiç aklı yatmamıştı. Rufus orduya hiç katılmamalıydı; o işe uygun değildi. Zorla askere alınan Josh ise, savaş kahramanı olup madalya almıştı. Kardeşi de gönüllü gidip bütün zamanını hücrede geçirmişti. Josh ne kendine, ne de kendi renginden hiç kimseye bir şey vermeyen bu ülke için silaha sarılmaktan pek heyecan duymadı. Ama orduya katıldıktan sonra da üstün gayret gösterdi. Bunu yalnızca kendisi ve birliğindeki diğer askerler için yaptı. Kişisel bir kavgası olmayan adamlarla savaşıp onları öldürmek için başka hiçbir gerekçesi yoktu.

Josh kamyoneti yavaşlatıp ormanın derinliklerine giden toprak bir yola saptı. Rufus yirmi beş yıl önce olanların bazı ayrıntılarını; o adamların kendisine neler yaptıklarını anlatmıştı. Josh içine attığı bir olayı anımsarken yüzünü ateş bastığını hissetti. İçindeki öfkeyi, nefreti körükleyen de buydu. Alaba-ma'daki küçük kasabalarının Rufus'un işlediği suçtan sonra ailesine yaptıkları. O zaman annesini korumaya çalışmış, ama başaramamıştı. Bunu anneme yapan adamlar bir karşıma çıksalar. Duydun mu, Tanrım? Dinliyor musun?

Bir süre saklanıp baskı azaldıktan sonra yine yola çıkmayı planlıyordu. Belki Meksika'ya geçip gözden kaybolmaya çalışacaktı. Josh geride pek bir şey bırakmıyordu. Dağılmış bir ailesi ve ustalığına rağmen hiçbir zaman kâr etmemiş bir marangozluk işi vardı. Rufus'un ailesinden geriye kalan tek kişi olduğunu

sanıyordu. Kendisinin de Rufus'un her şeyi olduğundan şüphesi yoktu. Çeyrek yüzyıldır birbirlerinden koparılmışlardı. Şimdi, orta yaşta kardeşlerin normalde hayatlarının bu çağında olduklarından çok daha yakın olma fırsatı çıkmıştı. Kuşkusuz Josh ile Rufus hayatta kalabilirlerse. Sigarasını atıp sürmeye devam etti.

Arkada Rufus gerçekten de uyuyamıyordu. Sırtüstü yatmış, üstüne kısmen siyah bir örtü çekmişti. Josh bunu kamyonetin tentesiyle uyum sağlaması için özellikle seçmişti. Çevresi iplerle bağlanmış yiyecek

kasalarıyla doluydu. Bu da kendisini kimsenin görmemesi için Josh tarafından hazırlanmıştı. Biraz gerinip gevşemeye çalıştı. Kamyonetin sarsıntısı rahatsız ediciydi. Richard Nixon'ın başkanlığından beri sivil bir araca binmemişti. Bu gerçekten mümkün müydü? Kaç başkan önceydi? Ordu onları cezaevinden cezaevine hep helikopterle nakletmiş, yola; özgürlüğe bu kadar yakın olmalarını istememişti. Bir helikopterden kaçınca aşağıdan başka gidecek yön yoktur.

Rufus tentenin içinden, geceye bakmayı denedi. Artık çok karanlıktı. Özgürlük. Nasıl bir duygu olduğunu çoğu zaman merak etmişti. Hâlâ da bilmiyordu. Çok korkuyordu. Pek çok insan onu arıyordu. Onu öldürmek istiyorlardı. Şimdi de kardeşini. Parmakları hastane İncil'inin tanımadık dokusunu kavradı. Annesinin yıllar önce verdiği İncil hücrede kalmıştı. Onu bunca yıldır yanından ayırmamış, varlığını -sürdürebilmek için sayfalarını tekrar tekrar çevirmişti. O olmadan kalbini ve beynini bomboş hissediyordu. Artık çok geçti. Kalp atışlarının hızlanmaya başladığını hissetti. Bunun kötü olduğunu düşündü; kalbine fazla yüklenmişti. İncil'den iyi bildiği sözleri aklından geçirdi. Otuz bir bölüm birden değişleri, her biri anlamlı ve etkileyici; varlığının unsurlarına ışık tutan yüz elli mezmuru kaç gece mırıldanmıştı.

"Okumayı" bitirince yarı doğrulup tentenin penceresini araladı. Bu açıdan, dikiz aynasında kardeşinin yüzünü görebiliyordu. Josh, "Uyuduğunu sanıyordum," dedi.

^

"Uyuyamıyorum."

"Kalbin nasıl?"

"Kalbim bana rahatsızlık vermiyor. Ölürsen, kalbim yüzünden olmayacak."

"Bir kurşun delmedikçe tabii."

"Nereye gidiyoruz?"

"Hiçliğin ortasında küçük bir yere. Biraz orada kalır, ortalığın yatışmasını bekler, sonra karanlıkta yine yola koyuluruz. Herhalde güneye, Meksika sınırına gideceğimizi sanıyorlardı, o yüzden en azından şimdilik kuzeye, Pennsylvania'ya doğru gidiyoruz."

"İyi."

"Hey, Rayfield'le diğer alçak için demiştin ki..."

"Tremaine. Old Vic."

"Evet, bu kadar zamandır seni gözlediklerini söyledin. Bu kadar yıldan sonra, nasıl oluyor da hâlâ oradalar? Başına gelenleri hatırlasaydın şimdiye dek bir şeyler söyleyeceğini düşünmeleri gerekmez miydi? Belki mahkemede örneğin?"

"Bunu ben de düşündüm. Belki de o zamanlar bir şey hatırlamadığımı, ama bir gün hatırlayabileceğimi düşündüler. Hiçbir şey kanıtlayamazdım, ama bir şeyler söylemem onların başını derde sokabilir ya da insanların bakınmaya başlamalarına yol açabilirdi. En kolayı beni öldürmekti. İnan bana, bunu denediler, ama işe yaramadı. Belki de onları kandırdığımı, boş bulunmaları için aptal rolü oynadığımı, sonradan konuşmaya başlayacağımı düşündüler. Cezaevinde kalıp beni avuçlarının içinde tuttular. Mektuplarımı okudular, ziyarete gelenleri kontrol ettiler. Garip bir şey olunca beni çıkarırlardı. Herhalde böyle yapınca kendilerini daha iyi hissediyorlardı. Onca yıl sonra biraz tembel-leştirler sanırım. Samuel'le mahkemeden gelen o adamın beni görmesine izin verdiler."

"Ben de öyle düşündüm. Ama ordudan gelen o mektubu yine de sana ulaştırdım. Bu olan bitenleri bilmiyordum, ama o mektubu görmelerini de istemedim."

-209

Şüpheli Gerçek / F: 14

İkisi bir süre sessiz kaldılar. Josh yapı olarak suskundu ve Rufus'ta konuşacak birisinin olmasına alışkın değildi. Sessizlik onu hem kurtarıyor, hem de baskı yapıyordu. Söylemek istediği çok şey vardı. Her ay Josh'un yarımşar saatlik ziyaretlerinde o konuşur ve ağabeyi sanki Rufus'un kafasının içindeki söz ve düşüncelerin birikimini hissederek gibi, çoğunlukla dinlerdi.

"Sana hiç sorduğumu sanmıyorum: Eve hiç döndün mü?"

Josh oturduğu yerde kıpırdandı. "Ev mi? Ne evi?"

Rufus hafifçe irkildi. "Doğduğumuz yere, Josh."

"Oraya neden dönmek isteyeyim ki?"

Rufus yavaşça, "Annemin mezarı orada değil mi?" dedi.

Josh bunu bir an düşünüp başını salladı. "Evet, orada. Toprak onundu, defin sigortası vardı. Çok denediler, ama onu oraya gömmemeyi beceremediler."

"Güzel bir mezar mı? Bakımını kim yapıyor?"

"Bak, Rufus, annem öldü, tamam mı? Uzun zaman oldu. Mezarının neye benzediğini bilmesine olanak yok. Ben de orada olanlardan sonra, lanet topraktan bazı yaprakları süpüreyim diye ta Alabama'ya gidecek değilim. Kasabanın Harms ailesine yaptıklarından sonra olmaz. Bu yüzden hepsinin cehennemde yanmalarını diliyorum. Eğer bir Tanrı varsa, ki bu konuda büyük kuşkularım var, o halde bunu yapması gerekir. Eğer ölümler için kaygılanmak istiyorsan, devam et. Ben önemli konularla ilgileneneğim: Seni ve beni yaşatmakla."

Rufus ağabeyini seyretmeye devam etti. Bir Tanrı var, demek istiyordu ona. O Tanrı bunca yıldır, Rufus kıvrılıp hiçliğe gömülmek isterken, onu kurtarmıştı. Hem insan ölümlere ve yattıkları yerlere saygı göstermeliydi. Rufus eğer bu işleri atlatırsa annesinin mezarını görmeye gidecekti. Yine karşılaşacaklardı. Sonsuza dek.

"Ben Tanrı'ya her gün konuşurum."

Josh homurdandı. "Çok iyi. Hiç olmazsa birine arkadaşlık ediyor."

Sustular. Sonunda Josh, "Hey, seni görmeye gelen o adamın adı neydi?" diye sordu.

"Samuel Rider mı?"

"Hayır, hayır, o genç adamın."

Harms bir an düşündü. "Michael bir şey."

"Yüce Mahkeme'den mi demiştin?" Rufus başıyla onayladı. "Eh, onu öldürmüşler. Michael Fiske. Her neyse, sanırım onu öldürmüşler. Seni almaya gelmeden hemen önce televizyonda gördüm."

Rufus önüne baktı. "Lanet. Bunun olacağını anlamıştım."

"Büyük aptallık. Öyle çıkıp cezaevine gelmek."

Rufus yine, "O yalnızca bana yardımcı olmaya çalışıyordu, hay lanet," dedi ve kamyonet ilerlerken sessizliğe gömüldü.

1/JKMJ DOKUZUMU BOZUM

Sara, Fiske'in gösterdiği yoldan Richmond dışında babasının oturduğu mahalleye geldi ve garajın girişine çekti. Sıcak ve nemli Richmond yazının ardından çimler yer yer kahverengi olmuştu. Ama evin önünde sürekli sulanmanın yararını gören, özenle bakılan çiçek tarhları vardı.

"Bu evde mi büyüdün?"

"Annemle babamın sahip oldukları tek ev." Fiske etrafa ba-kınıp başını salladı. "Arabasını görmüyorum."

"Belki de garajdadır."

"Yer yok ki. Babam kırk yıl tamircilik yaptı ve pek çok döküntü biriktirdi. Arabasını hep yola bırakır."

Saatine baktı. "Nerede olabilir?" Arabadan çıkarken, Sara da peşinden indi.

Fiske arabanın tepesinden Sara'ya baktı. "İstersen burada kalabilirsin."

Kız hemen, "Seninle geliyorum," dedi.

Fiske ön kapıyı açtı ve içeri girdiler. Bir ışık yaktı, küçük oturma odasının içinden yandaki yemek odasına geçtiler. Sara yemek masasının üstündeki fotoğraflara baktı. Bir tanesinde Fiske futbol üniformasıyla; yüzü birazcık kanlı, dizleri çimen lekeli, terli görünüyordu. Çok seksiydi. Kendini tutup birden suçluluk hissederek başını çevirdi.

Diğer resimlerden bazılarına baktı. "Siz ikiniz çok spor yapmışsınız."

"Mike ailenin doğai sporcusuydu. Benim ulaştığım her rekoru kırdı. Kolaylıkla."

"Çok sporcu bir aile."

"Aynı zamanda sınıfının birincisiydi; dörtten yüksek bir not ortalaması vardı ve genel sınavlarda neredeyse tam not almıştı."

"Çok gururlu bir ağabeye benziyorsun."

Fiske, "Pek çok insan onunla gurur duyardı," dedi.

"Ya sen?"

Fiske gözlerini dikip Sara'ya baktı. "Bazı şeylerden dolayı gurur duyar, bazılarında dolayı duymazdım. Tamam mı?"

Sara bir fotoğrafı eline aldı. "Annenle baban mı?"

Fiske yanına geldi. "Otuzuncu yıldönümleri. Annem hastalanmadan önce."

"Mutlu görünüyorlar."

Fiske hemen, "Mutluydular," dedi. Onun geçmişten gelen bu resimleri görmesinden huzursuzluk duyuyordu. "Burada bekle." Bir zamanlar iki kardeşin paylaştığı, şimdiyse küçük bir depoya dönüştürülen odaya gitti. Telesekreteri kontrol etti. Babası mesajları dinlememişti. Tam odadan çıkacakken rafta duran beyzbol eldivenini gördü. Eline aldı. Kardeşinindi; manşet ribanası yırtılmış; ama derisi güzelce yağlanmıştı. Babası yapmıştı anlaşılın. Mike solaktı, ama ailenin ona özel eldiven alacak parası olmadığından, topu tutmayı, eldiveni atıp öyle fırlatmayı öğrenmişti. O kadar ustalaşmıştı ki, tüm bunları sağ elini kullanan birinden daha hızlı yapabiliyordu. Fiske o hızı anımsıyordu; kardeşinin aşamayacağı bir engel değildi. Eldiveni bırakıp Sara'nın yanına döndü.

"Bıraktığım mesajları dinlememiş."

"Nereye gitmiş olabileceği konusunda bir fikrin var mı?"

Fiske bir an düşünüp parmaklarını şıklattı. "Babam genelde Bayan German'a söyler."

O gittikten sonra Sara odaya biraz daha bakındı. Çerçevesiz ahşap bir kaidenin üstüne yerleştirilmiş bir mektup gördü. Çevresine bir madalya sarılmıştı. Çerçeveyi alıp mektubu okudu. Madalya Devriye John Fiske'e üstün cesareten dolayı verilmişti. Tarihine baktı. Hemen hesaplayarak, madalyanın yaklaşık Fiske'in polislikten ayrıldığı zamanlarda verilmiş olduğunu gördü. Neden ayrıldığını hâlâ bilmiyordu ve Michael da söylememişti. Arka kapının açıldığını duyunca mektupla madalyayı hemen yerine koydu.

Fiske odaya girdi. "Karavana gitmiş."

"Hangi karavana?"

"Nehir kıyısında. Balık tutmaya gider. Tekneyle çıkar."

"Karavanı arayabilir misin?"

Fiske başını salladı. "Telefon yok."

"O halde arabayla gidelim. Nerede?"

"Daha şimdiden görevinin gerektirdiğinin ötesine geçtin."

"Fark etmez, John."

"Buradan yaklaşık bir buçuk saat uzaklıkta."

"Gece ilerledi zaten."

"Benim kullanmamın sakıncası var mı? Anayoldan uzaktır."

Sara anahtarları ona fırlattı. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

ozuzuweu noMM

"Şunu doğru anlamış mıyım: Olan biten her şeyin üstüne, kaçmasına izin verdin."

Rayfield telefona terslendi. "Önce, ben onun hiçbir şey yapmasına izin vermedim. Adamın kahrolası bir kalp krizi geçirdiğini sanmıştım. O lanet yatağa zincirlenmişti. Kapısının önünde silahlı bir nöbetçi vardı ve orada olduğunu hiç kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Kardeşi nasıl öğrendi hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Anladığıma göre kardeşi de bir tür savaş kahrannanıymış. Her türlü kaçışta eğitimli. Harika."

"Bizim için öyle."

"Neden bana da açıklamıyorsun, Frank?"

"Adamlarıma öldürmek için ateş etmelerini emrettim, ilk fırsatta her ikisine de birer kurşun yedirecekler."

"Ya daha önce birine anlatırsa?"

"Ne anlatırsa? Ordudan kanıtlamasının olanaksız olduğu bir şeyi söyleyen bir mektup aldığı mı? Elimizde bir de ölü Yüce Mahkeme kâtibi var. Bu bizim işimizi daha güçleştiriyor."

"Aslında bir de ölü taşra avukatımız olmalıydı, ama ne garip, ölüm ilanına hiçbir yerde rastlamadım."

"Rider kenti terk etti."

"Ah, güzel. Tatilden dönmesini bekleyelim ve FBI ile görüşmeye oturmamış olmasını umut edelim."

Rayfield öfkeyle, "Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Ordunun bir haber alma birimi var, Frank. Biraz kullanmaya ne dersin? Önce Rider'ın icabına bak, sonra da dikkatini Harms' la ağabeyini bulmaya yönlendir. Umarım yeterince açıktır." Telefon kapandı.

Rayfield almacı hızla vurup Vic Tremaine'e baktı.

"Bu iş kötüye gidiyor."

Tremaine omuz silkti. insanları savaşa sürmek için yaratılmışa benzer, çatlak bir sesle, "Önce Rider'ı, sonra da o iki siyah alçağı temizledik mi serbestiz," dedi.

"Hoşuma gitmiyor. Savaşta değiliz."

"Savaşta'yız, Frank."

"Öldürmek seni hiç rahatsız etmedi, değil mi, Vic?"

"Ben yalnızca görevimi başarıyla tamamlamaya bakarım."

"Yani Fiske'e tetiği çekmeden hemen önce hiçbir şey hissetmediğini mi söylemek istiyorsun?"

"Görev yerine getirildi." Tremaine avuçlarını Rayfield'in masasına koyup öne eğildi. "Frank, savaşta ve dışarda birlikte çok şey atlattık. Ama sana bir şey söyleyeyim. Orduda otuz yıl geçirdim. Yirmi beş yılı daha iyi para veren sivil bir iş bulabilecekken, bunun gibi askeri cezaevlerinde geçti. Hepimiz uzun bir süre önce yaptığımız aptalca bir şeyden korunmak için bir anlaşmaya girdik. Ben üzerime düşeni yaptım. Diğerleri hayatlarını yaşarken Rufus Harms'a bakıcılık ettim."

"Şimdi, emekli maaşıma ek olarak, bir kıyı bankasındaki hesabımda bir milyon dolardan fazla param var. Eğer unuttuysan, sende de aynısı bulunuyor. Bu da bu saçmalıkla geçen yıllarımızın ödülü. Yaşadığım bu pisliklerden sonra hiç kimse ve hiçbir

şey o paranın keyfini sürmemi engelleyemez. Rufus Harms'ın benim için yaptığı en iyi şey kaçmak oldu. Çünkü artık o kederli kafasını uçurmak için kurşun geçirmez bir nedenim var ve hiç kimse de soru sormayacak. O alçak son nefesini verir vermez üstümde-ki bu üniformayı güvelere terk edeceğim. Bir daha giymemecesi-ne."

Tremaine doğruldu. "Ve Frank, buna burnunu sokmayı düşünen bile olsa, mahvedeceğim." Bir sonraki sözlerini söylerken gözleri siyah birer noktaya benzedi. "Her kim olursa olsun."

Fiske karavana giderken sabaha kadar açık olan bir markette durdu. Sara arabada bekledi. Paslı bir Esso tabelası hızla geçen bir kamyonun rüzgârında sallanıp irkilmesine neden oldu. Fiske arabaya döndüğünde Sara elindeki iki kasa biraya baktı. "Kederini içkiyle boğmak mı istiyorsun?"

Fiske soruyu duymazdan geldi. "Oraya gittiğimizde kendi başına geri dönmenin hiç yolu yok. Gerçekten ıssız bir yer, bazen ben bile kayboluyorum."

"Arabada uyumaya hazırım."

Yarım saat kadar sonra Fiske arabayı yavaşlattı, dar bir toprak yola sapıp küçük, karanlık bir kulübeye yanaştı. "Araziye girmeden önce buraya yazılıp konuk ücretini ödemek gerek," diye açıkladı. "Yarın gitmeden yaparım."

Kulübenin önünden geçip kamp alanının ortasına geldi. Sara birbirleriyle dik kesişen sokaklar sistemine göre yerleştirilmiş karavanlara baktı. Çoğu Noel ışıklarıyla pırlı pırlı aydınlatılmış veya karavana takılı ya da önde betona gömülmüş bayrak direkleri vardı. Işıkların ve ay ışığının da etkisiyle ortalık şaşılacak derecede aydınlıktı. Geç açan camgüzeli, kırmızı ve pembe begonya tarhlarını geçtiler. Bazı karavanlara sarmaşık çiçekler sarılmıştı. Sara her baktığı yerde metal, mermer ve reçineden bahçe heykelleri görüyordu. Bir dizi mangal ve kocaman bir

ocak vardı; pişmiş etle yanık kömür kokusu sıcak, nemli havada kışkırtıcı bir biçimde asılı kalmıştı.

"Burası cücelerin kurabiyelerden yaptığı küçük bir kasabaya benziyor," dedi. Sayısız bayrak direğine bakarak ekledi. "Vatansever cüceler."

"Pek çoğu Amerikan Lejyonu ve VFW'den. En yüksek bayrak direklerinden biri babamın. İkinci Dünya Savaşı'nda donanmadaydı. Bütün yıl yanan Noel ışıkları da uzun zaman önce bir tür gelenek haline geldi." "Sen ve Michael burada çok vakit geçirir miydiniz?"

"Babamın yalnızca bir haftalık tatili vardı, ama annem yazları bizi birkaç haftalığına getirirdi. Büyüklerden bazıları bize yelken kullanmayı, yüzmeyi ve balık tutmayı öğrettiler. Babamın hiçbir zaman yapmaya zamanı olmadığı şeylerdi bunlar. Emekliye ayrılalı beri bu eksikliğini gideriyor."

Arabayı bir karavanın önünde durdurdu. Parlak Noel ışıkları vardı ve sakin, pastel bir maviye boyanmıştı. Babasının tamponunda POLİSİNİZİ DESTEKLEYİN yazan mavi Buick'i karavanın yanına park edilmişti. Ön tarafta çiçek tarhları vardı. Buick'in yanında ise bir golf arabası duruyordu. Karavanın önündeki bayrak direği on metre kadar yükseliyordu.

Fiske, Buick'i süzdü. "En azından burada." İşte buraya kadar, John. Artık uzatmaya olanak yok, diye düşündü.

"Yakında bir golf sahası mı var?"

Fiske ona bir göz attı. "Hayır, neden?"

"O halde golf arabasının burada ne işi var?"

"Karavan parkının sahipleri onları golf sahalarından kullanılmış olarak satın alıyorlar. Burada yollar oldukça dar ve arabanla karavana gidebilse de, çevrede dolaşamazsın. Buradakilerin çoğunluğu da yaşlı insanlar. Gezinmek için golf arabalarını kullanıyorlar."

Fiske biralarla arabadan indi. Sara ona katılmak için dav-ranmadı. Fiske soran gözlerle ona baktı.

"Babanla yalnız konuşmak isteyeceğini düşünmüştüm."

"Bu gece yaşadıklarımızdan sonra, sanırım sen de sonuna kadar götürme hakkını elde ettin. Eğer istemiyorsan, anlarım." Karavana baktı ve sınırlarının yavaş yavaş bozulmakta olduğunu hissetti. Sara'ya sırtını döndü. "Yanımda olman iyi olurdu."

Sara başını salladı. "Peki. Bir dakika."

Güneşliği indirip aynasında yüzünü ve saçını kontrol etti. Yüzünü buruşturup çantasına uzandı, küçük bir saç fırçası ve rujla elinden geldiğince toparlandı. Terlemiş ve yapış yapış olmuştu; elbisesi bedenine yapışmış, yağmur ve nem yüzünden saç kontrolünden çıkmıştı. Bu koşullar altında nasıl görüldüğü için kaygılanmak her ne kadar önemsiz görünse de, kendini o kadar fazlalık hissediyordu ki, düşünebildiği tek konu bu olmuştu.

İç çekerek güneşliği kapattı, kapıyı açıp indi. Ahşap verandaya doğru yürürlerken elbisesine çekidüzen verip saçıyla biraz daha oynadı.

Fiske bunu görünce, "Nasıl görüldüğüne aldırılmaz," dedi. "Ona vereceğim haberdan sonra."

Sara iç çekti. "Biliyorum. Sanırım ben de büyük bir felaket gibi görünmek istemiyorum."

Fiske derin bir soluk alıp kapıyı vurdu. Biraz bekleyip tekrar tıklattı. "Baba." Biraz daha bekledi ve bu sefer daha hızlı vurdu. "Baba," diye seslenip vurmaya devam etti.

Sonunda karavanda bir hareket duyular ve ışık yandı. Kapı açılıp Fiske'in babası Ed dışarı uzandı. Sara ona yakından baktı. Oğlu kadar uzun boylu, çok ince, ama oğulları gibi güçlü kaslara sahip bir adamdı. Dev kolları güneşte pişmiş kalın tahtalara benziyordu. Üzerinde yalnızca bir tişört olduğu için Sara iyice görebiliyordu. Güneşte iyice yanmış, yüzü çizgilerle dolu ve sarkmaya başlamış olmasına rağmen, gençken yakışıklı biri olduğu belliydi. Saçları şakaklarındaki siyahlıklar dışında kırışmış ve dökülmeye yüz tutmuştu. Sara bir an için onun yetmişlerden

kalma uzun favorilerine baktı. Pantolonunun fermuvannı yarıya kadar çekmiş, düğmesini iliklememiş, şortu görünüyordu. Ayakları çıplaktı.

"Johnny? Burada ne arıyorsun?" Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Sara'yı görünce şaşırıp ve onlara arkasını döndü. Pantolonuyla uğraşıp düzeltmesini seyrettiler. Sonra yine yüzünü döndü.

"Baba, seninle konuşmam gerek."

Ed Fiske yine Sara'ya bir bakış fırlattı.

John, "Özür dilerim. Sara Evans, Ed Fiske," diye tanıştırdı.

Sara aynı anda hem hoş, hem de tarafsız görünmeye çalışarak, "Merhaba Bay Fiske," dedi. Çekinerek elini uzattı.

Ed Fiske onun elini sıktı. "Bana Ed de lütfen. Tanıştığımıza sevindim." Merakla oğluna baktı. "Ne var ne yok? İkiniz evlenmeyi filan mı düşünüyorsunuz?"

Fiske, Sara'ya bir göz attı. "Hayır, O Mike'la Yüce Mahke-me'de çalışıyordu."

"Oh, aman, unuttum, lütfen içeri buyurun. Havalandırmayı çalıştırdım. Dışarı çok nemli."

İçeri girdiler. Ed eski bir kanepayı işaret etti. Sara'yla Fiske oraya oturdular. Ed de küçük yemek masasından metal bir iskemle çekip karşılına oturdu.

"Beklettiğim için özür dilerim. Uyuyakalmışım."

Sara küçük karavana göz gezdirdi. İnce lambri kaplıydı. Duvarlara birkaç doldurulmuş balık asılmıştı. Bir başka duvarda bir tüfek duruyordu. Köşedeki uzun, yuvarlak kabin içinde bir olta gördü. Yemek masasının üstünde katlanmış bir gazete duruyordu. Yanında lavabosu ve küçük buzdolabıyla minik bir mutfak vardı. Bir köşede yıpranmış bir koltuk karşısında küçük bir televizyon vardı. Pencere tekti. Tavana odaya nefis bir serinlik yayan havalandırma cihazı takılmıştı. Sara ısıya alışana dek ürperdi. Yerler ucuz marleyle döşenmiş, üstüne ince bir kilim örtülmüştü.

Sara havayı koklayıp öksürdü. Havada asılı duran sigara dumanını neredeyse görebiliyordu. Ed sanki onun düşüncelerini okumuş gibi sehpanın üzerinden bir paket Marlboro aldı, bir tanesini seri bir hareketle ağzına koydu, bir an durup yaktı, sonra dumanını nikotin kaplı tavana doğru üfledi. Aynı sehpadan küçük bir tabla alıp sigarasını silkti. Ellerini dizlerine koyup öne eğildi. Sara parmaklarının olağanüstü kalın, tırnaklarının çatlamış ve yer yer yağ lekeleriyle kararmış olduğuna dikkat etti. Onun otomobil tamircisi olduğunu hatırladı.

"İkinizi bu saatte buraya getiren nedir?"

Fiske babasına biraları uzattı. "İyi bir haber değil."

Yaşlı Fiske gerildi ve dumanın içinden gözlerini kısıp onlara baktı. "Annen değil. Onu yeni gördüm. İyiydi." Bunu der demez Sara'ya bir bakış fırlattı. Yüzündeki ifade apaçıktı. Mike'la "çalışıyordu".

Yine John'a baktı. "Bana söyleyeceğin her neyse neden söylemiyorsun, evlat."

"Mike öldü baba." Bunu der demez, sanki haberi ilk kez du-yuyormuş gibi oldu. Sanki ateşe fazla yaklaşmış gibi yüzünün yandığını hissetti. Belki de babasını görmeyi, kendi kederini onunkiyle birleştirmeyi beklemişti. Buna inanabilirdi, değil mi?

Fiske, Sara'nın ona baktığını hissedebiliyor, ama gözlerini babasından ayırmıyordu. Fiske babasının üzüntüden kahrolmasını seyrederken güçlükle nefes alabildiğini fark etti.

Ed sigarayı ağzından çıkarıp tablaya bıraktı. Parmakları titriyordu. "Nasıl?"

"Hırsızlık. En azından öyle sanıyorlar." Fiske bir an durdu, sonra açıkça söyledi. Nasılsa babası soracaktı. "Vurmuşlar."

Ed bira kutularından birini plastik ambalajından çıkarıp açtı. Nerdeyse bir dikişte içti. Adem elması yukarı aşağı hareket ediyordu.

Ed bira kutusunu bacağına sıkıştırıp ezdi ve duvara fırlattı. Ayağa kalktı, küçük pencereye gidip dışarı baktı. Sigara ağzın-

dan sallanıyor, kocaman elleri açılıp kapanıyor, kollarındaki damarlar şişip sönüyordu.

Arkasın; dönmeden, "Onu gördün mü?" diye sordu.

"Bugün cenazeyi teşhis etmeye gittim."

Babası öfke içinde döndü. "Bugün mü? O halde gelip bana haber vermen neden bu kadar sürdü, oğlum?"

Fiske ayağa kalktı. "Bütün gün seni bulmaya çalıştım. Tele-sekreterine mesajlar bıraktım. Buraya geldiğini de Bayan Ger-man'dan öğrenebildim."

Babası, "Baktığın ilk yer orası olmalıydı," diye +erslendi. "Ida her zaman nerede olduğumu bilir. Bunu biliyorsun." Yumruğu sıkılı, onlara doğru bir adım attı.

Fiske'le birlikte ayağa kalkmış olan Sara geri çekildi. Tüfeğe bir göz atıp dolu olup olmadığını merak etti.

Fiske babasına yaklaştı. "Baba, öğrenir öğrenmez seni aradım. Sonra evinin önünden geçtim. Daha sonra da morga gittim. Mike'ın cenazesini teşhis etmek hiç de eğlenceli değildi, ama yaptım. Günün kalan kısmı da çok kötü geçti." Sertçe yutkundu. Birdenbire babasının öfkeli tepkisinin kendisine kardeşinin ölümünden daha fazla acı verdiği için suçluluk hissetti. "Zamanlama yüzünden tartışmayalım, tamam mı? Bu Mike'ı geri getirmez."

Bu sözleri dinlerken sanki bütün öfkesi Ed'i terk etti. Sakin, mantıklı sözler, hissettiği acıyı açıklamaya ya da azaltmaya yaramıyordu. Ne bunu yapacak sözler, ne de onları söyleyecek insan bulunmamıştı daha. Ed oturdu, başını bir o yana, bir bu yana çeviriyordu. Başını kaldırdığında gözleri yaşlarla doluydu. "Her zaman kötü haberleri kovalamak gerekmediğini; iyi bir haberden daha çabuk geleceğini söylemişimdir. Hem de çok daha çabuk." Konuşurken sesi boğazında düğümleniyordu. Dalgın dalgın sigarasını halının üstünde ezdi.

"Biliyorum baba, biliyorum."

"Kimin yaptığını biliyorlar mı?" ?

"Henüz değil. Arıyorlar. Soruşturmayı yapan dedektif birinci sınıf birisi. Ben de ona yardım ediyorum."

"D.C.'de mi?"

"Evet."

"Mike'ın orada olması hiç hoşuma gitmiyordu."

Sara'ya kötü kötü baktı. Kız o suçlayıcı bakışlar karşısında donakaldı.

Ed kalın parmağını ona uzattı. "Orada insanları bir hiç için öldürüyorlar. Alçak deliler."

"Baba, bugünlerde bunu her yerde yapıyorlar."

Sara konuşmayı başardı. "Oğlunuzu sever ve çok saygı duyardım. Mahkemede herkes onun harika olduğunu düşünürdü. Bu olanlar için çok, çok üzgünüm."

Ed, "O harika biriydi," dedi. "Hem de nasıl. Mike gibi biri bizden nasıl çıktı hiç anlamamışım."

Fiske başını öne eğdi. Sara onun yüzündeki acı dolu ifadeyi gördü.

Ed karavanın içine bakındı. Her köşesinde ailesiyle birlikte geçirdiği güzel günlerin anıları vardı. "Annesinin aklını almış." Bir an dudağı titredi. "En azından eskiden olan aklını." Hafifçe hıçkı-nyere yığıldı.

Fiske babasının yanında diz çöküp kollarını ona sardı, omuzları birlikte sarsılmaya başladı.

Sara ne yapacağını bilemeden baktı. Böylesine özel bir ana tanık olduğu için utanmıştı ve çıkıp arabadan kaçmanın doğru olup olmayacağını merak etti. Sonunda başını öne eğip gözlerini kapadı, kendi gözyaşları sessizce haliye dökülmeye başladı.

Yarım saat sonra Sara verandada oturmuş ılık bir kutu birayı yudumluyordu. Ayakları çıplak, ayakbılları yanındaydı. Dalgın dalgın parmaklarını ovuyor ve ara sıra bir ateşböceğinin göz kırpmasıyla kırılan karanlığı seyrediyordu. Eliyle bir sivrisineği vurdu, sonra bacağından aşağı akan bir ter damlasını sildi. Bira

kutusunu alnına bastırıp arabaya girmeyi, havalandırmayı çalıştırıp uyumayı düşündü.

Kapı açıldı ve Fiske belirdi. Soluk bir blucin ve kısa kollu gömlek giymişti. O da yalınayaktı. Elinde tuttuğu plastik ambalajda iki kutu bira kalmıştı. Kızın yanına oturdu.

"Baban nasıl?"

Fiske omuz silkti. "Uyuyor ya da en azından uyumaya çalışıyor."

"Bizimle geri dönmek istiyor mu?"

Fiske başını salladı. "Yarın gece bana gelecek." Saatine bakıp şafağın sökmesine fazla kalmadığını fark etti. "Yani bu gece. Dönerken eve uğrayıp temiz bir şeyler giymem gerek."

Sara kendi elbisesine baktı. "Bana mı söylüyorsun. Bunları nereden buldun?"

"Baliğa son gelişimde bırakmıştım."

Sara alnını sildi. "Tanrım, ne rutubet."

Fiske ormana doğru baktı. "Suyun kenarında esinti vardır." Onu golf arabasına götürdü. Sessiz toprak yollardan geçerken Fiske ona bir bira uzattı. "Bu soğuk."

Sara kutuyu açtı. İçimi hoştu ve biraz morali yerine geldi. Kutuyu yanağına bastırdı.

Daracık yol onları bir çam, çobanpüskülü, meşe ve huş ağacı korusuna götürdü. Huş ağaçlarının kabukları tıpkı kurşunkalem gibi soyulmuştu. Daha sonra ağaçların arasında bir açıklık belirdi ve Sara birkaç teknenin bağlı durduğu bir iskele gördü. Suyun akıntısıyla aşağı yukarı inip kalkıyordu.

Fiske, "Elli galonluk variller üzerinde, yüzen bir iskele," diye açıkladı.

"Anlıyorum." Yolun sertçe suya indiği yeri göstererek, "Orası da tekne kızağı mı?" diye sordu.

Fiske başıyla onayladı. "İnsanlar buraya gelmek için arabalarını başka bir yoldan getiriyorlar. Babamın küçük bir motoru var. Şuradaki." Suda inip kalkan kırmızı çizgili beyaz motoru

-225

Şüpheli Gerçek/ F: 15

gösterdi. "Genelde geceleri karaya çekerler. Unutmuş olmalı. Çok ucuza aldı. Bir yıl topladık. Yat sayılmaz, ama gitmek istediğin yere götürür."

"Bu hangi nehir?"

"95 no'lu otoyoldan gelirken Matta, Po ve Nil Irmakları'nı gösteren tabelaları hatırlıyor musun?" Sara başını evet anlamında salladı. "Fredericksburg'un güneydoğusundaki Fort A.P.Hill yakınlarında hepsi birleşip Mattaponi Nehri adını alıyorlar." Suyu baktı. Su üstünde gitmekten daha dinlendirici pek az şey vardı ve kendini orada hayal edebiliyordu. "Bu gece dolunay var, motorun ışıkları ve projektörü var, ben de nehrin bu kesimini çok iyi bilirim." Soran gözlerle ona baktı.

Sara hiç duraksamadı. "Kulağa hoş geliyor."

Birlikte tekneye yürüdüler. Fiske binmesine yardım etti.

"Palamar çözmeyi bilir misin?" diye sordu.

"Stanford'dayken birkaç yarışa katılmıştım."

Fiske onun ustalıkla palamar çözmesini seyretti. "Mattaponi sana oldukça sıkıcı görünür, o halde."

"Kiminle çıktığına bağlı."

Fiske'in yanına oturdu. Fiske kaptan koltuğunun yanındaki bir dolaba uzanıp bir dizi anahtar çıkardı. Motoru çalıştırdı ve ağır ağır iskeleden ayrıldılar. Nehrin ortasına gelince biraz hızlandılar. Su üstünde hava birkaç derece daha serindi. Fiske bir eliyle dümeni, diğeriyle birasını tutuyordu. Sara bacaklarını altına toplayıp vücudunun üst kısmı ön camın üstüne çıkacak şekilde yükseldi. Kollarını açıp kendini rüzgâra bıraktı.

"Tanrım, bu harika."

Fiske nehrin ilersine baktı. "Mike'la ben nehirde yarışırdık. Bazı yerlerde bayağı genişler. Birkaç kez ikimizden birinin kesinlikle boğulacağını düşünmüşümdür. Ama bir şey devam etmemizi sağlıyordu."

"Neydi o?"

"Ötekinin kazanması düşüncesine dayanamıyorduk."

Sara yerine oturup ona döndü. Bir yandan da eliyle saçlarını düzeltti.

"Kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Fiske hafifçe kasıldı. "Belki."

"Yanlış anlamazsın, değil mi?"

"Artık anlarım."

"Senle Michael neden birbirinize daha yakın değildiniz?"

"Kardeşlerin yakın olmalarını gerektiren bir yasa yok."

"Ama senle Michael'ın öyle çok ortak noktanız varmış ki. Seni çok överdi, senin de onunla gurur duyduğun belli. Aranızda bazı farklar olduğunu seziyorum. Yalnızca ha'tanın nerede olduğunu anlayamıyorum."

Fiske motoru kapatıp tekneyi sürüklenmeye bıraktı. Projektörü de söndürdü ve tek ışık kaynağı olarak ay kaldı. Nehir çok sakindi ve en geniş yerlerinden birindeydiler. Fiske paçalarını kıvırdı, teknenin kenarına oturdu ve ayaklarını suya sallandırdı.

Sara da yanına oturdu, eteklerini toplayıp ayaklarını suya soktu.

Fiske birasını yudumlayarak nehri seyrediyordu.

"John, burnumu sokmaya çalışmıyorum."

"Bunu konuşacak havamda değilim, tamam mı?"

"Ama..."

Fiske havada bir kesme işareti yaptı. "Sara, burası ne yeri, ne de zamanı, tamam mı?"

"Tamam, özür dilerim. Yalnızca ilgileniyorum. Hepinizle."

Tekne sürüklenirken orada oturdular. Ağustosböceklerinin sesi uzaktan geliyordu.

Sonunda Fiske kıpırdandı. "Biliyor musun, Virginia çok güzel bir yer. Su var; dağlar, orman, kumsallar, tarih, kültür, yüksek teknoloji merkezleri ve eski savaş alanları. İnsanlar burada daha yavaş hareket ediyor, hayattan daha fazla zevk alıyorlar. Başka bir yerde yaşamayı hayal edemiyorum. Zaten başka bir yerde bulunmadım ki."

227 -

Sara, "Çok güzel karavan parkları da var," dedi.

Fiske gülümsedi. "O da var."

"Bu turistik konuşmadan anladığım kadarıyla, demek ki sen ve kardeşin konusu kapandı, öyle mi?" Sara sözleri bitince dilini ısırdı. Aptal ağızım, dedi kendi kendine.

"Sanırım." Fiske birdenbire doğruldu. Tekne sallandı ve Sara neredeyse suya düşüyordu. Fiske'in eli uzanıp onun kolunu kavradı. Sertçe sıkıp ona baktı. Sara tepedeki ay kadar kocaman gözlerle ona baktı. Bacakları uzanmış suda hafif hafif sallanıyor, elbisesi suya değdiği yerde ıslanıyordu.

Sara, "Yüzmeye ne dersin?" dedi. "Serirflemek için?"

"Mayom yok."

"Benim giysilerim yeterince ıslandı."

Fiske onu tekneye çekip motoru çalıştırdı. "Pekâlâ."

"Neden burada yüzmüyoruz?"

"Akıntı fazlaca güçlüdür."

Tekneyi çevirdi ve iskeleyle doğru döndüler. Yolun yarısını geçmişken hız kesip kıyıya döndü. Kıyı burada hafif bir eğimle suya iniyordu. Yaklaşırlarken Sara onar metre arayla yüzen ellişer galonluk varilleri gördü. Daha sonra ağla birbirlerine bağlanıp kocaman, dikdörtgen bir havuz oluşturdıklarını fark etti.

Fiske varillerden birinin yanında motoru durdurup tekneyi kendi ivmesiyle yaklaştırdı. Varilin üstündeki çengele palamar bağlayıp, içi beton doldurulmuş bir galonluk boya tenekesinden oluşan küçük bir de demir attı.

"Engellerin içi en derin noktada yaklaşık üç metredir. Bütün alanı çevreleyen ve dibe kadar inen bir ağ vardır. Böylece eğer akıntıya kapılacak olsan bile, kendini Atlantik'te buluvermezsin."

Sara elbisesini çıkarmaya başlayınca Fiske hemen arkasını döndü.

Sara gülümsedi. "John, hiç çekinme. Bikinim bundan daha açık." Külot ve sutyeniye suya dalıp bir an sonra su yüzünde belirdi.

"Eğer çok utanıyorsan, ben arkamı döneyim," diye seslendi.

"Bir dahaki sefere."

"Oh, haydi gel. Isırmam."

"Çıplak yüzme yaşıma geçti artık, Sara."

"Su gerçekten harika."

"Öyle görünüyor." Yine de kıza katılmak için davranmadı.

Sara üzüntülü bir ifadeyle dönüp ondan uzaklaştı. Sakin sularda güçlü kulaçlar atıyordu.

Fiske onu seyrederken dalgın dalgın parmağını yara yerinin üstünde gezdiriyordu. Kurşunların girdiği yerde iki yuvarlak yanık yeri vardı. Birdenbire elini çekip oturdu.

"Harms" ismi kafasında çınlayıp duruyordu. El yazısıyla yazılmış bir dilekçe büyük olasılıkla bir mahkûmdan geliyor olmalıydı. Oturduğu yerde kıpırdanıp bir kez daha Sara'ya doğru baktı. Ay ışığında onun sığ tarafta, kendini suyun üstünde yatmaya bıraktığını ancak seçebiliyordu. Kendisine bakıp bakmadığını göremiyordu.

Bakışlarını nehre çevirdi ve eskilere gitti. Sular sıcıyor, iki genç adam bütün güçleriyle yüzüyor, birisi diğerinin biraz önüne geçiyordu. Bazen Mike, bazen de John kazanırdı. Sonra geriye giderken yine yarışlardı. Günden güne güneşte daha çok yanar, daha ince ve güçlü olurlardı. Öyle eğlenirlerdi ki, hiçbir dertleri, tasaları yoktu. Yüzmek, ormanda dolaşmak, öğle yemeğinde sandviç yemek; akşam yemeğinde sosisleri şişe geçirip çatlayana dek ateşin üstünde tutmak. Çok eğlenceliydi. Fiske başını çevirip kendini dikkatini toplamaya zorladı.

Harms bir mahkûmsa onu bulmak kolay olacaktı. Fiske eski bir polis memuru olarak Amerika'nın iki milyonluk mahkûm nüfusundan daha iyi izlenen hiçbir topluluk olmadığını biliyordu. Ülke bütün çocuklarının ve bütün evsizlerinin nerede olduğunu bilmeyebilirdi, ama mahkûmların kaydı büyük bir titizlikle tutuluyordu. Bilgilerin büyük kısmı da artık bilgisayara yüklen-

misti. Dönüp Sara'nın tekneye doğru yüzmeye başladığını gördü. Birisi kıyıda oturmuş onları seyrederken, sigaranın ateşini fark etmedi.

Birkaç dakika sonra Fiske, Sara'yı tekneye çekiyordu. Sara nefes nefese yere oturdu. "Uzun zamandır bu kadar çok yüzme-miştim."

Fiske küçük kamaradan aldığı havluyu uzatırken gözlerini kaçırdı. Sara hızla kurulanıp elbisesini giydi. Havluyu geri verirken kolları birbirine değdi. Fiske ona baktı. Hâlâ nefes nefese; açılıp kapanan gözkapakları insanı büyülüyordu.

Bir an sessizce onun yüzünü inceledi, sonra onun başının üstündeki gökyüzüne baktı. Sara da başını çevirip baktı. Şafak sökerken gökyüzünün karanlık uçlarında pembe izler belirmişti. Baktıkları her yerde yaklaşan aydınlığın hafif pırıltısı seziliyordu.

Sara yavaşça, "Çok güzel," dedi.

"Evet, öyle," dedi Fiske.

Sara ona doğru dönerken yavaşça elini uzattı. Gözleri yaptığına bir tepki arayışı içindeydi. Parmaklarıyla çenesini tuttu, çıkmaya başlayan sakalı cildini tırmalıyordu. Eli daha yükseldi, acele etmeden yanaklarını, gözlerini, saçlarını okşadı. Ensesini tutup başını kendine doğru çekerken, onun irkildiğini hissetti. Parlak gözlerini görünce dudakları titredi. Sara elini çekip geri çekildi.

Fiske sanki kendilerini tüketircesine yüzen iki delikanlıyı hâlâ görebiliyormuş gibi nehre baktı. Sonra yine Sara'ya döndü. Sesi hafifçe titreyerek, "Kardeşim öldü, Sara," dedi. "Şu anda berbat durumdayım." Bir şey daha söylemeye çalıştı, ama sözcükler ağızından çıkmadı.

Sara yavaşça gidip koltuklardan birine oturdu. Gözlerini silip eteğini tuttu, düzeltmeye ve ıslaklığını sıkmaya çalıştı. Rüzgâr artmış, nehir dalgalanmaya başlamıştı. Başını kaldırıp Fis-ke'e baktı.

"Kardeşini gerçekten severdim. Gittiğine çok üzülüyorum." Başını önüne eğip doğru sözcükleri aradı. "Az önce yaptığım için özür dilerim."

Fiske başını çevirdi. "Daha önce de sana bir şey söyleyebilirdim." Başını kaldırdı. Şaşkın bir ifadesi vardı. "Neden söylemediğimi tam bilmiyorum."

Sara kalktı, kollarını omuzlarına doladı. "Biraz üşüdüm. Artık dönsek mi?"

Fiske demiri çekerken Sara palamarı çözdü. Sonra motoru çalıştırıp iskeleye yöneldiler. İkisi de birbirlerine bakamıyor, az önce konuştuklarına rağmen, kendi bedenlerinin neler yapabileceğinden korkuyorlardı.

Kıyıda, parlayan sigaranın sahibi tam Sara, Fiske'e yaklaşırken çekip gitmişti.

OZUZ JKIM HO&UM

Fiske ile Sara tekneyi yanaştırdılar, sessizlik içinde yürüyüp golf arabasına bindiler. Fiske ayak seslerini duyunca döndü. "Baba? Burada ne yapıyorsun?"

Babası cevap vermeden yaklaşmaya devam etti. Fiske kollarını uzatıp ona doğru yürüdü. "Baba, iyi misin?"

Sara şaşkın bir halde golf arabasından onları izliyordu.

İki erkek yarım metre kadar yaklaşmışken baba atılıp oğlunun çenesine bir yumruk indirdi.

Fiske yumruğun etkisiyle geri geri sendelerken, Ed oğlunun üstüne atılıp her iki eliyle yumruklamaya başladı.

"Seni alçak," diye bağıyordu.

Fiske babasından uzaklaşıp geri geri sendeledi. Ağzından ve burnundan kan geliyordu. "Sana ne oldu?" diye bağırdı.

Sara arabadan yarı inmişti, ama Ed onu gösterince donup kaldı.

"O sürtüğü de al ve git buradan! Defol, duyuyor musun?"

"Baba, sen neden söz ediyorsun?"

Ed öfke içinde oğlunu yine itti. Fiske bu kez yana çekildi, kollarını babasına sarıp sıkıca tuttu. Yaşlı adam cırpınıyor bütün gücüyle yine oğluna vurmaya çalışıyordu.

"Sizi gördüm, Allah kahretsin. Kardeşin daha morgta yatarken siz yarı çıplak, öpüşüyordunuz. Senin kardeşin!"

Fiske babasının neyi gördüğünü ya da gördüğünü sandığını fark edince sesi kısıldı. "Baba, hiçbir şey olmadı."

"Seni alçak." Oğlunu yakalamak için saçını, giysisini, herhangi bir şeyini tutmaya çalıştı. Kıpırmızı bir yüzle, "Seni kalpsiz alçak," diye bağıyordu. Gittikçe daha güç nefes alıyor, hareketleri ağırlaşıyordu.

"Dur baba, dur. Kalp krizi geçireceksin."

iki adam mücadele ederken kayıyor, düşüyor ve toz toprak içinde debeleniyorlardı.

"Benim oğlum bunu yapsın. Benim oğlum yok. Her iki oğlum da öldü. Her iki oğlum da öldü." Ed bu sözleri gazap içinde, tükürür gibi söyledi.

Fiske babasını bıraktı, yaşlı adam dönüp bitkin bir halde yere düştü. Kalkmaya çalıştı, ama yine düştü. Tişörtü terden sırlıslıkla olmuş; alkol ve tütün kokuyordu. Fiske onun tepesinde durmuş, göğsü inip kalkıyor, tuzlu gözyaşları kanına karışıyordu.

Sara dehşet içinde arabadan indi, Ed'in yanına diz çöküp elini hafifçe omzuna koydu. Ne diyeceğini bilemiyordu.

Ed bakmadan kollarını sallayıp Sara'nın bacağına vurdu.

Sara acıyla nefesini tuttu.

Ed, "Gidin buradan, ikiniz de. Şimdi!" diye bağırdı.

Fiske, Sara'nın kolunu tutup kaldırdı. "Gidelim, Sara." Babasına baktı. "Baba, sen arabayla dön." Fiske ile Sara ormana girerken yaşlı adamın çığlıklarını hâlâ duyabiliyorlardı.

Bacağı ağrıyan, gözyaşlarından etrafını göremeyen Sara, "Oh, Tanrım, John," dedi. "Bunlar hep benim hatam."

Fiske yanıt vermedi. İçi yanıyordu. Böyle bir acıyı hiç yaşamamıştı ve korkuyordu. Bir sürü doktorun uyarısı kulaklarında çınlıyordu. Adımlarını gittikçe daha hızlandırdı; sonunda Sara ona yetişmek için hafifçe koşmaya başlamak zorunda kaldı.

"John, John, lütfen bir şey söyle."

Uzanıp çenesindeki kanı silmeye çalıştı, ama John onun elini hızla itti. Sonra, birdenbire koşmaya başladı.

"John!" Sara da koşmaya başladı, ama daha önce Fiske kadar çabuk hızlanan kimse görmemişti. "John," diye çığlık attı. "Lütfen, geri gel. Dur! Lütfen!"

Bir an sonra John patikada bir dönemeçten kıvrılıp gözden kayboldu.

Sara yavaşladı. Şimdi onun göğsü yanıyordu. Sonra bir parça çamura basıp çam iğnelerinin arasına, yere düştü. Orada durup hıçkırmaya başladı. Ed'in vurduğu yer şimdiden çürümüş ve sızlıyordu.

Bir dakika sonra omzuna bir el dokununca irkildi. Dehşet içinde başını kaldırdı. Ed'in ölmüş oğlunun anısını kirlettiği için kendisini de dövmeye geldiğinden emindi.

Fiske nefes nefeseydi. Tişörtü ter içinde, yüzündeki kanlar şimdiden kurumuştı. "İyi misin?"

Sara başını evet anlamında sallayıp kalktı, bacağındaki acı artarken dişlerini sıktı. Ed'in öylesine vurması bu kadar acı veriyorsa, yüzüne bir yumruk yiyen John'un neler hissettiğini hayal bile edemiyordu. John'a yaslanırken o eğildi, eteğini sıyrıp bacağını inceledi.

Fiske başını salladı. "Fena çürümüş. Ne yaptığını bilmiyordu. Üzgünüm."

"Ben hak ettim."

Fiske'in yardımıyla normal yürüyebildi.

"Özür dilerim, John," dedi. "Bu... bu bir kâbus."

Karavana yaklaşırken onun bir şey dediğini duydu. Önce kendisiyle konuştuğunu sandı, ama öyle değildi. Dosdoğru ileri bakarak alçak sesle, başını hafifçe çevirerek, "Özür dilerim," dedi.

Sara onun kendisinden özür dilemediğini biliyordu. Belki de iskeledeki bağırان adamdan özür diliyordu. Yoksa belki de ölmüş olan kardeşinden mi?

Karavana vardıklarında Sara basamaklara otururken Fiske içeri girdi. Bir dakika sonra elinde buz ve bir rulo kâğıt havluyla çıkageldi. Sara kâğıt havluya sardığı buzları bacağına bastırırken, bir başka buzla ıslattığı kâğıt havluyla da onun yüzündeki kanı ve dudağındaki kesiğı sildi. Bitince Fiske kalktı, basamaklardan inip toprak yoldan yürümeye başladı.

Sara, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Fiske arkasını dönmeden, "Babamı almaya," dedi.

Sara ormanda gözden kaybolana dek arkasından baktı. Sonra topallayarak karavana girip küçücük banyoda kendine çekidüzen verdi. Fiske'in takım elbisesini ve ayakkabılarını görüp arabaya götürdü. Elini bayrak direğinin düzgün metal yüzeyinde gezdirip Ed'in bugün bayrak çekmeyi başarıp başaramayacağını merak etti. Belki de oğlunun anısına yarıya kadar çekerti. Belki de her iki oğlunun yasını tutardı.

Bu düşünceyle titremeye başladı. Bayrak direğinden uzaklaşıp arabasına yaslandı. Birdenbire her türlü dehşetin fırlamasını bekler gibi, gözleriyle ormanı taradı.

Yandaki karavandan yaşlıca bir kadın çıkıp Sara'yı görünce durdu.

Sara mahcup mahcup gülümsedi. "Ben, şey, John Fiske'in bir arkadaşım."

Kadın başıyla seiam verdi. "Günaydın."

"Size de günaydın."

Kadın yoldan aşağı, kulübeye doğru gözden kayboldu.

Sara endişeyle ormana doğru bakıp ellerini kavuşturdu. "Haydi, John, lütfen, haydi."

On beş dakika sonra golf arabası göründü. Fiske kullanıyordu. Babası arkaya yığılmış, uyuyor gibiydi.

Fiske karavana yanaştı, indi, dikkatle babasını kaldırıp omzuna aldı. Basamakları çıkıp içerde gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra elinde tüfikle çıktı.

"Uyuyor," dedi.

Sara silahı gösterdi. "O ne için?"

"Bunu onun yanında bırakmam."

"Birini vuracağını sanmıyorsun ya?"

"Hayır, ama ağzına sokup tetiğı çekmesini de istemem. Silah, alkol ve kötü haberler bir arada iyi gitmez."

Tüfeğı arabanın arka koltuğına koydu. "İzin ver, ben kullanayım."

"Giysilerin bagajda."

Arabaya binip kamp sahibinin kulübesine gittiler. Fiske içeri girip konuk ücreti olarak dört dolar verdi.

Birkaç kurabiye ve portakal suyu kutularıyla çıktı.

Sara'yi selamlayan kadın da oradaydı. "Hanım arkadaşını gördüm, John. Çok şirin bir kız."

"Öyle."

"Gidiyor musunuz?"

"Evet."

"Eminim baban daha kalmanızı istiyordur."

Fiske aldıklarının parasını ödedi ve torba almayı beklemedi. Dönüp arabaya binmeden önce, "Bence de öyle," dedi, şaşkın bakan kadına.

ozuz uçu^eu no CUM

Samuel Rider birkaç günlük iş seyahatinden sonra erkenden bürosuna geldi. Sheila henüz gelmemişti. İyi de olmuştu, çünkü Rider yalnız kalmak istiyordu. Telefonu kaldırıp Fort Jackson'ı aradı, kendini Harms'ın avukatı olarak tanıttı ve onunla konuşmak istedi.

"Artık burada değil."

"Özür dilerim? O müebbet hapiste. Nereye gitmiş olabilir ki?"

"Özür dilerim, ama bu bilgiyi telefonda veremem. Eğer bizzat buraya gelip yazılı bir dilekçeyle sorarsanız..."

Rider telefonu kapatıp koltuğına yığıldı. Rufus ölmüş müydü? Neler çevirdiğini anlamışlar mıydı? Rider, Yüce Mahke-me'ye başvurusunu yaptıktan sonra, Rufus'un hemen koruma altına alınması gerekiyordu.

Rider masasının kenarını kavradı. Eğer mahkemeye ulaşmışsa. Masasının çekmecesini açıp mektup karşılığında verdikleri beyaz makbuzu çıkardı. Yeşil makbuzun da bürosuna gelmiş olması gerekiyordu.

Sheila! Fırlayıp Sheila'nın masasına koştu. Normalde iade makbuzları ilgili dosyaya konurdu. Ancak Rufus Harms'ın dosyası yoktu. Kadın o kahrolası makbuzu ne yapmış olabilirdi?

Sanki düşüncelerini duymuş gibi, kadın birden kapıdan giriverdi. Onu görünce şaşırdı.

"Çok erkencisiniz, Bay Rider."

Rider rahat bir havayla konuşmaya çalıştı. "Birkaç işi yetiştirmeye çalışıyorum." Masadan uzaklaştı, ama kadın niyetini anlamıştı.

"Bir şey mi arıyordunuz?"

"Madem ki konuyu açtın, aslında evet. Bir mektup göndermiştim, iadeli taahhütlüydü, ama sonradan sana haber vermemiş olduğum aklıma geldi. Unutmuşum."

Kadının sözleri içini rahatlattı.

"Demek oydu. İlk başta bir davaya dosya açmayı unutmuş olduğumu sandım. Geri döndüğünüzde size soracaktım."

Rider heyecanını gizlemeye çalışarak, "Aldın o halde," dedi.

Sheila masasında bir çekmece açıp yeşil makbuzu çıkardı. Şaşkınlıkla, "Amerika Birleşik Devletleri Yüce Mahkemesi," diye okuyarak uzattı. "Onlarla bir işimiz mi olacak diye düşündüğümü hatırlıyorum."

Rider en iyi avukat ifadesini takındı. "Yok, Sheila, baroyla ilgili bir iş sadece. Ekmeğimizi kazanmak için Washington'a bakmak zorunda değiliz."

"Ah, siz kent dışındayken gelen telefon mesajları. Sizin için öncelik sırasına göre dizdim."

Kadının elini hafifçe sıktı. Kibarca, "Çalışma dediğin böyle olur," dedi.

Sheila ona gülümseyip masasının üstünü toparlamaya başladı.

Rider odasına döndü, kapıyı kapadı ve makbuza baktı. Başvuru yerine ulaşmıştı. İmza oradaydı. O halde Rufus neredeydi?

Rider sabahın büyük bölümünü 1940'lardan beri otomobil mezarlığı olarak kullanılan kocaman bir arsada yeni bir alışveriş merkezi kurulması olasılığıyla ilgili toplantılarda geçirmeyi plan-

lamıştı. Görüşeceği adamlardan biri o sabah erkenden pervaneli uçakla Washington'dan Virginia'daki Blacksburg'a uçmuş ve otomobille Rider'ın ofisine geliyordu. Bir süre sonra adam geldiğinde, Rider aklındaki bunca şeyle normal davranmak için elinden geleni yaptı. Adam yanında o sabahki Washington Post gazetesini getirmişti. Sheila adama bir fincan kahve ikram ederken Rider Post'taki haberlere göz gezdirdi. Özellikle bir tanesi dikkatini çekti. Adam Rider'ın neye baktığıyla ilgilendi.

Başıyla Rider'ın okuduğu haberi işaret ederek, "Çok yazık," dedi. "En iyi ve en parlaklarından biri." Rider ses çıkarmadan manşeti bir daha okudu: YÜCE MAHKEME KÂTİBİ ÖLDÜRÜLDÜ.

Rider, "Onu tanır mıydınız?" diye sordu. Bağlantısı olamazdı. Hiç olanağı yoktu.

"Hayır. Ama eğer orada kâtiplik yapıyor idiyse, en iyilerden biri olması gerekir. Üstelik öldürülmüş. Artık zaman ne kadar tehlikeli oldu. Hiç kimse güvende değil."

Rider ona bakakaldı, sonra başını eğip gazeteye ve haberin yanındaki fotoğrafa baktı. Michael Fiske, otuz yaşında. Columbia Üniversitesi'nde doktora yaptıktan sonra Virginia Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne devam etmiş ve Law Review dergisinin yayın yönetmenliğini yapmıştı. Yargıç Thomas Murphy'nin başkâtibiydi. Hiçbir zanlı ve kayıp bir cüzdandan başka ipucu yoktu. Artık hiç kimse güvende değil. Rider ölmüş olan adamın üzüntü veren fotoğrafına bakarken gazeteyi sınıksı tuttu. Olamazdı. Ancak bunu öğrenmenin bir yolu vardı. Özür dileyip odasına geçti ve Yüce Mahkeme'yi aradı.

"Hiçbir bölümde Harms isimli bir dosyamız yok, efendim."

"Ama başvurunun size ulaştığını gönderen bir makbuz var elimde." Hattın karşı ucundaki ses yine o kaçınılmaz mesajı tekrarlardı.

"Sizin oraya gelen postaya ne olduğunu takip etmenizin hiçbir yolu yok mu?" Rider aldığı kibar yanıtın pek hoşlanmadı.

Telefona bağırdı. "Rufus Harms o kahrolası hücrede çürüyor ve siz mektuplarınıza sahip çıkarruyorsunuz." Telefonu kapattı.

Rufus Harms'ın başvurusu anlaşılan başvuruların mahkemeye ulaşmasıyla sisteme girmesi arasında bir noktada kaybolmuştu. Rufus Harms da öyle. Rider birden ürperdi.

Bir kez daha gazeteye baktı. Bir Yüce Mahkeme kâtibi öldürülmüştü. Çok uzak olasılık gibi görünüyordu, ama Rufus'un anlattığı hikâye de öyleydi. Sonra bir başka düşünceyle sarsıldı: Rufus'la kâtibi öldürdülerse, kuşkusuz o kadarla kalmayacaklardı. Eğer Rider'ın mahkemeye yaptığı başvuruyu biliyorlarsa, demek ki,

Rider'ın da bütün bunlarda rol oynadığının farkındaydılar. Bu da, ölüm listesinde sıranın kendisine geldiğini gösterebilirdi.

Haydi, dedi kendi kendine, paranoyak olma. İşte o anda fark etti. Kendisi yokken Sheila'nın topladığı telefon mesajları. Onlara göz gezdirmiş, en önemli olduğunu düşündüklerini aramıştı. İsim, o kahrolası isim.

Masasını karıştırıp pembe kâğıt parçalarını buldu. Aradı, aradı, sonunda endişe içinde yığını altüst edip aradığını buldu, isme bakarken yüzü yavaş yavaş bembeyaz kesildi. Michael Fiske aramıştı. İki kez.

Aman, Tanrım. Aklından bir çığ gibi karısının, Florida'daki dairesinin, yetişkin çocuklarının, para kazanabileceği saatlerle dolu yılların görüntüleri geçti. Oturup kendisini bulmalarını bek-lemeyecekti. Diyafondan Sheila'ya kendini iyi hissetmediğini, konuğuyla bekledikleri diğer beyefendiyi elinden geldiğince iyi bir şekilde ağırlamasını söyledi.

Ön odadan geçerken, "Bugün artık gelmem," dedi. Umarım bir gün dönerim. Ve sessizce ekledi: Bir tabut içinde değil tabii.

"Peki, Bay Rider, kendinize iyi bakın."

Bu sözlerle neredeyse gülüyordu. Ofisten çıkmadan önce eve telefon etmişti, ama karısı yoktu. Yolda giderken ne yapacağına karar verdi. İkisi sonbaharda geç bir tatil yapmayı; belki

adalara gidip buzlar gelmeden güneş ve denizden son bir kez yararlanmayı düşünmüşlerdi. Yalnız, bir süre kalmaları olasıydı. Birikmiş parasını Florida'da bir daha hiç göremeyeceği güneybatı-mına saklamaktansa, hayatta kalmak için harcamayı tercih ederdi.

Roanoke'ye gidip iç hatlarla Washington ya da Richmond'a geçebilirlerdi. Oradan istedikleri yere giderlerdi. Eşine içinden geldiği gibi hareket ettiğini söyleyecekti. Eşi onun hiçbir zaman böyle yapmadığını ve yapamayacağını söylerdi hep. Düzenli, güvenilir Sam Rider. Hayatta çok çalışıp faturaları ödemekten, çocuklarını büyütüp eşini sevmekten ve bu arada birkaç küçük mutluluk yaşamaya çalışmaktan başka bir şey yapmamıştı. Tanrım, kendi mezar yazımı yazıyorum, diye düşündü.

Rufus'a yardım edecek durumda değildi; ama büyük bir olasılıkla adam zaten ölmüştü. Üzgünüm, Rufus, dedi. Ama sen o alçakların bu dünyada sana layık gördüklerinden çok daha iyi bir yerdesin.

Birdenbire aklına gelen bir düşünceyle neredeyse arabasını çevirecekti. Rufus için yaptığı başvurunun kopyasını bürosunda bırakmıştı. Geri dönmeli miydi? Sonunda yaşamının birkaç kâğıt parçasından daha değerli olduğunu düşündü. Artık onlarla ne yapabiliirdi ki zaten?

Dikkatini yola verdi. Bürosuyla evi arasında rüzgârlı yollardan, kuşlardan ve ara sıra çıkan geyik ya da kara ayılarından başka pek bir şey yoktu. Bu ıssızlık bugüne dek Rider'ı hiç rahatsız etmemişti. Şu anda dehşet içindeydi. Evde keklik avında kullandığı bir tüfeği vardı. Yanına almış olmayı diledi.

Yoldaki keskin bir dönemece geldi; üç yüz metrelik bir uçurumla arasında bir tek paslı korkuluk vardı. Yavaşlamak için frene basarken nefesi kesildi. Frenler. Oh, Tanrım, frenler boşalmış! Bağırmaya başladı. Ancak son anda frenler tuttu. Kendini kaybetme, Sam, diye uyardı kendi kendini. Birkaç dakika sonra son dönemeçte kıvrılırken kendi posta kutusunu gördü. Bir da-

Şüpheli Gerçek / F: 16

kika sonra arabasını garaja çekiyordu. Eşinin arabası da yerindeydi.

Eşinin arabasının yanından geçerken ön koltuğa bir göz attı. Ayakları beton zemine gömülür gibi oldu. Eşi yüzüstü ön koltukta yatıyordu. Rider durduğu yerden bile onun başındaki yaradan fışkıran kanları görebiliyordu. Rider'ın son bildiği bu olacaktı. Bir el arkasından gelip iç bulandırıcı bir ilaçla ıslatılmış bir bezi ağzına kapattı. Bir başka el Rider'ın avucuna bir şey koydu. Avukat başını eğerken ve gözleri kapanmaya başlarken, eldivenli bir elin parmaklarına tutuşturduğu hâlâ sıcak tabancayı gördü ve hissetti. Onun karısını öldüren tabanca olduğunu anlamıştı. Bu Rider'ın hedefe atış yapmak için kullandığı, kendi ta-bancasıydı. Metalin sıcaklığından, kendisi bahçeye sapar sapmaz ateş ettiklerini anladı. Onu bekliyor olmalıydılar. Bilinci gittikçe çekilirken, başını çevirip Victor Tremaine'in soğuk, berrak gözlerine baktı. Karısını bu adam öldürmüştü, ama Rider suçlanacaktı. Artık onun için pek önemi yoktu. O da ölmüştü. Samuel Rider'ın gözleri bu düşünceyle birlikte son kez kapandı.

ozuz wnmneu no CUM

Fiske, George Washington Parkway'den Old Town Ale-xandria'ya doğru giderken, nehir kıyısındaki asfalt bisiklet yolunda, ağaçların arasında hayalet gibi bir görünüp bir kaybolan bisikletliyi gördü. Sara'yı dürttü, kız uyanıp nerede sapacaklarını söyledi. Çabucak Fiske'e bir bakış fırlattı. Dönüş yolunda babasıyla olan karşılaşmadan hiç söz etmemişlerdi. Sanki sessizce, bu konuyu konuşmamaya karar vermiş gibiydiler.

Fiske, Sara'nın gösterdiği yoldan saptı, sonra dik bir yokuş halinde suya doğru giden çakıl taşlı bir yola saptı. Otomobili küçük, ahşap bir evin önünde durdurdu. Ev oracıkta, ağaçlardan ve yabani çiçeklerden oluşan bir manzaranın önünde, rahibin pikniğe gitmiş karısı gibi duruyordu. Üstünde kat kat elli yıllık beyaz boyası; siyah panjurları ve toprak rengi, tuğladan geniş bir bacası vardı. Fiske bir sincabın telefon telinden yürüyüp dama atlayarak bacadan yukarı tırmandığını gördü.

Bahçenin bir köşesinde geyik derisi renginde ve dokusundaki kabuğuyla, çiçek açmış bir mersin ağacı vardı. Evin diğer köşesinde altı metrelik bir çobanpüskülü yükseliyor, koyu yeşil yapraklarını kırmızı meyveleri süslüyordu, ikisinin arasında koyu kırmızı yapraklarını yerlere dökmüş bir kızıl çalı bulunmaktaydı. Fiske evin arkasında suya kadar inen basamakları fark etti. Aşağıda su üstünde salınan bir yelken direği görür gibi oldu. Arka

koltuğa uzanıp evden aldığı temiz giysilerini topladı. Otomobilden indiler.

"Güzel yer," dedi.

Sara gerinip uzun uzun esnedi. "Mahkemede kâtip olunca ev aramak için geldim. Önce kiraya çıkmayı düşünüyordum, ama burayı görünce âşık oldum. Bunun üzerine Güney Caroli-na'ya döndüm, çiftliği sattım ve burayı aldım."

"Baba evini satmak güç olmuştur."

Sara başını salladı. "Orasını benim için önemli kılan iki neden de ölmüştü. Geriye kalan yalnızca hiçbir şekilde kullanamayacağım bir avuç topraktı."

Hâlâ gerinerek eve doğru yollandı. "Kahve koyayım." Saatine bakıp inledi. "Müzakereye geç kalacağım. Aramam gerek, ama çekiniyorum."

"Bu koşullar altında anlayış göstereceklerinden eminim."

Sara kuşkuyla, "Öyle mi dersin?" dedi.

Fiske duraksadı. "Burada bir harita var mı?"

"Ne türden?"

"ABD'nin doğu kesimi."

Sara bir an düşündü. "Torpido gözüne bak."

Fiske baktı ve bir harita çıkardı. Eve girerlerken Sara sordu. "Ne arıyorsun?"

"Mike'ın kilometre saatinde yazan dört yüz kilometreyi düşünüyordum."

"Buradan dört yüz kilometre uzakta neresi var, ona mı bakacaksın?"

"Hayır, iki yüz kilometre uzağa bakacağım." Sara şaşırarak göründü. "İki yüz kilometre gitti, ama sonra ya o ya da bir başkası arabayı buraya geri getirdi."

"Bir dizi daha küçük yolculuk da olabilir. Şuraya buraya ellişer kilometre."

Fiske başını salladı. Çok ciddi bir ifadeyle, "Sıcak bir günde bagajdaki bir ceset hoş kokmaz. Birkaç tane bulmuştum," dedi.

Sara mutfakta kahve yaparken Fiske de nehir tarafındaki pencereden dışarı baktı. Bu noktadan ahşap iskeleyi ve ona bağlı duran yelkenliyi görebiliyordu.

"Sık sık yelkenliyle çıkıyor musun?"

"Sade mi, sütlü mü?"

"Sade."

Sara iki fincan çıkardı. "Eskiden olduğu kadar sık değil. Kuzey Carolina'da oturduğum yerde nehir yoktu. Bazen babamla balığa çıkar, ara sıra birkaç kilometre ötedeki gölcüğe yüzmeye giderdik. Pasifik Okyanusu'nu görene dek bir suyun ne kadar büyük olabileceğini bilemiyor insan. Gördüğüm her şeyi gölgede bırakıyor."

"Hiç gitmedim."

"Gitmeye karar verersen haber ver. Sana rehberlik ederim." Gözlerinin önüne düşen saçlarını çekti, kahvesini koyup fincanını uzattı.

Fiske kuru bir ifadeyle, "Listeme koyarım," dedi.

"Tek bir banyom var, o yüzden sırayla duş yapacağız."

"Önce sen yap. Ben bu haritaya bakmak istiyorum."

"Yirmi dakikada çıkmazsam kapıya vur; herhalde duşta uyuyakalmış olurum."

Fiske haritaya bakıp kahvesini yudumluyordu. Hiç ses çıkarmadı. Sara sanki söylediklerini düşünür gibi durakladı. "Sorun şu ki, bağışlanmayı hak ettiğimi sanmıyorum."

Fiske fincanını bırakıp ona baktı. Güneş zarif bir açıdan pencereden içeri doluyor, kızın yüzüne vuruyor; gözlerinin pırıltısını, dudaklarının duygusal çizgilerini vurguluyordu. Saçları nehir suyundan, terden ve uykudan başına yapışmıştı. Azıcık makyajı da çoktan silinmiş, gözkapakları ve yanaklarına sıvaşmış, bütün

bedeni bitkinlik derecesinde yorulmuştu. Bu kadın, onun taptığı bir adam olan babasıyla arasında önemli bir anlaşmazlığa yol açmıştı. Fiske yine de onun giysilerini çıkarıp oracıkta, yerde yanma uzanmak dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldı.

Sonunda, "Herkes başışlanmayı hak eder," dedi ve haritasına döndü.

Sara duş yaparken Fiske mutfığa açılan bir odaya girdi. Burası anlaşılan ofis olarak kullanılıyordu; bir yazı masası, bilgisayar, hukuk kitaplarıyla dolu bir kitaplık ve yazıcı vardı. Haritayı masaya yaydı. Haritanın ölçeği dibindeydi. Çekmeceyi açıp bir cetvel aradı. Washington'u merkez alıp kuzeye, batıya ve güneye çizgiler çizerek uçlarını bir çizgiyle birleştirdi. Doğuya bakmadı, çünkü o yönde iki yüz kilometre ötede Atlantik vardı. Kabaca bu çevredeki eyaletlerin listesini çıkardı, telefonu açıp bilinmeyen numaraları aradı. Bir dakika sonra Federal Cezaevleri Bürosu'ndan biriyle konuşuyordu. Harms ismini ve hangi coğrafi bölge içinde bulunabileceğini bildirdi. Kardeşinin Harms'ı cezaevinde ziyarete gitmiş olabileceğini düşünmüştü. O zaman kardeşinin fikir sormak için kendisini araması da anlam kazanacaktı. John Fiske cezaevleri konusunda küçük kardeşinden çok daha fazla şey biliyordu.

Büro temsilcisi sonuçları bildirince Fiske'in yüzü asıldı. "Size bildirdiğim alan içinde hiçbir federal cezaevinde Harms isimli bir mahkûmun bulunmadığından emin misiniz?"

"Hem de birkaç kilometre genişletip baktım."

"Ya eyalet cezaevleri, o halde?"

"Size her eyalet için telefon numaralarını verebilirim. Onları tek tek aramanız gerekecek. Bu bölgede hangilerinin bulunduğunu biliyor musunuz?"

Fiske haritaya baktı ve sınırları bozuldu. Bir düzineden fazlaydı. Telefon numaralarını yazıp telefonu kapattı.

Bir an düşünüp evine ve bürosuna gelen telefonları kontrol etmeye karar verdi. Birisi sigorta acentasındandı. Fiske, D.C.'de bulunan acentayı aradı.

Kadın, "Kardeşinizin ölümüne çok üzıldüm, Bay Fiske," dedi.

"Kardeşimin yaşam sigortası olduğunu bilmiyordum."

-246

"Mirasçılar bazen bilmez. Aslında, sigortalının ölümünü öğrendikten sonra bile mirasçılara haber vermek bizim işimiz değildir. Açıkça söylemek gerekirse, sigortacılar ödeme yapmak için büyük çaba göstermezler."

"O halde beni neden aradınız?"

"Çünkü Michael'ın ölümü beni dehşete düşürdü."

"Poliçeyi ne zaman imzalamıştı?"

"Altı ay kadar önce."

"Çoluk çocuğu yoktu. Neden sigorta yaptırdı ki?"

"Sizi arama nedenim de bu zaten. Ona bir şey olacak olursa parayı sizin almanızı istediğini söylemişti."

Fiske boğazının düğümlendiğini hissedip bir an telefonu kendisinden uzakta tuttu. Sonunda, "Anne ve babamızın o paraya benden çok daha fazla ihtiyaçları var," dedi.

"Büyük olasılıkla parayı onlara vereceğinizi, ama bir kısmını kendiniz için kullanmanızı istediğini söyledi. Nerelere harcamak gerektiğini anne babanızdan daha iyi bilmişsiniz."

"Anlıyorum. Ne kadar paradan söz ediyoruz?"

"Yarım milyon dolar." Miktarın hâlâ geçerli olduğunu doğrulamak için poliçeden okudu. "Hepsi de iyi olmayan birçok farklı nedenden dolayı pek çok poliçe yazarım. Ancak eğer fark etmediyseniz şunu söyleyeyim ki, kardeşiniz sizi çok seviyordu. Ben de kendi kardeşimle bu kadar yakın olabilmeyi isterdim doğrusu."

Fiske telefonu kapattığında ağlamak üzere olmadığını hissetti. Tam tersine, yumruğunu duvara indirmek üzereydi.

Kalktı, listeyi cebine koyup dışarı çıktı, iki yanında duvar gibi bitkilerin uzandığı basamaklardan inip minik iskeleğe gitti. Gökyüzünde koyu mavi, hafif bulutlu, insanı ferahlatan bir rüzgâr vardı. Şimdilik nem kaybolmuştu. Kuzeye, Old Town Alexandria Mahallesi'ndeki dörder katlı, yarımşar milyon dolarlık evlere ve uzun, dolambaçlı Woodrow Wilson Köprüsü'ne baktı. Suyun karşı tarafında Virginia kıyılarının ağaçlı bir yansıması gi-

bi duran Maryland kıyıları görünüyordu. Bir jet geçti; birkaç mil ötedeki National Havaalanı'na inmek için iniş takımlarını açmıştı. Gövdesi yere o kadar yakındı ki, Fiske neredeyse bir taş atıp vurabilirdi.

Uçak geçip yeniden sessizlik olduğunda yelkenliye bindi. Tekne hafifçe sallanırken, güneş ışığı yüzünü yaladı. Oturup başını direğe dayadı, katlanmış yelkenlerin kokusunu içine çekip gözlerini kapadı. Çok yorgundu.

"Çok rahat görünüyorsun."

Fiske irkilip bakındı ve orada duran Sara'yı gördü. Siyah bir tayyör giymişti; içinden beyaz ipek bluzu görünüyordu. Boynunda küçük bir dizi inci vardı. Saçlarını sade bir topuz halinde toplamış, yüzüne hafif makyaj yapmış ve açık renk ruj sürmüştü.

Gülümsedi. "Uyandırmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Öyle rahat uyuyordun ki."

Fiske, "Uzun zamandır beni mi seyrediyorsun?" diye sordu, sonra bunu neden sorduğunu merak etti. "Yeterince. Artık duşunu yapabilirsin."

Kalkıp iskeleden indi. "Güzel tekne."

"Şansıma, kıyı burada çok yüksek. Tekneyi marinada tutmam gerekmiyor. İstersen çıkarırım. Kış için çekilmeden önce biraz zamanımız var."

"Belki."

Kızın yanından geçip eve doğru yürüdü.

"John?" Döndü. Sara bir eliyle tirabzanı tutup sanki sakinleşmek istercesine yelkenlisine baktı.

"Eğer yapacağım son şey bile olsa, babanla aranızı düzeltereğim."

"Bu benim sorunum, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet, zorundayım," dedi kesin bir ifadeyle.

Yarım saat sonra Fiske arabayı yola çıkarmak üzereyken öne geçen iki siyah araba yüzünden frene basmak zorunda kal-

dı. Sara bir çığlık attı. Fiske arabadan atladı, üzerine çevrilmiş tabancaları görür görmez durdu.

Adamlardan biri, "Eller yukarı," diye bağırdı.

Fiske hemen ellerini kaldırdı.

Sara otomobilden çıkarken, önceki arabalardan birinden Perkins'in, diğerinden de Ajan McKenna'nın indiğini gördü.

Perkins de Sara'yı gördü. Takım elbiseli iki adama, "Tabancalarınızı kaldırın," dedi.

McKenna gürlledi. "Bu adamlar sizden değil, benden emir alırlar. Tabancalarını da ancak ben söyleyince kaldırırılar." Fis-ke'in önüne gelip durdu.

Perkins, "İyi misin, Sara?" diye sordu.

"Tabii ki iyiyim. Neler oluyor?"

"Sana acil mesaj bırakmıştım."

"Mesajlarıma bakmadım. Sorun nedir?"

McKenna'nın gözü arka koltuktaki tüfeğe takıldı. Kendi tabancasını çekip Fiske'e çevirdi. Fiske'in yaralı yüzünü inceledi. Sara'ya, "Bu adam seni zorla mı tutuyor?" diye sordu.

Fiske, "Bu dramatik saçmalıklara bir son verir misin?" dedi. Ellerini indirince McKenna'dan tam boğruüne bir yumruk yedi. Nefesi kesilip dizlerinin üstüne çöktü. Sara yanına koşup otomobilin tekerleğine yaslanmasına yardım etti.

McKenna eğilip Fiske'in ellerini yeniden kaldırırken, "Hanım soruyu yanıtlayana dek ellerini havada tut," dedi. "Şu lanet ellerin havada kalsın."

Sara bağırdı. "Hayır, Tanrı aşkına, beni zorla tutmuyor. Kesin şunu. Onu rahat bırakın!" McKenna'nın elini itti.

McKenna, "Arabada tüfeği var," dedi. "Sen adamlarını riske atmak istiyorsan, bilmem. Ben böyle çalışmam."

Bir başka araba yanaşıp iki üniformalı polis indi. Onlar da tabancalarını çekmişlerdi.

Chandler, "Herkes dursun!" diye gürlledi.

-

McKenna çevresine bakındı. "Adamlarına tabancalarını kaldırmalarını söyle, Chandler," dedi. "Durum kontrolüm altında."

Chandler, McKenna'nın yanına gitti. "Adamlarına tabancalarını hemen, şu anda kaldırmalarını söyle, McKenna. Hemen şimdi, yoksa bu memurlar sizi saldırı ve darp suçundan tutuklayacaklar." McKenna kıpırdamadı. Chandler onun yüzüne eğildi. "Hemen şimdi, Özel Ajan Warren McKenna, yoksa Virginia'daki hücreden büronun hukuk danışmanlarını ararsın. Siciline bunun geçmesini gerçekten istiyor musun?"

Adam sonunda boyun eğdi. Adamlarına, "Tabancalarınızı kaldırın," diye emretti.

McKenna ağır ağır yerdeki Fiske'den uzaklaştı. Geriye doğru attığı her adımda gözleri Chandler'ı yakıyordu sanki.

Chandler çömelip Fiske'in omzunu tuttu. "John, iyi misin?"

Fiske acıyla başını salladı. Gözlerini McKenna'dan ayırmıyordu.

Sara, "Birisi lütfen neler olup bittiğini bize söyleyebilir mi?" diye bağırdı.

Chandler, "Steven Wright öldürüldü," dedi.

ÖZÜZ MŞ1M1 KOÇUM

Kulübe Pennsylvania'nın güneybatısında, Batı Virgina sınırında bulunan ıssız bir bölgedeki sık ormanın tam ortasındaydı. Girip çıkmanın tek yolu çamurlu, lastik izleriyle kaplı toprak bir patikaydı. Josh ön kapıya geldi. 9 mm'lik tabancası kemerinde, botları kırmızı kille ve çam iğneleriyle kaplıydı. Kamyonet ulu bir ceviz ağacının gölgesine gizlenmiş; Josh ek önlem olarak bir de kamuflaj fiiesiyle örtmüştü. En büyük kaygısı tepeden görülmekti. Neyse ki, geceleri hâlâ ılıktı. Dumanın nereye gideceğini kontrol edemeyeceğinden, ateş yakmayı göze alamıyordu.

Rutus yerde oturuyordu. Geniş sırtını duvara dayamış, İncil'i kucağına koymuştu. Soda içerken, yanında öğle yemeğinden kalanlar vardı. Kardeşinin getirdiği giysileri giymişti.

"Her şey yolunda mı?"

"Yalnızca biz ve sincaplar. Nasıl hissediyorsun?"

"Feci mutlu ve şeytan kadar da korkmuş." Rufus başını sallayıp gülümsedi. "Özgür olmak, burada oturup soda içmek, her saniye birisinin üstüme atılma kaygısını taşımamak çok güzel."

"Gardiyanlar mı, diğer mahkûmlar mı?"

"Sence hangisi?"

"Bence her ikisi de. Ben de bir süre yattım, biliyorsun. Herhalde ikimiz bir kitap yazabiliriz."

"Burada ne kadar kalacağız?"

"Birkaç gün. Ortalık biraz yatışsın. Sonra Meksika'ya gideriz. Burada gerekenin onda biri yaşarız. Orada ordudan bazı eski arkadaşlar var. İçeri girmemize ve bir düzen kurmamıza yardım ederler. Bize bir tekne bulurlar. Balık tutar, kumsalda yaşarız. Sence iyi mi?"

"Lağimde yaşamak bile bana iyi geliyor." Rufus kalktı. "Sana bir sorum var."

Kardeşi duvara yaslanıp çakısıyla elma soymaya başladı. "Dinliyorum."

"Kamyonette yiyecekler, iki tüfek ve üstündeki tabanca vardı. Bir de benim giysiler."

"Yani?"

"Yani, beni ziyarete geldiğinde bütün bunlar yanında ne arıyordu?"

Josh ağzına elmadan bir dilim attı. "Yemem gerek. Demek ki, dükkâna gitmem gerek, öyle değil mi?"

"Evet, ama süt, yumurta vesaire gibi çürüyecek bir şey almamışsın. Hepsi konserve ve kutu."

"Orduda konserve yedim. Sanırım hazır yemeklere bayıldım."

"Ya o tüfekleri hep yanında mı taşırsın?"

"Belki de Vietnam'dan bu yana fittirmişimdir, şu ya da bu sendromu taşıyorumdur."

Rufus battaniye büyüklüğündeki tişörtünü çekti. "Benim bedenim hazır bulunmaz. Sen beni kaçırmaya hazırlıklı geldin, öyle değil mi, Josh?"

Josh elmasını bitirip çekirdeğini açık pencereden fırlattı. Ellerindeki elma suyunu blucinine silip kardeşine döndü.

"Bak, Rufus. O küçük kızı niye öldürdüğünü hiç bilmiyorum. Ama onu yaptığında kafanın iyi olmadığını biliyordum. Ordunun mektubunu alınca işin içinde iş olduğundan kuşkulandım. Şimdi, bunun sana yaptıklarını örtbas etmek için olduğunu bilmiyordum. Ama gerçek şu ki, insanlar çidınp berbat işler ya-

pyorlar, tımarhaneye kapatılıyorlar ve iyileşince de saliveriliyorlar. Sen, yapmayı istemediğini çok iyi bildiğim bir şey için yirmi beş yıldır yatıyorsun. Ben bunun yeterince uzun olduğuna karar verdim. Sen gereğince yattın, topluma olan borcunu filan öde-din. Artık çıkmanın zamanı gelmişti ve anahtarı da ben getirecektim. Eğer gelmek istemeseydin, fikrini değiştirmeni sağlayacaktım. İster haklı, ister haksız de, hiç aldırmam. Ben buna karar vermiştim."

İki kardeş hiç konuşmadan en az bir dakika bakiştılar.

"Sen iyi bir ağabeysin, Josh."

"Hem de nasıl."

Rufus yine yere oturup İncil'i aldı. Aradığı kısmı bulana dek yavaş yavaş sayfaları çevirdi. Josh onu seyretti.

"Bu kadar zaman sonra hâlâ onları mı okuyorsun?"

Rufus başını kaldırdı. "Bunca yıldır Tanrı'nın dünyası beni hayatta tuttu. Bu zaman kaybı değil."

Josh başını salladı; önce pencereden dışarı, sonra Rufus'a baktı. Tabancasının kabzasına dokundu. "Tanrı bu. Ya da bir bıçak, bir dinamit lokumu veya bana dokunma tavrı. Birbirlerini öldüren, başkalarının kadınlarını alan adamlarla; aklına gelebilecek her türlü günahla dolu bir kitap değil..."

"Tanrı'nın değil, insanların günahları."

"Seni Tanrı kurtarmadı; ben kurtardım."

"Seni bana Tanrı gönderdi, Josh. Onun iradesi her yerdedir."

"Demek seni almaya beni Tanrı gönderdi, öyle mi?"

"Neden geldin?"

"Sana söyledim. Seni çıkarmak için."

"Beni sevdiğin için mi?"

Josh biraz şaşırılmış göründü. "Evet," dedi.

"İşte bu Tanrı'nın iradesi, Josh. Beni seviyor, bana yardım ediyorsun. Bu Tanrı'nın işi."

Josh başını sallayıp başka yöne baktı. Rufus kitaba döndü.

Josh'un yere, radyosunun yanına koyduğu portatif polis telsizinden bir hışırtı duyuldu. Josh, Rufus'un kaçıyla ilgili yerel bilgiler alabilmek için Güneybatı Virginia'da bir istasyon yakalamıştı.

Josh, "Polis telsizinde adın geçti mi?" diye sordu.

Rufus Harms'ın adı bir önceki gün haberlerde geçmişti. Bütün askeri yetkililer Harms'ın cezaevinde şiddete eğilimli bir katil olduğunu söylüyorlardı. Kendisi de tehlikeli bir adam olan kardeşinin yardımıyla kaçmıştı. Standart sözler söylenmiş; her iki adamın da silahlı ve tehlikeli olduğu belirtilmişti. Yani yetkililer cesetlerini sürüyerek getirdiklerinde hiç kimse şaşırıp soru sor-mamalıydı.

Rufus, "Biraz," diye cevap verdi. "Düşündüğün gibi, güneye bakıyorlar."

Tam o sırada öğle üstü haberleri başladı. İlk iki haber onlar için hiçbir anlam taşımıyordu. Üçüncüsü çok taze bir haberdirdi ve iki kardeş birbirlerine bir süre bakakaldılar. En sonunda Josh uzanıp sesi açtı. Haber yalnızca bir dakika kadar sürdü ve bitince Josh radyoyu kapattı. "Rider'la karısı," dedi.

Rufus, "Sanki Rider onu öldürüp, sonra da silahı kendine çevirmiş gibi göstermişler," dedi. Duyduklarına inanmamış gibi yavaş yavaş başını sallıyordu. "Beni görmeye iki adam geldi ve şimdi ikisi de öldüler."

Josh kardeşine baktı. Onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. "Rufus, onu geri getiremezsin, hiçbirini geri getiremezsin."

"Onların ölmesi benim hatam. Bana yardım ettikleri için. Ya Rider'ın karısı; onun bunlardan hiç haberi bile yoktu."

"O Fiske denen delikanlının cezaevine gelmesini sen istemedin ki."

"Ama Samuel'i ben çağırdım. Ben olmasam, hayatta olacaktı."

"Sana borcu vardı, Rufus. Neden geldiğini sanıyorsun? Kendini suçlu hissediyordu. O zamanlar senin için yeterince mücadele etmediğini biliyordu. Bunu telafi etmek istiyordu."

"Yine de öldü, değil mi? Benim yüzümden."

"Diyelim ki öyle, ama elinden hiçbir şey gelmez."

Rufus ona baktı. "Onların bir hiç için ölmemiş olmalarını sağlayabilirim. O adamlar hayatımın büyük bölümünü elimden aldılar. Şimdi bu insanları da öldürdüler. Sen Meksika'da rahat olacağımızı söylüyorsun, ama bizi aramaktan asla vazgeçmeyecekler. Vic Tremaine şeytan gibidir. Bunu görmek için gözlerine bakman yeter. Bunca yıldır benim icabıma bakmaya çalıştı. Herhalde artık eline fırsat geçtiğini düşünüyordur. Her ikimizi de kurşun dolduracak."

Josh, "Ordu bizi polisten önce yakalarsa, silahları boşalana dek üstümüze ateş ederler," diye kabul etti. Sigarasını çıkarıp yaktı, dumanını od^ya üfledi. "Ben de iyi ateş edebilirim. En azından sıkı bir kavgaya tutuştuklarını bilecekler."

Rufus inatla başını salladı. "Yaptıkları kimsenin yanına kâr kalmamalı."

Josh sigarasının külünü yere silkeleyip kardeşine baktı. "Peki, tan olarak ne yapacaksın? Polise gidip, 'Bakın beyler, size anlatacağım var. Şimdi hepiniz gelip şu siyah kardeşinizin bu önemli beyazların icabına bakmasına yardım edin,' mi diyeceksin?" Josh sigarasını ağızından çıkarıp toprak zemine tükür-dü. "Lanet olsun, Rufus."

"Ordunun o mektubunu almam gerek."

"Nerede bıraktın?"

"Hücremde sakladım."

"Cezaevine gidecek değiliz. Bunu yapmaya kalkarsan seni kendim vururum."

"Fort Jackson'a gidecek değilim."

"Ne, o halde?"

"Samuel avukattı. Avukatlar her şeyin kopyasını alırlar."

Josh kaşlarını kaldırdı. "Rider'ın bürosuna gitmek mi istiyorsun?"

"Gitmemiz gerek, Josh."

Josh cevap vermeden sigarasını filtresine kadar içti. "Benim hiçbir şey yapmam gerekmiyor, Rufus. Bütün Amerikan ordusu senin peşinde. Benim de. Pek kalabalığa karışacak gibi değilsin. Senin yanında George Foreman bile kız gibi kalır."

"Yine de yapmak zorundayız, Josh. Ya da en azından, ben yapmak zorundayım. O mektubu alabilirsem, belki yardırrı'ede-cek birini bulabilirim. Belki mahkemeye bir mektup daha yazarım."

"Evet. Geçen sefer çok işine yaramıştı. O koca yargıçlar koşa koşa yardıma geldiler, değil mi?"

"Sen gelmek istemiyorsan önemi yok, Josh. Ama benim yapmam gerek."

"Ya Meksika? Hay lanet, Rufus, artık özgürsün. Şimdilik. Bu işi kurcalarsak seni hapse atacaklar ya da büyük bir olasılıkla önce vuracaklar. Henüz fırsat varken gitmeliyiz, ahbap."

"Ben özgür olmak istiyorum. Ama işleri böyle bırakamam. Şimdi Meksika'ya gidersem, suçluluk duygusundan ölürüm. Tabii daha önce Tanrı benim canımı almazsa."

"Suçluluk mu? Bir hiç için yirmi beş yıl yattın. Öldüğünde cennete gidip Tanrı'nın kucağında oturacaksın. Bundan emin ol."

"Yetmez, Josh. Fikrimi değiştiremezsin."

Josh yine tükürüp kirli, çatlak camdan dışarı baktı. "Sen delinin tekisin. Hapishane seni çıldırtmış. Hay lanet!"

"Belki de deliyim."

Josh ona dik dik baktı. "Rider'ın bürosu nerede?"

"Blacksburg'un yarım saat kadar dışında. Bütün bildiğim bu kadar. Tam yerini bulmak pek güç olmamalı."

"Büyük olasılıkla polis kayınıyordur."

"Belki de değildir; eğer her şeyi Samuel'in yaptığını sanıyorlarsa."

"Kahrolsun." Josh duvara şiddetli bir tekme savurup kardeşine döndü. "Tamam, geceyi bekler, sonra çıkarız."

"Sağ ol, Josh."

"Her ikimizin de öldürülmesine yardım ettiğim için bana teşekkür etme. Böyle teşekkürü istemiyorum ben."

257

Şüpheli Gerçek / F: 17

ozuz uzwei nocuM

Amerika Birleşik Devletleri Yüce Mahkemesi'nde bayrak yarıya indirilmişti. Ülke çapında gazete, televizyon ve radyolar öldürülen iki kâtiplerle ilgili haberlerle doluydu. Mahkemenin Haberleşme Bürosu'nun telefonları susmak bilmiyordu. Yandaki basın bürosunda ancak ayakta duracak yer kalmıştı. Önde gelen televizyon ve radyo kanalları mahkemenin zemin katındaki localardan yayın yapıyorlardı. Yüce Mahkeme polisi D.C. Emniye-ti'nden, Ulusal Muhafızlar'dan ve FBI ajanlarından aldığı elli kişilik takviyeyle mahkemenin çevresini kuşatmıştı.

Yargıçların odalarının önündeki özel koridorlar huzursuz biçimde konuşan insan gruplarıyla doluydu. Yargıçların çoğu odalarına kapanmış; akılları önlerindeki avukat ve konulardan çok uzakta, görüşmeleri ancak tamamlayabilmişlerdi. Kâtiplerin genç yüzlerinde cinayetlerin yarattığı dehşet okunuyordu.

Birinci katta, normal zamanda yargıçların toplantıları için kullanılan küçük salon doluydu. Duvarları kaplayan raflarda mahkemenin iki yüz yıldır verdiği kararları içeren ciltler sıralanmıştı. Bir başka duvardaki şömine bu çok sıcak günde bile yakılmıştı. Tavanda kocaman bir avize asılıydı. Ramsey masanın başında oturuyordu. Yargıç Knight ile Yargıç Murphy her zamanki yerlerindeydiler.

Knight bakışlarıyla masayı tararken, zinciri göbeğinin üstünden geçen eski bir köstekli saatle oynayan Murphy başını

önüne eğmişti. Chandler, Fiske, Perkins, Ron Klaus ve McKen-na da oradaydılar. Fiske ile McKenna ara sıra göz göze geliyorlardı, ama Fiske kendini tutuyordu.

Wright, Capitol Hill'deki evinden altı sokak ötedeki bir parkta bulunmuştu. Tıpkı Michael Fiske'inki gibi, onun cüzdanı da kayıptı, ilk bakışta cinayet nedeni hırsızlık gibi görünüyordu, ama odadaki hiç kimse yanıtın bu kadar basit olduğuna inanmıyordu. Ön araştırmalar Wright'ın gece yarısıyla sabahın ikisi arasında öldürülmüş olduğunu gösteriyordu.

Chandler mahkemeye gelirken Fiske'e en son gelişmeleri anlattı. Fiske'in otopsisini hızlandırmıştı, ama resmi raporu ve tam ölüm saatini henüz almamıştı. Ancak Michael Fiske'in ölüm nedeni kesinlikle başındaki kurşun yarasıydı. Chandler, Fiske'in arabasının bakıma girdiği Virginia'daki Wal-Mart'ı bulmuş, ama orada hiç kimse yararlı bir bilgi verememişti.

Fiske'in aklına gelen bir şey yüzünden mahkemeye gelirken yollarını hafifçe değiştirdiler: Michael'ın Honda'sına yeniden bakmak için polis parkına uğradılar. Fiske ön koltukların arka ceplerine baktı.

"Orada her zaman bir harita bulundururdu. Anlaşılmaz bir kaybolma korkusu içindeydi. Yola çıkmadan önce bütün yolculuğunu planlardı. Burada harita yok, ama şu var." Cebin dibine tıklımış bulduğu bir çift sarı not kâğıdını çıkardı. Üstlerinde birtakım otoyol ve yolların adı, tarifler vardı. Mürekkebin durumundan epeyce zaman önce yapılmış bir yolculuğa ait oldukları anlaşıyordu.

Chandler sarı kâğıt parçalarına baktı. "O halde harita defterini neden alıyordu?"

"Orada her nereye gidiyorsa, yol tariflerini bulundururdu."

"Demek ki, yaptığı kilometrelerin ölümüyle bir ilgisi vardı."

Fiske bir an duraksadı, Chandler'a Harms dosyasından söz edip etmemeyi düşündü. Bu bilgiyi vermekle birçok soruya yol açacaktı ve şu anda bunlarla uğraşmak istemiyordu. Sonunda, "Belki de," dedi.

Daha sonra Chandler'la birlikte mahkemeye gittiler.

Şimdi hep birlikte toplantı odasında oturmuş, birbirlerine bakıyorlardı. Chandler nereden öğrendiğini açıklamadan, bir gece önce Michael Fiske'in evine birisinin girmiş olduğunu bildirdi.

Ramsey, "Top sizde, Dedektif Chandler," dedi. "Gerçi artık bunların Michael'ın üstünde çalıştığı bir dosyayla ilgili birinin değil; mahkemeye karşı özel bir kini olan bir delinin başının altından çıktığını düşünmeye başladım."

McKenna, "Büronun bu işle ilgili olarak tam yüz ajan görevlendirdiğini bilmenizi istiyorum," dedi.

"Yargıçlara da yirmi dört saat koruma verdik."

Fiske, "Ya kâtipler?" diye sordu. "Öldürülenler onlar."

Chandler söze karıştı. "Bütün kâtiplerin ev adreslerini topladım. O bölgelerde devriyeleri arttırdım. Çoğu Capitol Hill'de, mahkeme yakınında oturuyorlar, isteyen kâtibî de yirmi dört saat koruma altında bulunan bir otele yerleştireceğiz. Uzmanlarımızdan birini de kâtiplere güvenlik hakkında konuşup, kuşkulu kişilere karşı uyanık olmalarını, gece yalnız başına çıkmamalarını vesaire anlatmakla görevlendirdim." Bir an çevresine bakındı. "Bu arada, Dellasandro nerede?"

Klaus, "Bütün yeni güvenlik önlemlerinin eşgüdümünü yapmakla uğraşıyor," dedi. "Onu hiç bu kadar endişeli görmemiştim. Sanırım üzerine alınıyor."

Yargıç Murphy kederli bir ifadeyle, "Otuz üç yıldır bu mahkemedeyim, böyle bir şey yaşayacağımız hiç aklıma gelmezdi," dedi.

Knight üstüne basa basa, "Hiçbirimizin aklına gelmezdi, Tommy," dedi. Dönüp Chandler'a baktı. "Elinizde hiçbir ipucu yok mu?"

"O kadar ileri gidemem. Birkaç ipucu var. Michael Fiske'in ölümünden söz ediyorum. Wright'ın öldürülmesi konusunda konuşmak için henüz çok erken."

Ramsey, "Ama ikisinin bağlantılı olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Şöyle ya da böyle bir düşüncem yok."

"Ne yapmamızı önerirsiniz?"

"Her zamanki gibi işinize devam edin. Eğer bu mahkemenin düzenini bozmak isteyen bir delinin işiyse, programınızı bozmakla onun istediğini yapmış olursunuz."

Knight, "Ya da bunu yapan her kimse kızdırıp yeniden harekete geçmesine yol açabiliriz," dedi.

Chandler, "Bu olasılık her zaman var, Yargıç Knight," dedi. "Ancak ben mahkemenin ne yapıp ne yapmadığının bunu etkilemeyeceğine inanıyorum. Eğer bu iki olay arasında bağlantı varsa." Ramsey'ye baktı. "Bence her iki kâtibin de baktığı dosyaları gözden geçirmek iyi olacak. Uzak bir olasılık olduğunu biliyorum, ama eğer şu anda halletmezsek, sonradan saçımı başımı yolabilirim."

"Anlıyorum."

Chandler, Yargıç Murphy'ye döndü. "Siz ve bugün burada olan diğer kâtipleriniz Michael Fiske'in elindeki dosyaları gözden geçirir misiniz?"

Murphy hemen, "Evet," dedi.

Chandler, "Ve hepiniz diğer yargıçlarla da görüşüp son birkaç yıldır önünüze gelen davalardan herhangi birinin buna yol açıp açmayacağını tartışsanız çok makbule geçer," dedi.

Knight ona bakıp başını salladı. "Dedektif Chandler, elimizdeki davaların çoğu insanlar için olağanüstü duyarlıdır. Nereden başlayacağımıza karar vermek çok güç."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Sanırım daha önceden hiç kimse böyle bir şeye kalkışmış olmadığı için çok şanslıyız."

Knight, "Eğer normal düzenimizde devam etmemizi istiyorsanız, sanırım bu akşam Yargıç Wilkinson onuruna verilen yemek de iptal edilmeyecek," dedi.

Murphy itiraz etmek üzere doğruldu. "Beth, hiçbir şey değilse bile, mahkeme çalışanlarından ikisinin öldürülmüş olması bence yemeği iptal etmek için yeterli sebeptir," dedi.

"Söylemesi kolay, Tommy, ama olayı planlayan sen değilsin. Kenneth Wilkinson seksen beş yaşında ve pankreas kanseri. Zamanlama ne kadar uygunsuz olursa olsun, yemeği erteleme riskini göze alamam. Bu onun için çok önemli."

Ramsey, "Sence de doğru mu, Beth?" dedi. "Ya eşin?"

"Tamam. Hukuk etiği üzerinde yeni bir tartışmaya mı gireceğiz, Harold? Tüm bu insanların önünde hem de?"

"Hayır," dedi Ramsey. "Benim konu hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Yemek verilecek."

Fiske bu konuşmadan büyülenmişti. Ramsey konuşurken yüzünde belli belirsiz bir tebessüm gördüğünü sandı. "Pekâlâ, Beth. Önemli konular bir yana, en önemsizlerde bile fikrini değiştirmeye kalkışacak değilim."

ozuz ysweJ. KOCUM

Tremaine ordu helikopterini çim alana indirtti. Pervane durunca o ve Rayfield ağaçların önünde park etmiş olan otomobile baktılar. Kemerlerini çözdüler, aşağı indiler ve pervanenin altından geçerken iki büklüm eğilip arabaya doğru yöneldiler. Rayfield öne otururken, Tremaine arkaya geçti.

Sürücü koltuğundaki adam Rayfield'e dönüp, "Gelebildiğinize sevindim," dedi.

Albayın ağzı bir karış açıldı. "Sana ne oldu?"

Çürüklerin ortası mor, kenarları sarıydı. Birisi sağ gözünün kenarında, diğer ikisi yakasından görünüyordu.

"Fiske," dedi.

"Fiske mi? Öldü o."

Adam sabırsızca, "Ağabeyi John," dedi. "Beni kardeşinin evinde yakaladı."

"Seni tanıdı mı?"

"Maske takıyordum."

"O kardeşinin evinde ne arıyordu?"

"Benim aradığım şeyi. Polislerin gerçeği öğrenmek için kullanabilecekleri herhangi bir ipucunu."

"Bir şey bulabildi mi?"

"Bulacak hiçbir şey yoktu. Fiske'in dizüstü bilgisayarı elimizdeydi zaten." Tremaine'e baktı. "Sen de onu öldürmeden"

önce evrak çantasını aldın, değil mi?" Tremaine başıyla onayladı. Adam, "Nerede?" diye sordu.

"Bir kül yığını oldu."

"Güzel."

Rayfield, "Kardeşi sorun mu çıkarıyor?" diye sordu.

"Belki. Eski bir polis. O ve kâtiplerden biri ortalığı karıştırıyorlardı. Dedektifin kâtip cinayetlerini soruşturmasına yardımcı oluyor."

Rayfield bakakaidi. "Cinayetler mi? Birden fazla mı?"

"Steven Wright."

"Neler oluyor?"

"Wright birini Michael Fiske'in odasından çıkarken gördü. Ve duymaması gereken bir şeyi de duydu. Susmasına güvenemezdik, o yüzden kandırıp binadan çıkarmak ve öldürmek zorunda kaldım. Ortada bir sorun yok."

Rayfield öfkeyle, "Sen delirdin mi?" dedi. "Bu iş iyice kontrolden çıktı."

Adam Tremaine'e baktı. "Hey, Vic, amirine soğukkanlılığını korumasını söyle. Sanırım Vietnam'dayken sinirlerin biraz bozulmuş, Frank. Bir daha asla eskisi gibi olamadın."

"Dört cinayetten sonra soğukkanlı kalmamızı mı söylüyorsun? Harms'la kardeşi de hâlâ oralarda bir yerdeler."

"Demek ki iki ceset daha kaldı. En önemli ikisi. Bunu anlıyorsun, değil mi, Vic?"

Tremaine, "Anlıyorum," dedi.

Adam buz gibi gözlerle Rayfield'e baktı.

Rayfield huzursuzca yutkundu. "Sanırım artık geri dönüş yok."

"Onda haklısın."

"John Fiske ile şu kâtip... Onları ne yapacağız? Ya Fiske kardeşinin katilini aramaya çıkmışsa, sorun yaratabilir."

"Sorun yarattı zaten. Çok yaklaştılar. Ve onları ne yapacağımıza karar verene dek de ensemizde olacaklar."

Rayfield, "Yani?" diye sordu.

"Yani, iki yerine dört ceset kaldı."

Sara yeni odasında oturuyordu. Chandler, Wright'la paylaştığı odaya girişini yasaklamış ve mahkeme personeline Sa-ra'nın bilgisayarlarıyla dosyalarını bu boş odaya taşımalarını söylemişti. Sara, Fiske'in verdiği eyalet cezaevleri listesini alıp teker teker aramaya başladı. Yarım saatin sonunda morali bozulmuş bir halde telefonu kapattı. O eyaletlerdeki hiçbir cezaevinde Harms isimli biri yoktu. Gördüğü belgelerden yardımcı olabilecek bir sözcük ya da cümle anımsamaya çalıştı, ama sonunda vazgeçti.

Birdenbire aklına bir R harfi geldi. Harms'ın ön adı R ile başlıyordu; o başvuruda görmüştü. Başka bir şey hatırlayama-ması onu çılgına çeviriyordu.

Kalktı, o zaman gözüne çarptı. Aniden taşınırken bir dizi dosya toplamış ve şimdiye kadar hiç fark etmemişti. Bu, Chance dosyasının kürsü raporuydu. Wright'a son gece bitirene dek çalışması gerektiğini bildirdiği o rapor. Üzerine iliştirilmiş el yazısı notta Sara'nın gözden geçirmesi isteniyordu.

Oturup başını masaya dayadı. Ya gerçekten kâtipleri hedef alan bir psikopat varsa? Kendisinin yerine Wright'ın öldürülmüş olma olasılığı var mıydı? Bir an orada oturup donakaldı. Haydi, Sara, bunu yenebilirsin. Bunu yenmen gerek, diye kendi kendini zorladı. İradesini sonuna dek kullanıp kalktı ve kapıdan çıktı.

Bir dakika sonra kâtipler ofisine girip mahkemenin bilgisayar veri tabanı terminallerini çalıştıran görevliye yaklaştı. Sormak üzere olduğu soruyu daha önce de sormuştu, ama emin olmak istiyordu.

"Mahkemenin elinde taraflardan birinin isminin Harms olduğu herhangi bir dosya olup olmadığına bakar mısınız?"

Görevli başıyla onaylayıp tuşlara bastı. Bir dakika sonra başını iki yana salladı.

"Bir şey görmüyorum. Başvurunun tarihi nedir?"

"Geçenlerde. Son bir iki hafta içinde."

"Altı ay geri gittim, hiçbir şey görünmüyor. Siz bunu bir süre önce de sormamış mıydınız?"

Sara yanıt veremeden başka bir ses duyuldu.

"Harms mı dediniz?"

Diğer görevliye bakakaldı. "Evet, soyadı Harms."

"Çok garip."

Sara ürperdi. "Ne?"

"Bu sabah erkenden bir adam arayıp bu isimle yapılmış bir başvuruyu sordu. Ona bu isimle bir dosyamız olmadığını söyledim."

"Harms mı? Emin misiniz?" Görevli başıyla onayladı. Sara heyecanını bastırmaya çalışarak, "Ya ön adı?" dedi.

Görevli bir an düşündü.

Sara, "Belki R ile başlıyor, olabilir mi?" diye yardımcı oldu.

Görevli parmaklarını şıklattı. "Doğru. Rufus. Rufus Harms."

"Arayan adını verdi mi?"

"Hayır. Çok telaşlandı."

"Hatırlayabildiğiniz başka bir şey?"

Adam biraz daha düşündü. "Adamın hücrede çürüdüğünü söyledi, her ne demekse."

Sara'nın gözleri iri iri açılırken, hızla kapıya yöneldi.

Görevli, "Bütün bunlar ne demek oluyor, Sara?" dedi. "Cinayetlerle bir ilgisi var mı?" Sara yanıt vermeden çıkıp gitti. Görevli bir an duraksadı, sonra kimsenin bakıp bakmadığını görmek için etrafına göz attı. Ardından telefonu kaldırıp bir numara çevirdi. Karşı taraf açınca yavaşça konuştu.

Sara merdivenleri neredeyse koşarak çıktı. Hücre sözü Fis-ke'in listesinde önemli bir boşluk olduğunu gösteriyordu. Odasına geldi, kartoteksinden bir kart çekip numarayı çevirdi. Askeri Polis Merkezi'ni arıyordu. Fiske hem federal, hem de eyalet cezaevlerine bakmıştı, ama orduyu düşünmemişti. Sara'nın en sevdiği amcası binbaşılıktan emekliydi. Hücrenin ne olduğunu çok iyi biliyordu: Rufus Harms, Amerikan ordusunun elinde tutukluydu.

Nöbetçi uzman Çavuş Dillard'a bağlandı. "Cezaevi kimlik numarasını bilmiyorum, ama Washington'un yaklaşık iki yüz ki-

lometre uzağında bir askeri tesiste bulunduğunu söyleyebilirim," dedi.

"Size bu bilgiyi veremem. Harekât ve Planlama'dan sorumlu başkan yardımcısına yazılı talepte bulunmanız gerekir. O bölüm de talebinizi Haber Alma Özgürlüğü'yle ilgili daireye aktaracaktır. Koşullara göre, sorunuza yanıt verebilir ya da vermeyebilirler."

"Aslında bu bilgiye hemen şu an ihtiyacım var."

"Basından mı arıyorsunuz?"

"Hayır. Ben Amerikan Yüce Mahkemesi'nden arıyorum."

"Tamam. Ama, bunu nereden bileyim."

Sara bir an düşündü. "Santrale Yüce Mahkeme'nin numarasını sorun. Sonra verdikleri numarayı arayıp beni isteyin, ismim Sara Evans."

Dillard kuşkulu gibiydi. "Bu çok olağandışı."

"Lütfen, Çavuş Dillard, gerçekten çok önemli."

Hattın ucunda birkaç saniye süren bir sessizlik oldu. "Bana birkaç dakika verin."

Beş uzun dakika sonra Sara'nın telefonu çaldı. "Biliyor musunuz, Çavuş Dillard, sizin ofisten daha önce de askeri tutuklular hakkında bilgi almıştım."

"Eh, buradakiler bazen bilgi vermek konusunda cömert davranırlar."

"Ben yalnızca Rufus Harms'ın nerede olduğunu öğrenmek istiyorum, hepsi bu."

"Aslında başka mahkûm olsa herhangi bir sorun yoktu."

"Anlamıyorum. Rufus Harms'ı özel yapan nedir?"

"Gazeteleri okumadınız mı?"

"Bugün değil. Neden?"

"Belki de pek büyük bir haber değil, ama halkın bilmesi gerek. Başka nedenle olmasa bile, kendi güvenliği için."

"Halkın neyi bilmesi gerek?"

"Rufus Harms'ın kaçtığını." Dillard kısa cümlelerle ayrıntıları anlattı.

"Nerede tutukluydu?"

"Fort Jackson'da."

"Orası nerede?"

Dillard, Sara'ya yerini söyledi.

"Şimdi benim size bir sorum var, Bayan Evans. Yüce Mahkeme Rufus Harms'la neden ilgileniyor?"

"Mahkemeye bir başvuruda bulunmuş."

"Ne tür bir başvuru?"

"Özür dilerim, Çavuş Dillard, ama size ancak bu kadarını söyleyebilirim. Benim de uymak zorunda olduğum kurallar var."

"Peki, ama bakın ne söyleyeceğim. Sizin yerinizde olsam bu başvuruyu bekletirdim. Mahkemeler ölülerin işine bakmıyor, değil mi?"

"Aslında, bakabilir. Adam ne yapmış?"

"Askeri siciline bakmanız gerekiyor."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Siz hukukçusunuz, değil mi?"

"Evet, ama orduyla pek işim olmuyor."

Adamın telefonda söylendiğini duydu.

"Rufus Harms askeri mahkûm olduğuna göre, teknik olarak artık Amerikan ordusuna mensup değil. Mahkûmiyetiyle birlikte ordudan atılmış olması gerekir. Askeri sicili St.Louis Askeri Personel Arşivi'ne gönderilmiş olmalı. Belgeler orada saklanır. Bilgisayara filan girilmez. Harms yaklaşık yirmi beş yıl önce hüküm giydiğinden, dosyasının mikrofilme geçirilmiş olması gerekir, ama arşiv o işte biraz geri kalır. Eğer siz ya da Harms'tan başka biri dosyasını isteyecek olursanız, mahkemeden celp çıkarmanız gerekir."

Sara bütün bunları yazdı. "Tekrar teşekkür ederim, Çavuş Dillard. Çok yardımcı oldunuz."

Bilgisayarında harita vardı. Sara ekranı açıp fareyi kullanarak Washington'dan Fort Jackson'ın bulunması gereken yere bir çizgi çizdi.

Kendi kendine, "Neredeyse tam iki yüz kilometre," dedi. Aceleyle yukarı, üçüncü katta bulunan mahkeme kitaplığına çıktı ve oradaki bilgisayar terminallerinden birinden İnternet'e girdi. Güvenlik ve bilgilerin gizliliği nedenlerinden ötürü, yargıç kâtiplerinin hiçbirinin terminalinde modem yoktu. Ancak kitaplık terminallerinden İnternet'e girilebiliyordu. Bir İnternet arama makinesine girip Rufus Harms'ın ismini yazdı. Bilgisayarın teknolojik sihrini yapmasını beklerken, el oyması meşe duvar kaplamalarını seyretti.

Birkaç dakika sonra Rufus Harms ve kardeşiyle ilgili en son haberler önündeydi. Hepsini kâğıda yazdırdı. Haberlerden birinde Harms'ların doğduğu kasaba gazetesinin yayın yönetmeninin bir yorumu vardı. İnternetteki telefon rehberinden adamın numarasını buldu. Hâlâ iki kardeşin doğup büyüdüğü Mobile, Alabama yakınlarındaki kasabada oturuyordu.

Telefon üçüncü çalışan sonra açıldı. Sara hâlâ yerel gazetenin yayın yönetmenliğini yapan George Barker'a kendini tanıttı.

Adam hemen, "Gazetelerle zaten konuşmuştum," dedi.

Koyu bir Güneyli aksanı vardı. "Benim için birkaç soruyu yanıtlayabilerseniz, minnettar kalırım."

"Nereden arıyorum demiştiniz?"

"Bağımsız bir haber ajansı. Ben serbest muhabirim."

"Tam olarak neyi öğrenmek istiyorsunuz?"

"Rufus Harms'ın görev yaptığı askeri üste küçük bir kızı öldürmüş olduğunu öğrendim." Elindeki haberlere baktı. "Fort Plessy'de."

"Beyaz bir küçük kızı öldürdü. O bir zenci, biliyorsunuz."

Sara kısaca, "Evet, biliyorum," dedi. "Onu mahkemede temsil eden avukatın adını biliyor musunuz?"

"Tam bir mahkeme denemezdi. Ceza pazarlığı yapıldı. Rufus buralı olduğundan haberi ben izlemiştim.

Başarıya ulaşan hemşeri hikâyesinin tam tersi yani."

"O halde avukatının adını bilirsiniz?"

"Bakmam gerek. Bana numaranızı verirsiniz sizi ararım."

Evans ona ev numarasını verdi. "Eğer orada yoksam, lütfen telesekretere not bırakın. Bana Rufus ve kardeşiyle ilgili başka ne söyleyebilirsiniz?"

"Rufus'un en dikkat çekici yanı iriliği idi. Daha on dört yaşındayken bir doksan vardı. Öyle sıska filan da değildi. Bir erkeğin vücut yapısına sahipti."

"İyi bir öğrenci miydi, yoksa kötü mü? Polisle başı derde girmiş miydi?"

"Hatırladığım kadarıyla, iyi bir öğrenci değildi. Liseyi hiç bitiremedi, ama el işlerinde çok becerikliydi. Çocukken babasının küçük matbaasında çalışırdı. Kardeşi de öyle. Hatırlıyorum, bir keresinde gazetede ki baskı makinesi bozulmuştu. Onarmaya Rufus'u gönderdiler. On altısından büyük olamazdı. Ona makinenin kullanım kılavuzunu verdim, ama almadı. 'Sözcükler kafamı karıştırıyor, Bay Barker,' dedi. Ya da öyle bir şey. İçeri girdi ve bir saat içinde koca makineyi eskisinden iyi çalıştırdı."

"Çok etkileyici."

"Polisle de başı hiç derde girmede. Annesi böyle bir şeye izin vermezdi. Şunu anlamalısınız ki, burası küçük bir kasabadır. O zamanlar sayımız bini geçmezdi; bugün daha da azaldı. Seksenime merdiven dayadım ve hâlâ gazeteyi çıkarıyorum. Burada benden eski kimse yoktur. Şimdi, Harms'lar tabii kasabanın renklilere ait mahallesinde otururlardı, ama yine de onları tanırdık. Ben evime renkli kimseleri almam, ama onlar iyi insanlara benziyorlardı. Kadın da herkes gibi buradaki et işleme fabrikasında çalışıyordu. İyi ücretli işlerden birinde değil de, temizlik kadrosundaydı. Ama oğlanlara iyi bakıyordu."

"Babalarına ne oldu?"

"İyi bir adamdı. Kendi cinsinden çoğu kimse gibi içip içip dağıtmaya düşkün değildi. O da çok fazla çalışırdı. Bir gün uyudu ve hiç uyanmadı. Kalp krizi."

"iyi bir belleğiniz var."

"Ölüm ilanını ben yazdım."

"Ya kardeşi?"

"Josh başka bir hikâye. Buralarda onun gibilere kötü siyah denir. Sıcakkanlı, küstah, olduğundan iyi olmaya çalışırdı. Ben önyargılı filan değilim, ama yanımda zenci denmesini istemem. Ancak eğer o sözcüğü kullanacak olsaydım, Josh Harms için kullanırdım. Pek çok insanın sinirine dokunurdu."

"Vietnam'da savaştığını ve bir savaş kahramanı olduğunu okudum."

Barker hemen, "Evet, bu doğru," dedi. "Bu kasabadan çıkan, en çok madalya kazanmış kişidir. Size söyleyeyim, insanlar bu işe çok şaşırdılar. Ama şunu kabul edeyim ki, adam dövüşmeyi bilirdi."

"Başka?"

"Josh liseyi bitirdi." Barker'ın ses tonu değişti. "Ama herkesi geride bıraktığı konu spordu. Burada tek kişilik bir dükkân işletiyorum ve spor olaylarını da ben izlerim. Josh Harms görme ayrıcalığına sahip olduğum en iyi atletti. İster beyaz, siyah, yeşil ya da mor olsun; oğlan herkesten hızlı koşuyor, yükseğe sıçırıyor ve çabuk davranıyordu. Şimdi, renklilerin tüm bunları çok iyi yapabildiklerini biliyorum, ama Josh gerçekten özel biriydi. Her türlü sporda ödül kazandı." Gururla ekledi. "Atletizmde yarım düzine kadar eyalet rekorunu hâlâ elinde tuttuğunu biliyor muydunuz? Ve bilirsiniz, Alabama pek çok büyük sporcu yetiştirmiştir."

Sara iç çekti. "Üniversite düzeyinde oynadı mı?"

"Futbol ve basketbol için pek çok burs kazandı. Bear Bryant onu eyalet takımına bile istedi, o kadar iyiydi. NBA ya da NFL'e girse herhalde yıldız olurdu, ama başka işlere yöneldi."

"Nasıl yani?"

"Bilirsiniz. Devlet ondan komünizme karşı savaşta ülkesini korumasını istedi."

"Bir başka deyişle, askere alınıp Vietnam'a gönderildi."

"Öyle."

"Sonradan eve döndü mü?"

"Oh, tabii. Annesi hâlâ hayattaydı, ama pek uzun sürmedi. Tam o sıralarda Rufus'un başı derde girmişti. Ben Rufus'un Josh yüzünden orduya gönüllü yazıldığına inanıyorum. Belki de ağabeyi gibi, bir kahraman olmak istemişti. Aslında bence bir kerelik olsun hayatında bir şeylerin doğru gitmesini istediğini sanıyorum. Babası öldükten sonra bu kasabada ona yapacak bir şey kalmamıştı. Her neyse, Josh yapabileceğim bir şey olup olmadığını öğrenmek için beni görmeye geldi. Biliyorsunuz, basın gücü, ama elimden gelen bir şey yoktu."

"Rufus'un o kızı öldürmesi sizi şaşırttı mı? Yani, bildiğiniz kadarıyla şiddet kullanır mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hiçbir zaman kimseye zarar vermemiştir. Gerçekten nazik bir devdi. Küçük kızı duyduğumda inanmadım. Eğer Josh olsaydı gözümü bile kırpmazdım, ama Rufus öyle değildi. Bütün bunlara rağmen, kanıtlar apaçık ortadaydı."

"Josh orada yaşamaya devam etti mi?"

"Şimdi beni bu kasabanın tarihini özellikle sorunlu bir dönemine getiriyorsunuz."

"Nedir o?"

"Anlatmamayı tercih ederim."

Sara çabucak düşündü. Gazetecilikte nasıl denirdi? "Yazılmamak kaydıyla diyebiliriz."

Barker kuşkuyla, "Sahi mi?" diye sordu.

"Kesinlikle. Yazılmamak kaydıyla."

Barker sertçe, "Ne dediğinizi kaydettiğimi bilmenizi istiyorum," dedi. "Şimdi size anlatacaklarımı bir gazetede okuyacak olursam, sizi ve o gazeteyi mahkemeye verip son kuruşunuza dek elinizden alırım. Ben de bir gazeteciyim. Bu işler nasıl olur, bilirim."

"Bay Barker, bana şimdi söyleyeceklerinizin hiçbir biçimde bir haber olarak kullanılmayacağına söz veriyorum."

"Pekâlâ. Aslında, sanırım o kadar çok zaman geçti ki, artık önemi yok, yasal açıdan en azından. Ama bu dünyada hiçbir zaman aşırı tedbirli olamazsınız." Gırtlığını temizledi. "Rufus'un

yaptığı kasabada duyulmuştu, duyulmamasının yolu yoktu. Bir grup delikanlı kafayı çektiler, bir araya geldiler ve bir şeyler yapmaya karar verdiler. Şimdi, Rufus'a bir şey yapamazlardı, çünkü o ordunun elindeydi. Ama burada yaşayan diğer Harms'lara bir şeyler yapabilirlerdi."

"Ne yaptılar?"

"Bayan Harms'ın evini yaktılar."

"Aman Tanrım! O da içerde miydi?"

"Josh onu çekip çıkarana dek içerdeydi. Size söyleyeyim, Josh oğlanların peşine düştü. Ofisimden seyrettim. On kişiye karşı bir kişi olmalı, ama Josh onların yarısını hastanelik etti. Kalanlar da onu çok feci dövdüler. Öyle bir şey hiç görmemiştim, umarım bir daha da görmem."

"Neredeyse bir ayaklanma gibi. Polis gelmedi mi?"

Barker mahcup bir ifadeyle öksürdü. "Aslında işe karışanlardan, yani evi yakanlardan birkaçı..."

Sara, "Polisti," diye onun cümlesini tamamladı. "Umarım Josh Harms kasabayı mahkemeye verip yüklü bir tazminat almıştır."

"Aslında, onlar onu mahkemeye verdiler. Yani hastanelik ettiği gençler. Josh yangınla ilgili hiçbir şey kanıtlayamadı. Yani, benim birtakım fikirlerim var, ama hepsi bu kadar. Polis de onun tutuklanmaya karşı koyduğunu filan söyledi, iş on kişiye karşı bir kişinin, hem de renkli birinin sözüne geldi. Uzun lafın kısısı, biraz içerde yattı. Annesinin de elinde avucunda ne ka-darcık şey varsa aldılar. Çok geçmeden de öldü. Sanırım oğullarının başına gelenler onun için çok fazlaydı."

Sara adama bağırmaktan kendini güçlüklerle alıyordu. "Bay Barker, bu duyduğum en iğrenç hikâye," dedi. "Sizin kasaba hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama sevdiğim kimsenin orada yaşamasını istemezdim."

"İyi yanları da vardır."

"Sahi mi? Bir savaş kahramanını karşılamak filan gibi mi?"

-273

Şüpheli Gerçek / F: 18

"Biliyorum. Bunu ben de düşündüm. Ülkeniz için savaşıyorsunuz, vurulup eve, böyle bir olaya dönüyorsunuz. Kuşkusuz neden savaştığınızı merak etmeye başlarsınız."

"Gerçeği o zaman da biliyormuş gibisiniz. Basının gücünü kullanmadınız mı?"

Barker derin derin iç geçirdi. "Burası hep benim evimdi, Bayan Evans ve yerel güçlere ancak belli bir süre karşı gelebilirsiniz. Şimdi, siyahların büyük dostu olduğumu söyleyemem, çünkü değilim. Josh Harms'ı savunduğumu iddia ederek de size yalan söyleyemem, çünkü savunmadım."

"Sanırım mahkemelerin bir işi de bu; Sizin kasabanızdakiler gibi insanların Josh Harms gibilerinin canına okumasını önlemek. Lütfen, Harms'ın avukatının ismini bana bildiriniz."

Telefonu kapattı. Duydukları karşısında öfkeden tüm vücudu titriyordu. Ama o Carolina'da büyürken kaç siyah tanıdı ki? Yol kenarlarında bekleyenler? Ya da hasat zamanı babasının toplayıp getirdiği gündelikçiler? Bu adamları evin verandasından seyrederdi. Gömleklerinin incecik kumaşı terden sıırılsıklam olur, güneş altında derileri daha da karardı. Annesiyle birlikte onlara limonata ve yiyecek götürürlerdi. Onlar mırıldanarak teşekkür eder, hiçbir zaman göz göze gelmeden yemeklerini yer ve karanlıkta çalışmaya devam ederlerdi. Yüce Mahkeme'ye yansıyan bir dizi davada alınan kararlara rağmen, Sara'nın okulunda yalnızca beyazlar vardı. Bu davalar ırk eşitliği konusunda yirminci yüzyılın savaş alanları; geçen yüzyılın Antietam'ları Gettysburg'ları ve Chickamauga'larıydı. Bazıları da aynı derecede sonuçsuz bir mücadele içindeydiler. Şu anda mahkemede de Thurgood Marshall'ın yerinde bir siyah yargıç ve otuz altı kâtip içinde tek bir siyah kâtip vardı. Yargıçlardan hiçbirinin hiçbir zaman azınlıktan yardımcısı olmamıştı. Bu ne tür bir mesaj gönderiyordu ki? Hem de ülkenin en yüksek mahkemesinde?

Aceleyle koridordan geçip Fiske'i ararken, gerçeği tamamen öğrenip öğrenemeyeceklerini merak etti. Ordu Harms kardeşlere herkesten önce ulaşacak olursa, gerçek de onlarla birlikte yok olabilirdi.

ÖZUZ SSKJZWJ KOMM

Fiske kardeşinin odasının önünde dururken, Chandler da mahkeme personelinin gözetimi altında kanıt toplama ekibini denetliyordu. Ancak öldürülen iki kâtibin karşısında, bilgilerin gizliliğiyle ilgili kaygılar, katili ya da katilileri bulma arzusu yanında geri planda kalmıştı. Michael Fiske'in odasında işleri bittiğinde koridorun sonundaki Steven Wright'in odasına gidip çalışmaya başlayacaklardı.

Fiske önce kardeşinin, sonra Wright'in odalarının kapılarından içeri baktı. Aklında bir fikir şekillenirken, bunu birkaç kez daha tekrarladı. Chandler'ın yanına gitti.

"Wright'in cesedi tam olarak nerede bulundu?"

Chandler not defterini açıp notlarına baktı. "Unutmadan, arabayı kurtardım. Benim ofisin orada güzel, yasal bir park yerinde."

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

"Bana hiç teşekkür etme. Çekme ücreti filan, sana yaklaşık iki yüz papele mal olacak."

"İki yüz papele mi? Bir trafik cezasına o kadar veremem."

"Öyle mi? Eh, belki de bir iki yerde devreye girip sana bir kıyak geçtirebilirim. Ama karşılığını ödemen gerekir. Evimde yapılması gereken badana boya işleri var."

Chandler sırıtıp notlarını karıştırmayı bıraktı. "Tamam, işte burada. Wright Eastern Market metro istasyonundan bir sokak ötede oturuyormuş. Cesedi

Garfield Park'ta bulundu. F ve İkinci sokakların köşesinde. Mahkemeden altı sokak kadar yukarda."

"Wright genelde işe nasıl gelip giderdi?"

"Buradakilere göre ya yürür, ya taksi tutar ya da ara sıra metroya binermiş."

"Şu Garfield Park eve dönüş yolunun üzerinde miydi?"

Chandler başını eğip notlarını inceledi. "Pek değil. Normalde ikinci Sokak'tan sola, E Sokağı'ndan sapıp eve gitmesi gerekirdi. Parktan geçmezdi."

"Köpeği filan var mıydı? Belki de eve gidip köpeğini parkta yürüyüşe çıkarmıştır."

"Köpeği vardı, ama eve gitmemişti. En azından, gittiğini sanmıyoruz. Hem eğer köpeğini gezdirecek idiyse, Marion Park onun evine çok daha yakındı."

"Bu çok garip."

Chandler gözlerini kısıp bir şey düşündü.

"Ama Marion Park'ta Garfield'de olmayan bir şey var."

"Nedir o?"

"Sokağın karşısında gezici bir polis noktası."

"Onu öldüren her kimse bunu biliyor olmalı."

"Polis noktası pek büyük bir sır değil. Suça karşı caydırıcı olmak için oradaki varlığımızın bilinmesini istiyoruz."

"Parkta mı öldürülmüş, yoksa başka bir yerde öldürülüp oraya mı atılmış?"

"Çimenlerde kan vardı. Kovan yok ya da henüz bulamadık. Gelişigüzel bir hırsızlık değilse, ateş eden kişi büyük olasılıkla susturucu kullanmıştır. Tabancaya takılan susturucunun özellikleri vardır. Eğer yarı otomatik silah kullanıyor idiyse, özellikle toplanmamışsa, kovanları bulmamız gerekirdi."

"Kurşun hâlâ cesette mi?"

Chandler başıyla onayladı. "Umarım çıktığı tabancayı da ele geçiririz."

"Mike'in evinde olanları düşünecek olursak, herhalde Wright' in evinde de birini görevlendirmen gerekirdi."

"Vay canına, ben bunu niye düşünemedim."

"Üzgünüm. Wright dün gece mahkemeden kaçta çıkmış, biliniyor mu?"

"Hâlâ bakıyoruz. Mesai saatlerinin dışında giriş çıkışlar tek bir kapıdan yapılıyor. O kapı da sürekli korunuyor ve sabah ikide kapanıyor. O saatten sonra dışarı çıkmak için bir bekçi bulmak gerekiyor. Garajdan da çıkılabiliyor, ama orada da güvenlik var. Ancak Wright'in arabası yoktu, o yüzden garaj olamaz."

"O haide birisi onun çıktığını görmüş olmalı."

"Adamlarım dün gece görevli olan bekçilerle görüşüyorlar."

"Burada güvenlik kameraları yok mu?"

Chandler gülümseyerek, "Yani mahkeme salonunda mı?" diye sordu. "Yanıt evet, ama her yerde değil ve ne yazık ki koridorun bu bölümünde yok. Ancak şu anda bantlar da kontrol ediliyor." Chandler bir kez daha notlarına baktı. "Gecenin o saatinde bu kattaki tek hareket çalışan bir kâtip olabilirdi."

"Wright'in geçmişinde yardımcı olabilecek bir şey var mı?"

Chandler başını salladı. "Şu ana kadar hiçbir iskelet bulamadık. Bu cinayette amacı bulmak zor olacak."

"Ama cüzdanı kayıp."

"Evet, onu da düşündüm. Benzerlikler biraz fazla geldi bana."

"Yani birisi iki cinayetin birbirleriyle bağlantılı olduğunu düşünmemizi istiyor gibi mi?"

"Biliyorsun, mahkemeye karşı kin besleyen delinin biri de olabilir."

Fiske, "Ben cinayetler arasında bir bağlantı bulunduğuna, ama nedenin herkesin sandığından farklı olduğuna inanıyorum," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Mike'in katili onu bizim öğrenmemizi istemediği bir nedenden dolayı öldürdüyse yine aynı katil bir başka kâtipi öldürerek, iki cinayeti bağlantılı gibi gösterip dikkatimizi dağıtmış olur."

Chandler ilgilenmiş göründü. "O halde birisinin kardeşini öldürüp de sonra örtbas etmeyi istemesinin arkasındaki gerçek neden nedir?"

Fiske yine duraksadı. Çalınan başvuruyu saklamak gittikçe güçleşiyordu. "Bilmiyorum, ama Wright'ın neden öldürüldüğü konusunda bir fikrim olabilir."

"Tahminden öte mi?"

"Diyelim ki, ölümü iki işe yaradı."

O sırada Sara yanlarına geldi. Heyecanını gizlemek için büyük çaba harcıyordu.

"John, bir dakika konuşabilir miyiz?"

Chandler gülümseyerek, "Bayan Evans," dedi. "Richmond yolculuğunuzun güzel ve olaysız geçmiş olduğunu umarım."

Sara hemen, "Farklıydı diyelim," dedi. "John, seninle gerçekten konuşmam gerekiyor."

"Seninle sonra devam edebilir miyiz, Buford?"

"Ve bana düşündüklerini anlatırsın."

İkisi birlikte uzaklaşırken Chandler'ın gülümsemesi geçti. "Gayri resmi" ortağını Sara Evans'a kaptırıp kaptırmadığını merak ediyordu.

Sara'nın odasından çıkmasından birkaç dakika sonra Yargıç Knight onu görmek için uğradı. Tam bir mesaj bırakmak üzereyken, Wright'ın notunun iştirilmiş olduğu Chance raporunu gördü. Sara'nın koltuğuna oturup notu okudu. Bitirince, birdenbire ne yaptığını fark etti. Wright'ın geç saatlere dek, gerekirse bütün gece çalışmasını istemişti. O da öyle yapmış, binadan geç vakit çıkmış ve birisi onu öldürmüştü. Değerli kürsü raporu. Daha önce olaylara bu açıdan hiç bakmamıştı. Ciğerlerinden öyle kuvvetle nefes verdi ki, neredeyse boğuluyordu. Notu bırakıp koşarcasına odadan çıktı.

Bir dakika sonra şaşkın yardımcılarının önünden geçip odasına kapandı. Özel şöminesi bulunan geniş, güzel odasına bir göz gezdirdi. Burada oturup küçük stratejilerini, yaşam felsefelerini değerlendirmişti. Ve bu da genç bir adamın yaşamına mal olmuştu. Ayakkabılarını çıkarıp attı, bir köşeye yığıldı, yüzünü kapatıp ağlamaya başladı.

ozuz DOKUZUNCU no CUM

Sara odasına dönüp yarım saat boyunca Fiske'e öğrendiklerini anlattı. "Barker avukatın ismini bildirince onunla görüşüp belki bir yere varabiliriz," dedi.

"Çok iyi olurdu."

"Sence Michael cezaevine, Harms'ı görmeye mi gitti?"

"Adamın kaçmış olması işleri çok karıştırıyor."

Sara birdenbire dehşet verici bir düşünceye kapıldı. "Sence Michael bir biçimde bu işe karışmış değildir, değil mi?"

"Kardeşim yasadışı bir işe karışmazdı."

"İsteyerek demedim."

"Gazetelere göre Harms, Michael'ın cesedi bulunduktan sonra Roanoke'deki bir hastaneden kaçmış. Ama zamanlamanın sadece bir rastlantı olduğunu da iddia edemem."

"Parlak fikirlerin var mı?"

"Sanırım Wright'ın neden öldürüldüğünü biliyorum."

"Neden? Harms'ı bildiği için mi? Michael'ın yaptığı yüzünden mi?"

"Hayır, bir şeyi gördüğü için öldürüldü. Görmemesi gereken bir şeyi."

Sara iskemlesini onunkine yaklaştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Wright'ın odası, yani senin eski odan Mike'inkinin yanında. Wright bütün gece çalışacaktı."

Sara iskemlesine yığıldı, "Öyle. Çünkü ona ben söyledim."

"Hayır, çünkü Knight sana çalışması gerektiğini söyledi. Cesedi evinin yoiu üstünde olmayan bir parkta bulundu. Chandler bana dün gece yarısı ile sabah iki arasında öldürülmüş olduğunu söyledi. Eğer bütün gece burada çalışacak idiye, o parkta ne arıyordu?"

"Sence birisi onu oraya götürüp öldürdü mü?"

"Daha önemlisi, birisi onu mahkemeden alıp parka götürdü ve öldürdü."

Sara yutkundu. "Yani katil burada mıydı?"

Fike başıyla onayladı. "O kişi burada mı çalışıyor, bilmiyorum, ama dün gece bizzat burada olduğuna inanıyorum."

"Steven hayatına mal olacak neyi görmüş olabilir?"

"Sanırım birinin Mike'ın odasına girdiğini gördü. Dün Chandler odaya girmenin herkes için yasak olduğunu söylediğinde o da duymuştu. Mike'ın odasına giren her kimse, Wright'ın da kendi odasında olduğundan haberi yoktu. Sanırım insan geç saatlere kadar çalışıyorsa bunu pek duyurmuyor."

"Dün gece olduğu gibi, genelde son ana kadar bilmeyiz."

"Tamam. Birisi odaya girip bir şey aradı..."

"Ne gibi?"

"Kim bilir? Mike'ın aldığı başvurunun kopyaları. Telefon mesajları, bilgisayarında bir şey."

"Ama bu çok büyük bir risk. Burada yirmi dört saat güvenlik var."

"Eğer o kişi polisin ertesi sabah odayı didik didik arayacağını biliyorsa, bunu yapmak için sınırlı bir zamanı olduğunu da bilir."

"Mantıklı."

"Wright bir şey duydu ya da notunu yazmayı bitirdi, dışarı çıktı ve her kimse onunla yüz yüze geldi."

"Eğer bu düşüncen doğruysa, sence Steven kendisini öldüren kişiyi tanıyor muydu?"

Fiske derin bir soluk alıp arkasına yaslandı. "Bence tanınması gerekiyordu. Aksi halde hemen yardım çağırırdı. Dellasand-ro'nun Mike'ın odasının kapısını kilitlediğini de gördüm. Zorla girildiğine dair bir iz yok. O kişinin anahtarı vardı."

"Ama o halde birisi bir şeyler görmüş olmalı."

"Mutlaka değil. Katil mahkemenin planını iyi biliyorsa, binadan çıkana dek Wright'la görünmekten kaçınmanın yollarını da bilirdi."

"O halde güvendiği biri olabilir."

Fiske ona baktı. "Yargıçlardan biri gibi mi?"

Sara da dehşet içinde ona baktı. "Çok şeyi kabul edebilirim, ama bunu kabul edemem." Birden aklına bir şey geldi. "Belki de McKenna olmasın? FBI filan, Steven ona güvenirdi."

"McKenna bu işin içine nasıl girmiş olabilir?"

"Bilmiyorum. Benim aklıma ilk o geldi."

"Mahkemede çalışmadığı ve bana vurduğu için mi?"

Sara iç çekti. "Herhalde." Sonra bir şey hatırlayıp bulana dek masasındaki kâğıtları altüst etti. "Sana Steven'in aşağı yukarı kaçta çıktığını söyleyebilirim." Wright'ın kendisine bıraktığı notu aldı. Kâğıdın tepesinde bir tarih ve saat kaşesi vardı. Fis-ke'in görebilmesi için kâğıtları çevirdi.

"Pek çok müsvedde hazırladığımız için, bilgisayar belgelerin üzerine otomatik olarak saat ve tarih basıyor. Böylelikle neyin güncel olduğunu, neyin olmadığını anlayabiliyoruz."

Fiske saat kaşesine baktı. "Bu, bu sabah biri çeyrek gece yazılmış."

"Öyle. Steven notu yazdı, bilgisayardan çıkardı, masama koydu ve herhalde çıktı."

"Ve her neyi gördüyse, gördü."

Sara birdenbire şaşırılmış göründü. "Dur bir dakika. Bir şeye anlam veremiyorum. Bir kâtip geç saatlere kadar çalıştığında, eğer yakında oturuyorsa genelde mahkemede çal/şan polislerden biri onu götürür." Fiske'e baktı. "Buradaki polis bize gerçekten iyi davranır."

"Hem biri çeyrek gece metro da çalışmıyor, değil mi?"

"Hayır. Üstelik, Steven'in evi buradan otomobille beş dakika ötede. Daha önce de eve götürülmüştü."

"Demek ki VVright'ın mahkemeden birisi tarafından evine götürülmüş olması olasılığı yüksek?"

"Buradan biri çeyrek gece çıktığına göre, bence öyle."

"Ama ya taksiye ne demeli? O saatte belki de birisinin onu evine götürmesine yetecek sayıda bekçi yoktu."

Sara kuşkulu göründü. "Sanırım bu mümkün."

"Eğer onu evine bir polis götürdüyse, bunu kontrol etmek güç değil. Chandler'a söyleyeyim."

"O zaman nerede kaldık?"

Fiske omuz silkti. "Harms'ın askeri sicilini görmemiz gerekiyor. Orduda eski bir dostum var. Onu arayıp bu işi hızlandırıp hızlandıramayacağına bakacağım. Bütün bunların içinde kimin parmağı olduğunu öğrenene dek, araştırmamızı olabildiğince az kişinin bilmesini istiyorum."

Sara ürperdi ve kollarını kavuşturdu.

"Biliyor musun?" dedi. "Gerçeğe adım adım yaklaşırken korkmaya başladım."

KJKKWei KOCUM

Sara işine dönerken, Fiske ordudaki avukat arkadaşı Phil Jansen'e telefon etti. Jansen'den istedikleri arasında Rufus Harms'la aynı dönemde Fort Plessy'de bulunan personelin listesi de vardı.

Fiske, Chandler'ın yanına döndüğünde, Wright'ın ölüm nedeniyle ilgili düşüncelerini aktardı. Chandler etkilenmişti. "Taksi şirketlerine de bakarız," dedi. "Birisinin bir şey görmüş ya da duymuş olduğunu umalım."

Chandler, genç adama dikkatlice baktı. "Dün gece birlikte geçirdiğiniz saatlerde Bayan Evans'dan ilginç bir şeyler öğrenebildin mi?"

"Bence iyi birisi. Biraz atak, ama iyi. Çok akıllı."

"Başka? İlk karşılaşmamızda Ramsey kardeşinle onun birbirlerine çok yakın olduklarını söyledi. Onun neden öldürülmüş olabileceğini biliyor mu?"

"Ona sen de sorabilirsin."

"Ben sana soruyorum, John. Bir ekip olduğumuzu sanıyordum." Fiske'e yaklaştı. "Bu olayda bir de sırtımı koliamayayım; ne de olsa anlamadığım birçok şey var. Sen polislik yaptın, birisinin arkasını kollamak nasıl olur, bilirsin."

Fiske öfkeyle, "Ben hiçbir zaman ortağımı ortada bırakmadım," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim. Bana dün akşamdan söz et."

Fiske başını çevirip nasıl davranması gerektiğini düşündü. Yapılacak en iyi şey bilgileri saklamak değildi. Ama nasıl olup da, hem Chandler için doğru olanı yapacak, hem de Sara'nın yaşamını ve kardeşinin ismini mahvetmekten kaçınmayı becerecekti?

"Burada bir yerde kahve bulabilir miyiz?"

"Kafeteryada. Ben ısmarlarım."

Birkaç dakika sonra zemin kattaki kafeteryadaydılar. Mahkemenin öğleden sonraki oturumu hâlâ devam ettiğinden, kafeterya neredeyse boştu.

Chandler seyrederken, Fiske kahvesini yudumladı.

"John, eğer ortalıkta dolaşıp insanları öldüren sen değilsen, o kadar da kötü olamaz."

"Buford, eğer sana bir şey söylersem, o bilgiyle ne yapacağın ve başka kimlere söyleyeceğin konusunda çok katı kuralların var."

"Öyle. Seni konuşmaktan alıkoyan bu kurallar mı?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Varsayımlardan söz edelim, tamam mı? Şimdi, benim işim gerçekleri toplayıp, sonra o gerçekleri kullanarak bir suçtan ötürü birilerini tutuklamaktır. Eğer gerçeklerden değil de, Wright'ın neden öldürüldüğü konusundaki teorin gibi teorilerden söz edecek olursak, bunun peşine düşebilirim. Gerçekleri bulana dek de kimseye söz etmek zorunda kalmam."

"Demek ki teorik olarak konuşabiliriz ve bu yalnızca seninle benim aramda kalır?"

Chandler başını salladı. "Seninle benim aramda kalacağına söz veremem. Eğer gerçek haline gelirse."

Fiske kahve fincanına baktı. Chandler onu kaybetmekte olduğunu sezip kaşığıyla Fiske'in fincanına vurdu.

"John, burada önemli olan kardeşinle Wright'i kimin öldürdüğünü bulmaktır. Senin istediğinin de bu olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Bütün istediğim bu."

Öyle mi? Chandler'ın bundan kuşkuları vardı. "O halde sorun nedir?"

"Sorun, insanlara yardım etmeyi isterken de zarar verebilecek olmandır."

"Yalnızca kardeşin mi? Yoksa başka birisi mi?"

Fiske çok fazla şey söylediğini fark etmişti. Saldırıya geçmeye karar verdi.

"Pekâlâ, Buford, bir an için teorilerden konuşalım. Mahkemeden birinin bir başvurusu sisteme girmeden önce aldığını farz edelim."

"Neden ve nasıl?"

"Anlaşılan nasıl kolay. Neden değil."

"Peki, devam et."

"Şimdi, mahkemede bir başkasının da bu başvurusu gördüğünü, sisteme girmemiş olduğunu keşfettiğini, ama sesini çıkarmadığını farz edelim."

"Bunun nedeninin de karmaşık olduğunu sanıyorum."

"Belki değildir. Dahası, başvurusu alan kişinin bunu iyi bir nedenle yaptığını düşünelim. Ve bu kişi de, başvurusu yapan insanı ziyaret etmeye bir yere gitmiş olsun."

"Kardeşinin arabasının yaptığı dört yüz kilometre mi?"

Fiske ifadesiz bakışlarla dedektife baktı. "O bir gerçek, Buford. Ben gerçekleri konuşmuyorum."

Chandler kahvesinden bir yudum aldı. "Devam et."

"Ve yine farz edelim ki başvuruda bulunan kişi bir mahkûm olsun."

"Bu da bir gerçek mi, yoksa tahmin mi?"

"Bunu söylemeye hazır değilim."

"Ben sormaya hazırım. Mahkûm nerede?"

"Bilmiyorum."

"Ne demek, bilmiyorsun? Eğer mahkûmsa, bir yerlerde cezaevinde olması gerekir, öyle değil mi?"

"Mutlaka değil."

"Bu da ne demek olu..." Chandler birdenbire ağzını kapatıp gözlerini dikti. "Bu kişi hapisten kaçtı mı demek istiyorsun?" Fiske yanıt vermedi. "Lütfen, bana kardeşinin bir mahkûmun yardım çağırısına kanıp hapisaneye gittiğini, onun kaçmasına yardım ettiğini ve adamın da onu öldürdüğünü söyleme. Lanet olsun, lütfen bunu söyleme." Chandler'ın sesi sinirinden yüksek çıkıyordu.

"Sana bunu söylemeyeceğim. Olan bu değil."

"Tamam. Şu başvuru... ne dediğini biliyor musun?"

Artık teorilerin ötesine geçmişlerdi. Fiske biliyordu. Başını iki yana salladı. "Hiç görmedim."

"O halde var olduğunu nereden biliyorsun?"

"Buford, bu sorunu yanıtlamayacağım."

"John, bunun yanıtını zorla alabilirim."

"O halde öyle yapacaksın."

"Burada riske girdiğini biliyorsun."

"Biliyorum." Fiske kahvesini bitirip kalktı. "Taksiyle gidip arabamı alacağım."

"Ben seni götürürüm. Şimdilik bütün dünyanın ilgilendiği tek olay bu olsa da, üstünde çalıştığım başka dosyalar da var."

"Sanırım beni götürmezsen ikimiz için de daha iyi olur."

Chandler dudaklarını büzdü. "Nasıl istersen. Araban arka parkta. Anahtarlar ön koltuğun üstünde."

"Sağ ol."

Chandler, Fiske'in kafeteryadan çıkmasını seyretti. "Umarım buna değiyordur, John," dedi yavaşça.

Chandler kendisi de birtakım araştırmalar yaptıktan sonra ofisine döndüğünde, masasının üzerinde bir kâğıt yığını buldu. Standart soruşturma yöntemi, Michael Fiske'in bir ay önceki ofis ve ev telefonlarının dökümünü almaktı. Sonuçlar bir rapor halinde sıralanmıştı. Kardeşini aradığı görülüyordu. Ailenin başka üyeleri de aranmıştı. Bir düzine kadar telefon Sara Evans'ın olduğu belirlenen bir numaraya açılmıştı. Bu çok ilginç, diye dü-

şündü. İki kardeş de aynı kadına mı vurulmuştu? Chandler listenin sonuna yaklaştığında nabızı hızlandı. Bu işte geçirdiği bunca yıldan sonra, bu artık pek ender oluyordu. Michael Fiske birkaç kez Güneybatı Virginia'da Fort Jackson'ı aramıştı. Sonuncusu cesedinin bulunmasından üç gün önceydi. Chandler, Fort Jack-son'da bir askeri cezaevi olduğunu biliyordu. Hepsi de bu değildi. Chandler aradığını bulana dek masasındaki yığınları altüst etti. Adamın bulunmasında yardım istemek için bütün ülkeye teleks çekilmişti. Chandler bunu ilk gördüğünde pek aldırmamıştı.

Şimdi, Rufus Harms'ın fotoğrafını ilgiyle inceledi. Telefonunu açıp kısa bir görüşme yaptı. Fort Jackson, Washington'dan yaklaşık 200 km. uzaktaydı. John Fiske'in sözünü ettiği başvuruyu Harms mı yapmıştı? Eğer öyleyse, Fiske'in teorisine göre, neden kardeşi onu almıştı?

Chandler yine telefon listesine döndü. Hiç tanımadığı bir numaraya takılmadan geçti. Listede hukukla ilgili birkaç numara vardı ve herhalde bu da bir hukuk bürosuydu. Zaten herhangi bir nedenle dikkatini çekse bile, Sam Rider ismi onun için hiçbir şey ifade etmeyecekti. Chandler telefon listesini bıraktı ve Fiske ile Sara Evans'ı çağırıp konuşturmayı düşündü. Ancak sonra otuz yıldır oluşan içgüdüğü belirgin bir ilkeyle devreye girdi: Hiç kimseye güvenemezsin.

Sara, "Haydi, John," diye yalvardı. Mesai bitimine yakın, onun odasındaydılar.

"Sara, ben Yargıç Wilkinson'i tanımam bile."

"Ama görmüyor musun? Eğer işin içinde mahkemeden birisi varsa, bu biraz bilgi toplamak için harika bir fırsat. Mahkemede herkes orada olacak."

Fiske yeniden itiraz etmek üzereyken durdu. Çenesini ovuşturdu. "Saat kaçta başlıyor?"

"Yedi buçukta. Bu arada, ordudaki arkadaşından haber aldın mı?"

"Evet. Söz konusu iki dosya var. Harms'ın hizmet sicilinde değerlendirmeler, kişisel bilgiler, askerlik sözleşmesi, maaş bordroları ve tıbbi kayıtlar bulunuyor. Askeri Mahkeme tutanaklarını içeren ikinci dosya ise Fort Jackson'da olmalı. Avukatının raporu, savunmasını yürüten askeri makamlarca dosyalanmıştır. Yani, bunca yıl sakladılarsa tabii. Jansen bakıyor. İlk fırsatta bize gönderecek."

Sara gitmek üzere toparlanmaya başladığında Fiske yerinden kıpırdamadı. "Bana Knight'larla ilgili ne söyleyebilirsin? Geçmişleri filan?"

"Niçin?"

"Onların verdiği bir davete gidiyoruz. Kadın mahkemenin değerli bir üyesi ve kocası da başlı başına önemli bir kişi. Bu da onları soruşturmamız kapsamına sokuyor, öyle değil mi?"

"Sen büyük olasılıkla Jordan Knight'ın geçmişi konusunda benden çok şey biliyorsun. O da sizin oralı."

Fiske omuz silkti. "Doğru. Jordan Knight, Richmond'da pek önemli bir işadamıydı. En azından politikaya atılana dek. Çok para kazandı."

"Çok da düşman, öyle değil mi?"

"Hayır, sanmıyorum. Virginia'ya çok şey verdi. Dahası, iddiasız, iyi bir tip."

"O halde Elizabeth Knight'a pek uygun değil."

"Onun yükselirken birkaç kişiyi yaralamış olabileceğini anlıyorum."

"Birkaçtan fazla. İşin gereği. Sert bir federal savcıyken, daha da sert bir yargıç oldu. Herkes onun mahkemede bir koltuğa hazırlandığını biliyordu. Önemli davalardan pek çoğunda davanın kaderini onun oyu belirler ve bu da Ramsey'yi deliye döndürür. Ona bu şekilde davranmasının nedeninin bu olduğuna eminim. Çoğu zaman kadife eldivenle, ama ara sıra dürtükle-meyi de ihmal etmeden."

Fiske toplantıda iki yargıç arasındaki atışmayı düşündü. Demek durum buydu.

"Diğer yargıçları ne kadar iyi tanıyorsun? Cinayet işleyeceklerine inanamayacak kadar iyi tanıyor gibisin."

"Herhangi büyük bir kurumda olduğu gibi, çoğunu yüzeysel olarak tanıyorum."

"Ramsey'nin geçmişi nedir?"

"O, ülkenin en yüksek mahkemesinin başyargıç ve sen geçmişini bilmiyor musun?"

"Anlat bana."

"Kurulda yargıçlık yaparken yaklaşık on yıl önce en tepeye çıktı."

"Geçmişinde olağandışı bir şey var mı?"

"Ordudaydı. Karacı ya da belki de deniz piyadesi." Fiskele göz göze geldi. "Aklına bile getirme, John. Ramsey ortalıkta dolaşıp insanları öldürmüyor. Bundan ötesi, resmi biyografisinde bulunanlar."

Fiske şaşırması gibiydi. "Kâtiplerle konuşarak diğer yargıçlar hakkında her şeyi öğrenebileceğini sanırdım."

"Bir yargıcın kâtipleri belli bir ölçüde birbirlerine destek olurlar ve her perşembe hepimizin bir araya geldiği bir sohbet saati vardır. Her yargıcın kâtipleri kaynaşmak için düzenli olarak yemeklere çıkarlar. Bunun dışında, herkes kendi içinde kalır..." Durdu, "...o ünlü kâtip şebekesi dışında."

"Mike mahkemeye ilk geldiğinde öyle bir şeyden söz etmişti."

Sara gülümsedi. "Eminim etmiştir. Kâtipler kendi yargıçlarının sözcülüğünü yaparlar. Her zaman deneme balonları uçurur, bir yargıcın görüşüyle ilgili olarak birbirimizi sınarız. Örneğin, Michael eskiden bana Knight'ın bir çoğunluk görüşünde Murphy'ye katılması için ne gerektiğini sorardı."

"Ama Murphy zaten çoğunluğun görüşünü yazıyorsa, diğer oylarla flört etmesine ne gerek var?"

"Sen nasıl çalıştığımızı gerçekten bilmiyorsun."

-289

Süpheli Gerçek / F: 19

"Ben yalnızca basit bir taşra avukatıyım."

"Tamam, Bay Basit Taşra Avukatı, gerçek şu ki, bir çoğunluk oyunun yeterince destek sağlanmaması nedeniyle anlaşmazlığa dönüştüğü her seferinde bir kenara on kâğıt koysay-dım, şimdiye zengin olmuştum. İşin püf noktası, beş oy alacak bir görüş oluşturmaktır. Tabii bu arada muhalefet de oturup beklemes. Aynı anda bir ya da daha fazla karşıt görüş dolaştırı-labilir. Karşıt görüşlerin kullanılması, hatta tehdidi, ince bir sanattır."

Fiske ona merakla baktı. "Ben muhaliflerin kaybeden tarafta olduklarını sanıyordum. Ne tür bir etkileri olabilir ki?"

"Diyelim ki, bir yargıç çoğunluğun görüşünün nasıl biçimlendiğinden hoşnut değildir. Bunun üzerine bütün mahkemeyi kötü gösterecek ve hatta çoğunluk görüşünü sarsacak incitici bir itiraz kaleme alır. Daha da iyisi

ve daha kolay, yargıç çoğunluk görüşü biraz tırpanlanmadıkça, böyle bir itiraz yazacağını duyurur. Bunu hepsi yaparlar. Ramsey, Knight, Murphy. Hepsi dişleriyle ve tırnaklarıyla girerler."

Fiske başını salladı. "Tıpkı uzun bir politik kampanya gibi, her an oy peşinde. Yasal bir pazarlık. Bana şunu ver, ben de sana oyumu vereyim."

"Ve ne zaman savaş açacağına karar vermek. Diyelim ki, yargıçlardan biri veya daha fazlası bir davanın beş yıl önceki sonuçlandırmış biçiminden pek hoşlanmamış. Şimdi, mahkeme kendi emsalini kolay kolay reddedemez, o yüzden stratejik olarak düşünmek gerekir. Bu yargıçlar şimdiki bir davayı kullanarak bundan yıllar sonra beğenmedikleri bir emsali tersine çevirmenin hazırlığını yaparlar. Bu davaların seçimi için de geçerlidir. Yargıçlar her zaman beğenmedikleri bir emsali değiştirmelerine ortam hazırlayacak bir dava arayışı içindedirler. Tıpkı bir satranç oyununa benzer."

"Bütün bu oyunların içinde bir şeyin gözden yitirilmemesini umalım."

"Nedir o?"

"Adalet. Belki Rufus Harms'ın istediği de odur. Başvuruda bulunma nedeni. Sence.burada adaleti bulabilir mi?"

Sara başını önüne eğdi. "Bilmiyorum. Gerçek şu ki, bu düzeyde davalardaki taraf olan bireyler pek önemli değildir. Esas önemli olan, davaları aracılığıyla oluşturulan emsallerdir. Her şey onun ne istediğine bağlı. Başkalarını nasıl etkileyeceğine."

Fiske başını sallayıp delici bir bakış fırlattı. "Bu çok kötü. Çok ilginç bir yermiş şu Yüce Mahkeme."

"Yani davete gelecek misin?"

"Hiç kaçırır mıyım?"

KJJK nmwej KOZUM

Josh Harms artık polisin arka yolları tuttuğunu düşünüp anayola çıkmıştı. Hava kararmak üzereydi ve yollarından geçen bir devriye arabası pencerelerini kapatmış olduklarından içeriye kolay kolay göremezdi. Ancak bütün önlemlerine rağmen, felakete doğru gittiklerini biliyordu.

Çok komik, diye düşündü. Kardeşinin yaşadığı tüm o cehennem hayatına rağmen, ölümü pahasına doğru olanı yapmak istemesi; zaten ilk başta elinden alınmaması gereken özgürlüğünü yeniden yitirmeyi göze alması. İçinden aynı anda Rufus'a hem küfretmek, hem de övmek geliyordu. Josh'un yaşama bakış açısı karmaşık değildi: Herkese karşı kendisiydi. Sorun aramıyordu, ama kendisini hırpalayacak herhangi biriyle karşılaştığında da hiç duraksamazdı. Bu kadar uzun yaşamasının şaşılacak bir şey olduğunu biliyordu.

Yine de, bütün olan bitenlerle, tepesinde bulundukları dünyanın hiçbir şekilde değişmesini istemeyenlerle mücadele edebilen Rufus gibi birine hayranlık duymak gerekirdi. Belki de gerçek seni özgürlüğüne kavuşturur, Rufus, diye düşündü. Aniden yan aynada gördüğü şey elini tüfeğinin kabzasına atmasına neden oldu.

Tenteye açılan küçük pencereden, "Rufus," diye seslendi. "Bir sorunumuz var."

Pencerede Rufus'un yüzü belirdi. "Nedir?"

Josh uyardı. "Yat aşağı! Yat aşağı!" Bir kez daha kamyonetin yan aynasında sabitlenen polis arabasına baktı. "Devriye iki kez yanımdan geçip arkamıza düştü."

"Hızlı mı gidiyorsun?"

"Hız sınırının beş kilometre altındayım."

"Kamyonette bir sorun mu var? Fren lambaları filan?"

"O kadar aptal değilim. Her şey tamam."

"O halde ne?"

"Bak, Rufus, bunca yıldır hapishanede olman dünyanın değiştiği anlamına gelmemeli. Ben gece yarısı güzel bir araçla otoyola çıkmış bir siyahım. Polisler ya bunu çaldığımı ya da uyuşturucu taşıdığımı düşünürler. Lanet, süt almak için markete gitmek bile gerçek bir serüven olabilir." Yine yan aynaya baktı. "Tam sirenini açmak üzere gibi."

"Ne yapacağız? Burada saklanamam."

Josh tüfeğini koltuğun altına kaydırırken de gözlerini yan aynadan ayırmadı. "Evet, her an sirenini çalıştırabilir ve isimiz biter. Yere yat ve o örtüyü üstüne çek, Rufus. Hemen, şimdi." Josh beyzbol şapkasını iyice kafasına geçirdi. Artık yalnızca şa-| kaklarındaki kır saçlar görünüyordu. Çenesini öne itip alt dudağını çıkardı ve sanki dişsiz izlenimi yarattı. Eğildi, torpido gözünü açıp bir teneke tütün çıkardı ve ağzına kocaman bir parça atıp yanaklarını şişirdi. Omuzlarını çöktürdü. Sonra camı indirip E kolunu çıkardı ve yavaş kol

hareketleriyle polis arabasına kenar cepte durmasını işaret etti. Aynı anda kamyoneti yoldan çıkarıp durdu. Devriye hemen kamyonetin arkasına yanaştı. Tepesindeki lamba karanlığa parlak, uğursuz bir ışık saçıyordu. Josh kamyonetin içinde bekledi. Polislerin yanınıza gelmesine izin verir, telaşlı hareketlerde bulunmazdınız. Polis arabasının projektörü yan aynadan yansıyınca gözlerini buruşturdu. Bu insanın aklını karıştırmak için polislerin yaptığı bir taktikti, bunu iyi bilirdi. Josh botların altında ezilen çakılların sesini duydu. Po-

lisin eli tabancasında, gözleri kapıda yaklaştığını gözlerinin önüne getirebiliyordu.

Geçmişte üç kez polisler onu yana çekmiş ve Josh bir copun arka lambaya değmesiyle çıkan şingirtiyı duyup arızalı halde yola çıkma cezası ödemişti. Bunu yalnızca kendisini kızdırmak ve hapse atılmayı gerektirecek bir şey yaptırmak için yaparlardı. Ama hiç işe yaramamıştı.

İçinden adamı dayaktan gebertmeyi isterken, yalnızca, evet, efendim, hayır efendim, memur bey, derdi.

En azında. ı arabasına hiç uyuşturucu koyup üstüne yıkmaya çalışmamışlardı. Bu işe bulaştıktan sonra hâlâ cezaevinde sürünen pek çok arkadaşı vardı.

Eski eşi Louise her zaman, "Mücadele et," derdi.

"Neyle mücadele edeyim?" diye karşılık verirdi. "Bu, Tan-rı'yla mücadele etmek gibi bir şey."

Ayak sesleri durunca Josh pencereden baktı.

Eyalet devriyesi de ona baktı. Josh adamın Latin asıllı olduğunu gördü.

Devriye, "Sorunuz nedir, efendim?" diye sordu.

Josh her hecesinde tütün dolu yanağını şişirerek koyu bir Güneyli aksanıyla, "Luzzana'ya gitmek istiyorum," dedi. Yolun ilersini gösteriyordu. "Böyle mi?"

Devriye şaşkın bir halde kollarını kavuşturdu. "Nereye gitmek istiyorsunuz?"

"Luzzana. Bat' Rouge."

"Baton Rouge, Louisiana mı?" Devriye güldü. "Daha çok yolunuz var."

Josh ensesini kaşıyıp bakındı. "Orada çocuklarım var. Babalarını epeydir görmediler."

Devriyenin ifadesi ciddileşti. "Tamam."

"Bir adam bu yoldan gidebi'ceğimi söyledi."

"Adam tam doğrusunu söylememiş."

"Hah, o halde nasıl gideceğim?"

"Beni takip edebilirsin, ama oraya kadar gidemem."

Josh gözlerini adama dikti. "Çocuklarım iyidirler. Babayı görmek istiyorlar. Bana yardım eder misin?"

"Peki, bak ne diyeceğim. Oraya gitmek için çıkman gereken çıkışa yakınız. Oraya kadar beni takip et, sonra kendi başı-nasın. Durup bir başkasına sor. Nasıl?"

"Tamam." Josh şapkasının siperliğine dokundu.

Devriye arabasına dönmek üzereyken kasaya bir göz attı. Yan pencereden ışığını tutup dizi dizi kutuları gördü. "Kasaya bakmamın sakıncası var mı, efendim?"

Josh hiç bozuntuya vermedi. Eli silahın bulunduğu koltuğun üstüne kaymıştı. "Hayır, yok." Devriye arkaya dolanıp kapıyı açtı. Kolilerden bir duvarla karşılaştı. Rufus kolilerin arkasında, örtünün altına sinmişti.

Devriye, "Burada ne var, efendim?" diye seslendi.

Josh da pencereden sarkıp, "Yiyecekler," diye bağırdı.

Devriye bir koliyi açtı, bir kutu çorba alıp salladı, sonra bir bisküvi kolisini açıp kapadı, yerine koyup kapıyı kapadı. Yine sürücünün yan camına geldi.

"Çok fazla yiyecek var. Oysa ki yol o kadar uzun değil."

"Çocuklarıma ne istediklerini sordum. Yiyecek dediler."

Devriye gözlerini kırptı. "Oh. Peki, çok güzel. Çok güzel."

"Çocukların var mı?"

"İki tane."

"Tamam, o halde."

"İyi yolculuklar." Polis arabasına döndü.

Josh polisin arkasından yola çıktı.

Rufus tentenin penceresinde göründü. "Seller gibi ter döktüm."

Josh gülümsedi. "Sakin ol. Kabadayılık edersen canına okurlar. Çok kibar olursan, yağcılık yaptığını düşünüp yine canına okurlar. Yaşlı bir salak rolü oynarsan, hiç aldırış etmezler."

"Yine de ramak kalmıştı, Josh."

"Meksikalı olması işimize yaradı. Onlar aileye, çocuklara çok önem verirler. O sağmalıklardan bahsedersen iyi davranır-

lar. Eğer beyaz olsaydı, başımıza bela olurdu. Bakmaya karar verdi mi seni bulana dek her şeyi boşaltırdı. Şimdi, bir kardeşimiz olsa göz yumardı belki ama hiç bilemezsin. Bazen o üniformayı giyince beyazlaşırlar." Rufus ağabeyine hoşnutsuz bir bakış fırlattı.

Josh, "En kötüsü de Asyalılardır," diye devam etti. "Onlara hiçbir şey diyemezsin. Orada durup öylece bakarlar, tek bir sözcüğünü bile dinlemezler, sonra gidip yapacaklarını yaparlar. Canına okumadan önce vursan daha iyi. iyi ki Memur Pedro'yla karşılaştık." Josh çiğnediği tütünü pencereden tükürdü. Rufus öfkeyle, "Herkesi tanıır mısın?" dedi.

Josh ona bir bakış fırlattı. "Beğenemedin mi?"

"Belki de."

"Sen hayatını istediğin gibi yaşa, ben de benimkini. İçerde çok zor günler geçirdiğini biliyorum, ama dışarı da piknik yeri değil. Ben de burada kendi hapisanemde yaşıyorum. Üstelik hiç kimse beni bir şeyden suçlu bulmadı."

"Hepimizi Tanrı yarattı, Josh. Bizler onun çocuklarıyız. Birbirimizi bölmeye çalışmak iyi bir şey değil. Cezaevinde dayak yiyen çok beyaz gördüm. Kötülük her biçimde, her renkte olur. İncil öyle diyor. Ben herkesi kendine göre değerlendiririm. Tek yolu budur."

Josh homurdandı. "Bak şuna ne diyor. Tremaine ile diğerlerinin sana tüm yaptıklarından sonra. Bana onlardan nefret etmediğini, onları öldürmek istemediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Ama öyle isteseydim, Vic benim kalbimdeki sevgiyi söküp atmış olurdu. Tanrıyı benden almış olurdu. Bunu yaparsa, beni kontrol altına almış demektir. Bu dünyada kimsenin gücü Tann'yı benden almaya yetmez. Ne Vic'in, ne senin, ne de bir başkasının. Ben aptal değilim, Josh. Hayatın adil olmadığını biliyorum. Siyahların dünyanın tepesinde olmadıklarını bildiğim gibi. Ama ben insanlardan nefret ederek sorunu daha da büyütmem."

"Saçma. Sen gelmiş geçmiş her beyazdan nefret etmek için Tanrı'dan altın kart aldın."

-296intihar hükmü verildiğini söyledi. Polisler artık soruşturamazlar."

"Herhalde öyle."

"O halde bürosuna gidebilirsin. Belki bu gece."

"Eğer ortalık sakinse yaparız."

"Harms'a ordudan gelen mektubu buldunuz mu?"

"Henüz değil..." Tremaine elinde bir kâğıt parçasını sallayarak odasına dalınca durdu. "Bir dakika."

Tremaine kâğıdı Rayfield'in önüne uzattı, Rayfield okurken bembeyaz kesildi. Başını kaldırıp Tremaine'in çok ciddi yüzüne baktı.

"Nereden buldun?"

Tremaine, "O alçak yatağın ayaklarından birinin içini oymuş. Çok sinsice," dedi.

Rayfield almaca konuştu. Kısa cümlelerle mektubun içeriğini anlattı.

"Bu senin marifetin miydi, Frank?"

"Bak, adam planladığımız gibi hücrede ölseydi, otopsi yapacaklardı, değil mi? Bu da o boşluğu kapatmanın tek yolu. Hepimiz kabul ettik."

"Ama, Tanrı aşkına, Harms ölmedi. Neden daha sonra sistemden silmedin?"

"Sildim. Eğer silmeseydim soruşturmada ortaya çıkmaz mıydı sanıyorsun? Rider aptal değildi, öyle bir savunmanın üstüne atlardı."

"O halde, o zaman kayıtlardan sildiysen, ordu bunca yıl sonra o mektubu neden gönderdi?"

"Kim bilir? Kahrolası bir kâtip bir kâğıt parçası bulup kaydetmiş ya da bugünlerde bir veri tabanına girmiştir. Bir kez ordunun resmi kayıtlarına girdikten sonra ne kadar gömmeye de çalışsan, ne zaman su yüzüne çıkacağını bilemezsin. Dünyanın en büyük bürokrasisi. Her şeyi halledemezsin."

"Ama bunu halletmek senin işindi."

"Bana işimin ne olduğunu söyleme. Halletmeye çalıştım, ama çeyrek yüzyıldır her gün de kontrol edemezdim ya."

Ses iç çekti. "Demek Harms'a neyin hatırlattığını biliyoruz."

"Belki Rider'da bu mektubun bir kopyası vardı."

"Rufus Harms nasıl fotokopi çektirebilirdi, bilmiyorum. Mektubun mahkemeye yaptığı başvurunun bir parçası olmadığı da gerçek."

"Ama kopyasının olmadığından emin olamayız. Bu da akşam Rider'ın bürosuna gitmeniz için kesin bir neden."

Rayfield, Tremaine'e baktı, sonra telefona, "Pekâlâ, bu gece gideriz," dedi. "Hızlı ve sert."

KJKK jwej nociM

Senatör Knight hole giren Fiske ile Sara'yı çok sıcak karşıladı. Senatörün arkasından, içersinin başkentin iş ve politika dünyasının seçkin tipleriyle dolu olduğunu görebiliyorlardı.

Jordan Knight el sıkarak, "Gelebildiğine sevindim, John," dedi. "Sara, her zamanki gibi göz kamaştırıcısın." Onu kucaklayıp yanaklarından öptü.

Fiske, Sara'ya baktı. İş kıyafetini çıkarmış, yumuşak pastel renklerde, cildinin güneş yanığını ortaya çıkaran hafif bir elbise giymişti. Topuzunu açmıştı ve saçları çekici bir biçimde yüzünü çevreliyordu.

Fiske kızla göz göze gelince mahcup bir ifadeyle başını çevirdi. Garsonların birinden bir içki alırken Sara ile Jordan Knight da ona katıldılar.

Jordan kendi de biraz mahcup görünerek çevresine bakındı. "Bu işin zamanlamasının çok feci olduğunu biliyorum." Bunu derken dikkatle Sara'ya bakıyordu, "itiraf etmese de, Beth'in de böyle düşündüğünü biliyorum."

Fiske, hiç kuşku yok, diye düşündü.

Jordan içkisiyle tekerlekli sandalyede oturan yaşlı bir adamı işaret edip yavaşça, "Ne yazık ki Kenneth Wilkinson'in fazla zamanı yok," dedi. "Ama o mücadelecisi biri ve hepimizi yanılabilir. Uzun, verimli bir yaşamı oldu. Hocam ve dostum. Onu tanımakla çok şey kazandım."

Sara, "Sizi eşinizle o tanıştırmamış mıydı?" diye sordu.

"Doğru, ona bu kadar fazla şey borçlu olmamanın bir başka nedeni."

Fiske, Elizabeth Knight'ın deneyimli politikacılar kadar sakin ve kendinden emin, sistemli bir şekilde salonu dolaşmasını seyretti. Salonu gözleriyle bir daha taradı, ama ne Ramsey'yi, ne de Murphy'yi göremedi. Geceyi protesto edip etmediklerini merak etti. Sinirli ve huzursuz görünümü başka birkaç yargıcı fark etti. Delinin birinin kellenizin peşinde olduğu korkusu insanı bu hale getirebiliyordu.

Bakışları arkada dikilen Richard Perkins'e yöneldi. Her yerde silahlı güvenlik görevlileri vardı ve Fiske gecenin en çok konuşulan konusunun iki kâtabin öldürülmesi olduğunu biliyordu. Fiske, Warren McKenna'nın yem arayışındaki bir köpekbalığı gibi kalabalığı yarararak ilerlediğini görünce gözleri kısıldı.

Sara, "İkiniz harika bir ekip oluşturunuz," dedi.

Jordan Knight kadehini onunkıyla tokuşturdu. "Ben de öyle düşünüyorum."

Fiske, "Eşiniz hiç politikaya atılmayı düşündü mü?" diye sordu.

Sara, "John, o Yüce Mahkeme'de yargıç. Bu ömür boyu sürecek bir görevdir," diye atıldı.

Fiske bakışlarını Jordan'dan ayırmadı. "İlk kez de olsa birinin başka bir iş peşinde Yüce Mahkeme'den ayrılması olmaz, değil mi?"

Jordan ona dikkatle baktı. "Hayır, olmaz John. Aslında yıllarca Beth'le bunu konuştuk. Ben sonsuza dek Senato'da kalacak değilim. New Mexico'da yedi bin dönümlük bir çiftliğim var. Ömrümün sonuna kadar orayı yönetebilirim."

"Belki de eşiniz ailedeki Virginia senatörü olur?"

"Beth'in ne yapacağını bildiğimi asla iddia etmem. Aslında bu -evliliğimize son derece sağlıklı olduğunu düşündüğüm bir heyecan katıyor." Bu sözlerine gülümsedi ve Fiske kendisinin de gülümsediğini fark etti.

Sara aklına gelen düşünceyle kadehini kaldırıyordu. "Senatör, bir telefon edebilir miyim?"

Fiske'e bir göz attı, ama hiçbir şey demedi. O gittikten sonra Jordan, "Esaslı bir genç hanım," dedi. Fiske, "Buna itiraz etmem," dedi.

"Beth'e kâtiplik yapmaya başladığından beri onu epeyce iyi tanıdım. Neredeyse babası gibi oldum, diyebiliriz. Önünde çok parlak bir gelecek var."

"Eşiniz çok iyi bir örnek." Fiske bunu söylerken içkisi neredeyse boğazına kaçıyordu.

"En iyisi. Beth hiçbir işi yarım yapmaz."

Fiske bir an bu sözleri düşündü. "Eşinizin hırslı biri olduğunu biliyorum, ama bu olay çözümlenene dek programını biraz hafifletmeyi isteyebilir. Manyağın birine hedef oluşturmak istemezsiniz."

Jordan bir an gözlüklerinin üzerinden Fiske'i inceledi. "Gerçekten yargıçların tehlikede olabileceğine inanıyor musunuz?"

Fiske aslında öyle düşünmüyordu, ama bunu Jordan'a söyleyecek değildi. O ve Sara yanlış sonuçlara varmışlarsa, hiç kimsenin boş bulunmasını istemiyordu.

"Şöyle diyelim, senatör. Eğer eşinizin başına bir şey gelecek olursa, benim ne düşündüğüme hiç kimse aldırmayacaktır."

Jordan'ın yüzü yavaşça soldu. "Ne demek istediğinizi anlıyorum."

Fiske adamla konuşmak için bir kuyruk olduğunu fark etti. "Daha fazla zamanınızı almayayım. Başarılı çalışmalarınızın devamını dilerim."

"Teşekkür ederim, John, benim de niyetim öyle."

Senatör Knight başka konukları karşılamaya başladı. Fiske, onun salonda dolaşmasına gerek yok, diye düşündü. Eşi herhalde bütün önemli oyuncularla görüşmüştü.

Sara, Jordan Knight'ın çalışma odasından evi arayıp mesajlarını dinledi. Daha önce kontrol etmeyi unuttuğundan Rufus Harms'ın doğduğu kasabadaki gazeteci George Barker'dan ha-

ber almak için sabırsızlanıyordu. Telesekreterinde yaşlı adamın derin sesini duyunca ümitleri boşa çıkmadı. Biraz çekiniyor gibiydi.

Masanın üzerindeki defterden bir sayfa koparıp ismi yazdı: Samuel Rider. George Barker yalnızca adamın adını bırakmıştı. Anlaşılan yirmi beş yıl sonra dosyalarında kalan bilgi ancak bu kadardı. Hemen Rider'ın bürosunun adres ve telefonunu bulması gerekiyordu. Başını kaldırınca, bunu nasıl yapacağını gördü. Karşı duvardaki raflarda hukukçuların resmi rehberi sayılan ve Amerika Birleşik Devletleri'nde çalışma lisanslı her avukatın ismini, büro adresini ve telefonunu veren Martindale-Hubbell's ciltleri duruyordu. Eyaletlere ve bölgelere göre ayrılmıştı. Sara önce çevre bölgelere bakmaya karar verdi. Virginia dizinine bakarken, Samuel Rider ismini gördü. Gösterilen sayfayı açtığında Rider'ın kısa bir biyografisini buldu. Yetmişlerin başında orduda bulunduğu yazıyordu. Ta kendisi olmalıydı.

Bürosunun telefonunu çevirdi, ama açılmadı. Ev telefonunu almak için santralı aradı, ama numara bildirilmemişti. Çaresizlik içinde kapattı. Adamla konuşması gerekiyordu. Bir an düşündü. Zamanlama çok kısa olduğundan, bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Masanın üstündeki telefon rehberinden bir numaraya baktı. İşleri ayarlamak birkaç dakikasını aldı. O ve Fiske çıkmadan önce birkaç saatleri vardı. Şansları yardım ederse, ertesi sabah dönebilirlerdi.

Sara çalışma odasının kapısını açarken, Elizabeth Knight orada duruyordu.

"Jordan bana burada olabileceğini söyledi."

"Bir telefon etmem gerekti."

"Anlıyorum."

"Sanırım davate dönmeliyim."

"Sara, seninle bir dakika özel olarak konuşmam gerek."

Elizabeth Knight onu çalışma odasına geri sokup kapıyı arkalarından kapattı. Yargıcın üstünde sade beyaz bir elbise, çok

hafif makyaj ve zevkli bir safir gerdanlık vardı. Beyaz elbise tenini daha da solgun gösteriyordu. Ancak saçlarını açık bıraktığından koyu renk bukleler beyazın üstünde çarpıcı duruyordu. Sara, Elizabeth Knight'ın kendisiyle ilgilendiğinde çok çekici bir kadın olabileceğini düşündü. Anlaşılan bu her zaman yaptığı bir şey değildi. Ve şu anda da çok rahatsız görünüyordu."

Sara, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Kâtiplerimin özel yaşamlarına burnumu sokmaktan hoşlanmam, Sara. Ama mahkemenin imajı söz konusu olduğunda durum değişir."

"Özür dilerim, ama dediklerinizi anladığımı sanmıyorum."

Knight bir an düşündü. İstemeyerek de olsa Steven Wright'ı ölüme mahkûm ettiğini fark ettiği andan itibaren sinirleri çok bozuktu. Haksız da olsa, acısın^ birinden çıkarmak istiyordu. Böyle bir âdeti yoktu, ama gerçek şu ki, Sara Evans onun canını sıkıyordu. Ona hiç aldırış etmiyordu. Bu nedenle, genç kadın, yargıcın gazabına uğrayacaktı. "Sen çok akıllı bir genç kadınsın. Çok çekici ve akıllı bir genç kadın."

"Korkarım hâlâ anlayamadım..."

Knight'ın ses tonu değişti. "Sen ve John Fiske'den söz ediyorum. Richard Perkins seninle Fiske'i bu sabah evden beraber çıkarken gördüğünü bildirdi."

"Yargıç Knight, saygısızlık etmek istemem, ama bu benim özel sorunum."

"Eğer mahkemeye olumsuz biçimde yansırırsa, Sara, tabii ki yalnız senin özel sorunun değildir."

"Bunun nasıl olacağına anlam veremiyorum."

"Bakayım sana anlatabilecek miyim. Sence kâtiplerden birinin cinayetin anlaşılmasının ertesi günü öldürülen meslektaşının ağabeyiyle yattığının ortaya çıkması mahkemenin adını lekelemez mi?"

Sara üstüne basa basa, "Ben onunla yatmıyorum," dedi.

"Bunun hiç önemi yok. Kamuoyu özellikle de bu kentte, gerçeklerden çok algılamalarla yönlendirilir. Eğer gazetecinin biri bu sabah Fiske'le birlikte evinden çıktığını görseydi, sence nasıl manşet atardı? Yalnızca gazetecinin gözlemleri kesin bir biçimde aktarılsa bile, okurların izlenimi sence nasıl olurdu?" Sara yanıt vermeyince Knight devam etti. "Şu anda fazladan soruna ihtiyacımız yok, Sara. Elimizde yeterince sorun var zaten."

"Sanırım işin bu kısmını hiç düşünmemiştim."

"Eğer vasat bir hukuk kariyerinin ötesine geçmek istiyorsan, düşünmelisin."

"Özür dilerim. Bu hatayı tekrarlamam."

Knight ona uzun uzun baktıktan sonra kapıyı açtı. "Lütfen, buna dikkat et."

Sara yanından geçerken, ekledi. "Oh, Sara, katilin kimliği kesinlikle belli olana dek senin yerinde olsam hiç kimseye gü-venmezdim. Farkında ol ya da olma, cinayetlerin büyük bölümü aile üyeleri tarafından işlenir."

Sara şaşkınlık içinde dönüp ona baktı. "Yani demek istiyorsunuz ki..."

Knight sertçe, "Hiçbir şey demek istemiyorum," dedi. "Yalnızca bir gerçeği aktarıyorum. Ne istersen onu yap."

Fiske sıkılıp evin içinde dolaşmaya başlamışken omzunda birinin elini hissetti.

"Sana sormak istediğim bir soru var."

Fiske dönüp baktı. Ajan McKenna karşısındaydı.

"McKenna, seni mahkemeye vermeyi ciddi ciddi düşünmekteyim, o yüzden benden uzak dur."

"Yalnızca işimi yapıyorum. Ve şu anda da, kardeşin öldürüldüğünde nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Fiske kadehindeki şarabı bitirip geniş pencerelerden dışarı baktı. "Bir şeyi unutmuyor musun?"

"Neymiş o?"

"Ölüm saatini henüz belirlemedik."

"Sen soruşturmanın gerisinde kalmışsın."

"Öyle mi?" Fiske gafil avlanmıştı.

"Cumartesi sabaha karşı üçle dört arası. O sırada neredeydin?"

"Bu olayda zanlı mıyım?"

"Eğer zanlı olursan, sana haber veririm."

"Cumartesi sabahı yaklaşık saat dörde kadar Richmond'daki büromda çalışıyordum. Şimdi bana buna tanıklık edecek kimsenin olup olmadığını soracaksın, değil mi?"

"Var mı?"

"Hayır. Ama o sabah on sularında çamaşırhaneye gittim."

"Richmond, Washington'dan arabayla iki saatlik mesafede. Bolca zamanın olurdu."

"Demek ki teorin Washington'a geldiğim, soğukkanlı bir biçimde kardeşimi öldürdüğüm ve cesedini siyahların çoğunlukta olduğu bir mahalleye attığım, beni kimsenin göremeyeceği kadar becerikli davrandığım ve Richmond'a geri dönüp iç çamaşırlarımı yıkadığım yönünde. Ya sebep?" Fiske bu son cümleyi söyler söylemez nefesini tuttu. Kusursuz bir sebep vardı: Beş yüz bin dolarlık yaşam sigortası. Hay Laneti

"Sebepler sonradan ortaya çıkabilir. Öncelikle tanığın yok. Bu da cinayeti işleyecek fırsatının olduğu anlamına gelir."

"Demek Wright'ı da benim öldürdüğümü düşünüyorsun? Unutma, yargıçlara iki cinayetin bağlantılı olduğunu düşündüğünü söylemiştin. Onun için bir tanığım var."

"Bir şey söylemiş olmam onun doğru olduğu anlamına gelmez."

"Harika. Aynı felsefeyi tanık kürsüsüne de taşıyor mısın?"

"Soruşturma sırasında elindeki kozları göstermenin her zaman iyi olmadığını öğrenmişimdir. Cinayetlerin birbiriyle ilişkisi olmayabilir, bu da Wright'm cinayeti için gösterdiği tanığın hiçbir anlamının kalmaması demektir."

Fiske, McKenna'nın uzaklaşmasını seyrederken sırtının ürperdiğini hissetti. McKenna bile kardeşinin cinayetini onun üstü-

ne yıkmaya kalkışacak kadar aptal olamazdı, değil mi? Ya Fiske kardeşinin ölüm saatini belirleyen otopsi sonuçlarını neden öğrenmemişti? Bu soruyu hemen yanıtladı: Chandler'dan gelen bilgi akışı kesilmişti.

"John?"

Fiske dönüp Richard Perkins'e baktı.

Adam huzursuz bir şekilde, "Bir dakikan var mı?" diye sordu. İkisi bir köşeye çekildiler. Perkins söylemek istediklerini hazırlar gibi bir an pencereden dışarı baktı. "Yüce Mahkeme'de iki yıldır görev yapıyorum," dedi. "Çok iyi bir iş: Çok saygın, fazla stresli değil, ücreti iyi. Berberlerden polis memurlarına, iki yüz çalışanı denetliyorum. Daha önce de Senato'da çalışıyordum. Oradan emekli olmayı düşünüyordum, ama bu fırsat çıktı."

Fiske, "Senin adına iyi olmuş," dedi. Perkins'in bütün bunları ona neden anlattığını merak ediyordu.

"Kardeşinin ölümü mahkemede olmuş olmasa da, onun güvenliği için büyük sorumluluk duyuyordum. Mahkemede çalışan herkes için de. Şimdi, Wright'in da ölümüyle şaşkına döndüm. Bu gibi işleri halletmeye alışık değilim. Bir cinayet soruşturmasının göbeğinde olmaktansa, bordro sorunlarını halletmeye ve bürokrasilerin düzenli işlemesini sağlamaya razıyım."

"Chandler işinde gerçekten başarılı. Ve tabii FBI da konuyla yakından ilgili." Fiske bunu söyledikten sonra neredeyse dilini ısıracaktı. Perkins fark etti.

"Ajan McKenna sana karşı kin besliyor gibi. Adamı daha önceden tanıyor muydun?"

"Hayır."

Perkins ellerine baktı. "Dışarda kan davası güden bir delinin bulunduğu gerçekten inanıyor musun?"

"Olanaksız değil."

"Ama neden şimdi? Ve neden hedef kâtipler? Neden yargıçlar değil?"

"Ya da diğer mahkeme çalışanları."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen de tehlikede olabilirsin, Richard."

Perkins şaşırarak görünüyordu. "Ben mi?"

"Sen güvenliğin basındasın. Bu kişi insanları istediği gibi seçebileceğini göstermek isterse, mahkemenin güvenliğine meydan okuyor demektir. Sana meydan okuyordun"

Perkins bunu düşündü. "Demek ölümlerin kesinlikle bağlantılı olduğunu düşünüyorsun?"

"Eğer değilse, çok büyük bir tesadüf. Açıkçası, ben bu kadar büyük tesadüflere inanmam."

"Chandler da mı?"

"Belki. Eminim sana bilgi vermeye devam edecektir."

Perkins uzaklaşırken Elizabeth Knight geçti. Sanki kalabalık ona kendiliğinden yol veriyor gibiydi.

Omzuna bir el bastırdı. "On dakika sonra beni binanın önünde bul." Bu, Sara'nın sesiydi, ama Fiske döndüğünde yalnızca onun kalabalığın içinde kaybolduğunu gördü.

Gözle görünür bir şekilde sinirlenmişti. Çevresine bakıp yine Elizabeth Knight'ın hareketlerini seyretmeye başladı. Büyük bir olasılıkla Kenneth Wilkinson'in orada bulunduğunu bile unuttu, diye düşündü. Hem de adamın kendi davetinde olduğunu. Bu nedenle, Elizabeth, Wilkinson'in yanına gidip kısaca bir şeyler konuşunca pek şaşırdı. Onu aydınlık ve boş terasa çıkarmasını, tekerlekli sandalyenin yanında diz çöküp Wilkinson'in ellerinden birini tutarak konuşmasını seyretti.

Fiske biraz daha oyalandıktan sonra kendini tutamayarak terasa yöneldi. Elizabeth Knight başını kaldırıp hemen diz çöktüğü yerden kalktı.

"Araya girdiğim için özür dilerim, ama gitmem gerekiyor ve Yargıç Wilkinson'i selamlamak istedim."

Knight geriye çekildi, Fiske yaklaşıp kendini tanıttı. Kenneth Wilkinson'in elini tutup yaşlı adama kamu hizmetindeki uzun kariyeriyle ilgili tebriklerini sundu. Odaya dönerken Knight onu durdurdu.

"Sanırım Sara'yla gidiyorsunuz."

"Bu bir sorun mu?"

"Bence size bağlı."

"Bu ne demek oluyor?"

"Sara'nın önünde harika bir gelecek var. Ama bazen küçük şeyler büyük potansiyel içeren kariyerleri mahvedebilir."

"Biliyor musunuz, Yargıç Knight, sanırım benimle büyük bir sorunuz var ve nedeninden emin değilim."

"Sizi tanımıyorum, Bay Fiske. Eğer siz de kardeşinize ben-ziyorsanız, belki de büyük bir sorunuz yoktur."

"Ben kimseye benzemem. İnsanlar arasında karşılaştırma yapmamaya ya da derli toplu varsayımlarda bulunmamaya gayret ederim. Bunlar pek ender doğru çıkarlar."

Knight gafil avlanmış göründü, ama hemen ekledi: "Aslında size katılıyorum."

"Bir konuda anlaşabildiğimize sevindim."

"Ancak Sara'yı tanıyorum ve onunla fazlasıyla ilgileniyorum. Eğer sizin bazı hareketleriniz ona ve dolayısıyla mahkemeye olumsuz biçimde yansayacaksa, bunu sorun ederim."

"Bakın, beni tüm ilgilendiren, kardeşimin katilini bulmaktır."

Kadın ona dikkatle baktı. "Hepsinin bu olduğundan emin misiniz?"

"Eğer emin olmasaydım bile, unutmayın ki, burası özgür bir ülke." Fiske kadının yüzünde alaycı bir ifadenin beirip kaybolduğunu gördü.

Knight kollarını kavuşturdu. "Siz bir Yüce Mahkeme yargıcından hiç etkilenmemişe benziyorsunuz, Bay Fiske."

"Eğer beni biraz tanısaydınız, nedenini anlardınız."

"Belki sizin hakkınızda bir şeyler öğrenmeliyim. Belki de öğ-renmişimdir."

"Sanırım bu karşılıklı olabilir."

Knight'ın yüzü karardı, "İçtenlik ve saygısızlık farklı şeylerdir, Bay Fiske."

"Bunun da karşılıklı olabileceğini görmüşümdür."

"Umarım Sara'yla ilgili kaygılarımı takdir edersiniz. Ona karşı çok duyarlıyım."

"Eminim öyledir."

Tam gidecekken yine ona baktı. "Kardeşiniz çok özel biriydi. Çok zeki, kusursuz bir hukukçuydu."

"Eşsiz biriydi."

"Bunu söyledikten sonra, ailesindeki en becerikli avukat olduğundan emin değilim."

Knight geride şaşkın bir Fiske bırakıp yürüdü, gitti. Fiske bir an orada durup kadının sözlerini anlamlandırmaya çalıştı. Sonra terastan ayrılıp asansörle lobiye indi. Çevresine bakındı, ama Sara'yı göremedi. Bir korna çalınca arabasının ön kapıya yanaştığını gördü. Binip ona baktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Havaalanına."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Bay Samuel Rider'ı görmeye gidiyoruz."

"Bay Samuel Rider da kim?"

"Rufus Harms'ın avukatı. George Barker arayıp ismini verdi. Rider'a baktım. Bürosu Blacksburg'un dışında, cezaevinin yalnızca birkaç saat doğusunda. Bürosunu aradım, ama cevap veren olmadı. Ev telefonu da yok."

"O halde neden oraya gidiyoruz?"

"Bürosunun adresi var. Oraya vardığımızda geç olacak, o yüzden bürosunda bulacağımızı pek sanmam. Ama orası büyük bir kasaba: Bize ev adresini ya da en azından telefonunu verecek birini bulmamız gerekir. Eğer onun işin içinde olduğu konusunda haklıysak, tehlikede olabilir. Onun başına bir şey gelirse gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyebiliriz."

"Demek ki mahkemeyi arayanın gerçekten o olduğuna inanıyorsun? Başvuruyu yapanın da?"

"Aksini iddia etmezdim."

KMK uçuneu nocuM

Fiske ile Sara yirmi beş dakika sonra havaalanına vardılar. Sara garajlardan birine arabayı park etti. Terminale geldiklerinde Fiske, "Uçak bulabileceğimizden emin misin?" diye sordu.

"Bizi oraya götürmesi için özel bir uçak tuttum."

"Ne yaptın? Bunun kaç patlayacağını biliyor musun?"

"Ya sen biliyor musun?"

Fiske şaşkın göründü. "Hayır, yani daha önce hiç uçak kiralamış değilim, ama ucuz olamaz."

"Blacksburg'a gidiş dönüş iki bin iki yüz dolar kadar. Kredi kartımı limitine kadar kullandım."

"O halde sana bir şekilde öderim."

"Bunu yapman gerekmez."

"İnsanlara borçlu kalmaktan hoşlanmam."

"Güzel, bunu ödemenin pek çok yolunu bulabileceğimizden eminim." Sara gülümsedi.

Birkaç dakika sonra pist üstündeki çift motorlu küçük bir uçağa yaklaştılar. Fiske kocaman bir 737'nin ana pistte ilerleyip zarif bir şekilde havalanmasını seyretti. Her yerde mide bulandırıcı bir yakıt kokusu ve motorların sinir bozucu uğultusu vardı.

Sara ile Fiske merdivenden çıkıp jetin kapısında kısa, kır saçlı, kaslı bir adam tarafından karşılandılar. Adam kendini pilot Chuck Herman olarak tanıttı.

Herman gökyüzüne baktı. "Uçuş planını verdim, ama kalkışta biraz geciktik," dedi. "Daha önce kontrol kulesinde bir yazılım hatasından dolayı bazı rötarlar oldu; şimdi bedelini herkes ödüyor."

Sara, "Zamanımız çok az, Chuck," dedi. Rider'ın bürosuna ne kadar geç varırlarsa, kendilerine yardımcı olacak birini bulmaları olasılığı da o kadar düşüyordu. Ayrıca, Sara bir kez daha işe gecikemezdi.

Herman gururla uçağına baktı. "Üzülmeğin. Yol yalnızca yetmiş dakika ve gerekirse biraz gazlarım."

Hepsi birden içeri girdiler. Herman onlara oturacakları koltukları gösterdi.

"Özür dilerim, ama bu kadar kısa zamanda hostes bulamadım. Bir şey ister misiniz?"

Sara, "Bir kadeh beyaz şarap," dedi.

"Ya sen John? Sana bir şey verebilir miyim?" Fiske reddetti. "Buzdolabı yiyecek dolu. Lütfen keyfinize bakınız."

Kalkıştan on dakika sonra sakın bir gölde kanoyla gider gibi düzgün gitmeye başladılar. Sara kemerini çözüp Fiske'e baktı. O, pencereden dışarı, batan güneşe bakıyordu.

"Yiyecek bir şeyler hazırlasam ne dersin? Sana anlatacak ilginç şeylerim de var."

"Benim de." Fiske de kemerini çözdü, Sara'nın peşinden arkaya gidip masanın başına oturdu ve onun sandviç hazırlamasını seyretmeye başladı.

"Kahve?"

Fiske başıyla evetledi. "İçimden bir ses uzun bir gece olacağını söylüyor."

Sara yiyecekleri hazırlamayı bitirip iki fincan kahve koydu. Fiske'in karşısına oturup saatine baktı. "Uçuş kısa olduğundan pek zamanımız kalmadı. Blacksburg Havaalanı'nda araba kiralama yeri yok. Ama taksiyle kente inip oradan araba kiralayabiliriz."

Fiske sandviçinden bir lokma ısırp kahveyle yuttu. "Davette bazı şeyler olduğundan söz etmiştin."

"Yargıç Knight'la takıştım." Hikâyeyi Fiske'e anlattı. O da Knight'la kendi aralarında geçen konuşmayı aktardı.

Fiske, "Anlaşılması güç bir kadın," dedi.

"Başka?"

"McKenna bana kardeşimin öldürüldüğü sırada bir tanışım olup olmadığını sordu."

"Ciddi misin?"

"Tanışım yok, Sara."

"John, kimse senin kardeşini öldürdüğüne inanmaz. Ya Steven'in ölümüyle ilgisi ne?"

"Eğer ikisi birbiriyle bağlantılıysa."

"Peki McKenna'nın senin amacın hakkında bir teorisi var mı?"

Fiske kahvesini masaya koydu. Bir başkasının görüşünü almak iyi olur, diye düşündü. "Hayır, ama gerçek şu ki, kusursuz bir nedenim var."

Sara da şaşırıp kahvesini bıraktı. "Nedir?"

"Bugün Michael'ın kendi adına yarım milyon dolarlık yaşam sigortası yaptırıp vâris olarak beni gösterdiğini öğrendim. Bu sence de birinci sınıf bir neden, değil mi?"

"Ama daha bugün öğrendiğini söyledin."

"McKenna'nın buna inanacağını cidden sanıyor musun?"

"Çok garip."

Fiske başını eğdi. "Garip olan nedir?"

"Yargıç Knight da çoğu cinayetin aile üyeleri tarafından işlendiği ve hiç kimseye güvenmemem gerektiği yolunda bir şeyler söyledi. Eminim seni kastediyordu."

"Hiç orduda bulunmuş muydu, biliyor musun?"

Sara neredeyse gülecekti. "Hayır, niçin?"

"Rufus Harms'la bir ilgisi olup olamayacağını merak ettim de."

Sara gülümsedi. "Konuyu açtığımıza göre ya Senatör Knight? O orduda bulunmuş olabilir."

"Bulunmamış. Birinci Senato kampanyasında gazetelerde çürüğe ayrıldığını okuduğumu hatırlıyorum. O zamanki rakibi bir savaş kahramanıydı ve Knight'ın ülkesine hizmet etmemiş olmasını büyük bir sorun haline getirmişti. Ancak o da gizli serviste hizmet etmiş; iyi bir sicili filan vardı ve hepsi unutulup gitti." Fiske çaresizlik içinde başını salladı. "Bu çok aptalca. Yuvarlak deliklere kare sopalar çakmaya çalışıyoruz." Derin bir soluk aldı. "Umarım Rider bize yardımcı olabilir."

İşçi tulumu giymiş olan adam ağır temizlik arabasını koridordan itip bürolardan birinin önünde durdu. Buzlu cam kapının üstünde SAMUEL RIDER, AVUKAT yazıyordu. Adam başını eğip dikkatle çevresine bakındı ve kulak kabarttı, işhanı küçüktü ve Rider'ın avukatlık bürosu ikinci kattaki altı işyerinden biriydi. Bu saatte kasaba da bina da oldukça boştu.

Josh Harms kapıyı vurup cevap bekledi. Sonra daha güçlü bir şekilde yine vurdu. Josh ortalığı kolağan ederken Rufus'u parktaki kamyonette bırakmıştı. Temizlik malzemelerinin bulunduğu dolabı bulup birisinin çıkagelmesi olasılığına karşı bu planı yaptı. Rider'ın kapısını bir kez daha vurdu, birkaç dakika bekledi, sonra dudaklarını büzüp yavaşça ısıkl çaldı. Yirmi saniye içinde koridorun karanlığında peşinden yürüyen Rufus yanına geldi. Rufus temizlikçi üniforması giymiyordu; dolapta kendisine uyacak bir tane bile bulamamıştı.

Josh çilingir aletlerini çıkardı. Birkaç saniye sonra büro kapısından içeri, danışma bölümüne girmişlerdi. "Hızlı hareket etmeliyiz. Birisi gelebilir," dedi Josh. Kemerine dolu bir tabanca sıkıştırmıştı.

"Ben burayı ararken sen de Samuel'in odasına gir ve bir bak."

Rufus kamyonetten getirdiği el fenerini kullanarak bir dosya dolabını araştırmaya başlamıştı bile. Josh, Rider'ın odasına girdi. Sokağa baktıktan sonra ilk iş perdeleri kapattı. Bir el feneri çıkarıp aramaya başladı. Kilitli bir çekmeceye rastlayınca açtı.

Bantla çekmecenin altına yapıştırılmış paketi bulunca hafifçe ısıkl çalıp elini uzattı. Kapıya gitti. "Rufus, buldum."

Kardeşi koşup geldi ve kâğıtlara baktı. El fenerinin ışığında inceledi.

"Bana hâlâ bu kâğıtların sana nasıl yardımcı olacağını söylemedin."

"Birisi bizi yakalamadan buradan çıkalım."

Tam danışmaya çıkmışlardı ki, iki çift ayak sesi duydular. Hemen bakıştılar. Josh tabancayı çekip emniyetini açtı. "Polisler. Burada olduğumuzu biliyorlar."

Rufus ona bakıp başını salladı. "Polisler değil. Ordu da değil. Bina boş. Onlar olsa sirenlerle gelir ve arkasından camların kırılıp gözyaşı bombalarının atıldığını duyardık. Haydi gel." Rufus önden ağabeyi arkadan tekrar Rider'ın odasına girip kapıyı yavaşça kapadılar. Artık bütün yapabilecekleri beklemektir.

KJKK ÜÖKÜÜ/fâtt nÖCÜM

Chandler, Michael Fiske'in daireinde dolaşıyordu. Diz çöküp John Fiske'in bijon anahtarının yerde bıraktığı izi inceledi. Eğer darbe yerini bulsaydı, bu gizem çözülmüş olabilirdi. Chandler ayağa kalkıp başını salladı. Hiçbir zaman böyle kolay .olmuyordu. Adamları dairede son işleri bitiriyorlardı. Her yerde sihirli toz gibi yığınlar halinde siyah karbon zerrecikleri duruyordu. Bir bakıma öyle de sayılırlardı. Başkalarından ayırmak için Michael Fiske'in parmakizlerini almışlardı. Kardeşininkileri de alacaklardı. John Fiske, Virginia'da ruhsatlı bir avukat olduğundan, parmakizleri Virginia Eyalet Polisi'nde bulunabilirdi. Sara Evans'ınsa izlerini alması gerektiğini düşündü. Kuşkusuz o da buraya gelmişti. Koridora baktı. Acaba yatak odasında mı? Öte yandan, soruşturması ikisinin yalnızca arkadaş olduklarını ortaya çıkarmıştı.

Murphy ve kâtipleriyle buluşmuştu. Michael'in çalıştığı bütün dosyaları gözden geçirmişlerdi. Göze çarpan hiçbir şey yoktu. Bu doğrultuda araştırma çok uzun sürecekti. Ama insanlar ölmeye devam ediyordu.

John Fiske'in Chandler'a açılmakta isteksiz oluşu ona pahalya mal olmuştu. Chandler ona bilgi vermeyi kesmişti. Öte yandan, Chandler federallere adil davranmış ve Rufus Harms'ın cezaevinden kaçışıyla Michael Fiske'in cezaevine ettiği telefonlar da dahil, elindeki tüm bilgileri McKenna'ya vermişti. Fiske'in

kendisine söz ettiği kayıp başvuruyu da anlatmıştı. McKenna ona teşekkür etmiş, ama kendisi yeni bilgiler ekleyememişti. O anda ön kapıda bir ses duydu ve FBI ajanı odaya girdi. Chandler onun kimlik kartını dışarda bekleyen görevliye gösterip adını suç mahalline girenler listesine ekletmiş olduğunu varsaydı. Suç mahalli. Eh, öyle sayılır, dedi Chandler kendi kendine.

"Bu akşam geç saatlere kadar çalışıyorsunuz, Ajan McKenna."

"Siz de." FBI ajanı merkezden başlayıp adım adım dışarı doğru yürüyerek ortalığa göz attı.

"FBI Başkanı bu işi çözmeniz için size epeyce yükleniyor demek."

"Sizin patron kadar. Büroda suçu akşam haberlerinden önce çözerseniz iki misli aferin alırsınız." McKenna alışılmadık bir biçimde gülümsedi, ama sanki ağız ne yapacağını bilmediği için dudakları biraz çarpıldı.

Chandler adamın bunu insanları irkiltmek için bilinçli yapıp yapmadığını merak etti. Onun hakkında içine bir kurt düştüğü için fark ettirmeden Warren McKenna'yı araştırmıştı. Bürodaki kariyeri her bakımdan birinci sınıftı. Richmond Bölge Ofisi'nden transfer olduktan sonra sekiz yıl Washington Büyükşehir Bölge Ofisi'nde çalışmıştı. FBI'daki kariyeri öncesinde kısa bir süre orduda bulunmuş, sonra üniversiteyi bitirmişti. O zamandan beri her yaptığıyla üstlerini olumlu etkilemişti. Chandler garip bir şey de öğrenmişti: McKenna kendisini geri plana çekecek pek çok terfiyi reddetmişti.

"John Fiske hâlâ dava açmadığı için şanslısınız.- Yine de açabilir."

McKenna şaşırtıcı bir yanıt verdi. "Belki de açmalı. Ben onun yerinde olsam herhalde açardım."

Chandler ağır ağır, "Bunu ona iletirim," dedi.

McKenna birkaç dakika bakındı. Polaroid kâğıdı gibi her ayrıntıyı kaydediyordu. Sonra yine Chandler'a döndü. "Hem sen nesen, onun akıl hocası mı?"

316 -

"Birkaç gün öncesine kadar adamı tanıımıyordum."

"O halde benden çok daha çabuk arkadaş edinebiliyorsun." McKenna başını Chandler'a doğru eğdi. "Biraz bakınma-mım sakıncası var mı?"

"Buyur. Üzerinde parmakizi tozu bulunmayan hiçbir şeye dokunmamaya çalış."

McKenna başıyla onayladı ve oturma odasının içinde dikkatle dolaşmaya başladı. Yerdeki iz dikkatini çekti. ? "Fiske'in saldırgan olduğunu iddia ettiği kişiyle karşılaşmasından mı?"

"Doğru. Ama adamın varlığının iddia konusu olduğunu bilmiyordum."

"Bir tanık olmadan öyle. En azından ben böyle çalışırım."

Chandler bir parça çiklet çıkarıp ağzına attı; hem çikleti çiğneyip, hem de ajanın sözlerini düşünmeye başladı.

"Sara Evans da bana binadan kaçan bir adamı gördüğünü bildirdi. Fiske peşinden kovalıyormuş. Bu senin için yeterli değil mi?"

"Bu pek uygun bir tanık. Fiske şanslı bir adam. Bu şansını sürerken hemen koşup piyango bileti almalı."

"Kardeşini kaybeden bir adama şanslı demezdim."

McKenna durdu ve ardına kadar açık, parmakizi tozuyla kaplı kiler kapısına baktı. "Sanırım ne açıdan baktığına bağlı, değil mi?"

"Onunla sorunun nedir? Adamı tanıyorsun bile."

McKenna ona bir bakış fırlattı. "Doğru, Dedektif Chandler, hem biliyor musun? Sen de öyle."

Chandler cevap vermek istedi, ama aklına bir şey gelmedi. Adam bir bakıma haklıydı. Adamlarından biri gelip düşüncelerini böldü.

"Dedektif Chandler, görmek isteyeceğinizi düşündüğümüz bir şey bulduk."

Chandler teknisyenin elindeki kâğıt tomarını alıp baktı. McKenna da yanına geldi.

McKenna, "Bir sigorta poliçesine benziyor," dedi.

"Kilerdeki raflardan birinde bulduk. Orada hiç yiyecek yok. Adam orayı depo olarak kullanıyormuş. Vergi iadeleri, faturalar vesaire de orada."

Chandler, "Yarım milyon dolarlık yaşam sigortası," diye mırıldandı. Sayfaları hızla karıştırdı, hukuksal terimleri geçip önemli bilgilerin yer aldığı son bölüme baktı.

"Michael Fiske sigortalanmış."

Birdenbire McKenna'nın parmağı sayfanın dibini işaret etti. Chandler adamın o kadar hevesle gösterdiği satırı okurken bembeyaz kesildi. "Vârisi de John."

İki adam bakiştılar. McKenna, "Bir yürüyüşe çıkıp teorimi dinlemek ister misin?" diye sordu. Chandler ne yapması gerektiğinden emin değildi.

McKenna, "Çok sürmez," diye ekledi. "Aslında sanırım bir kısmını şu anda sen de düşünüyorsundur." Chandler sonunda omuzlarını silkti. "Beş dakikan var."

İkisi evin önündeki kaldırıma çıktılar. McKenna bir sigara yakıp Chandler'a da tuttu. Dedektif çiklet paketini uzattı. "Ya kilo alıyorum ya da sigara içiyorum. Yemek yemeyi de seviyorum. İşte böyle."

Karanlık sokakta yürürken McKenna konuşmaya başladı. "Fiske'in kardeşinin öldürülmüş olduğunu düşündüğümüz saatlerde bir tanığının olmadığını öğrendim."

"Bu onun lehine olabilir. Eğer kardeşini öldürmüşse, bir tanık bulmak için çok uğraşırdı."

"Birkaç nedenden dolayı katılmıyorum. Birincisi, herhalde hiçbir zaman kendisinden kuşulanılacağım tahmin etmiyordu."

"Yarım milyon dolarlık sigorta poliçesiyle mi?"

"Öğrenemeyeceğimizi düşünmüştür. Farklı bir yoldan gitsek, biter. Bir süre bekler, sonra parasını alır."

"Bunu bilemem. Söylemek istediğin öteki şey ne?"

"Eğer olay anında kusursuz bir tanığı olsaydı -ki suçluysan böyle bir şey olamaz- bir zaman, bir şekilde, bir yerde bir falso

olacaktı. Onun için neden zahmet etsin? Eskiden polisti, şimdi de avukat. Tanıklar hakkında her şeyi bilir. Tanığı olmadığını söylüyor ve böylece yüzüne gözüne bulaştırmaktan kurtulmuş oluyor. Sonra da herkesin senin az önce vardığın sonuca varmasına, yani suçluysa iyi bir tanık edineceğini düşünmesine güveniyor."

McKenna sigarasından uzun bir nefes çekip gökyüzündeki birkaç yıldız baktı. "Yani bir sebebi ve kendisinin de itiraf ettiği gibi, fırsatı var. Ben araştırdım. Richmond'da uyduruk bir avukatlık bürosu var ve en aşağılık tipleri savunuyor. Olsa olsa üçüncü sınıf bir avukat. Bekâr, çocuğu yok, berbat bir yerde oturuyor. Gerçek anlamda yalnız biri. Ah, bir de Richmond polisinden ayrılması kuşkulu bir ortamda gerçekleşmiş." Chandler sertçe, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Diyelim ki, hiçbir zaman tam olarak açıklanamayan bir silahlı vuruşma. Sonuçta bir sivil ve bir başka polis memuru ölmüş."

Chandler sarsılmış göründü, ama toparlandı. "O halde neden gelip soruşturmada yardım önerdin?"

"Yine numara. Fiske, Tetiği nasıl çekebilirim? Ben kardeşimi bulmak için buradayım' havası verecek."

"Bu Wright'ın ölümünü nasıl açıklıyor?"

"Açıklaması gerektiğini kim söyledi? Senin de dediğin gibi, iki cinayet arasında bir bağlantı olmayabilir. Eğer öyleyse ve ben de Fiske olsam, hemen atılıp bağlantılı olduklarını iddia ederdim. Biliyorsun, Wright cinayeti sırasında nerede olduğunu bilen bir tanığı var."

Chandler, yine Evans, diye dışındı.

McKenna devam etti. "Yani, eğer iki cinayetin bağlantılı olduğunu düşünürsek, elini kolunu sallayarak gidecek."

"Ya Sara Evans? Unuttun mu? Michael Fiske'in apartmanından kaçan adamı gördüğünü söyledi, Sence o da mı yalan söylüyor?"

McKenna durunca Chandler da durdu. McKenna sigarasından son bir nefes çekip kaldırıma attı ve ayağıyla ezdi. Chand-ler'a dikkatle bakarak onun sözlerini tekrarladı. "Sara Evans da."

Chandler başını salladı. "Haydi, McKenna."

"Her şeyi bildiğini söylemiyorum. Benim dediğim, belki Fis-ke'e karşı zaafı vardır ve onun söylediklerini yapıyordur."

"Daha yeni tanıştılar."

"Öyle mi? Emin misin?"

"Aslında hayır."

"Tamam, onu yanlış bir şey yapmadığına, ama bazı insanların suçu üstüne atabileceğine ikna etmiştir."

"Fiske'e karşı neyin var?"

McKenna birdenbire patladı. "Çok sivri dilli. Burnundan kıl aldırıyor, kardeşinin anısını koruduğunu söylüyor, ama son zamanlarda pek de görüşmüyorlarmış. O ve Evans kardeşinin cesedi bulunduktan sonraki geceyi Evans'ın evinde, Tanrı bilir neler yaparak geçirdiler. Her nedense tüfeği var. Soruşturmaya burnunu soktu ve bu sayede yaptığımız her şeyden haberdar. Cinayet gecesinde tanığı yok ve daha beş dakika önce kardeşinin ölümüyle beş yüz bin dolar kazandığını öğrendik. Ne düşünmem gerekiyor ki? Senin polis radarın bütün bunlar karşısında yine mi titremiyor?"

"Tamam, anlaşıldı. Belki de ona fazla hoşgörü gösterdim. Kural bir: Hiç kimseye güvenmeyeceksin."

"Güzel kural." McKenna durdu, sonra ekledi. "Yaşamak ya da ölmek için." Chandler sarsılmış bir halde arkasından bakarken yürüyüp gitti.

KJJK «eşimi «ÖZÜM

Fiske, Rider'ın bürosunun kapısını tıkladı. Gözlerini kısıp camdan içeri baktı. "İçersi karanlık."

"Herhalde evdedir. Nerede olduğunu öğrenmeliyiz."

"Adam dışarda yemekte ya da işi için kasaba dışına çıkmış da olabilir. Tatile bile gitmiş olabilir. Ya da..." Sara, "Veya başına bir şey gelmiş olabilir," dedi.

"Fazla dramatikleşme." Fiske kapının kolunu kavrayınca kolaylıkla açıldı. O ve Sara anlamlı anlamlı bakiştılar. Fiske koridorda sağa sola baktı. Temizlik arabasını görüp hafifçe gevşedi. "Temizlikçiler mi?"

Sara, "Zifiri karanlıkta temizlik yapmalarının nedeni?..." dedi.

"Ben de bunu düşünüyordum." Sara'yı kapının önünden çekip arabaya gitti. Biraz karıştırınca alet çantasından bir İngiliz anahtarı buldu.

Sara'ya, "Çıkış merdivenlerinin başına git. Bir şey duyarsan hemen koşup polis çağır," diye fısıldadı.

Sara da onun kolunu tutup fısıltıyla çok daha iyi bir fikri olduğunu söyledi. "Hemen birlikte polise gidip büroya hırsız girdiğini haber verelim."

"Hırsızlık olduğunu bilmiyoruz."

"Olmadığını da bilmiyoruz."

"Gidersek kaçabilirler."

Şüpheli Gerçek / F: 21

"Eğer oraya girip de öldürülürsen, neyi elde etmiş olacaksın? Elinde bir tabanca bile yok, her neyse, yalnızca şu var."

"İngiliz anahtarı."

"Harika. Onların tabancası olabilir, senin de bir aletin var."

"Belki de haklısın."

"Bayan tabii ki haklı. Keşke onu dinleseydin."

Fiske ile Sara aniden döndüler.

Josh Harms tabancasını doğrultmuş, orada duruyordu.

"Duvar çok ince. Kapının açılmaya başladığını, sonra fısıltıları duyunca ikinizin polise gideceğinizi anladım. Bunu yapmanıza izin veremem."

Fiske onu inceledi. İriydi, ama şişman değildi. Eğer sıradan bir hırsızlığın üstüne gelmemişlerse, bu adam Josh Harms olmalıydı. Önce tabancaya, sonra Josh'un yüzüne baktı, gerçekten tetiği çekip çekemeyeceğini kestirmeye çalıştı. Vietnam'da adam öldürmüştü; Fiske bunu gazetelerde okumuştı. Ancak, kendilerini soğukkanlılıkla öldürmesi gerekirdi ve Fiske adamın gözlerinde bunu görmedi. Yine de, bu her an değişebilirdi. Ağzım, sihirini işlet, dedi kendi kendine.

"Merhaba, Josh. Adım John Fiske. Bu da Amerika Birleşik Devletleri Yüce Mahkemesi'nden Sara Evans. Kardeşin nerede?"

Arkasında, Rider'ın odasına açılan kapının eşiğinde o denli iriyarı bir adam belirdi ki, hem Sara, hem de Fiske bunun yalnızca Rufus Harms olabileceğini düşündüler. Fiske'in sözlerini duyduğu belliydi.

Kardeşi tabancasını ikilinin üstünden ayırmazken Rufus, "Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Memnuniyetle anlatayım. Ama neden büronun içinde konuşmuyoruz? Ne de olsa sen aranıyorsun."

Sara'ya işaret etti. "Önden buyur, Sara." Harms kardeşlerden gizli ona göz kırptı. Keşke kendisi de içinden bu kadar emin olabilseydi. Karşılarında yirmi beş yılını cehennemde geçirmiş bir cinayet hükümlüsüyle tetiği tutan parmağı her saniye kaşınan, Vietnam Savaşı'na katılmış bir asker eskisi vardı.

Sara peşinde Fiske ile odaya girdi.

Josh ile Rufus şaşkınlıkla bakiştılar. Daha sonra ikilinin peşinden girip kapıyı arkalarından kapattılar.

Cip arka yollardan Samuel Rider'ın bürosuna yaklaşıyordu. Direksiyonda Tremaine yanında da Rayfield vardı. Tek kapılı cip Tremaine'in özel aracıydı. Her ikisi de mesaide değildiler ve askeri bir araç almamaya karar vermişlerdi. Rider'ın bürosunu ararken üstlerine birinin gelmesi durumunda, bir hikâye uydurmuşlardı: Rufus Harms'ın eski askeri avukatı olan Sam Rider o yörede çalışıyordu ve yakın zamanda bilinmeyen bir nedenden dolayı Harms'ı ziyaret etmişti. Rider da, eşi de öldürülmüşlerdi. Cinayetleri Harms ile kardeşi işlemiş olabilirdi; belki Rider, Harms'a evinde ya da bürosunda nakit para ve başka değerli eşya bulundurduğundan söz etmişti.

Tremaine, Rayfield'e bir bakış fırlattı.

"Bir sorun mu var?"

Rayfield dosdoğru karşıya baktı. "Bu çok büyük bir hata. Burada bütün riskleri biz üstleniyoruz."

"Eğer Harms'ın başvurusunu dayandırdığı mektupla Rider'ın mektubunu bulabilirsek, belki Harms'ı unutabiliriz."

Tremaine ona sert bir bakış fırlattı. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Harms o mektubu cezaevinden çıkmak istediği için yazdı. O küçük kızın ölümüne neden oldu, ama aslında cinayet değildi, değil mi? O ve kardeşi büyük olasılıkla şu anda Meksika'da ya da Güney Amerika'ya gitmek üzere uçak bekliyorlardır. Ben olsam öyle yapardım."

Tremaine başını salladı. "Bundan emin olamayız."

"Başka ne yapabilir ki, Vic? Mahkemeye bir mektup daha yazıp ne diyebilir? 'Sayın Yargıç, kanıtlamadığım bu çılgın hikâyeyi size daha önce de yazmıştım, ama başvurumun başına bir iş gelmiş ve avukatımla başvuruyu alan kâtip de öldüler. Ben kaçagım ve mahkemede söz hakkı istiyorum.' Bu çok saçma, Vic. Bunu yapamaz. Deli gibi kaçacak. Kaçıyor zaten."

Tremaine bunu düşündü. "Belki. Ancak senin sandığın kadar akıllı olmaması halinde onu ortadan kaldırmak için elimden geleni yapacağım. Kardeşini de. Rufus Harms'tan hoşlanmıyorum. Hiç hoşlanmadım."

Benim Vietnam'da canım çıkarken o sağ salım burada oturmuş, günde üç öğün yemeğini yiyordu. Onu hücrede çürümeye bırakmalıydık, ama yapmadık," diye acı acı ekledi.

"Artık bunun için çok geç."

"Ben de ona büyük bir iyilik yapacağım. Onu bulduğumda bir dahaki hücresi iki metreye bir metrelik tahta bir kutu olacak. Üzerine de bayrak dikilmeyecek." Tremaine gaza daha da bastı.

Rayfield başını sallayıp arkasına yaslandı. Önce saatine, sonra yola baktı. Rider'ın bürosuna neredeyse gelmişlerdi.

Sara ile Fiske deri kanepede oturmuşlardı. Harms kardeşler karşılarında ayaktaydılar.

Josh kardeşine, "Neden onları bağlayıp buradan gitmiyoruz?" diye sordu.

Fiske atıldı. "Sanırım aynı tarafta olduğumuzu göreceksiniz."

Josh kaşlarını çatı. "Şimdi, bunu yanlış anlama ama, fazlasıyla saçmalıyorsun."

Sara, "Haklı," dedi. "Size yardım etmek için buradayız." Josh homurdandı, ama kardeşi yanıt vermedi.

Rufus, "John Fiske?" dedi. Fiske'in yüzünü inceledi ve benzer bir yüzü nerede gördüğünü hatırladı.

"Öldürülen kâtip ailen-dendi, değil mi? Kardeşin miydi?"

Fiske başıyla onayladı. "Evet. Onu kim öldürdü?"

Josh söze karıştı. "Ona hiçbir şey söyleme, Rufus. Kim olduklarını da, ne istediklerini de bilmiyoruz."

Sara, "Buraya Sam Rider'la konuşmaya geldik," dedi.

Josh onu süzdü. "Ruh çağırma seansı filan düzenlemedik-çe bu işte epey zorlanacaksınız."

Fiske ile Sara önce birbirlerine, sonra yine kardeşlere baktılar.

Sara, "Öldü mü?" diye sordu.

Rufus başıyla onayladı. "O ve eşi. İntihar süsü verdiler."

Fiske onun elindeki dosyayı gördü. "Mahkemeye gönderdiğin şey bu mu?"

Rufus, "Soruları benim sormamın bir sakıncası var mı?" dedi.

"Sana söylüyorum, Rufus, biz dostuz."

"Özür dilerim, ama ben bu kadar kolay dost edinmem. Sa-muel'le ne hakkında konuşmak istiyordunuz?"

"Senin adına mahkemeye başvuruda bulundu, değil mi?"

"Hiçbir soruyu cevaplamayacağım."

"Peki, sana bildiklerimizi söyleyeceğim, sen de oradan devam edersin. Bu nasıl?"

"Dinliyorum."

"Başvuruyu Rider yaptı. Kardeşim alıp mahkeme sisteminden çıkardı. Seni görmeye cezaevine geldi. Sonra Washing-ton'da bir arka sokakta cesedi bulundu. Hırsızlık gibi gösterdiler. Şimdi de bize Rider'ın öldüğünü söylüyorsun. Bir başka kâtip daha öldürüldü. Sanırım kardeşimin ölümüyle bağlantılı, ama nedeninden emin değilim." Fiske susup iki adamı inceledi. "Bütün bildiğimiz bu kadar. Şimdi, sanırım siz çok daha fazlasını biliyorsunuz. Örneğin, bütün bunların neden olduğunu."

Josh, "Çok şey biliyorsun. Polis misin?" diye sordu.

"Soruşturmanın başındaki dedektife yardım ediyorum."

"Bak, Rufus, sana söyledim. Buradan gitmeliyiz. Büyük olasılıkla polisler de yoldadır."

Sara, "Hayır, değiller," dedi. "İsminizi Michael'ın elindeki belgelerde gördüm, Bay Harms. Ama başka bir şey görmedim. Başvuruyu neden yaptığınızı ya da neler yazdığını da bilmiyorum."

Rufus, "Bir mahkûm mahkemeye neden başvuruda bulunur?" diye sordu.

Fiske, "Çünkü çıkmak istiyordun," dedi. "Ama bunu yapmak için gerekçelerin olmalı."

Rufus kesin bir tavırla konuştu. "Gerekçelerin en iyisine sahibim: Basit gerçeğe."

Fiske, "Anlat bana," dedi.

Josh kapıya doğru yaklaştı. "Rufus, içimde kötü bir his var. Burada durmuş onlarla konuşuyoruz ve polisler de yaklaşıyor. Daha şimdiden çok fazla şey söyledin."

"Onun kardeşini öldürdüler, Josh."

"Gerçekten kardeşi olup olmadığını bilmiyorsun."

Fiske cüzdanını çıkarıp ehliyetini gösterdi.

"Bu en azından soyadımızın aynı olduğunu kanıtlar."

Rufus ehliyeti elinin tersiyle itti. "Onu görmem gerekmiyor. Havanız aynı."

Josh, "Eğer işin içinde değillerse bile, nasıl yardım edebilirler?" diye sordu.

Rufus, Fiske ile Sara'ya baktı. "Her ikiniz de hemen cevap verin. Buna ne diyorsunuz?"

Sara, "Ben Yüce Mahkeme'de çalışıyorum, Bay Harms," dedi. "Bütün yargıçları tanırım. Eğer masum olduğunuzu gösteren kanıtlarınız varsa, davanızın dinleneceğine söz veriyorum. Eğer Yüce Mahkeme tarafından olmasa bile, başka bir mahkeme tarafından. Bana inanın."

Fiske, "Soruşturmayı yürüten dedektif kuşkuyla bir şeyler olduğunu biliyor," diye ekledi. "Eğer bize olan biteni anlatırsanız, ona gidip o açıdan araştırmasını sağlayabiliriz."

Rufus tekrar, "Gerçeği biliyorum," dedi.

Fiske, "Bu harika, Rufus, ama gerçek şu ki, mahkemede kanıtlayamadığın sürece gerçek değildir," dedi. Sara söze girdi. "O halde başvuru ne vardı?"

Josh, "Rufus, ona cevap verme, lanet olsun!" diye bağırды.

Rufus onu duymazdan geldi. "Ordunun bana gönderdiği bir şey."

Fiske, "O küçük kızı öldürdün mü, Rufus?" diye sordu.

Rufus başını öne eğdi. "Öldürdüm. En azından benim ellerim öldürdü. Kalan kısmım neler olup bittiğini bilmiyordu. Bana yaptıklarından sonra."

"Ne demek istiyorsun? Sana ne yaptılar?"

Josh, "Rufus, seni kandırmaya çalışıyorlar," diye uyardı.

Rufus, "Kafamla oynadılar, işte bu," dedi.

Fiske sertçe onu süzdü. "Bir tür delilik iddiasında mı bulunuyorsun? Eğer öyleyse, hiç şansın yok." Rufus'u dikkatle inceledi. "Ama bundan öte, değil mi?"

Rufus, "Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü o başvuruda her ne var idiyse, kardeşim çok ciddiye aldı. Ve bu yüzden, onu almakla yasaya karşı geldi. Sana yardım etmeye çalışırken de canından oldu. Yirmi beş yıllık bir delilik iddiası için bunu yapmazdı. Kardeşimin hayatına mal olanın ne olduğunu bana anlat."

Josh kocaman elini Fiske'in göğsüne koyup onu sertçe kanepeye doğru itti. "Buraya bak, Bay Çokbilmiş, Rufus senin kardeşinden hiçbir şey istemedi. Bu işi berbat eden kardeşindi. Gelip Rufus'u kontrol etmesi gerekti, çünkü o eski bir suç için eski bir hapisanede oturan ihtiyar siyah bir adamdı. O yüzden orada oturup doğrucu kardeşin hakkında ötüp durma."

Fiske onun elini itti. "Cehenneme git, seni alçak!"

Josh tabancayı Fiske'in yüzüne tutup, "Neden oraya önce seni göndermiyorum?" diye tehdit etti. "Ben de arkadan gelirim. Bu nasıl, beyaz ekmek?"

Sara, "Lütfen yapma," diye yalvardı. "Lütfen, o yalnızca yardımcı olmaya çalışıyor."

"Sizin gibilerin yardımına ihtiyacım yok."

"Biz yalnızca kardeşini mahkemeye götürmek istiyoruz."

Josh başını salladı. "Ben mahkemede adaleti kendi başıma arayabilirim. Siz beyazlardan bıktık. Hapishaneler bizlerle dolu ve siz daha başka hapishane yapmayacak kadar cimrisiniz. Mahkemede adalet bulabilirim. Sorun şu ki, dışarda bulamıyorum ve zamanımın çoğunu da orada geçiriyorum."

Rufus, "Bu işin yolu bu değil," dedi.

Josh, "Oh, demek birdenbire işleri nasıl yapmak gerektiğini öğreniverdin?" diye çıkıştı.

Fiske gittikçe rahatsız oluyordu. Josh Harms kardeşinin bile kontrol edemeyeceği bir noktaya yaklaşıyor gibiydi. Tabancaya atılsa mıydı? Josh büyük olasılıkla ondan en az onbeş yaş büyüktü, ama bir meşe kadar güçlüye benziyordu. Fiske atılır ve boşa çıkarsa, büyük olasılıkla kafasına 9 mm'lik tabancadan birkaç kurşun yerdi.

Asfalttaki fren sesleri hepsinin pencereden bakmalarına neden oldu. Rufus koşup dikkatle baktı. Pencereden döndüğünde gözlerindeki korkuyu herkes görebiliyordu.

"Vic Tremaine ile Rayfield."

Josh, "Lanet!" diye bağırды. "Ellerinde ne var?"

Rufus derin bir nefes aldı. "Vic'de makineli tüfek var."

Ağır botların binada koşturduklarını dinlerlerken Josh yine "Lanet!" dedi. En çok bir iki dakikada burada olacaktı. Birdenbire Fiske ile Sara'ya döndü. "Sana söyledim. Tuzaktı bu. Biz burada oturmuş onlarla çene çalarken, ordu binayı kuşattı."

Fiske, "Eğer fark etmediysen söyleyeyim, biz üniformalı değiliz," dedi. "Belki de sizi izlemişlerdir."

"Biz hapishane yönünden gelmedik. İkimizi görünce vuracaklar, bu kadar."

"Teslim olursanız vurmazlar."

Josh yüksek sesle, "Böyle bir seçenek yok," dedi.

Rufus, "Böyle bir seçenek yok," diye tekrarladı. "Bildiklerimle beni yaşatmazlar."

Fiske, Rufus Harms'a baktı. Adamın gözleri sağa sola kayıyordu. Kızı öldürdüğünü itiraf etmişti. İşin burada bitmesi gerekmez miydi? Neden ordunun kendisini yine kafese tıkmalarına izin vermiyordu? Ama Mike ona yardımcı olmak istemişti.

Fiske ayağa sıçradı.

Josh tabancasını ona doğrulttu. "Bunu daha da güçleştirme."

Fiske ona bakmadı bile; gözleri Rufus'un üstündeydi. "Rufus? Rufus!"
Rufus sonunda silkinip ona baktı.

"Belki sizi buradan kurtarabilirim, ama ne dersem yapmanız gerek."

Josh, "Biz buradan kendimiz de çıkabiliriz," dedi.

"Otuz saniyeye kadar o adamlar şu kapıdan girecekler ve her şey bitecek. Onların silahlarıyla başa çıkamazsınız."

Josh, "Kurşunlarımdan birini şimdi sana sıksam?" dedi.

"Rufus, bana güvenecek misin? Kardeşim sana yardım etmeye gelmişti. Bırak onun başladığı işi ben bitireyim. Haydi, Rufus. Bana bir şans ver." Fiske'in alnından bir damla ter süzüldü.

Sara konuşamıyordu bile. Bütün duyabildiği ayak sesleri ve bütün görebildiği yaklaşan makineli tüfekti. Sonunda, Rufus belli belirsiz başını salladı.

Fiske hemen harekete geçti. "Banyoya girin, ikiniz de," dedi.

Josh itiraz etmeye başlarken Rufus onun sözünü kesti ve odaya açılan özel banyoya doğru itti.

"Sara, sen de onlarla git."

Sara ona baktı. Donakalmıştı. "Ne?"

"Dediğimi yap. Eğer ismini seslendiğimi duyarsan, sifonu çekip dışarı çık. Siz ikiniz..." Başıyla kardeşleri işaret etti. "...o kapının arkasında durun. Eğer adını seslendiğimi duymazsan, Sara, sen de kıpırdama."

Josh alaycı bir biçimde, "Sence o askerler gelip tuvalete bir göz atmayacaklar mı?" dedi. "Özellikle de kapısı kapalıyken?"

"Bırak bunu ben düşüneyim."

Josh ağır ağır, "Tamam," dedi. "Ama sana düşünmen için bir şey söyleyeyim, akıllım. Bizi satarsan ilk kurşunum buradan girecektir." Josh tabancasını Fiske'in kafasına dayadı. "Ama ateş ettiğimi bile duymayacaksın. Daha o kahrolası kulakların kahrolası beynine haber veremedi ölmüş olacaksın."

Fiske meydan okumayı kabul eder gibi Josh'a başını salladı. Aslında kabul ediyordu. Sara'ya baktı; yüzü bembeyazdı. Ayak sesleri yaklaşırken kız titreyip nefesini tutmaya çalışarak ona doğru eğildi.

"John, bunu yapamam."

Fiske onu omuzlarından kavradı. "Sara, bunu yapabilirsin. Şimdi git. Git." Onun elini sıktı, sonra Sara ile Harms kardeşler banyoya girdiler. Sara kapıyı kapadı. Fiske sakinleşmeye çalışarak çevresine bakındı. Duvara dayalı bir evrak çantası gördü, hemen alıp kapağını açtı. içi boştu. Rider'ın masasının üstündeki dosyaları çantaya tıktı. Koridordaki ayak sesleri yaklaşırken, bir köşedeki küçük toplantı odasına koştu. Otururken dış kapı açıldı. Çantadan bir dosya çıkarıp açarken, iç kapının da açılmaya başladığını duydu. Kapı açılırken arkasına yaslanıp bazı belgeleri inceliyormuş gibi yaptı. Başını kaldırıp adamların yüzüne baktı.

"Ne oluyor?..." demeye başlamışken, üzerine doğrultulmuş makineli tüfeği görüp sustu.

Rayfield, "Sen kimsin?" diye sordu.

"Ben de size aynı soruyu soracaktım. Buraya Sam Rider'la bir toplantı için geldim. On dakikadır bekliyorum ve henüz görünmedi."

Rayfield yaklaştı. "Onun müvekkili misin?"

Fiske başıyla onayladı. "Bu akşam kiralık uçakla Washing-ton'dan geldim. Toplantıyı birkaç hafta önceden planlamıştık."

Tremaine, Fiske'in gözlerinin içine bakıyordu. "Toplantı için biraz geç, değil mi?"

"Programım çok dolu. Bir tek bu saati ayırabildim." Her iki adama da sert sert baktı. "Peki, ordu neden makineli tüfeklerle buraya dalıyor?"

Tremaine'in yüzü öfkeden kızardı, ama Rayfield daha diplomatça bir üslup takındı. "Bizim işimiz değil, Bay..."

Fiske tam gerçek ismini söyleyecekken birden fikrini değiştirdi. Rufus bu adamları ismen tanıdı. Yani Rufus'un başına gelenler her neyse bu adamlarla ilgili olmalıydı. Eğer bu doğruysa, Mike'ı da bunlar öldürmüş olabilirdi.

"Michaels. John Michaels. Bir gayrimenkul şirketim var ve Rider da arazi kullanımıyla ilgili işlerime bakıyor."

Rayfield, "O halde başka bir avukat bulman gerekiyor," dedi.

"Sam'in çalışmasından memnunum."

"Bu önemli değil. Rider öldü. İntihar etti. Önce karısını, sonra kendini öldürdü."

Fiske ayağa kalktı, yüzüne olabildiğince dehşet ifadesi yerleştirmeye çalıştı. Karşısındaki iki silahlı adamı kandırmaya çalıştığı ve yan odada da iki silahlı adamın daha beklediği düşünülecek olursa, bu pek de güç değildi. Eğer başaramazsa, daha Josh Harms bir şey diyemeden ilk kurban kendisi olacaktı.

"Sen neden söz ediyorsun? Onunla daha geçen gün konuştum. İyiymi."

Rayfield, "Çok güzel ama gerçek şu ki, o öldü," dedi.

Fiske birden oturdu ve görmeyen gözlerle önündeki dosyalara baktı. Ağır ağır başını sallayarak, "İnanamıyorum," dedi. "Kendimi bir aptal gibi hissediyorum. Adamın odasında oturmuş toplantı yapmamızı bekliyorum. Ama bilmiyordum. Bana kimse söylemedi. Bürosunun kapısı açıktı." Dosyaları itip sertçe başını kaldırdı. "Peki, siz burada ne arıyorsunuz? Ordu da işin içinde miydi?"

Tremaine ile Rayfield bakıştılar. "Yakınlardaki askeri cezaevinden bir mahkûm kaçtı."

"Aman Tanrım, o kaçan adamın buralarda olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyoruz. Rider adamın avukatıydı. Belki para filan almak için buraya geleceğini düşündük. Kim bilir, belki de Rider'ı da o mahkûm öldürmüştür, bilemeyiz."

"Ama intihar olduğunu söylediniz."

"Polis öyle düşünüyor. Biz de bu yüzden buradayız. Çevreye bakınmak buradaysa adamı yakalamak için."

Fiske içi hoplayarak Tremaine'in banyoya doğru gitmesini seyretti.

Yüksek sesle, "Susan, lütfen buraya gelir misin?" diye seslendi.

Tremaine, Fiske'e dik dik bakarken sifonun çekildiğini duydular. Sonra kapı aralandı ve Sara şaşırılmış gibi görünmeye çalışarak çıktı. Fiske onun çok iyi numara yaptığını düşündü. Bu, büyük olasılıkla korkudan ödü patladığı içindi.

"John, neler oluyor?"

"Bu beylere Sam Rider'la olan toplantımızı anlatıyordum. Buna inanmayacaksın, ama o ölmüş."

"Aman, Tanrım."

"Susan yardımcımdır." Kız her ikisine de başıyla selam verdi.

Fiske, "Sizin isimlerinizi duyamadım," dedi.

Tremaine, "Doğru," diye tersledi.

Fiske aceleyle devam etti. "Bu beyler ordudan. Kaçak bir mahkûmu arıyorlar. Sam'in ölümüyle bir ilgisi olabileceğini düşünüyorlar."

"Ah, Tanrım. John, hemen uçağa binip buradan gidelim."

Tremaine, "Kötü bir fikir değil," dedi. "Siz ikiniz yoldan çeki-lirseniz burayı çok daha çabuk arayabiliriz."

Kız elinden geldiğince ciddi bir yüzle, "Ben size burada saklanan kimsenin olmadığını söyleyebilirim," dedi.

Tremaine kabaca, "Eğer sizce bir sakıncası yoksa bunu kendim görmeyi tercih ederim, bayan," dedi.

Fiske, Sara'ya bakıyordu. Onun çığlık çığlığa bağırmaya başlayacağından emindi. Haydi, Sara, dayan, dedi. Kendini kaybetme.

Karanlık banyonun kapısının ardında Josh Harms doğrudan Tremaine'in kafasına nişan almıştı.

Josh ne kadar az da olsa, elindeki taktik avantajlarını değerlendirdi. Önce Vic Tremaine, sonra Rayfield. Tabii Rayfield onu daha önce vurmazsa. Josh'un görüş açısının çok sınırlı olması nedeniyle, bu da büyük bir olasılıktı. Neyse ki, Vic Tremaine gibi ihyan bir tankı iskalaması olası değildi. Eli tetiğin üzerinde kasılırken kardeşi de omzunun üzerinden eğilmiş, iri cüssesini elinden geldiğince duvara bastırıyordu. Ancak kapıyla arasında iki santim kadarlık yer kalmıştı. Tremaine tahtaya değer değmez, her şey bitecekti.

Tam o sırada Fiske dosyaları çantaya tıkmaya başladı. "İnanamıyorum. Önce iki siyah neredeyse bizi eziyordu, şimdi de bu."

Tremaine ile Rayfield dönüp ona baktılar. Bir ağızdan, "Hangi iki siyah?" dediler.

Fiske durup onlara baktı. "Binaya girerken koşarak yanımızdan geçtiler. Neredeyse Susan'ı eziyorlardı."

Rayfield, "Neye benziyorlardı?" diye sordu. Fiske'e yaklaşırken sesi gergin çıkıyordu. Tremaine hemen banyo kapısından uzaklaştı.

"Dediğim gibi, siyahtılar. Bir tanesi eski bir basketbolcuya filan benziyordu. Ne kadar iriyarı olduğunu hatırlıyor musun, Susan?" Kız başıyla onaylayıp yeniden nefes almaya başladı. "Yani, dev gibiydi. Yanındaki

adam da iriydi; en az bir seksen beş, bir doksan vardı ama, çok daha inceydi. İkisi de şeytan görmüş gibi koşuyorlardı. Pek genç değildiler. Kırk beş, elli filan."

Tremaine, "Ne yöne gittiklerini gördünüz mü?" diye sordu.

"Eski bir arabaya atlayıp anayoldan kuzeye doğru gittiler. Arabaları iyi bilmem. Ne marka olduğunu filan söyleyemeyeceğim, ama eski bir modeldi. Yeşildi sanırım." Birdenbire korkmuş göründü. "Kaçan mahkûm olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Tremaine ile Rayfield cevap vermediler, çünkü koşarak kapıdan çıkıyorlardı. Fiske ile Sara dış kapının kapandığını ve ayak seslerinin koridorda uzaklaştığını duyar duymaz bakiştılar. Sonra sanki bir ipile bağlanmış gibi birlikte kanepeye yıkıldılar. Uzanıp birbirlerine sarıldılar.

"Seni vurmak zorunda kalmadığıma sevindim. Hızlı düşünüyorsun."

Başlarını kaldırdıklarında Josh Harms sırtarak tabancasını kemerine sokuyordu. Fiske hâlâ Sara'ya sıkı sıkı sarılarak kısık bir sesle, "Her ikimiz de avukatız," dedi.

Josh, "Eh, hiç kimse kusursuz değil," dedi.

Rufus kardeşinin arkasında belirdi. Yavaşça, "Sağ olun," dedi.

Fiske, "Umarım artık bize inanıyordur," dedi.

"Evet, ama yardımınızı kabul etmeyeceğim."

333

"Rufus..."

"Şimdiye kadar bana yardım etmeye çalışan herkes öldürüldü. Bu akşam neredeyse biz de gidiyorduk. Bunu vicdanımda taşıyamam. İkiniz o uçağınıza binip gidin ve bu işten uzak durun."

"Bunu yapamam. O benim kardeşimdi."

"Nasıl istersen, ama bensiz yapmak zorundasın." Pencereye gidip cipin hızla kuzeye doğru hareket etmesini seyretti, Josh'a işaret etti. "Haydi gidelim. Ne zaman döneceklerini kimse bilemez."

İkisi dönüp giderken Fiske elini cebine atıp bir şey çıkardı ve Rufus'a uzattı. "Bu benim kartvizitim. Üstünde ev ve büro numaralarım yazıyor. Ne yaptığınızı düşünün. Kendi başınıza hiçbir yere varamazsınız. Sonunda bunu fark edince beni arayın."

Sara elinden kartı alıp arkasına bir şeyler yazınca şaşırdı. Sonra Rufus'a uzattı. "Arkasındakiler de benim ev ve araba telefonum. Gece gündüz, ikimizi de arayabilirsiniz."

Kocaman el ağır ağır uzanıp kartı aldı. Rufus onu gömlek cebine koydu. Bir dakika sonra Sara ile Fiske baş başa kalmışlardı. Yine bakiştılar. Tükenmişlerdi. Fiske sessizliği bozana dek tam bir dakika geçti.

"İtiraf edeyim ki, çok yakındı."

Sara sendeleyerek banyoya gitti. "John, bunu bir daha hiç, ama hiç yapmak istemiyorum."

"Nereye gidiyorsun?"

Dönüp ona bakmaya zahmet etmedi. "Banyoya. Tabii eğer burada kusmamı istemiyorsan."

KJRK MZ3MJ HOZUM

Chandler, Warren McKenna ile yaptığı konuşmadan bir saat sonra otomobilinden inip ağır ağır evine doğru yürüdü. Bu birbirine benzer yapılarla dolu bir mahallede iki katlı, kagir bir evdi. En azından yirmi yil önce çocuk yetiştirmek için hoş ve güvenli bir yerd. Bugünse bu özellikleri hemen hemen yitirmişti. Ama doğrusu neresi öyle eskisi gibi kalmıştı ki, diye düşündü.

Uzun yıllar önce, iş sonrası gevşemek istediği zaman, çocuklarıyla birlikte garaj kapısının üstüne astığı potaya birkaç atış yapardı. File çoktan çürümüş, potayla çember de kaldırılmıştı. Şimdi küçük arka bahçeye geçti, kocaman bir manolyayla toprağa gömülü küçük süs havuzunun yakınındaki, gri sedirden yıpranmış banka oturdu. Bu havuz için eşi onu çok zorlamış, o da söylenip durmuştu. Eşinin ısrarının nedenini ancak projeyi tamamladıktan sonra anlamıştı. Bunu yapmak; planlama, ölçümler, malzeme seçimi ona rahatlatıcı etkisi yapmıştı. Bu, dedektiflik işine benzemiyordu; yani aynı ölçüde becerikli ve şanslı olmanız halinde parçaları birbirine uyan bir yapboz gibi değildi.

On dakika sessizce oturduktan sonra ayağa kalktı, ceketi omzunda eve doğru yürüdü. Sessiz, karanlık mutfakta çevresine bakındı. Tümüyle eşi Juanita'nın çabaları sayesinde, evin geri kalan kısmı gibi, burası da çok güzel döşenmişti. Çocuklar

büyütülmüş, doktora gidilmiş, faturalar ödenmiş, çiçekler sulanmış, çimler biçilmiş, yataklar yapılmış, çamaşırlar yıkanıp ütülenmiş, bulaşıklar yıkanmıştı. Ortaklık her zaman böyleydi. Çocuklar gittikten sonra eşi

de okula dönmüş, hemşire olmuş ve yakınlardaki hastanenin çocuk bölümünde çalışıyordu. Otuz üç yıllık evliydi ve hâlâ iyi gidiyorlardı.

Chandler dedektifiği daha ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu. Artık etkileniyordu. İsteki kötü kokular; lastik eldivenlerle dokunma duygusu; birinin hayatına mal olan ya da bir kasabın elini kolunu sallayarak gitmesine neden olabilecek bir kanıta basma korkusuyla çekinerek adım atma. Kırtasiye işleri, hep aynı soruları soran havalı savunma avukatları, aynı sözlü tuzaklar, sanki test sonuçları okurmuş gibi karar okuyan bıkkın yargıçlar. Birer robot gibi hiçbir şey söylemeyen, hiçbir duyguyu belli etmeyen, arkadaşlarıyla birer yüksek öğrenim kurumu yerine geçen cezaevlerine giden; çok daha gelişmiş olarak çıkan suçlular. Çalan telefonun sesi onu bu üzücü düşüncelerden kopardı.

"Alo?" Birkaç dakika dinledi, bir dizi talimat verip kapattı. Michael Fiske'in cesedinin bulunduğu yolda bir kurşun bulunmuştu. Anlaşılan bedeninden sekip bir duvardan çöp kutusunun arkasındaki birtakım döküntülere saplanmıştı. Söylenildiği kadarıyla, birazcık deforme olmanın dışında çok iyi durumdaydı. Genç kâtipi öldüren kurşun olup olmadığı laboratuvarında anlaşılabilecekti. Mide bulandırıcı bir nedenden ötürü bunu anlamak çok kolaydı: Kurşunun üzerinde Michael Fiske'in başıyla olan ilişkisi kolaylıkla kanıtlanabilecek kan, kemik ve beyin dokusu artıkları olurdu. Ellerinde kurşunla artık cinayet silahını aramaya başlayabilirlerdi. Balistik bölümünde kurşunla onu ateşleyen silahın bağlantısını ortaya çıkarmak, bir parmakiziyle insan eli arasındaki bağlantıyı kurmak kadar kolaydı.

Chandler kalkıp oturma odasına geçti. Kendi tabancasını özellikle arkada bıraktı. Cüssesine uygun bir kanepeye uzandı. Oda karanlıktı ve ışığı açmaya yeltenmedi. İşte çok fazla ışık altında çalışıyordu. Ofisteki ışıklar her gün beynini oyuyordu.

Otopsi odasındaki ışıklarsa her et parçasını çok büyük, çok çiğ gösterip, Chandler'ın ara sıra izin isteyerek kendini tuvalete atmasını gerektirecek kadar parlaktı. Orada cesetleri resmen parçalama işine yönelik duygularını midesi yönlendiriyordu. Bir suç mahallindeki ya da adliyedeki muhabirlerin çakan flaşları. Karanlık sakın; karanlık dinlendiriciydi. Emekliliğinde karanlık istiyordu. Serinlik ve karanlık. Arka bahçedeki süs havuzu gibi.

Belli etmemeye çalışsa da, Warren McKenna'nın sözleri Chandler'ı rahatsız etmişti. John Fiske'in kardeşini öldürmüş olabileceğini kabul edemiyordu. Ancak işin doğrusu, Fiske, Chandler'ın neye inanmasını istemişti? Öte yandan, söz konusu bir şey daha vardı. Michael Fiske'in Fort Jackson'a ettiği telefonlar. Şimdi de Rufus Harms'ın kaçması. Bunlar birbiriyle bağlantılı mıydı? Fiske'in Sara Evans'ı koruduğu belliydi. Chandler başını salladı. Yatıp uyuması gerekiyordu, çünkü yaşlı beyni boşalmaya başlamıştı.

Kalkmaya başlamışken birdenbire durdu. Birdenbire boynuna sarılan kollar onu şaşırttı. Gözleri faltaşı gibi açılırken, elleriyle arkasındaki kişinin kollarını kavradı. Tabancası... tabancası da neredeydi?

"Çok mu çalışıyorsun, yoksa dalga mı geçiyorsun?"

Hemen gevşeyip başını kaldırdı ve Juanita'nın yüzüne baktı. Dudaklarının kenarları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. Yüzü her zaman sanki bir şaka yapmak ya da bir şakaya gülmek üzereymiş gibi bir ifade taşırdı. Chandler'ın günü ne kadar kötü geçmiş olursa olsun, bu ifade onu mutlaka neşelendirirdi. Kaç ceset dürtüp deşmiş olursa olsun.

Bir elini göğsüne götürdü. "Hay Allah, kadın, bir kez daha böyle sinsice yaklaşırsan, uğraşacağım tek iş melek kanatlarımı takmak olacak."

Juanita kucağına oturdu. Uzun, beyaz bir sabahlık giyiyor, çıplak ayakları görünüyordu. "Haydi, senin gibi kocaman, güçlü

-337

Şüpheli Gerçek / F: 22

bir adam mı? Hem şu melek kanatları biraz fazla iddialı değil mi?"

Chandler kolunu karısının beline doladı. Üç çocuktan sonra beli evlendikleri zamanki kadar ince değildi, ama kendisinininki de öyleydi. Sık sık söylemekten hoşlandığı gibi, onlar birlikte büyümüşlerdi. Bir şışkoyla bir sıska felakete gitmek demekti.

Hayatta onu Juanita'dan daha iyi tanıyan kimse yoktu. Belki de başarılı bir evliliğin tek başına en önemli sonucu buydu. Dışarda bir yerde son noktasına kadar numaranızı ezberleyen birinin olması. Juanita onunkini biliyordu.

Chandler karısına gülümsedi. "Tabii, ben iriyarı, güçlü bir adamım, ama aynı zamanda da duygusalım, bebeğim. Biz duygusal tipleri neyin yıkacağını hiç bilemezsin. Suçla mücadele ederek geçmiş bir ömrün ardından, Tann'nın yukarda durmuş bana güzel bir çift melek kanadı diyeceğini düşünürdüm. Battal boyda

tabii. O her şeyi bilir, o yüzden yaşlılığında biraz yayıldığını da görecektir." Karısının yanağına bir öpücük kondurdu ve el ele tutuştular. Juanita saçlarını onun dökülmekte olan saçlarının arasında gezdirdi. Neşesinin zorlama olduğunu fark etmişti.

"Buford, bana neden seni neyin rahatsız ettiğini söylemiyorsun? Birlikte konuşuruz ve sonra gelip yatarsın. Yarın yeni bir gün."

Chandler onun bu sözlerine gülümsedi. "Hey, poker suratına ne oldu? Bir suçlunun gözünün içine bakar ve ne düşündüğümü belli etmeden onu çözerim ben."

"Pokerde çok kötüsündür. Konuş benimle, yavrum."

Juanita onun gergin ensesini ovuşturdu, o da karısının uzun ayaklarını oarak karşılık verdi.

"Sana sözünü ettiğim genç adamı hatırlıyor musun? John Fiske'i? Hani kardeşi Yüce Mahkeme'de kâtipti?"
"Hatırlıyorum. Şimdi de bir kâtip daha ölmüş."

"Doğru. Bu gece onun kardeşinin evine, kanıtların toplanmasına nezaret ediyordum. FBI Ajanı McKenna çıkageldi."

"Patlamaya hazır bir el bombası gibi kurulu olduğunu söylediğin adam mı? Hani anlayamıyordun?"

"Evet, o."

"Mmm... hmm."

"Kardeşinin ölümü üzerine John Fiske'e yarım milyon dolar ödenmesini gerektiren bir sigorta poliçesi bulduk."

"Eh, onlar bir aileymiş demek. Senin de yaşam sigortan var, değil mi? Sen ölürsen ben zengin olacağım, yalan mı?" Başının tepesini hafifçe öptü. "Umarım hiç ölmezsin. Bütün hayatım boyunca bana bunca güzel sözler verip de hiç yerine getirmedi. Sen çekip gidince ben zengin olsam iyi olur."

Yine gülüşüp birbirlerine sarıldılar.

"Fiske bana bu sigorta poliçesinden hiç söz etmedi. Yani, düşünsene, bu klasik bir cinayet nedeni."

"Belki de poliçeden haberi yoktur."

"Belki," dedi Chandler. "Her neyse, McKenna, Fiske'in kardeşini para için öldürdüğünü, mahkemeden başka bir kâtipi kendisinden hoşlandığından dolayı ayarlayıp, bize de yardımcı olmak bahanesiyle yanlış yönlendirme yaptığı konusunda bir teori geliştirmiş. Güya kardeşinin evine giren bir yabancı konusunda bile yalan söylemiş. İtiraf etmeliyim ki, en azından yüzeysel olarak, oldukça inandırıcı bir gerekçe hazırlamış."

"Yani John Fiske kardeşinin evine mi gitmiş?"

"Evet. Orada adamın birinin kendisine vurup kaçtığını iddia etti. Belki evden de cinayete bağlantılı bir şeyler çalmış olabileceğini."

"Eğer John Fiske kardeşinin evine gittiye ve bu saldırganı uydurduysa; yaşam sigortası poliçesinden haberi olduğu halde neden kardeşinin evinde poliçeyi aramamış? Neden sizin bulup kuşkulanmanızı beklemiş?"

Chandler faltaşı gibi açılmış gözlerle ona bakakaldı.

"Buford, iyi misin?"

"Hay Allah, tatlım, ailedeki dedektifin ben olduğumu sanıyordum. Şimdi, ben bunu nasıl atladım?"

"Çünkü fazla çalışıyor ve yeteri kadar takdir edilmiyorsun da, ondan." Juanita kalkıp elini uzattı. "Ama eğer hemen şimdi yukarı gelirsen, sana özel bir ilgi göstereceğim. Bütün işle ilgili kaygılarını burada bırak, bebeğim ve yukarı diğer yanlarını getir." Baygın gözlerle kocasına baktı. Chandler onun uykulu olmadığını iyi biliyordu.

Chandler hemen kalktı, elini tuttu ve birlikte yukarı çıktılar.

KJU ysweJ nocujA

Cip hızla giderken Tremaine geçtikleri her arabanın içindekileri inceliyordu.

Rayfield, "Ne şans," diye homurdandı. "Beş dakika önce gelseydik."

Tremaine onu duymazdan geldi. Dikkatini önlerindeki arabada toplamıştı. Onu geçerlerken siren lambası çaktı ve içinde bir sürücüyle bir yolcu bulunduğunu gösterdi. Yolcu bir haritayı açıyordu.

Tremaine arabanın içine bakarken frene bastı, direksiyonu sola kırdı ve orta banketi geçtiler. Araç çimenlerle kaplı hendekte bir süre sarsılarak ilerledikten sonra, yine yola çıktı. Rider'ın bürosuna doğru gidiyorlardı.

Rayfield, Tremaine'in omzuna yapıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Bizi kandırdılar. O adamla kız. Anlattıkları yalandı."

"Nereden biliyorsun?"

"Banyodaki ışıktan."

"Işık mı? Ne olmuş?"

"Yanmıyordu ki. Sürtük içerde karanlıktaydı. Siren lambası şu arabayı aydınlatınca fark ettim. Kız içerdeyken banyo kapısının altından hiç ışık gelmiyordu. Kapıyı açtığına düğmeye basmadı, çünkü banyo zaten karanlıktı. O tuvaleti kullanmıyordu. Banyoda zifiri karanlıkta dikiliyordu. Bil bakalım neden?"

Rayfield'in yüzü bembeyaz kesildi. "Çünkü Harms'la kardeşi de oradaydılar." Yola bakarken aklına başka bir şey daha geldi. "Adam adının John Michaels olduğunu söyledi. John Fiske olabilir miydi acaba?"

"Ve kız da Sara Evans'tı. Onlar olduğu kuşkusuz. En iyisi diğerlerini arayıp haber ver."

Rayfield cep telefonunu aldı. "Artık Harms'ı yakalayamayız."

"Yakalayacağız."

"Nasıl?"

Tremaine otuz yıllık ordu deneyimine dayanarak belirli bir senaryoda karşı tarafın ne yapacağını inceliyordu. "Fiske onların arabaya bindiklerini gördüğünü söyledi. Bir arabanın tersi kamyonettir. Eski bir araba olduğunu söyledi. Onun tersi, yeni bir kamyonettir. Kuzeye gittiklerini söyledi, demek ki güneye gideceğiz. Yalnızca beş dakika oldu. Onları yakalayacağız."

"Umarım haklısındır. Eğer Rider'ın bürosunda idiyseler..." Susup endişeyle camdan dışarı baktı.

Tremaine ona bir göz attı. "O halde demek oluyor ki, Harms kardeşler kaçmıyorlar. Ve bu da bizim için hiç de iyi bir haber değil." Başıyla telefonu işaret etti. "Ara onu. Biz Harms'la kardeşinin icabına bakarız. Fiske ile kadını da onlar halletmeli."

Çok önemli bir dosya olduğundan, arka sokakta bulunan kurşunun incelenmesi için FBI kendi laboratuvarının kullanmasını önermişti. Michael Fiske'in cesedinden alınan doku örnekleri incelendiğinde kurşunun onun beynine sıkılmış olduğu anlaşıldı. Bu, genelde güvenlik güçlerinin taşıdığı 9 mm'lik bir kurşundu.

Ajan McKenna bu bilgileri alıp Hoover binasındaki bilgisayarın başına oturdu ve Virginia Eyalet Polisi'ne yüksek öncelikli bir soru yöneltti. Birkaç dakika sonra yanıtını almıştı. John Fis-ke'de polislik günlerinden kalma, adına kayıtlı 9 mm'lik bir SIG-Sauer tabanca vardı. McKenna birkaç dakika içinde arabasına atladı. İki saat sonra 95 no'lu otoyoldan çıkıp Richmond'un karanlık sokaklarına yöneldi. Otomobili Shockoe Slip'in delik

deşik yollarında sarsılıyordu. Eski tren istasyonuna yakın ıssız bir yerde park etti.

On dakika sonra John Fiske'in bürosundaydı. Binanın ve avukatlık bürosunun kilitlerini büyük bir kolaylıkla açmıştı. Küçük bir el feneriyle çevreye bakındı. Öncelikle Fiske'in bürosunu aramaya karar vermişti. Aradığını bulması birkaç dakika sürdü. 9 mm'lik tabanca nispeten hafif ve küçüktü. McKenna eldivenli elleriyle onu bir an tutup cebine attı.

Feneri odaya tuttu. Işık bir şeyi aydınlatınca kitaplığa doğru yürüdü. Çerçevesi fotoğrafı aldı. Fenerin ışığı fotoğrafın üstündeki camın parlamasına neden olduğu için, pencerenin yanına gidip ay ışığında baktı.

Fiske kardeşler de bütün kardeşler gibi, yan yana durmuşlardı. Michael Fiske ağabeyinden daha uzun boylu ve daha yakışıklı; ama John Fiske'in bakışları daha etkileyiciydi. John polis üniforması giyiyordu. McKenna bu fotoğrafın yıllar öncesine ait olduğunu düşündü. Tıpkı McKenna'nın FBI kariyeri gibi, ağabey Fiske de yaşamının büyük bölümünü o üniformayla geçirmişti. Bu deneyimler bazen insanları ateşler, bazen de haşin bir biçimde ateşini söndürürdü.

Fotoğrafı yerine koyup bürodan çıktı. Beş dakika içinde otomobili yine kuzeye doğru gidiyordu. İki saat sonra Kuzey Virginia'nın zengin bir mahallesinde olan evinin küçük çalışma odasında oturmuş, birasından bir yudum alarak sigarasını içiyordu. Fiske'in bürosundan aldığı tabanca elindeydi. Bakımı iyi yapılmış, sağlam bir tabancaydı. Fiske iyi bir seçim yapmıştı. Polisten hayatta kalmak için bu tabancaya güveniyor olmalıydı. Yıllar önce polisler tabancalarını pek eender çekerlerdi. Bu artık değişmişti.

McKenna, Fiske'in tabancasıyla bir adam öldürmüş olduğunu biliyordu. Bir başkasının canını alan kurşunu ateşlemişti. McKenna o yolculuğun karmaşık yanını anlıyordu; birkaç saniye içinde olup bitiveren bir yolculuktu bu. Metalin sıcaklığı, patlayan barutun iç bulandırıcı kokusu. Filmlerdekinin aksine, kur-

şun insanın birkaç metre geri sendelemesine neden olmazdı. Adam onu vurduğunuz yere düşerdi; altına ederdi ve tek bir söz söylemeden onu pisliğe gömerdiniz. McKenna da bir adam öldürmüştü. Çabuk, refleksle dayalı bir hareketti; adamın bedeninin kıvrıldığını, gözlerinin dışarı uğradığını görmüştü. Daha sonra kendi bulunduğu noktaya geri dönüp durduğu yerin her iki tarafında duvardaki kurşun deliklerini görmüştü. Ölen

adam da kendi silahını ateşlemişti. Kurşunlar mucize eğeri FBI ajanının sağından ve solundan geçmişti. McKenna daha sonra ölen adamın perspektif algılamasını bozan bir göz hastalığı olduğunu öğrenecekti. Onun gözleri sağlam olmadığı için McKenna yaşamış, eşini ve çocuklarını görebilmişti. Ama evine dönerken altına etmişti.

Tabancayı bırakıp ileriye düşündü. Kâtiplerinin odasına girmesinin meyvelerini toplamıştı. Yarın hem Fiske, hem de Evans yoğun bir biçimde sorgulanacaklardı. İlk iş Chandler'ı bulacak, gerçekleri önüne koyacak ve o kavgacı cinayet dedektifinin işini yapmasını sağlayacaktı. McKenna kalkıp odanın içinde gezindi. Duvarlarda bir dizi önemli kişiyle çekilmiş fotoğrafları asılıydı. Kenarda duran bir masanın üstüne FBI ajanı olarak cesareti ve zekâsıyla kazandığı sayısız ödöl ve takdirname duruyordu. Güvenlik güçlerinde uzun ve verimli bir meslek yaşamı olmuş; ama o günden beri kendisine büyük utanç kaynağı olan tek bir olayı asla telafi edememişti. Uzun yıllar önce olmuştu, ama hâlâ en belirgin anılarından biriydi. O zamanlar yaptığı, bugün onu bir cinayetin suçunu John Fiske'in üstüne yıkmaya mecbur ediyordu.

Sigarasını söndürüp ses çıkarmadan evin içinde dolaştı. İki çocuğu büyüüp evden ayrılmışlardı. Parasal açıdan başarılı olmuştu, ama FBI ajanları rozetlerini teslim etmeden önce hiçbir zaman büyük paralar kazanamazlardı. Öte yandan, Washing-ton'un önde gelen hukuk firmalarından birinde avukatlık yapan karısı çok kazanmıştı. O nedenle ev büyük, pahalı döşenmiş ve neredeyse boştu. Çalışma odasına doğru baktı. Saygın meslek

yaşamı o masanın üzerinde toplanmış, o fotoğraflarda korunuyordu. Karanlık üzerine kapanırken uzun bir soluk aldı. Yaptıklarının cezasını ödemek yaşam boyu süren bir sorumluluktı.

Uçak alana inip durdu. Ticari jetlerle bazı özel uçaklar gürültü düzeyine bağlı kısıtlamalardan ötürü akşam ondan sonra National Havaalanı'na inemiyorlardı. Ama Fiske ile Sara'nın bulunduğu küçük uçak bu kurala uymamıştı. Birkaç dakika sonra Fiske ile Sara National Havaalanı'nın garajına doğru gidiyorlardı.

Sara, "Oraya kadar gittik, neredeyse öldürölüyorduk ve elimiz boş döndük," diye mırıldandı. "Çok parlak bir fikirmiş."

Fiske, "İşte burada yanılıyorsun," dedi.

Arabaya varıp bindiler. "O halde tam olarak ne öğrendik?"

"Oldukça fazla şey. Bir, Rufus Harms'la yüz yüze görüştük. Sanırım gerçeği söylüyor; gerçek her neyse." "Bundan emin olamazsın."

"Ülkeden kaçmak için elinden geleni yapması gerekirken, o Rider'ın bürosuna geldi, Sara. Yazmış olduğu dilekçeyi almaya geldi. Onun doğru olduğuna inanmasa bunu yapar mıydı?"

- Sara, "Bilmem," diye itiraf etti. "Eğer dilekçe onunsa, neden yeniden yazmadı?"

"Rider yanında kendi belgesini de vermişti. Kardeşimin çantasında gördün. Artık Rider öldüğüne göre, o Harms'ın kop-yalayamayacağı bir şeydi. Ordudan almış olduğu bir şeyden de söz etti. Bir mektuptan. Belki o da yardımcı olabilirdi; o yüzden her ikisini de almaya geldi."

"Bu daha mantıklı."

"Askerler ava çıkmışlardı. Oraya Rufus Harms'ı aramaya gelmediler. Rider'ın ofisini aramaya geldiler."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bize kuşku birini, Rufus'a benzer birini görüp görmediğimizi bile sormadılar. O bilgiyi ben kendiliğimden vermek zorunda kaldım. Ve bu işi resmi olarak da yapmıyorlardı. İnzibat filan değillerdi. Yaşlarına ve tavırlarına bakılacak olursa oldukça yük-

sek rütbeliydiler. Ordu gece yarısı makineli tüfeklerle sivillerin bürolarına dalmaz."

"Belki de haklısın."

"Yani, bence o başvuruda her ne var idiyse, o adamları kişisel olarak ilgilendiriyordu."

"Ama kim olduklarını bile bilmiyoruz^"

"Evet, biliyoruz. Rufus, Rider'ın bürosunda onların isimlerini söyledi. Tremaine... Vic Tremaine ve diğeri de Rayfield. Orduda olduklarından, bir biçimde Fort Jackson ile bağlantılı olmalılar. Rufus onların kendisine bir şey yapmış olduklarını söyledi. Eminim hücredeyken demek istiyordu."

"John, bir biçimde Harms'ı o küçük kıızı öldürmeye teşvik etmiş ya da iğrenç bir nedenden ötürü ona emretmiş olsalar bile en fazla suça ortak olmaktan ceza alırlardı. Hem bunca yıl sonra? Eğer Harms'ın elindeki bu kadarsa, hiçbir şey yok demektir, bunu çok iyi biliyorsun."

"Sorun şu ki, o zamanlar olan olaylar hakkında yeterince bilgimiz yok. Eğer küçük kızın öldürölüğü gece hücrede Rufus Harms'ı bazı kişiler ziyaret ettiyse, bunun bir kaydı olmalı."

Sara kuşku görünüyordu. "Yirmi beş yıl sonra mı?"

"Ve bir de Harms'ın sözünü ettiği, ordudan gelen mektup var. Ordu harp divanı verilmiş bir mahkûma ne gibi bir mektup gönderebilir?"

"Sence bütün bunları bir biçimde o mektup mu başlattı?"

"Harms'ın daha önceden bilmediği bazı bilgiler içeriyor olabilir. Ne olabileceğini, ama neden daha önce bilmediğini söyleyemem ama."

"Dur bir dakika. Eğer Tremaine ile Rayfield, Fort Jackson' dalarsa, o tür bir mektubun Harms'ın eline geçmesine nasıl izin verirler? Mahkûmların mektupları sansür ediliyor mu?"

Fiske bir an düşündü. "Belki de içeri sızmıştır."

"Ya da belki de cezaevine hiç gitmemiştir. Josh Harms o konuda her şeyi biliyor gibi; belki mektubu o aldı, ikiye ikiye bir araya topladı ve Rufus'a anlattı."

"Ve o zaman Rufus bir biçimde kalp krizi geçiriyormuş numarası yaptı, en yakın hastaneye götürüldü, Josh da onu kaçırdı."

"Bu mantıklı."

"Keşke o gün Fort Jackson'da neler olduğunu bilebisey-dim. Josh ile Rufus'un dediklerinden dolayı kardeşimin onu cezaevinde görmeye gittiği belli."

"Neden cezaevine gitmiyoruz? Böylelikle Michael'ın oraya gidip gitmediğini öğrenebiliriz."

Fiske başını salladı. "Eğer o ikisi cezaevindeyseler işi örtbas etmiş, belki de Mike'ı gören herkesi başka yere göndermişlerdir. Chandler'a da gidemeyiz, çünkü ne söyleyebiliriz ki? Ordudan iki kişi ellerinden kaçan bir mahkûmu arıyorlardı. E, ne olmuş?"

"Rayfield'le Tremaine, cezaevinde çalışıyorlarsa, o halde Michael arı kovanına çomak sokmuş olmalı. Kardeşinle yakın olmamanıza rağmen, Michael'ın seni arayıp yardım istememiş olmasına şaşırıyorum. İsteseydi belki hâlâ hayatta olurdu."

Fiske bu sözler karşısında önce donakaldı, sonra gözlerini kapattı. Yola devam ederlerken hiçbir şey söylemedi.

Sara'nın evine vardıklarında, Fiske doğruca buzdolabına gidip bir bira aldı.

"Sigaran var mı?"

Sara kaşlarını kaldırdı. "Sigara içtiğini bilmiyordum."

"Yıllardır içmiyordum. Ama şu anda bir tane içmeye gerçekten ihtiyacım var."

"O halde şanslısın." Bir iskemle çekip mutfak tezgâhının yanına koydu. Ayakkabılarını çıkarıp iskemlenin üstüne çıktı. "Sigaraları almayı ne kadar zorlaştırırsam, canımın o kadar az çektiğini keşfettim. Sanırım gerçekte tembel biriyim."

Fiske onun parmaklarının ucunda durup en yüksek dolaba uzanmasını ve elleriyle tepesini yoklamasını seyretti.

"Sara, haydi, bırak da ben yapayım. Kendini öldüreceksin."

"Buldum, John. Şurada." Bedenini elinden geldiği kadar gererken Fiske de kendini onun sıyrılan elbisesinden ortaya çıkan bacaklarına bakar buldu. Sara yalpalayınca elini uzatıp onu belinden tuttu. Sağ bacağının arkasında neredeyse tam bir üçgen biçiminde, soluk kırmızı renkte küçük bir doğum lekesi vardı. Her çabasıyla nabız gibi atıyordu. Fiske onu tutmaya devam ederken ayaklarına baktı. Avucu hafifçe kalçasının yumuşaklığına dayanıyordu. Sanki sık sık çıplak ayak geziyormuş gibi, ayak parmakları uzun ve rahattı. Fiske başını çevirdi.

"Tuttum." Sara paketi gösterdi. "Camel olur mu?"

"Bir ucunu yakabilecek olduktan sonra, hiç aldırmam." Fiske onun inmesine yardım etti, bir sigara aldı, sonra ona baktı. "Sen de içer misin? Bütün işi sen yaptın." Sara başıyla onaylayınca Fiske paketten onun için de bir tane çıkardı. Nehire bakan küçük arka balkona çıkıp oturdular.

Fiske, "Güzel ev seçmişsin," dedi.

"İlk gördüğümde sonsuza dek burada oturabileceğimi düşündüm." Bacaklarını altına toplayıp sigarasını balkonun tırabzanına vurarak silkeledi ve esintinin külleri üfürmesini seyretti. Uzun boynunu uzatıp birasından bir yudum aldı.

"İçinden geldiği gibi hareket etmişsin."

Sara birasını bırakıp onun yüzünü inceledi. "Sen hiçbir şey için böyle hissetmedin mi?"

Fiske bir an düşündü. "Pek değil. Peki bundan sonra ne var? Koca, çocuklar? Yalnızca kariyer yolu mu?" Bir nefes çekip yanıt bekledi.

Sara birasından bir yudum daha alıp uzaktaki Woodrow Wilson Köprüsü'nden geçen arabaların farlarını seyretti. Sonra ayağa kalktı. "Yelkenliyle çıkalım mı?"

Fiske şaşırarak ona baktı. "Bunun için biraz geç, değil mi?"

"Son tekne gezimizde olduğundan daha geç değil. Ruhsatım ve tekne ışıklarım var. Şöyle bir tur atıp döneriz." Fiske cevap veremeden evin içine girip kayboldu. Birkaç dakika sonra

paçaları kesilmiş kot şort, tişört ve keten ayakkabılarla çıkagel-di. Saçlarını toplayıp topuz yapmıştı.

Fiske kendi takım elbisesine, gömleğine ve mokasen ayakkabılarına baktı. "Denizci giysilerimi getirmedim."

"Önemli değil. Denizci sen değil, benim." İki soğuk bira almıştı. İskeleye indiler. Hava son derece nemliydi ve Fiske, Sa-ra'nın yelkenleri açmasına yardım ederken hemencecik terledi. Yelkeni çekmek için pruvada dururken az daha suya düşüyordu. Sara gülerek, "Eğer Potomac'a düşseydin, önümüzü görmek için aya ihtiyacımız kalmazdı; sen parlardın," dedi.

Su pürüzsüzdü ve kıyıdan hiç esinti yoktu. Sara yedek motoru çalıştırdı, nehrin ortasına doğru gittiler. Orada yelkenler sonunda bir rüzgâr yakalayıp sıcak havada şiştiler. Sonraki bir saat boyunca nehir üstünde yumuşak ovaler çizdiler. Teknede lamba vardı; mehtap dolunaya yakındı ve nehir üstünde başka hiçbir tekne yoktu.

Fiske dümene geçti, kendini rahat hissedene dek Sara ona yol gösterdi. Rüzgârdan her çıkışlarında ana yelken titreyip sönüyor, Fiske eğiliyor ve Sara yön değiştirip bir kez daha yelkenlerin şişmesini izliyordu.

Sara, Fiske'e bakıp gülümsedi. "Gözle görülmeyen, ama bu kadar güçlü bir şeyi yakalayıp istediğini yaptırmak sihir gibi, değil mi?" Bunu öylesine çocuksu bir ifadeyle, o kadar içten bir hayretle söylüyordu ki, Fiske gülümsedi. Bira içip, sert rüzgâra karşı sigara yakma girişimlerine gülerek birer sigara daha tüttürdüler. Güncel olaylarla ilgisi olmayan şeylerden konuştular ve her ikisi de kısa bir süre için bile olsa, bunu yapabilmekten rahatladı.

Sara, "Güzel bir gülümseyişin var," dedi. "Daha sık kullanmalısın."

Geriye döndüklerinde Fiske'in başparmağının içi iplere asılmaktan nasır tutmuştu.

Tekneyi bağlayıp yelkenleri topladılar. Sara eve çıkıp biraz daha bira, cips ve salsa sosu getirdi.

"Konuklarımı beslemediğim söylenmesin."

Teknede oturup biraları içtiler ve cipsleri yediler. Bir gece fırtınasının kopmasıyla rüzgâr şiddetlenmeye başlarken, hava birkaç derece birden soğudu. Kara bulutların gelmesini ve ufukta şimşeklerin çakmasını izlediler. Sara tişörtü içinde titremeye başlayınca Fiske kolunu onun omzuna doladı. Sara da ona yaslandı. Sonra birkaç damla yağmur düşünce Sara sızdırdı. Fis-ke'in yardımıyla naylon örtüleri çekip teknenin açık bölümlerinin üstünü örttü.

"İçeri girsek iyi olacak," dedi.

Eve yürürken yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başlayınca, son birkaç metreyi koşarak geçtiler.

Sara ıslak saçlarını kâğıt havluyla kurularken mutfak saatine bakarak, "Yarın uzun bir gün olacak," dedi.

Fiske esneyerek, "Özellikle dün gece de hiç uyumadıktan sonra," diye ekledi. Işıkları söndürüp yukarı çıktılar.

Sara iyi geceler dileyip odasına gitti. Fiske kapıdan onun pencereyi açarak, rüzgârla yağmurun içeri dolmasına izin vermesini seyretti. Gökyüzünde bir şimşek çakıp bir yerlere yıldırım düştü. Kulakları sağır edici bir gürültü duyuldu. Fiske ne büyük bir güç, diye düşündü. Koridorun ucundaki diğer odaya gidip soyundu. İç çamaşırı ve tişörtüyle yatağın üstüne oturup yağmuru dinlemeye başladı. Odası havasızdı, ama pencereyi açmaya yeltenmedi. Ev merkezi havalandırması olamayacak kadar eskiydi, ama pencerelerde de havalandırma aleti yoktu. Anlaşılan, Sara nehirden gelen esintilerle serinlemeyi tercih ediyordu. Duvarda asılı bir saat saniyeleri sayıyordu. Kendini nabzını ölçerken yakaladı. Kalbi hızlı hızlı çarpıyor, kanı sanki daha hızlı akıyordu.

Pantolonunu giydi, kalkıp koridoru geçti. Sara'nın odası karanlık, ama kapısı hâlâ açıktı. Perdeler rüzgârla havalanıp iniyor-

du. Kapıda durup onun üstünde yalnızca bir çarşafı yatakta yatmasını seyretti. .

Sara onun kendisini seyrettiğini fark etmişti. Onu mu bekliyordu? Bu kez onun kendisine gelmesini mi bekliyordu? Fiske çekinerek, sanki ilk kez bir kadının odasına giriyormuş gibi odaya girdi. Sara kıpırdamadı ve bir şey söylemedi; ne cesaret veriyor, ne de cesaret kırıyordu.

Fiske onun yanına uzandı, Sara sanki bu kararı yeniden düşünmesine, kaçmasına fırsat vermek istemezmiş gibi ona sarıldı. Üstünde hiçbir giysi yoktu. Bedeni sıcak, cildi düzgün; göğüsleri sıcak ve

yumuşak; dışardaki havanın kokusu yoğundu. Sara'nın saçları dolaşmış, yüzüne düşüyordu. Dudakları önce kasılıp sonra açıldı; parmakları onu okşamaya başladı. Birlikte Fiske'in pantolonunu çıkarıp yere bıraktılar.

Önce hafif hafif, sonra daha tutkuyla öpüşmeye başladılar. Sara, Fiske'in göğsünü okşamak için tişörtünü çıkarmaya çalışırken, Fiske onun elini itip tişörtünü kendisi çıkardı. Yağmur dama ve camlara vururken, Fiske sortunu çıkarıp Sara'nın üzerine uzandı.

Sara erkenden kalktı. Güneşin ilk ışıkları pencereye yeni vuruyordu. Fırtınanın ardından dalga dalga serin hava geliyordu. Gökyüzü bir saat içinde pembe griden masmaviye dönüşecekti. Sara, Fiske'e dokunmak için kolunu uzatınca yanının boş olduğunu fark etti. Hemen oturup etrafa bakındı. Çarşafı vücuduna dolayarak koridordan koşup misafir odasına baktı. Boştu. Banyo da. Panik içinde merdivenlere koşup durdu, yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Fiske'in bir fincan kahve koyduktan sonra dönüp bir kaba yumurtaları kırmasını, üstüne de rendelenmiş cedar peyniri katmasını seyretti. Sara orada durup pişen soğan kokusunu içine çekti. Fiske giyinmiş, saçları duştan nemliydi. Buzdolabının kapısını açmak için dönünce onu gördü.

Sara çarşafa biraz daha sıkıca sarındı.

"Gitmiş olabileceğini sandım."

"Seni uyandırmak istemedim. Çok geç yattık."

Harika bir geceydi demek istedi, ama demedi. "İyi misin?" Bunu elinden geldiğince rahat bir tavırla söylemişti. Henüz Fis-ke'in sözlerinin, hareket ve ifadelerinin gerisindeki ince mesajları okuyamıyordu. Özellikle sevişmeleri gibi yeni bir konuda. Yumurta pişirmeyi, ikisi de uyanana dek yanında yatmaya tercih etmesi kötü bir işaret miydi?

"Ben iyiyim Sara." Sanki gerçekten öyle olduğunu göstermek ister gibi, gülümsedi.

Sara da gülümsedi. "Her ne yapıyorsan harika kokuyor."

"İddialı bir şey değil. Omlet."

"Ben genelde kızarmış ekmekle musluk suyuyla pişmiş kahve içerim. Hoş bir değişiklik. Duş alacak zamanım var mı?"

"Çabuk ol."

"Dün geceki gibi değil." Gülümsedi, kaşlarını kaldırıp indirdi ve döndü. Çarşaf arkadan açılmıştı.

Fiske onun gidişini seyrederken çıplak bedeni; sırtının, bacaklarının ve kalçalarının ince, duyarlı kıvrımları karşısında yeniden heyecanlandı. Mutfak masasına oturup rahat ortama bir göz gezdirdi. Bir süre arka balkonda durup güneşin doğuşunu seyretmişti. Şafak su üstünde her zaman çok daha saf görünürdü. Sanki yaşamın iki temel öğesi ısıyla su dans ediyor gibiydiler. Duş sesi duyulunca merdivenlere bir göz attı. Uyuduktan sonra Sara'yı seyretmişti. Gece karanlığında birbirine karışan kokuları ikinci bir deri oluştururken, sanki Sara ona, o da Sa-ra'ya aitmiş gibi gelmişti. Ancak sonra sabahın sert aydınlığı geldi. Fiske kahve fincanını dudaklarına götürdü, sonra hemen bıraktı. Eğer kardeşini hemen arasaydı, Mike şimdi hayatta olacaktı. Fiske bu gerçekten asla kaçamazdı. Sonsuza dek bununla yaşamak zorundaydı.

-352

KJJK SSKJZW1KOZUM

Elizabeth Knight da şafak vakti uyandı ve hemen duş yapıp giyindi. Jordan Knight hâlâ derin derin uyuyordu; onu uyandırmaya kalkmadı. Kahve yapıp bir fincan koydu, defterini alıp terasa çıktı ve güneşin doğuşunu seyretti. Bugünkü toplantılarla ilgili malzemelerin her sayfasını gözden geçirdi. Bunlara Steven Wright'in yazdığı en son kürsü raporu da dahildi. Sanki sayfadaki mürekkebin yerini onun kanı almıştı. Bunu düşününce yine gözleri yaşla doldu. Kendi kendine onun boşa ölmüş olmayacağına yemin etti. Ramsey bugün, bu davayı kazanamayacaktı. Knight, Barbara Chance ve onun gibi diğer kadınların ordudan tazminat isteyebilmelerini; işin özünde ordunun erkek personelinin zalim, sadistçe ve yasalara aykırı davranışlarının cezalandırılmasını sağlamaya niyetliydi. Bu tip davranışlara karşı dokunulmazlığı olan bir kurum henüz yaratılmamıştı. Ve şimdi hevesi, kazanmak, Ramsey'yi yenmek hırsı bin kat daha artmıştı. Kahvesini bitirdi, çantasını hazırladı ve bir taksiye binip Yüce Mahkeme'ye gitti.

Fiske gözlerini ovuşturarak bir gece öncesinin anılarını ve yo! açtığı şaşırtıcı karışıklıkları aklından çıkarmaya çalıştı. Yüce Mahkeme barosu üyelerine ayrılmış özel bir bölümde oturuyordu. Diğer kâtiplerle birlikte kürsüye dik yerleştirilmiş koltuklarda oturan Sara'ya baktı. O da Fiske'e bakıp gülümsedi.

Yargıçlar perdenin ardından belirip yerlerini aldıklarında Perkins küçük konuşmasını yaptı ve herkes dikkat kesildi. Fiske, Knight'a baktı. Hafifçe dayadığı dirseği, kâğıtları karıştıran parmağı; belli belirsiz hareketlerinde neredeyse kontrolsüz bir enerji seziliyordu. Fiske onu fırlamaya hazır bir rokete benzetti. Sonra bakışlarını

Ramsey'ye çevirdi. Adam gülümsüyor, sakın ve kontrollü görünüyordu. Ancak eğer Fiske kumarbaz olsaydı, fişlerini kürsünün en sağına, Yargıç Elizabeth Knight'ın tam önüne koyardı.

Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı açılmış Chance davası başladı.

Chance'in Harvard Hukuk Fakültesi'nden gelen ve Yüce Mahkeme karşısında pek çok başarı kazanmış olan avukatı heyecanla konuşmaya başladı. Ramsey sözünü kesti.

"Feres doktrinini biliyorsunuz, değil mi Bay Barr?" diye sordu. Orduya dava açılmayacağını hükme bağlayan 1950 tarihli Yüce Mahkeme kararından söz ediyordu.

Barr gülümsedi. "Ne yazık ki evet."

"Ama siz, mahkemenin elli yıllık emsallerini tersine çevirmemizi istemiş olmuyor musunuz?" Ramsey bunları söylerken kür-südekileri süzdü. "Hem orduyu, hem de mahkemeyi altüst etmeden bu davada nasıl müvekkiliniz lehinde bir karar verebiliriz?"

Knight, Barr'ın yanıtlamasına fırsat bırakmadı. "Mahkeme bu gerekçeyle okullardaki ırk ayrımı sistemine son verilmesinin engellemesine izin vermemiştir. Eğer dava haklıysa, gerekçe de haklıdır ve emsal buna engel olamaz."

Ramsey, "Lütfen, sorumu cevaplayınız, Bay Barr," diye diretti.

"Ben bu davanın farklı olduğunu düşünüyorum."

"Sahi mi? Cinsel olaylar sırasında Barbara Chance ile erkek üstlerinin üniformalı ve devlet arazisinde resmi görevlerinin başında olduklarından hiç kuşku yok, değil mi?"

"Ben seks yapmaya zorlanmaya 'resmi görev' demezdim. Ancak yine de, üstünün onu aslında bir tecavüze boyun eğdirmek için rütbesinden yararlanmış olduğu gerçeği ve..."

"Ve," diye sözünü kesti Knight. "Söz konusu üsle bölge ku-mandanlığındaki yüksek rütbeli subayların bu olayların gerçekleştiğinden haberdar olmaları -hatta kendilerine yazılı olarak bildirilmiş bulunması- ve olay hakkında hiçbir ciddi soruşturma başlatmamaları. Polisi çağıran Barbara Chance'di. Onların başlattığı soruşturma sonunda gerçek su yüzüne çıktı. Bu durum, bu ülkedeki başka herhangi bir kurumun tazminat ödemeye mahkûm edilmesine yol açardı."

Fiske bakışlarını Ramsey'den Knight'a çevirdi. Sanki.birdenbire dokuz yerine iki yargıç kalmış gibiydi. Fiske'in gözünde mahkeme salonu bir boks ringine dönüşmüş; Ramsey şampiyon, Knight da yetenekli olsa bile yeni gelen oyuncuydu.

Ramsey, Knight'a bakarak, "Burda ordudan söz ediyoruz, Bay Barr," dedi. "Bu mahkeme ordunun kendine özgü bir kurum olduğu hükmüne varmıştır. Karşınızdaki emsal budur. Açtığınız dava emir komuta zincirini ilgilendirmektedir. Alt rütbeli bir personelle üst subayı. Bu, bu mahkemenin geçmişte birden fazla kez ele alıp her seferinde ordunun dokunulmazlığına karışmama kararı vermesine yol açan bir konudur. Yasa dün de buydu, bugün de budur. Bu da beni orijinal beyanıma götürüyor. Müvekkilinizin tarafını tutabilmemiz için, bu mahkemenin uzun ve yaygın bir emsaller geçmişini inkâr etmesi gerekmektedir. Sizin bizden istediğiniz budur."

Knight mahkemenin önceki kararlarını aynen benimseyip sürdürme geleneğine değinerek, "Daha önce de söylediğim gibi, emsaller hatasız değildir," dedi.

Knight ile Ramsey atışmayı sürdürdüler. Birinin her atışına, diğeri hemen bir yanıt patlatıyordu.

Fiske diğ er yargıçlarla Bay Barr'ın ilgili seyirciler düzeyine indirgendiklerini fark etti.

Amerika Birleşik Devletleri'nin avukatlığını üstlenen James Anderson konuşmasını yapmak üzere kalkınca, Knight onun söze başlamasına bile izin vermedi.

"Kadınlara yönelik düşmanca bir ortamı desteklediği gerekçesiyle orduya karşı tazminat davası açılmasına izin vermek neden emir komuta zincirine müdahale sayılıyor?" diye sordu.

Anderson hemen, "Üst ve ast personel arasındaki ilişkinin bütünlüğüne olumsuz bir etki uyandırdığından," diye cevap verdi.

"Bakalım yürüttüğünüz mantığı anlamış mıyım? Yani yıllar boyunca ordunun kendi askerlerini zehirlemesine, gaz vermesine, sakatlamasına, öldürmesine ve tecavüz etmesine kayıtsızlıkla izin vermek; kurbanların yasal haklarını ellerinden almak; ordu ve personeli arasındaki ilişkiyi, dürüstlüğü geliştirecek mi? Özür dilerim, ama aradaki bağlantıyı kavrayabilmiş değilim."

Fiske yüksek sesle gülmekten kendini güçlükle alıyordu. Knight cümlesini bitirirken, bir hukukçu ve yargıç olarak ona yönelik saygısı on misli arttı. İki cümlede ordunun iddiasını saçmalık düzeyine indirgeyivermişti.

Fiske, Sara'ya baktı. Onun da bakışları gururla Knight'a yönelmişti.

Anderson hafifçe kızardı. "Başyargıcın dikkat çektiği gibi, ordu benzersiz, özel bir kurumdur. Aklına esenin orduya karşı dava açmasına izin vermek personel arasındaki o özel bağı engelleyip bozmaktan ve askeri hazırlığın özünde yer alan disiplini bozmaktan başka hiçbir işe yaramaz."

"Demek ki ordu özeldir?"

"Öyle."

"Bizi savunup koruduğu için mi?"

"Kesinlikle."

"Demek ki bu dokunulmazlığa sahip dört kuvvetimiz var. Peki bu dokunulmazlığı neden başka kurumlara da vermiyoruz? İtfaiye gibi? Emniyet güçleri? Onlar da bizi koruyorlar. Gizli Servis? Onlar ülkenin en önemli kişisi sayılan Başkan'ı koruyorlar. Ya hastaneler? Onlar yaşamlarımızı kurtarıyorlar. Neden erkek

doktorların kadın personele tecavüz etmeleri durumunda hastanelere de yargı dokunulmazlığı tanı mıyoruz?" Ramsey sertçe, "Bu davanın sınırlarını aşıyoruz," dedi.

Knight, "Belirlemeye çalıştığımız bu davanın sınırlarıdır," diye cevap verdi.

Anderson, "Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı açılan Stanley davasında..." diye söze başladı.

Knight, "Buna değindiğimize sevindim," dedi. "O davanın gerçeklerini kısaca anlatayım." Hem davaya girecek diğer yargıçlar, hem de dinleyiciler için bunun açıklanması gerektiğini biliyordu. Knight'a göre Stanley davası gelmiş geçmiş en büyük adli haksızlıklardan biriydi ve mahkemenin bütün yanlışlıklarını gözler önüne seriyordu. Steven Wright da yazdığı kürsü raporunda aynı sonuca varmıştı. Knight bu sonuçların hem bugün, hem de bu davayı çoğunluk oyuyla kazanma zamanı geldiğinde duyurmaya niyetliydi. Knight konuştuğunda sesi güçlü ve kararlıydı.

"Uzman Çavuş James Stanley 50'li yıllarda ordudaydı. Gaz kullanımına karşı geliştirilmiş koruyucu giysilerin deneme amaçlı olduğu söylenen gönüllü bir programına katılmıştı. Deneme Maryland'daki Aberdeen Proving Grounds'da yapıldı.

Hiçbir şekilde Stanley'e özel bir giysi giymesi ya da gaz maskesi takması söylenmedi. Yalnızca uzun bir zaman dilimi içerisinde bazı psikologlarla çeşitli özel konular hakkında konuştu ve içmesi için su verildi, o kadar. 1975'te nedeni anlaşılamayan davranışlar, ordudan kovulma ve boşanma sonucu hayatı altüst olmuş olan Stanley ordudan bir mektup aldı. Mektupta 1959 yılında kendilerine LSD verilmiş bulunan personelin muayene için başvurmaları; ordunun uyuşturucunun uzun dönemli etkilerini incelemek istediği belirtiliyordu. Ordu gaz savaşına karşı koruyucu giysiler deneme bahanesi altında ona ve başka askerlere bilgileri dışında LSD vermişti."

Bu sözler karşısında dinleyici koltuklarından toplu bir hayret nidası yükseldi ve herkes birbiriyle konuşmaya başladı. Per-

kins hemen hemen hiç görülmemiş biçimde, tokmağını vurmak zorunda kaldı.

Fiske orada oturmuş dinlerken, bu davanın ne kadar önemli olduğunu fark etti. Rufus Harms da bu mahkemeye başvuruda bulunmuştu. O da ordudan tazminat mı isteyecekti? Ordudayken başına korkunç bir şey gelmişti. Bazı adamlar ona bir şeyler yapmış ve bu da küçük bir kızın ölümüne yol açıp onun hayatını mahvetmişti. Rufus özgürlük ve adalet istiyordu. Ama gerçeğin karşısında bile, geçerli olan yasalar çerçevesinde hiçbir şey fark etmiyordu. Rufus Harms da tıpkı Çavuş Stanley gibi kaybedecekti.

Knight dinleyicilerin tepkisinden gizli den gizli hoşnut kalmıştı. Sözlerine devam etti. "Psikolog, CIA tarafından görevlendirilmişti. CIA ile ordu uyuşturucunun etkileri konulu ortak bir araştırma başlatmışlardı. CIA, Sovyetler Birliği'nin uyuşturucuyu stokladığını haber almıştı ve ordu da bunun savaş zamanında kendi askerlerine karşı nasıl kullanılabileceğini öğrenmek istiyordu. Böyle bir şey. Haklı olarak orduyu hayatını mahvetmekle suçlayan Stanley dava açtı. Davası sonunda Yüce Mahkeme'ye geldi." Durdu. "Ve kaybetti." Dinleyiciler yeniden nefeslerini tuttular.

Fiske, Sara'ya baktı. Gözleri hâlâ Knight'a takılmış kalmıştı. Bu kez Ramsey'ye döndü. Öfkeden deliye dönmüştü.

"Aslında siz bu mahkemenin Barbara Chance ve ona benzer diğer davacıların elinden, ulus olarak sahip olduğumuz en değerli anayasal haklarımızdan birini almasını talep ediyorsunuz, mahkemeye başvurma hakkını. İstedığınız bu, değil midir? Bu suçluların cezasız kalması olmaz mı?"

Ramsey, "Bay Anderson," diye söze girdi. "Bu cinsel saldırıları yapan erkeklere ne oldu?"

Anderson, "En azından bir tanesi Askeri Mahkeme'de yargılandı, suçlu bulundu ve hapse atıldı," diye cevap verdi.

Ramsey zaferle gülümsedi. "Demek cezasız kalmış değil,"

"Bay Anderson, aşağıdaki kayıtlar adamı hapse gönderen hareketlerin uzunca bir süredir devam ettiğini ve ordudaki üstle-

ri tarafından bilindiğini; bu kişilerin herhangi bir harekete gerek görmediklerini göstermektedir. Ancak Barbara Chance polise başvurunca bir soruşturma açılmıştır. O halde söyleyin bana, suçlular cezasını bulmuş mu?"

"Bence suçu nasıl tanımladığınıza bağlı."

"Orduda polislik görevini kim yapar, Bay Anderson? Çavuş Stanley'in başına gelenlerin bir daha yaşanmamasını sağlayacak olan kimdir?"

"Ordu kendi güvenliğini kendisi sağlar. Çok da başarılıdır."

"Stanley davası 1986'da karara bağlandı. O zamandan beri Tailhook'a, Körfez Savaşı'ndaki hâlâ açıklanamayan bazı olaylara ve şimdi de bir kadın ordu görevlisinin tecavüze uğramasına tanık olduk. Siz buna başarılı mı diyorsunuz?"

"Her büyük kurumda ufak tefek bazı sorunlar yaşanır."

Knight sinirlendi. "Bu suçların kurbanlarının onları ufak tefek sorunlar olarak nitelendireceğinden emin değilim."

"Yani ben demek istedim ki..."

"İtfaiyeye, polise, hastanelere de dokunulmazlık tanımak gerektiğinden söz ederken bana katılmadınız, değil mi?"

"Hayır. Çok fazla istisna kuralı bozar."

"Challenger'm patlamasını hatırlıyorsunuz tabii?" Anderson başıyla onayladı. "Mekikteki sivillerin ailelerinin devlete ve mekiği yapan mühendise tazminat davası açmaya hakları vardı. Öte yandan, mekiikteki askeri personelin aileleri bu mahkeme tarafından tanınan dokunulmazlık nedeniyle, bu haktan yoksun bırakıldılar. Sizce bu adil mi?"

Anderson bildik yöntemlere başvurdu. "Eğer orduya karşı dava açılmasına izin verecek olursak, bu ülkenin ulusal güvenliği gereksiz yere tehlikeye atılmış olacaktır."

Ramsey, Anderson'ın buna değinmesinden hoşnut, "İşin özü de bu," dedi. "Bu bir denge işidir ve bu mahkeme de dengenin nerede olduğunu daha önce belirlemiştir."

Anderson, "Aynen öyle, Sayın Yargıç," dedi. "Bu temel bir yasadır."

Knight neredeyse gülümsedi. "Öyle mi? Ben temel yasanın bu ülke yurttaşlarının dertlerini mahkemeye taşıma yolundaki anayasal hakları olduğunu sanırdım. Bu ülkenin hiçbir yasası orduya mahkeme karşısında dokunulmazlık vermemiştir. Kongre bunu uygun görmedi. Aslında, 1950'de böyle özel bir yaklaşıma yol açan da bu mahkeme oldu. Bunu kısmen bu tip davaların hazineyi iflasa sürükleyeceği korkusuyla yaptılar. Ben buna temel yasa demezdim."

Ramsey, "Ancak artık emsal budur," dedi.

Knight, "Emsaller değişir," diye yanıt verdi. "Özellikle de yanlışsalar." Ramsey'nin sözleri onu ürkütüyordu. Başyargı. Oysa ki, işine geldiğinde eski emsalleri bulunan kararları tersine çevirmekte hiçbir sakınca görmezdi.

Anderson, "Saygısızlık etmek istemem ama, Yargıç Knight," dedi. "Bence en uygunu ordunun bu konuyu kendi içinde hal-letmesidir."

"Bay Anderson, bu mahkemenin bu davayı dinleyip karara bağlamak konusundaki yetkisini mi sorguluyorsunuz?"

"Tabii ki hayır."

"Ama ben sorgulardım, Bay Anderson. Bu aslında bir adalet sorunu." Ramsey'yle göz göze geldi. "Eğer adaleti burada sunamazsak, insanların bunu nerede bulabileceğinden umutsuzluğa düşerim."

Fiske bu içten sözleri dinlerken bir kez daha Sara'ya baktı. Sanki onun bakacağını biliyormuş gibi, Sara da Fiske'e bir bakış fırlattı.

Fiske içinden onun da aynı şeyi düşündüğünü sezdi: Bir biçimde bu gizemi çözseler ve gerçek ortaya çıksa bile, acaba Rufus Harms adaleti bulabilecek miydi?

KIRK DOKUZUNCU UOCUM

Josh Harms sandviğini bitirdi ve kardeşinin kamyonetin ön koltuğunda kestirmesini seyrederken bir sigara tütürmeye başladı. Sık ormanın içinde, eski bir oduncu patikasında duruyorlardı. Gece boyunca gitmişler, sonunda Josh gözlerini artık açık tutamadığı ve kardeşinin kullanmasına da güvenemediği için durmuşlardı.

Ne de olsa, Rufus neredeyse otuz yıldır direksiyon başına geçmemiştir. Üstelik genel olarak da Rufus'un kamyonetin arkasında kalması gerekiyordu. Kardeşi uyurken Rufus nöbet tutmuş, şimdi bekleme sırası Josh'a gelmişti.

Yolda ne yapacaklarını konuşmuşlardı. Josh, Meksika'ya gitmemeleri gerektiğini öne sürerek kendi kendini de şaşırtmıştı.

Rufus hayretle, "Sana neler oluyor?" demişti. "Bu işe karışmayı istemediğini sanıyordum. Öyle söylemiştin."

"İstemiyordum. Ama bir kez kararımızı verdikten sonra -yani ben kararımı verdikten sonra- buna uymamız gerektiğini düşünüyorum. Böyle saçmalıklar karşısında alttan almayı sevmem. Eğer bir şey yapman gerekiyorsa yapmalısın."

"Bak, Josh. Fiske çok hızlı düşünmüş olmasaydı, şu anda her ikimiz de ölmüş olacaktık. Vicdanımda senin yükünü taşı-mak istemiyorum."

"İşte anlamadığın şey de bu. Bundan daha kötü olamaz ki. Neden daha iyiye gitmesi için elimizden geleni yapmayalım?"

Sen haklıydın: Onlar başlarına geleceği hak ettiler. O ikisini Ri-der'ın bürosunda gördüğümde neredeyse soğukkanlılıkla vurup öldürecektim. Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Fiske ile o kadın bizi korudular. Belki dürüstlerdir."

Rufus ona bakakaldı. "Onlarla bir sorunun yok mu?"

"Sen beni ne sanıyorsun, ırkçı filan mı?" Josh bunu söylerken sırtıp bir sigara aldı.

"Seni anlayamıyorum, Josh."

"Beni anlayamayacaksın. Ben de kendimi anlamadım, ama çok uğraştım. Bütün yapman gereken, Meksika'ya mı gitmek yoksa burada mı kalmak istiyorsun, ona karar vermek. Benim için de üzülme. Eğer kendi başının çaresine bakabilecek birisi varsa, karşında duruyor."

Bu kadarı yetmişti. Kardeşi uyanır uyanmaz Virginia'ya dönecek, Fiske ile bağlantı kuracak ve ne yapabileceklerine karar vereceklerdi. Eğer gereken kanıtsa, bir biçimde kanıt bulabileceklerine inanıyordu. Gerçek onlardan yanaydı ve eğer hâlâ bunun bir anlamı yoksa gidip kendilerini vurdurabilirlerdi.

Josh çevredeki ormanda göz gezdirdi. Yaprakların rengi dönmeye başlamıştı ve güneşin bitkilerin arasından vuran ışığı çok hoş bir renkle doku karışımını sergiliyordu. Josh ava çıktığında sık sık ormanda oturup eski bir kütük bularak kemiklerini dinlendirir, kırların sade güzelliğini içine çekerti. Bu, insana beş kuruş masrafı olmayan bir keyifti. Güneydoğu Asya'dan döndükten sonra, birkaç yıl bu ormanlardan uzak durmuştu. Vietnam'da ağaçlar, toprak, çevrenizdeki her şey Vietnamlıların bulabildiği akıl almaz yöntemlerden biriyle ölüm anlamına geliyordu. Saatine baktı. On dakika sonra yola çıkacaklardı.

Dönüp pencereden baktı ve güneş ışığı bir şeyden yansıyıp gözünü kamaştırınca gözlerini kısıtı. Bir sonraki nefesini içinde tuttu, sigarasını camdan tükürdü, motoru çalıştırıp vites taktı.

Rufus aniden uyanıp, "Ne oluyor?" dedi.

Josh, "Tabancanı eline al ve başını kaldırma," diye bağırdı. "Tremaine."

Rufus tabancasını kapıp başını eğdi.

Tremaine ağaçların arasından fırlayıp ateş açtı. Makineli tüfekten çıkan ilk kurşunlar kamyonetin arkasına rastladı, lambalardan biri patlarken yeri delik deşik oldu. Kamyonetin arkasından kalkan toz geçici olarak Tremaine'i kör etti. O da ateş etmeyi bırakıp kamyonete oranla doğrudan nişan alabileceği bir yer bulabilmek için koştu.

Rayfield, Tremaine'in binmesi için durdu. Kamyonetin peşine düştüler.

Rufus yüksek sesle, "Bize nasıl yetiştir?" diye merak etti.

"Bunu düşünüp zaman kaybetmenin anlamı yok. Buradalar işte," dedi Josh. Dikiz aynasına bakınca gözleri kısıldı. Cip, bu yollarda manevra yapmaya hantal kamyonete oranla daha elverişliydi.

Rufus, "Lastikleri patlatıp bizi avlayacaklar," dedi.

"Evet, Vic ilk iş lastiklere ateş etmeliydi. Bu onun ikinci hatası oldu."

"Birincisi neydi?"

"Güneş ışığının dürbününden yansımaya izin vermek. O alçağı görmeden çok önce ışığı fark ettim."

"Hata yapmaya devam edeceklerini umalım."

"Yalnızca kendimize güvenelim, yeter."

Cipte Tremaine yan camdan sarkıp silahını ateşledi. Makineli tüfek yakın mesafeden bir müfrezeyi birkaç saniyede yok edebilecek güçte olsa da, uzun mesafede hiç işe yaramıyordu. O bir müfrezenin değil; yalnızca iki kişinin peşindeydi. Makineli tüfeğin askısını omzundan indirip tüfeğini aldı.

Sinirli görünümlü Rayfield'e, "Olabiliriz diye yaklaş," diye bağırdı. "Eğer lastiklerinden birini patlatabilsem bir ağaca taslarlar ve sorunlarımız biter."

Rufus kasanın penceresinden dışarı bakıp Tremaine'in ne yapmaya çalıştığını gördü. Sürücü mahallini kasadan ayıran sürgülü camı açıp cipe ateş etti. Neredeyse otuz yıldır silaha el sürmemişti. Tüfekte yaptığı temel eğitim onun ateşli bir silahı son kullanışı olmuştu. Ateş edince patlama kulaklarını tırmaladı, sürücü kabini yanık metal ve barut kokusuyla doldu. Kurşun ka-

sanın arka kapısının camını paramparça edip öfkeli, metal ceketli bir eşekarısı gibi cipe uçu. Tremaine başını eğip aracın içine çekildi ve cip biraz yalpaladı.

Josh, "Bir şeyi vurdun mu?" diye sordu.

"Bize biraz zaman kazandırdım." Rufus'un eli titriyordu. Kulaklarını ovuşturdu. "Bunların ne kadar çok ses çıkardığını unutmamışım."

"Üç yıl boyunca bir M-16 kullanmayı dene. Özellikle de yüzüne patladıklarında çok kötüdürler. Sıkı dur."

Josh dere yatağına devrilmiş ağaçlardan kaçmak için direksiyonu önce sağa, sonra sola kırdı. İlerde çam, meşe ve dikenli çalılardan oluşan bir koruluk vardı. Cip yaklaşmış, Tremaine yeniden ateş etme pozisyonunu almıştı. Josh kamyoneti sağa çevirdi ve ağaçlarla çalılar arasındaki daracık bir geçide sürdü. Yapraklarla incecik dallar kamyoneti çiziyorlardı. Ancak Tremaine başını dallardan korumak için içeri çekilince, manevra istenen etkiyi gösterdi.

Cip yavaşladı. İlerde daracık patika biraz genişliyordu ve Josh bundan yararlanmaya karar verdi.

Rayfield'in cesaretinin kırılmış olduğunu umuyordu.

Kardeşine, "Direksiyonu tut," diye bağırdı.

Rufus direksiyonu sıkı sıkı tuttu. Bir kardeşine, bir önüne bakıyordu.

Josh tabancasını çekip ilerdeki ağaçları taradı. Artık oldukça düzgün bir yere çıktıklarından, kamyonet eskisi kadar sarsılmıyordu. Tabancayı her iki eliyle tutup hızı ve mesafeyi elinden geldiğince kestirdi, sonra da istediğini seçti. Bu, on metrelik bir meşe ağacının tepesindeki kalın bir daldı. En az altı metre uzunluğunda ve on santim kalınlığındaydı. Dar patikanın üstünde asılı duruyordu ve üstünden başka pek çok küçük dal çıkıyordu. Josh'un dikkatini çeken dalın kalınlığı ve ağırlığı nedeniyle kökünde çatlakların oluşmuş olmasıydı.

Josh kolunu pencereden çıkardı, kamyonete paralel tuttu, nişan alıp ateş etmeye başladı. İlk kurşun dalın gövdeye bağ-

landı. Josh kurşunun izlediği yolu kestirdikten sonra ateş etmeye devam etti. Kamyonet yaklaşırken daha sonraki her kurşun dalın gövdeye bağlandığı noktaya saplandı. Onun için bunlar alelade atışlardı. Yaşı .22 kalibrelik bir tüfek taşıyabilecek zamana geleli beri eğlence olsun diye ağaç dallarına ateş ederdi. Yine de, bunu hiçbir zaman peşinde kendisine ateş eden iki adamın geldiği, hareket halindeki bir aracın içinden denememişti.

Rufus kamyoneti kullanmak için gözlerini açık tutmak zorundaydı, ama her atışla yüzünü buruşturuyordu. Kulakları öylesine yüksek sesle çınlıyordu ki, yüzüne bağırırsanız bile sizi duymayabilirdi. Ağır dalın desteği zayıflayınca birkaç santim eğildi. Josh ateş etmeye devam ederken, eski bir buharlı trenin motoru gibi, ihtiyar meşeden tahta parçacıkları saçılmaya başladı.

Tremaine onun ne yaptığını görüyordu. "Vur onu, vur onu."

Rayfield gaza bastı.

Josh ateş etmeye devam ederken gözlerini daldan hiç ayırmadı. Dal biraz daha eğildi, sonunda yerçekimine dayanamadı ve aşağı doğru sallandı. Kabuğundan hâlâ ağacın gövdesine asılı kalmıştı. Sonra dal sertçe ağaca çarptı, tümüyle koptu ve düşmeye başladı. Josh gaza basıp direksiyonu yeniden ele aldı ve bu arada ağacın altından geçtiler.

Tremaine, Rayfield'e, "Haydi, haydi," diye bağırdı.

Ancak yaklaşık beş yüz kiloluk ağaç dalı hemen önlerinde daracık patikaya inerken, Rayfield frene asıldı. Tremaine az kalsın araçtan uçuyordu.

"Lanet olsun, neden durdun?" Tremaine adamı vurmaya hazır gibiydi.

Rayfield nefes nefese kalmıştı. "Durmasaydım o kahrolası şey bizi ezecekti. Bu cipin tepesi sert değil, Vic."

Josh önce öne, sonra yolun biraz daha genişlediği sağ tarafa baktı. Sert bir fren yaptı, sola saptı, kamyoneti çevirdi, sonra sağa dönüp gaza bastı. Kamyonet çalılardan çıkıp dar bir

hengeğin üstünden geçerken hafifçe havalandı ve bir açıklığa düştü. Rufus'un başı tavana çarptı.

"Hay Allah, ne yapıyorsun?"

"Sıkı tutun."

Josh yine gaza yüklenirken Rufus başını kaldırıp ağabeyinin birkaç saniye önce fark ettiği kulübeyi gördü.

Josh arkaya baktığında, beklediği gibi hiçbir şey göremedi. Ancak Tremaine ile Rayfield'in ciple engelin etrafından geçmeleri uzun sürmezdi.

Josh kulübenin arkasında yolu görebiliyordu. Haklı çıkmıştı. Kamyoneti eski yapının öbür tarafına çekti. İki kardeşin de moralleri bozuldu. Gerçekten orada bir yol vardı. Ancak önünde de bütün geçişi engelleyen çelikten bir engel duruyordu. Engelin her iki yanı sık ormandı. Josh arkaya baktı. Kısıp kalmışlardı. Belki o kaçabilirdi, ama Rufus hızlı değildi ve Josh da kardeşini bırakamazdı.

Josh yine gözlerini kısıp kulübeye baktı. Cip bir iki dakikaya kadar gelirdi. Daha şimdiden makineli tüfeğin dalı dövüp cipin geçeceği kadar bir yer açtığını duyabiliyorlardı.

Bir dakika sonra cip engeli aşp açıklığa doğru yola koyuldu. Rayfield yola bakarken biraz yavaşladı, sonra hemen kulübeyi gördü.

Gaza bastı ve cip kulübenin köşesinden fırladı. İki adam da anında yolun kapalı olduğunu gördüler. Rayfield cipi durdurdu. O anda kulübenin arka tarafında gizlenmiş olan kamyonet büyük bir gürültüyle fırladı ve cipe yandan çarpıp devirdi. Rayfield ile Tremaine dışarı fırladılar.

Rayfield çürümüş bir odun yığınının üstüne düştü. Başı çok ters bir açıdaydı. Kıpırdamadan yatıyordu.

Tremaine devrilmiş cipe bakıp ateş açarken Josh'un da başını eğip kamyoneti geri vitesle takmaya zorladı. Sonunda kamyonetin motoru sustu. Kaputtan buhar fişkinyordu ve lastikler patlamıştı.

Rufus onu korurken Josh sürücü tarafından çıktı, dizlerinin üstüne çöktü ve yuvarlanarak kamyonetin arkasına geldi. Oradan dışarı baktı. Tremaine konumunu değiştirmemişti. Josh onun makineli tüfeğinin ucunu görebiliyordu. Josh bakarken Tremaine büyük olasılıkla şarjör değiştiriyor ve bir dakika durup taktik konumunu inceliyordu.

Josh'un kalbi güm güm atıyordu. Terle kiri temizlemek için gözlerini ovuşturdu. Hem Amerikan, hem de yabancı topraklarda pek çok savaşa katılmıştı, ama en sonuncusu otuz yıl kadar önceydi. Dahası, artık bunun önemi yoktu: Her seferinde öleceğinizden korkardınız. Birisi size ateş ederken pek açık düşünemezsiniz. Her şeye olduğundan daha şiddetli tepki verirdiniz.

Öte yandan, Josh'un bir avantajı vardı. Onlar iki kişiyken Tremaine yalnızdı. Josh bir daha baktı ve kamyonetin arkasından fırlayıp kulübenin köşesine sığındı.

"Rufus," diye bağırdı. "Üçe kadar sayıyorum."

Rufus da, "Başla," diye bağırdı. Sesinde korku titreşimleri vardı.

Üç saniye sonra Josh, Tremaine'e ateş açtı. Kurşunlar cipin üstünden sekiyordu. Rufus kamyonetin arkasına geçti. Ancak Tremaine kamyonetle kulübeye ateş açmayı başarınca bir süreliğine orada kısıp kaldı. Havada barut ve korkmuş adamların terinin kokusu vardı.

Josh ile Rufus birbirlerine baktılar, sonra Josh kardeşindeki paniği sezip sırtıttı.

"Hey, Vic," diye bağırdı. "O kahrolası silahı bırakıp ellerin havada çıkmaya ne dersin?"

Tremaine, Josh'un başının az üstündeki bir tahta parçasını uçurarak karşılık verdi.

"Tamam, tamam, Vic. Seni duyabiliyorum. Şimdi sakin ol, beni duyuyor musun, ahbap? Üzülme seninle Rayfield'i gömeriz. Sizi ayların üstünüze çıkıp çiğnemesi için açıkta bırakmayız. Berbat bir iş. Leş yiyen hayvanlar. Vietnam'da görmüştün, değil mi, Vic? Ama belki de onları göremeyecek kadar hızlı kaçıyor-

dun." Josh konuşurken bir yandan da Rufus'a orada durmasını işaret ediyor ve kendisinin ne yapacağını anlatmak için kulübenin arkasını gösteriyordu.

Rufus anladığını göstermek için başını salladı. Josh adamı Rufus'un görebileceği bir yere sürüp onun vurmasına fırsat tanıyacaktı. Rufus tüfeğini kavradı, bunu nasıl kullanacağını göstermiş olduğu için kardeşine minnet duyuyordu. Nefes almakta güçlük çekiyor; elindeki silah ağır geliyordu. Tremaine elinde o kahrolası makineli tüfeğiyle üstüne gelse bile, adamı vuracak cesareti toplayamamaktan ya da becerememekten korkuyordu. Rufus cezaevinde hayatta kalabilmek için pek çok adamla kavga etmişti. Rakiplerinin elinde her zaman bir alet ya da bir parça boru olsa da, o hep çıplak ellerini kullanmıştı. Ancak silah farklı bir şeydi. Silah uzaktan öldürebilirdi. Öte yandan, eğer ateş etmezse kardeşi ölürdü. Bir kerelik olsun, Tanrı'ya yardım etmesi için yalvarmadı. Tanrı'dan bir başkasını öldürebilmek için yardım dilenemezdi.

Josh ikibüklüm kulübenin önüne kadar geldi, ara ara durup kulak kabartıyordu. Bir keresinde başını pencerelerden yukarı kaldırmaya cesaret etti. Cipin bulunduğu arka tarafı görmek istiyordu, ama aç yanlıştı ve göremedi. Korku hâlâ etrafta dolaşıyordu, ama onu adrenaline çevirmek; bütün duyularını keskinleştirmek için elinden geleni yapmıştı, tabancasını önüne doğrultmuş tutuyordu. Eğer Tremaine planı r kestirdiyse, yapacağı en iyi şeyin cipin altından çıkıp arkadan dolanmak olduğunu biliyordu. Bunun sonucunda ortada bir

yerde Josh'la kafa kafaya geleceklerdi. Makineli tüfeğe karşı tabanca, yüz atışa karşı tek bir atış. Bunun anlamı önce Josh'un, sonra da Rufus'un ölmesi demekti.

Bir adım daha attı. O sırada makineli tüfeğin ateş açtığını ve kurşunların kamyoneti dövdüğünü duydu. İleri atılıp köşeyi döndü. Tremiane, Rufus'a ateş etmekle meşgulken arkasından dolaşabilir ve o alçağı haklayabilirdi.

Köşeden kıvrılır kıvrılmaz bu plan iptal oldu. Tremaine orada durmuş, tabancasını Josh'un kafasına dayamıştı. Şaşkınlık içindeki Josh öyle ani durdu ki, ayakları kayıp düştü. Bu sayede kurşun beynine değil, omzuna saplandı. Düşmenin ivmesiyle ileri doğru sendeleyince Tremaine'in ayaklarına dolandı ve ikisi birden yere yıkıldılar. Tabancaları ellerinden uçtu.

Önce Tremaine kalktı. Josh kanlar içindeki omzunu tutarak daha yavaş doğruldu. Tremaine kemerinden bir bıçak çekti. Arkada makineli tüfek sustu. Tremaine üstüne atılırken Josh bağırdı ve her ikisi de kulübenin duvarına çarpıp ilkel yapının tahtalarını sarstılar. Josh koluyla Tremiane'in kolunu engellemeyi başardı. Yan tarafı çok acıyordu. İçindeki kurşun her neyse omzundan başka yerlere kaymıştı. Tremaine'e bir tekme savurdu, adamın karnına gelmesine rağmen hemen kalkıp yine atıldı. Josh bıçağın gömleğini delip böğrüne saplandığını hissetti ve kendini kaybetmeye başladı. İlk yaranın acısı o kadar şiddetliydi ki, ikincisini pek hissetmiyordu bile. Tremaine'in bıçağı bedeninden çekip son bir darbe için kolunu kaldırdığını hayal meyal görebiliyordu. Bilinci kapanırken, onun bıçağı büyük olasılıkla gırtlığına saplayacağını düşündü. Gırtlak her zaman çabuk ve ölümcüldü. Karanlık yavaş yavaş çökerken, kendisi de olsa böyle yapacağını düşündü.

Bıçak asla darbeyi vuramadı. En yüksek noktada durup Josh Harms'a daha fazla yaklaşıp durdu. Tremaine yaralı adamın üstünden alınırken çırpınıp tekmeler attı. Rufus hemen arkasın-daydı. Bir eliyle bıçağı tutan bileği kavramıştı. Tremaine'in parmağı açılıp bıçak yere düşene dek bu böylece sürdü. Tremaine yüz yüze dövüşte eğitimli, kaslı bir adamdı. Ancak Rufus'un yarısı kadardı. Birebir dövüşte pek az insan Rufus'la başa çıkabilirdi. Koca adam birini eline geçirdi mi, bozayıya benzerdi. Ve Vic Tremaine'i; hayatını hiç bitmeyeceğini sandığı bir kâbusa dönüştüren adamı da eline geçirmişti işte.

Tremaine koluyla Rufus'un gırtlığına vurmaya çalışırken koca adam taktik değiştirip onu havaya kaldırdı ve yüzünü tekrar tekrar duvara vurdu. Tremaine bu darbelerden sersemlemiş,

Şüpheli Gerçek / F: 24

yüzü gözü kan içinde kalmıştı. Rufus sonunda Tremaine'in başını pencereye vurunca camlar adamın yüzünü kesti. O sırada Josh yaralarının acısıyla bağırınca Rufus ona baktı ve eli biraz gevşedi. Bunu sezen Tremaine, Rufus'un dizine bir tekme savurup böbreğine de dirsek indirerek koca adamı yere düşürdü. Tremaine yuvarlanıp kurtuldu, bıçağını kavradı ve ona doğru atıldı. Tam bu sırada kurşun başının arkasından girip onu oracıkta yere serdi.

Rufus başını kaldırıp kardeşine baktı. Josh'un elindeki 9 mm'lik tabancadan hâlâ duman tütüyordu. Sonra tabancayı bırakıp yere uzandı. Rufus koşup onun yanında diz çöktü. "Josh! Josh?"

Josh gözlerini açıp Tremaine'in cesedine baktı. Yaptığından hem içi rahatlamış, hem de midesi bulanmıştı. Dünyanın en kötü düşmanı bile ölüyken böylesine korkunç görünmezdi. Sonra Rufus'a döndü. "Aferin, küçük kardeşim. Lanet, benden iyiydin."

"Eğer onu öldürmeseydin, ölmüştüm."

"Seni haklamasına izin veremem. İzin veremem..."

Rufus ağabeyinin gömleğini yırtıp yaralarına baktı. Bıçak böğrünü yalnızca sıyırmıştı. Herhalde ölümcül bir yara değildi, ama deli gibi kanıyordu. Kurşun ise bambaşkaydı. Ağabeyinin ağzından kan geldiğini gördü. Rufus kanamayı dıştan durdurabilirdi, ama içerde olup bitenler hakkında hiçbir şey yapamazdı. Bu da onu öldürebilirdi. Rufus gömleğini çıkarıp, sıcağa rağmen titremeye başlayan ağabeyinin üstüne örttü.

"Bekle, Josh." Rufus cipe koşup içine bir göz attı. İlk yardım çantasını bulup ağabeyinin yanına döndü. Josh'un gözleri kapalıydı ve nefes aldığı belli olmuyordu.

Rufus onu hafifçe sarstı. "Josh, Josh, yapma, gözlerini kapatma. Uyuma, Josh!"

Sonunda Josh gözlerini açtı. Bilinci açık gibiydi. "Buradan gitmelisin, Rufus. Bu kadar çok kurşun sesine birileri gelebilir. Gitmelisin. Şimdi."

"Biz buradan gitmeliyiz. Doğru."

Rufus, Josh'u biraz doğrultup arkasına baktı. Kurşun delip çıkmamıştı; hâlâ içinde bir yerdeydi. Rufus her iki yarayı da temizlemeye başladı.

Bir noktada Josh onun koluna yapıştı. "Rufus, hemen kaç buradan," dedi.

"Sen gitmezsen ben de gitmem. İşte o kadar."

"Sen hâlâ delisin."

"Evet, hem de nasıl. Ama şimdi bunları konuşmayalım." Temizliği bitirdi, yaralara pansuman yaptı ve sıkıca sardı. Sonra ağabeyini hafifçe kaldırdı, ama bu hareket Josh'un boğulurcası-na öksürmeye başlamasına neden oldu.

Ağzından gelen kan gömleğine akıyordu. Rufus onu kamyonetin yanına götürüp yatırdı.

Josh hırpalanmış kamyonete bakarak çaresizlik içinde, "Hay lanet, Rufus, bu bir yere gitmez," dedi.

"Biliyorum." Rufus kasadan bir şişe su alıp kapağını açtı ve kardeşinin dudaklarına tuttu. "Tutabilir misin?

Biraz sıvı içmen gerek."

Josh sağlam eliyle şişeyi kavrayıp biraz içti.

Rufus kalkıp devrik cipin yanına gitti. Makineli tüfeği Trema-ine'in koltukla cipin kaportası arasına sıkıştırmıştı. Bunu yerinden çıkardı. Adam Josh'a tuzak kurarken tüfeğin tetiğini basılı tutmak için biraz telden ve bir metal parçasından yararlanmıştı. Rufus bir an durumu gözden geçirdi, sonra aracı düzeltmek için kaputu itmeye çalıştı. Ancak ayakları yerde kaydığından, başarılı olamadı. Biraz daha düşündü. Tek bir yol görebiliyordu.

Sırtını sürücü koltuğuna dayayıp çömeldi. Parmaklarıyla cipin kenarını kavrayana dek toprağı eşeledi, sonra metali sıkıca kavradı. Tartmak için sıkıca ittirdi. Cip fazlasıyla ağırdı. Otuz yıl önce bu fazla sorun yaratmayabilirdi. Gençken motoru dahil, kocaman bir Buick'in önünü bir metre kadar kaldırmıştı. Ancak artık yirmi yaşında değildi. Yine asıldı ve cipin biraz kalkıp düş-

tüğünü hissetti. Bir kez daha yüklendi, zorlanarak ve inleyerek, ensesindeki kasların derisinin altında gerildiğini hissetti.

Josh şişeyi bırakıp birazcık doğrularak paramparça lastiğe yaslanmayı başardı. Kardeşinin ne yapmaya çalıştığını seyreliyordu.

Rufus şimdiden yorulmuştu. Kollarıyla bacakları uzun bir süredir buna alışkın değillerdi. Oysa ki her zaman herkesten daha güçlü olmuştu. Ve şimdi, buna gerçekten ihtiyacı vardı. Eğer cipi çeviremezse kardeşi ölecekti. Ne olursa olsun gücünü tekrar kazanmalıydı.

Bir kez daha asıldı, gözlerini kapatıp açtı. Gökyüzünde kocaman, siyah bir karga tembel tembel tur atıyordu. Dünyada en ufak bir kaygısı olmadan, mavi enginliğin üstünde uzun, ağır kulaçlar atıyordu.

Rufus'un yüzünden ter akarken yine gözlerini yumdu ve başı her derde girdiğinde, artık dayanamayacağını düşündüğünde yaptığı şeyi yaptı. Dua etti. Josh için dua etti. Tanrı'dan kendisine kardeşinin hayatını kurtarmak için gereken gücü bağışlamasını diledi.

Cipin kenarlarını bir kez daha kavradı, muazzam omuzları-yla bacaklarını gerdi. Uzun kolları çekmeye, kıvrık bacakları açılmaya başladı. Bir an için ciple adam tehlikeli bir denge içinde, ne yukarı ne aşağı kıpırdamamaya başlandı. Cip kıpırdamıyordu ve Rufus da onun kadar inatçıydı. Ancak o sırada ağırlık Rufus'a fazla geldi ve yavaş yavaş çökmeye başladı. Bir başka şansının daha olmayacağını hissetmişti. Cip savaşı kazanmak üzereyken ağzı açıldı ve gözlerinden yaş getiren korkunç bir çığlık duyuldu. Josh kardeşinin kendisi için yapmaya çalıştığı olanaksız şeyi seyrederken, bitkin yüzünden aşağı yaşlar süzölmeye başladı.

Cipin santim santim yükseldiğini hissedince Rufus'un gözleri açıldı. Verdiği güçten dolayı bütün eklemleri alev alev yanıyordu. İnledi, çekti, itti ve titreyen bedeninden gelen tehlikeli sinyalleri anlamazlıktan geldi. Cip her santim için onunla müca372 -

dele ediyordu. Gıcırıyor, homurdanıyor, ona küfrediyordu. Ancak sonra dimdik kalktı ve metal yığının son bir kez yüklendi. Cip kıyıya vuran bir dalga gibi dönüşü olmayan noktayı geçip yere düştü, biraz sarsılıp dört tekerleğinin üstünde durdu,

Rufus cipin içine oturdu. Harcadığı muazzam çabadan ötürü bütün vücudu titriyordu.

Josh sessiz bir hayretle ona bakıyordu. Sonunda tanık olduğu olay karşısında, "Lanet," diyebilirdi.

Rufus'un kalbi öylesine hızlı atıyordu ki, başarısının boşuna olacağından korktu. Göğsünü tutup derin derin nefes aldı. "Lütfen," dedi sessizce. "Lütfen yapma." Bir dakika sonra yavaşça kalktı, kardeşinin yanına geldi ve dikkatle onu cipe oturttu. Tremaine ile Rayfield fırlarken yerinden kopan tenteyi düzeltti. Kamyonetten İncil de dahil olabildiğince çok malzeme aldı ve silahlarla birlikte cipin arkasına yerleştirdi. Sürücü koltuğuna geçip durdu, Tremaine ile Rayfield'e baktı. Sonra bir kez daha tepede dönen kargaya baktı. Artık kocaman arkadaşları da ona katılmışlardı. Açıkta bırakılırlarsa iki adam da ertesi güne kalmadan iskelet haline dönüşürlerdi.

Rufus cipten inip Rayfield'in yanına gitti. Adamın nabzını kontrol etmedi. Gözler yalan söylemezdi. O ve boşalan bağırsakların kokusu. Önce Rayfield'in, sonra Tremaine'in cesetlerini kulübeye taşıdı. Kısa bir dua edip kalktı ve kapıyı kapadı. Günün birinde bütün yaptıklarını bağışlayacaktı, ama bugün değil. Rufus yeniden cipe bindi, Josh'a güven dolu bir bakış fırlattı ve marja bastı. Motor ilk seferde değil, ama ikincide çalıştı.

Rufus araba kullanmayı hatırlarken vitesler öttü, cip ileri doğru atıldı ve iki kardeş beklenmedik savaş alanını geride bıraktılar.

earn ei KOCUM

Yargıçlar her duruşmadan sonra geleneksel olarak mahkemenin ikinci katındaki yemek salonunda özel bir yemek yerlerdi. Fiske, Sara'yı çalışması için odasına bırakmıştı. Bu fırsattan yararlanıp kendi başına bazı sorular sormayı düşünüyordu. D.C. polisinden gelen bilgi akışı kesildiğine göre, Fiske bunu bir biçimde telafi etmek gerektiğine karar verdi. Olası bir kaynak, Polis Şefi Leo Dellasandro'ydu.

Koridorda yürürken az önce dinlediği duruşmayı düşündü. Bir avukat olarak bile bu binada kullanılan gücü tam olarak hiç anlamamıştı. Yüce Mahkeme tarihi boyunca çeşitli önemli konularda hiç sevilmeyen kararlar almıştı. Bunların çoğu cesurca ve Fiske'e göre doğrudu. Ancak bu kararların bir iki oy aksi yönde veriJse ülkenin bugün çok farklı bir durumda olacağını düşünmek de rahatsızlık veriyordu. Bu herhangi bir koşulda tehlikeli ya da en azından hassas sayılacak bir durumdu.

Fiske kardeşini ve onun kâtip bile olsa, buraya ne kadar yararı dokunduğunu düşündü. Mike Fiske görüş ve davranışlarında her zaman adil ve tarafsızdı. Bir karar verdiğinde insan ondan daha sadık bir dost bulamazdı. Kardeşi burası için ideal bir çalışandı. Birisinin onun canını almasıyla mahkeme çok şey kaybetmişti. Ama bu, Fiske ailesinin kaybı kadar büyük değildi.

Fiske, Dellasandro'nun zemin kattaki odasına gitti, kapıyı vurup bekledi. Bir daha vurdu, sonra kapıyı açıp içeri bir göz attı. Burası, sekreterin çalıştığı ön odaydı. Sekreterin yeri boştu. Fiske, herhalde yemektedir, diye düşündü. Odaya girdi. "Şef Dellasandro?" Güvenlik videolarında bir şey görülüp görülmediğini merak ediyordu. Bir de, memurlardan birinin Wright'i eve götürüp götürmediğini öğrenmek istiyordu.

İç odanın kapısına yaklaştı. "Şef Dellasandro, ben John Fiske. Konuşabilir miyiz acaba?" Hâlâ yanıt yoktu. Fiske adama bir not bırakmaya karar verdi. Ama sekreterin masasına bırakmak istemiyordu.

Dellasandro'nun odasına girip masasına yürüdü. Bir parça kâğıt alıp masanın üzerindeki dolmakalemle kısa bir not yazdı. Bitirip notu masanın üstünde görülebilecek bir şekilde yerleştirirken, bir an çevreye bakındı. Duvarlarda ve raflarda saygın bir meslek yaşamını gösteren pek çok kanıt vardı. Bir duvarda polis sefinin çok daha gençken çekilmiş üniformalı bir fotoğrafı asılıydı.

Fiske dışarı çıkmak üzere döndü. Kapının arkasında bir ceket asılıydı. Herhalde Dellasandro'nun üniforma ceketi olacaktı. Fiske yanından geçerken yakasında birkaç leke fark etti. Parmağıyla ovuşturup inceledi: Makyaj malzemesiydi. Dış odaya çıkıp oradaki masada duran fotoğraflara baktı. Dellasandro'nun sekreterini daha önce bir kez görmüştü. Akılda kalan yüz hatlarına sahip genç, uzun boylu bir kumraldı. Onun masasının üstünde Şef Dellasandro'yla birlikte çekilmiş bir fotoğrafı duruyordu. Şef kolunu kızın omzuna dolamış; her ikisi de objektife gülümsüyorlardı. Ancak gözlerde; birbirlerine yakın duruşlarında yalnızca bir iş ilişkisinden fazlasını ima eden bir şeyler vardı. Fiske mahkemenin bu konuda özel kuralları olup olmadığını merak etti. Üstelik, Dellasandro'nun pantolonunu ayağında, ellerini de sekreterinden uzakta tutması için bir neden daha vardı. Fiske, Dellasandro'nun odasında, evrak dolabının üstünde du-

ran karısı ile çocuklarının fotoğrafına bir göz attı. Çok mutlu görünen bir aileydi. Anlaşılan yalnız görünüşte öyleydiler. Odadan çıkarken, bu durumun buranın ve genelde dünyanın nasıl işlediğini özetlediğini düşündü. Yüzeysel görünümle çok yanıltıcı olabiliyordu; gerçeğe ulaşmak için insanın biraz daha derine eşelemesi gerekiyordu.

Rufus cipi durdurdu. "Gördüğüm ilk polisi durduracağım. Sana yardım bulmalıyım," dedi.

Josh çaba göstererek kalkıp oturdu. "Hiç de öyle yapmayacaksın. Polisler seni yakalarlarsa Tremaine ile Rayfield'i de bulurlar ve seni de gömerler."

"Bir doktora görünmen gerek, Josh."

"Hiçbir şeye gerek yok." Uzanıp tabancasını aldı. "Bunu biz başlattık, ben bitireceğim." Tabancanın namlusunu karnına çevirdi. "Eğer herhangi birisi için durursan, burada bir delik açacağım."

"Sen delisin. Ne yapmamı istiyorsun ki?"

Josh öksürüp kan tükürdü. "Fiske ile o kıızı bul. Artık ben sana yardım edemem, belki onlar edebilir."

Rufus tabancaya baktı. "Bunu düşünme bile. Kurşun çok hızlıdır."

Rufus cipi vitesle takip yola çıktı. Josh onu seyrediyor, gözleri bir bulanıp bir netleşiyordu. "Bırak şunu."

"Neyi?"

"Mırıldandığını görebiliyorum. Benim için dua etme."

"Hiç kimse bana Tanırımla ne zaman konuşacağımı söyleyemez."

"İşin içine beni sokma, yeter."

"Seni göz etmesi için dua ediyorum. Hayatta tutması için."

"Bu benim umurumda mı? Nefesini boşa tüketiyorsun."

"Tanrı bana bu cipi kaldırma gücünü verdi."

"Bu kahrolası metal yığınını kaldıran sensin. Cennetten melekler gelip sana yardım etmiş filan değil."

"Josh..."

"Sen arabayı sür." Josh acısının şiddetiyle öne yığıldı. "Konuşmaktan yoruldum."

Sara odasında Elizabeth Knight'tan acil bir çağrı aldı. Buna şaşırdı, çünkü çarşamba günleri öğleden sonra yargıçlar genelde toplanıp pazartesi günü dinledikleri davaları gözden geçirirlerdi. Her yargıcın ikişer sekreteri ve birer özel yardımcısı vardı. Sara, Knight'ın odasına girerken uzun zamandır onun sekreterliğini yapan Harriet'i selamladı. Sekreter uzun zamandır yargıcın yanında çalışıyordu. Normalde neşeli ve içten birisi olmasına rağmen, soğuk bir tonda konuştu. "Hemen girin, Bayan Evans."

Sara, Harriet'in masasının önünden geçip Knight'ın kapısında durdu. Dönüp Harriet'i kendisine bakarken yakaladı. Harriet hemen işine döndü. Sara derin bir nefes alıp kapıyı açtı.

Odada Ramsey, Dedektif Chandler, Perkins ve Ajan Mc-Kenna vardı. Kimisi ayakta duruyor, kimisi sandalyelerde oturuyordu. Antika masasının başında oturan Elizabeth Knight elindeki mektup açacağıyla sinirli sinirli oynarken Sara'yı gördü.

"Lütfen içeri gel ve otur." Sara onun sesinin pek de sıcak olmadığını düşündü.

Oturduğu kocaman koltuğun özellikle oraya yerleştirilmiş olduğunu düşündü, çünkü odadaki herkesin karşısında durmasına ya da belki de yüzleşmesine izin veriyordu.

Knight'a baktı. "Beni görmek istemişsiniz?"

Ramsey bir adım öne çıktı. "Hepimiz sizi görmek ve daha da önemlisi, dinlemek istedik, Bayan Evans. Ancak bu onuru Dedektif Chandler'a veriyorum." Ramsey, hiç görmediği kadar ciddiye. Şöminenin üstüne dayanıp ona bakmaya devam etti. Kocaman ellerini sinirli sinirli açıp sıkıyordu.

Chandler karşısına oturdu, dizleri neredeyse onunkilere de-ğiyordu. Yavaşça, "Size sormam gereken bazı sorular var ve karşılığında gerçeği duymak istiyorum," dedi.

Sara odaya bakındı. Yarı şaka, "Bir avukat bulmam gerekiyor mu?" diye sordu.

Knight hemen, "Yanlış bir şey yapmadıysan gerek yok, Sara," diye atıldı. "Ancak sanırım bir danışman bulundurup bulundurmamak senin vereceğin bir karardır."

Sara güçlükle yutkunup Chandler'a döndü. "Neyi bilmek istiyorsunuz?"

"Rufus Harms adını hiç duydunuz mu?"

Sara bir an gözlerini kapattı. Hay lanet. "Açıklamama izin verin..."

"Evet ya da hayır lütfen, Bayan Evans," dedi Chandler. "Açıklamalar sonradan gelebilir."

Sara başını salladıktan sonra, "Peki," dedi.

"Bu ismi tam olarak nereden biliyorsunuz?"

Koltukta kıpırdandı. "Onun askeri bir mahkûm olduğunu ve kaçtığını biliyorum. Gazetede okudum."

"Adını ilk ne zaman duydunuz?" Yanıt vermeyince Chandler devam etti. "Kâtipler odasında Rufus Harms tarafından yapılmış olması gereken bir başvuru hakkında sorular soruyordunuz. Aslında bunu o hapisten kaçmadan önce yaptınız, değil mi? Aradığınız neydi?"

"Ben sandım ki... yani..."

Knight sertçe, "John Fiske mi yaptırdı?" diye sordu. Sara'yı ilgiyle süzüyordu. Yüzündeki düş kırıklığı Sara'nın kendisini daha da suçlu hissetmesine neden oldu.

"Hayır. Kendi başıma yaptım."

Chandler, "Niçin?" diye sordu. Fiske ile mahkemenin kafeteryasında yaptığı konuşmadan, gerçeğin ne olduğu hakkında belli belirsiz bir fikir edinmişti. Ancak bunu kızdan duyması gerekiyordu.

Sara derin bir nefes verip bir kez daha karşısında birikmiş insanlara baktı. Fiske'in birdenbire ortaya çıkıp ona yardımcı olmasını diliyor, ama bunun olmayacağını da biliyordu. "Bir gün

tesadüfen üzerinde Rufus Harms'ın ismi yazılı olan bir başvuru gördüm. Listede görmüş olduğumu hatırlamadığımdan, kâtipler odasında kontrol ettim. Orada da hiçbir kaydı yoktu."

Daha Chandler soramadan Ramsey atıldı. "Bu başvuruyu nerede gördün?"

Sara acı içinde, "Bir yerde," dedi.

Knight sertçe, "Sara," dedi. "Kimseyi korumanın yararı yok. Bize gerçeği söyle. Kariyerini bu şekilde harcama."

Sara inatla, "Nerede gördüğümü hatırlamıyorum, yalnızca gördüm," dedi. "Belki iki saniye. Ve dosyada neler olduğunu değil, yalnızca Rufus Harms'in adını gördüm."

Perkins, "Ama eğer bir başvurunun sisteme sokulmadığından kuşkulandıysan," dedi. "Neden kâtipler odasına götürüp kaydettirmedin?"

Buna nasıl yanıt verecekti? "O zaman uygun değildi, bir daha da fırsatım olmadı."

"Uygun değil miydi?" Ramsey patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Daha geçenlerde kâtipler odasına bu kayıp başvuruya ilgili sorular sorduğunu öğrendim. O zaman kaydettirmek de uygun değil miydi?" "O noktada nerede olduğunu bilmiyordum."

McKenna sertçe konuştu. "Dinleyin, Bayan Evans, ya siz bize anlatırsınız ya da başka bir kaynaktan öğreniriz."

Sara ayağa kalktı. "Ses tonunuzu beğenmedim ve bu şekilde davranılmaktan da hoşlanmıyorum."

McKenna, "Sanırım bizimle işbirliği yapıp Fiske kardeşleri korumaktan artık vazgeçmeniz sizin çıkarınızdır," dedi.

"Siz neden söz ediyorsunuz?"

Chandler, "Michael Fiske'in o başvuruyu özel nedenlerden dolayı aldığına ve sizin de bir biçimde bu işe karıştığınıza inanmak için nedenlerimiz var," diye bildirdi.

Ramsey, "Eğer aldıysa ve siz bunu bilip de sessiz kaldıysa-nız, bu çok ciddi bir etik hatadır, Bayan Evans," dedi.

"Ortalarda dolaşip herkese sorular sormanızın nedeni Fis-ke'in sizi zorlaması, değil mi?"

Sara öfkeyle, "Sizi çok şaşırtabilir, ama ben kendi başıma düşünüp hareket edebilirim, Ajan McKenna," dedi.

"Michael Fiske'in kardeşi yararına yarım milyon dolarlık yaşam sigortası yaptırmış olduğunu biliyor muydunuz?"

"Evet, John bana söyledi."

"Herhalde Fiske'in kardeşinin öldüğü saatlerde nerede bulunduğuna tanıklık edecek kimsesi olmadığını da biliyorsunuz?"

Sara başını sallayıp zorla gülümsedi. "Michael cinayetini ağabeyinin üstüne yıkmaya çalışmakla zaman kaybediyorsunuz. Onun bu işle hiçbir ilgisi yok ve o da Michael'ı kimin öldürdüğünü bulmak için elinden geleni yapıyor."

McKenna ellerini cebine sokup bir an onu incelerken, taktik değiştirdi. "Sizce Fiske kardeşler birbirlerine yakın mıydılar?"

"Hayır, özellikle yakın olduklarını sanmıyorum. Ne olmuş?"

"Yaşam sigortası poliçesini Michael Fiske'in evinde bulduk. Lütfen bana neden yaşamını o kadar paraya sigorta ettirip poliçeyi de ağabeyinin adına düzenlediğini açıklar mısınız? Neden ana babası adına değil? Öğrendiğim kadarıyla, onların bu paraya ihtiyaçları var."

"Michael onu yaparken ne düşündüğünü bilemem. Sanırım hiçbir zaman da bilemeyeceğiz."

"Belki de onu yapan Michael Fiske değildi."

Sara bir an donakaldı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bir başkası adına yaşam sigortası yaptırtmanın ne kadar kolay olduğunu biliyor musunuz? Fotoğraflı kimlik gerekmiyor. Yılda bir kez bir hemşire evinize gelip bazı ölçümler yapıyor ve sıvı örnekleri alıyor. Birkaç sahte imza atarsınız, primleri de paravan bir hesaptan ödersiniz."

Sara'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "John'un kardeşinin kılığına girip onun adına yaşam sigortası yaptırdığını mı söylüyorsunuz?"

"Neden olmasın? Birbirlerine yabancılaşmış iki kardeşin neden böylesine büyük bir parasal anlaşmaya girdiklerini de açıklıyor bu."

"John Fiske'i hiç tanımadığınız belli oluyor."

McKenna'nın bakışı sinirlerini bozuyordu. "Sorun şu ki, Bayan Evans, siz de tanıyorsunuz."

McKenna'nın bir sonraki sözleri karşısında neredeyse yere yıkılacaktı.

"Michael Fiske'in 9 mm'lik bir tabancadan çıkan kurşunla öldürüldüğünü de biliyor muydunuz?"

Söyleyeceklerinin etkisinin artması için durdu. "Ve John Fiske'in de adına kayıtlı 9 mm'lik bir tabancası olduğunu? Şu başvuruya gelince, eminim onun kardeşinin ölümüyle ilgisi olduğunu söylüyordur, değil mi?" Sara, Chandler'a baktı. "Buna inanmıyorum."

Chandler, "Bunların hiçbirini henüz kanıtlanmadı," dedi.

Perkins kollarını kavuşturmuş, düşünceli düşünceli başını salladı. "Özel Askeri Harekât Dairesi'nden telefon ettiler, Bayan Evans. Uzman Çavuş Dillard diye biri. Rufus Harms'la ilgili olarak onu aramış, mahkemeye onun adına bir başvuruda bulunulduğunu ve sizin onun geçmişini kontrol ettiğinizi söylemişsiniz."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmak için bir telefon görüşmesi yapamayacağımı söyleyen bir yasa yok, değil mi?"

Perkins zafer kazanmışçasına, "O halde onu aradığınızı kabul ediyorsunuz," dedi. Önce Ramsey'ye, ardından Knight'a baktı. "Bu da, hapisten kaçan bir mahkûmla ilgili özel bir araştırma için mahkemenin olanaklarını ve mahkemeye ait mesaiyi kullandığınızı anlamına gelir. Üstelik, belirttiğiniz gibi buraya ya pılmış bir başvuru da bulunmadığından, orduya yalan söylemiş oldunuz."

McKenna, "Suçlarınız hızla artıyor," dedi.

"Böyle bir şeyi kabul etmiyorum. O mahkemeye ait bir işti ve onu yapmaya hakkım vardı."

"Bayan Evans, bize o başvurunun kimde olduğunu söyleyecek misiniz?" Ramsey ona tıpkı o sabahki duruşmada avukatlara baktığı gibi bakıyordu. "Eğer bu mahkemeden birisi bir başvuru kayda geçmeden önce onu çaldıysa -ki bu düşünülemez bile- ve eğer siz onun kim olduğunu biliyorsanız, bunu söylemek bu kuruma karşı görevinizdir."

Sara bu sorunun cevabını hepsinin bildiğini ya da en azından tahmin ettiklerini anladı. Öte yandan, o hiçbir açıklama getirmeyecekti. Sahip olduğunun farkına bile varmadığı bir güç sergileyerek yavaşça kalktı. "Sanırım yeterince soru cevapladım, Sayın Başyargıç."

Ramsey önce Perkins'e, sonra Elizabeth Knight'a baktı. Sara aralarında hafif birer baş işaretleriyle haberleştiklerini görebiliyordu.

Knight sesi titreyerek, "O halde Sara, şu andan itibaren geçerli olmak üzere, kâtiplikten istifa etmeni rica etmek zorundayım," dedi.

Sara pek şaşırılmamıştı. "Anlıyorum, Yargıç Knight. Buraya vardığı için üzgünüm."

"Benim kadar üzgün olamazsın. Bay Perkins sana eşlik edecek. Odandan özel eşyanı alabilirsin." Knight birden başını çevirdi.

Sara çıkmak üzere dönerken yine Ramsey'nin sesi gürledi. "Bayan Evans, lütfen unutmayınız ki, eğer hareketlerinizle bu kuruma herhangi bir zarar verecek olursanız; size ve diğer sorumlulara karşı gerekenler yapılacaktır. Ancak eğer durumu doğru anlıyorsam, sanırım zarar zaten verilmiştir ve belki de telafisi mümkün olmayacaktır." Sesi dramatik bir biçimde yükseldi. "O halde, ömrünüzün sonuna dek vicdanınız bu lanet gerçeği size hatırlatsın!"

Ramsey sinirden kıpkırmızı kesilmişti. İncecik bedeni elbisesinin içinden fırlayiverecekmiş gibiydi. Sara öfkeli gözlerinde

her şeyi okuyabiliyordu: Kendi döneminde bir skandal. Sürekli skandala batmış bir kentte temiz kalmış tek kurumda hem de. Tarihteki yeri, binbir zahmetle yaptığı hukuk kariyeri önemsiz bir kâtibin hataları yüzünden lekelenmiş; profesyonel yaşamının tarihçesi bir dizi açıklayıcı dipnota indirgenmişti. Sara Evans' bütün ailesini gözlerinin önünde vurup öldürseydi bile adamı bu kadar yıkamazdı. Gözyaşlarına boğulmadan önce odadan kaçtı.

Fiske odasında Sara'yı bekliyordu. Kız kapıda belirince ayağa kalkıp bir şey söylemeye başladı, ancak o sırada arkasında Perkins göründü. O kapıdan seyrederken, Sara masasına gidip eşyalarını yerleştirmeye başladı.

"Sara, ne oldu?"

Perkins, "Bu sizi ilgilendirmez, Bay Fiske," dedi. "Ancak Dedektif Chandler'la Ajan McKenna'ya burada olduğunuzu haber vereceğim. Size sormak istedikleri bir şey var."

"O halde neden gidip beni gammazlamıyorsunuz? Böylece Sara'yla özel konuşabileyim."

"Ben Bayan Evans'a binadan çıkana dek eşlik edeceğim."

Sara eşyasını büyük bir alışveriş poşetine doldurdu, sonra el çantasını alıp üstüne koydu. Fiske'in yanından geçerken, "Garajda görüşürüz," diye fısıldadı.

Perkins'in yanından geçerken adam, "Bu binanın anahtarlarını da rica ediyorum," dedi.

Sara torbasını bıraktı, çantasını karıştırdı, anahtarları anahtarlığından çıkarıp Perkins'e attı.

Perkins alınmış bir ifadeyle, "Bu iş benim de hoşuma gitmiyor," dedi. "Mahkeme karmakarışık, bir medya ordusu tarafından kuşatılmış durumdayız. İnsanlar öldürülüyor, her yer polis kaynıyor. Senin işini kaybetmeni ben istemedim ki."

Sara hiçbir şey söylemeden onu itip geçti.

Koridorda giderken karşı yönden Chandler'la McKenna'nın yaklaştığını görüp yavaşladılar.

Chandler, "Seninle konuşmam gerek, John," dedi.

Fiske, Sara'ya baktı. "Arkadan yetişirim, Sara."

Sara'yla Perkins yürüyüp gittiler.

Fiske, "Bana bir şey mi soracaktın?" dedi.

"Öyle."

"Kardeşimin yaşam sigortası poliçesiyle ilgisi olmasın?"

Chandler çok ciddi bir ifadeyle, "Onunla ilgili," dedi. "McKenna o poliçeyi kardeşinin haberi olmadan, onun adına senin düzenlediğini ve sonra da kardeşini öldürdüğünü düşünüyor."

"Poliçeyi kardeşimin evinde mi buldunuz?" Chandler başıyla onayladı. "O halde, demek ki biliyordu."

Chandler soru soran bakışlarla McKenna'ya baktı. Ancak McKenna suskun kaldı.

"Bak, kardeşimin poliçeyi hazırlattığını bilmiyordum. Bana sigortacı söyledi. Sana adını vereyim. Bütün bu işi benim tezgâhladığımı düşünüyorsan, kardeşimle de görüşmüş." McKenna'ya bakıp adamın yüzünün asıldığını gördü. "Balonu patlattığım için üzgünüm, McKenna. Para anne babamıza gidecek; Mike onunla ne yapacağımı biliyordu. Sigortacıyla konuşursanız, bu sözlerimi doğrulayacaktır. Tabii onunla da anlaştığımı düşünmüyorsanız. Neden burada duracaksınız ki? Herhalde yargıçların dokuzunu da cebime almışımıdır, değil mi?"

"Demek kardeşinle anne babana yardım etmek üzere yaşam sigortası yaptırmak konusunu konuştunuz. Ama poliçeden yararlanacak olan yalnızca sensin. Bu hâlâ onu öldürmek için harika bir sebep," dedi McKenna. Chandler'a döndü. "Ona sen mi soracaksın, benim sormamı mı istiyorsun?"

Chandler, Fiske'e baktı. "Kardeşin 9 mm'lik bir kurşunla öldürülmüş."

"Sahi mi?"

-385

Şüpheli Gerçek / F: 25

"Senin de 9 mm'lik bir tabancan var, öyle değil mi?"

Fiske adamlara baktı. "Virginia Eyalet Polisi'yle mi görüştünüz?"

McKenna, "Sen yalnız soruya cevap ver," dedi.

"Cevabı zaten biliyorsanız, neden vereyim ki?"

Chandler, "John..." diye söze başladı.

"Peki, tamam. 9 mm'lik bir tabancam var. Tam olarak söylemek gerekirse, on beşlik şarjörü olan bir SIG-Sauer P226."

"Nerede?"

"Richmond'da, yazıhanemde."

"Almak istiyoruz."

"Balistik için mi?"

"Başka şeylerin yanı sıra."

"Buford, bu zaman kaybı..."

"Yazıhanene gidip silahı almamıza izin veriyor musun?"

"Hayır."

McKenna, "O halde bir saat içinde bir arama emri çıkartırız," dedi.

"Arama emrine gerek yok. Tabancayı size vereceğim."

McKenna çok şaşırılmıştı. "Ama dedin ki..."

"Onu almak için yazıhaneme girmelerini istemiyorum. Polislerin bazen nasıl olabileceklerini bilirim. Çok nazik tipler değildirler ve kapımı yaptırmak için gereken parayı bulabilmem çok uzun zaman alabilir." Fiske, Chandler'a baktı. "Artık gayri resmi ekibin bir elemanı olmadığımı anlıyorum, ancak iki şey var: Wright öldürüldüğü gece görevde olan bekçilerle konuşup video kameralarını kontrol ettirdin mi?"

McKenna, "Ona hiçbir şey söylememeni tavsiye ederim, Chandler," dedi.

"Önerin dikkate alındı." Chandler, Fiske'e döndü. "Eski günlerin hatırı için. Bekçilerle konuştuk. İçlerinden biri yalan söylemiyorsa, hiçbiri Wright'i evine götürmemiş. Bir tanesi teklif etmiş, ama Wright geri çevirmiş."

"Ne zaman olmuş bu?"

"Sabaha karşı bir otuz civarında. Video bantları da kontrol edildi ve olağandışı bir şeye rastlanmadı."

"Wright eve götürülmeyi neden istemediğini belirtmiş mi?"

"Bekçi kapıdan yürüyüp çıktığını ve onu bir daha görmediğini söyledi."

McKenna, "Tamam, tabancaya dönelim," dedi. "Seninle yazıhanene geliyorum."

"Ben seninle hiçbir yere gitmem."

"Yani peşinden geleceğimi demek istemiştin."

"Ne istersen yap, ama orada üniformalı bir Richmond polisinin bulunmasını, silahı emanete alıp D.C. Cinayet Masası'na teslim etmesini istiyorum. Senin emanet zincirine yaklaşmanı bile istemem."

"İma ettiğin şey hiç hoşuma gitmedi."

"Güzel, ama böyle olacak, yoksa arama emrini çıkarabilirsin. Sana kalmış."

Chandler araya girdi. "Peki, özellikle istediğin biri var mı?"

"Memur William Hawkins. Ona güvenirim. Sen de güvenebilirsin."

"Tamam. Şimdi hemen gitmeni istiyorum, John. Ben Rich-mond'da işleri ayarlarım."

Fiske koridordan aşağı baktı. "Bana yarım saat ver. Birisiyle konuşmam gerek."

Chandler elini Fiske'in omzuna koydu. "Peki, John, ama eğer Richmond polisi üç saate kadar tabancanı almamışsa, benimle başın büyük derde girecek, anladın mı?"

Fiske alelacele Sara'yı aramaya garaja gitti.

Birkaç dakika sonra Dellasandro, Chandler ile McKenna'nın yanına geldi.

Öfkeyle, "Buralarda neler olduğunu bilmek istiyorum," dedi. "İki kâtip öldürüldü ve şimdi de bir tanesi kayıp bir başvuru nedeniyle kovuldu."

McKenna omuz silkti. "Oldukça karışık."

Dellasandro, "Çok moral verici," dedi.

McKenna, "Bana moral vermem için para vermiyorlar," diye terslendi.

Dellasandro, "Hayır, sen bunu kimin yaptığını bulmak için para alıyorsun," diye cevap verdi. "Sen de öyle, Dedektif Chandler."

Chandler, "Biz de öyle yapıyoruz ya işte," dedi.

Dellasandro bitkin bir halde, "Peki, peki," dedi. "Perkins bana bilgi verdi. Gerçekten John Fiske'in kardeşini öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz? Yani tamam, bir sebebi vardı, ama hay lanet. Beş yüz bin kulağa çok gelse de, bugünlerde pek büyük para değil."

McKenna yanıt verdi. "Pat diye banka hesabına geldi mi, her şey çok görünebilir. Nedeni var, olay saatinde tanığı yok ve birkaç saat içinde de cinayet silahı var mı, onu göreceğiz."

Dellasandro ikna olmamıştı. "Ya Wright'in ölümü? Onun ilgisi ne?"

McKenna ellerini açtı. "Olaya şöyle bak. Sara Evans bir biçimde Fiske'e yardım etmek için kandırılmış olabilir. Evans'la Wright bir odayı paylaşıyorlardı. Wright'in bu ikisinden kuşkulanasına yol açacak bir şey görmüş ya da duymuş olması olanaksız değil."

Dellasandro, "Ama Wright'in öldürüldüğü gece Fiske'in tanığının Evans olduğunu sanıyordum," dedi.

McKenna, "Ya, Sara Evans," dedi.

"Ya şu kaçak mahkûm Harms ve Evans'ın sorup durduğu sorular?"

Chandler omuz silkti. "Her şeyi çözdüğümü söyleyemem, ama o da yanıltmak amaçlı olabilir sanırım."

McKenna, "Ben sanmıyorum, eminim," dedi. "Eğer bir şey olsa, birine söylerlerdi. Evans bize başvuruda ne olduğunu bile söyleyemedi. Belki Michael Fiske bir başvuruyu almıştır, ama

ne olmuş? John Fiske para için onu öldürüyor ve bu kayıp başvuruyu da Evans'la başka herkesi aldatmak için kullanıyor."

Dellasandro, "Emin olana dek bekleyeceğim," dedi. "Bu binadaki insanlar benim sorumluluğumda ve zaten iki tanesini kaybettik." McKenna'ya bir bakış fırlattı. "Umarım Fiske konusunda ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

Fiske garajda Sara'ya yetişti. Kızın olanları anlatması uzun sürmedi.

"Sara, sana bunu söylemek zorunda kalmayı hiç istemezdim, ama geçen gün Chandler beni köşeye sıkıştırdı, işini kaybetmene benim neden olduğumdan eminim."

Sara torbayı otomobilinin bagajına yerleştirdi. "Ben büyük bir kızım. Kendi hareketlerimin sorumluluğunu üstlenebilirim."

Fiske onun arabasına yaslandı. "Belki gidip Ramsey ve Knight'la konuşsam, olan biteni onlara anlatsam?"

"Neyi anlatacaksın? Yaptığımı iddia ettikleri şeyleri yaptım." Sara bagajı kapatıp onun yanına geldi. "Sana tabancandan söz ettiler herhalde?"

Fiske başıyla onayladı. "McKenna onu teslim edebilmem için yanıma silahlı birini katıp yazıhaneme gönderiyor," dedi. Dikkatle Sara'ya baktı. "Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Birdenbire çok boş zamanım oldu. Tremaine ile Rayfield hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışacağım."

"Hâlâ yardım etmek istediğinden emin misin?"

"En azından kariyerimi bir hiç uğruna mahvetmiş olmam. Ya sen?"

"Benim bu konuda seçeneğim yok."

Fiske saatine baktı. "Bu akşam yedi civarında sana geleyim mi?"

"Sanırım bir yemek hazırlayabilirim. Yiyecek bir şeyler ve güzel bir şişe de şarap alırım. Mahkemedeki son günümü kutlarsınız. Belki yine yelkenliyle çıkarız." Durup Fiske'in koluna dokundu. "Ve geceyi aynı biçimde bitirir miyiz?"

"Richmond'a boşverip seninle kalabilirim. Nasıl hissettiğini tahmin edebiliyorum."

"Ya Chandler ile McKenna?"

"Onların dediğini yapmak zorunda değilim."

"Eğer gitmezsen McKenna idamını ister. Dahası, doğruyu söylemek gerekirse, kendimi gerçekten iyi hissediyorum."

"Emin misin?"

"Eminim, John, ama sağ ol." Fiske'in yüzünü okşadı. "Bu gece benimle olabilirsin."

Fiske gittikten sonra Sara tam arabasına binmek üzereyken çantasını ve araba anahtarlarını bagajdaki torbada unutmuş olduğunu fark etti. Bagajı açıp çantasını almak için uzandı. Torbayı açarken gözü en tepedeki fotoğrafa takıldı. Polis aramadan öne Michael Fiske'in odasından almıştı. Birdenbire ilgilenmesi gereken çok önemli bir şey olduğunu fark etti. Otomobiline binip garajdan çıktı.

Yüce Mahkeme kâtipliğinden kovulmuştu. Garipti, ama içinden ne ağlamak, ne de başını fırlatmak gelmiyordu. Canı otomobilde gitmek istiyordu. Richmond'a. Birini görmesi gerekiyordu. Bugün de herhangi bir gün kadar uygundu.

Eski işyerinin sütunlarla süslü cephesinin önünden geçerken, içinde büyük bir rahatlama hissetti. O kadar ani olmuştu ki, birden nefesi kesildi. Sonra ağır ağır kendine geldi. Independence Caddesi'nden aşağı gaza bastı ve dönüp arkasına hiç bakmadı.

S W WWJ RÖJCÜM

Fiske aceleyle Knight'ın odasına gitti ve içeri alınıncaya kadar. Knight masasında oturuyordu. Ramsey de hâlâ orada, bir koltuğa yığılmıştı. Fiske girince hemen kalktı.

Fiske doğrudan konuya girdi. "Sara'nın yaptığı ya da yapmadığı her şeyin kardeşimi koruma amaçlı olduğunu bilmenizi istiyorum. Kendisi yalnızca onu kimin öldürdüğünü bulmama yardım etmeye çalışıyor."

Ramsey üstüne basa basa, "Bu sorunun yanıtını aynaya bakarak bulamayacağından emin misin?" dedi.

Fiske bembeyaz kesildi. "Kesinlikle yanılıyorsunuz, efendim."

"Öyle mi? Yetkililer pek öyle düşünmüyorlar. Eğer sen katil-sen, umarım hayatının kalanını hapiste geçirirsin. Kardeşinin yaptıklarına gelince, en azından benim kitabımda birinin yaşamını almaktan pek farklı sayılmaz."

"Kardeşim doğru olduğunu düşündüğü bir şeyi yaptı."

"Ben bu cümleyi komik buluyorum."

"Harold..." Knight söze başladı, ama Ramsey bir el hareketiyle onu susturdu.

"Ve senin de..." Parmağını Fiske'e uzattı, "...izinsiz içeri girmekten tutuklatmadan önce bu odayı ve bu binayı terk etmeni istiyorum."

391 -

Fiske ikisine de baktı. İçinde hissettiği öfke son üç gündür yaşadığı cehennem hayatından kaynaklanıyordu. Sanki başına gelmiş her türlü kötü şeyin nedeni Harold Ramsey'ydi. "Ön kapıda güzel küçük bir tabela görmüştüm. 'Çerçevesinde Eşit Adalet' ha? Ben de buna gülerim."

Ramsey, Fiske'in üstüne atılacak gibiydi. "Ne cesaret!"

"Şu anda idam koğuşunda bir müvekkilim var. Eğer sizin karşınıza çıkma 'onuruna' erişebilirim, bana bu adamın yaşayıp ölmesinin gerçekten umurunuzda olduğunu söyleyebilecek misiniz? Ya da onu ve beni on yıl önce canınızı sıkın bir emsali tersine çevirmek için mi kullanacaksınız?"

"Seni dayanılmaz..."

Fiske, "Bana bunu söyleyebilir misiniz?" diye bağırdı. "Çünkü eğer söyleyemezseniz, o zaman ne olduğunuzu bilmiyorum, ama kesinlikle bir yargıç değilsiniz."

Ramsey deliye dönmüştü. "Sen ne bilirsın ki? Sistem..."

Fiske göğsüne vurdu. "Sistem benim. Ben ve temsil ettiğim insanlar. Siz değil. Burası değil."

"Bizim burada uğraştığımız konuların öneminin farkında mısın sen?"

"En son oturup dayak yemiş bir eş hakkında ne zaman hüküm verdiniz? Ya tacize uğramış bir çocuk? Hiç bir adamın elektrikli sandalyede ölümünü seyrettiniz mi? Seyrettiniz mi? Burada yalnızca oturuyorsunuz ve gerçek bir insan bile görmüyorsunuz. Canlı tanıklar dinlemiyorsunuz, hiçbir zaman hareketlerinizle mahvettiğiniz ya da yardım ettiğiniz insanları dinlemiyorsunuz. Yalnızca iddialı birtakım avukatların önünüze bir tomar beige yığmasını seyre diyorsunuz. Bunların gerisindeki yüzlerden, insanlardan, kalp kırıklıklarından ve acıdan hiç haberinizi yok. Bu sizin için entelektüel bir oyun. Bir oyun! Başka hiçbir şey değil." Fiske gözlerini dikip adama baktı. Sesi titriyordu. "Büyük konuların o kadar zor olduğunu mu sanıyorsunuz? Bir de küçüklerle uğraşmayı deneyin."

"Sanırım gitmelisiniz," dedi Knight. Neredeyse yalvarıyordu. "Hemen, şimdi."

Fiske birkaç saniye daha Ramsey'ye baktı ve sonra sakinleşip kadına döndü. "Biliyor musunuz, bu çok iyi bir öneri. Sanırım buna uyacağım." Kapiya döndü.

Ramsey, "Bay Fiske," diye gürledi. Fiske ağır ağır arkasını döndü. "Virginia barosunda pek çok dostum var. Sanırım durumdan haberdar edilebilirler. Size karşı gerekli girişimlerin yapılması, belki de açığa alınıp ardından barodan da atılmanız gerektiğini düşünüyorum."

"Masumiyeti kanıtlanana dek suçlu, demek? Sizin adalet sistemi konusundaki görüşünüz bu mu?"

"Ben sizin suçlu bulunmanızın an meselesi olduğuna inanıyorum."

Fiske ağzını açıp bir şey daha söyleyecekken Knight bir elini telefona uzatıp, "John," dedi. "Görevliler gelmeden gitmenizi tercih ederim."

Fiske gittikten sonra Ramsey başını salladı. "Adam'ın psikopat olduğundan hiç kuşku yok."

Dönüp Knight'a baktı. Orada oturmuş, önüne bakıyordu. "Beth, Sara'nın yerine birini bulana dek benim kâtiplerimden birini kullanabileceğini söylemek istiyorum."

Knight ona döndü. Kâtip önerisi görünüşte çok cömertçey-di. Ama perdenin gerisinde, kendi kampına girecek bir casus mu olacaktı?

"Önemi yok. Biraz daha çok çalışmamız gerekecek."

"Bugünkü duruşmada sıkı bir mücadele verdin, ama üstüne alınmamanı tercih ederdim. Halk içinde öyle atışmamız hoş olmuyor."

"Davaları nasıl üstüme alınmam, Harold? Nasıl, anlat bana." Gözleri şişmiş, sesi birdenbire kısılmıştı.

"Almamalısın. Hiçbir dava benim uykumu kaçırmaz. İdamlar bile. Bizler suçlu ya da masum diye karar vermiyoruz. Biz, sözcükleri yorumluyoruz. Bu biçimde düşünmelisin. Aksi halde tükenir gidersin."

"Belki de erkenden tükenmek yalnızca zekâma meydan okuyabilen uzun ve saygın bir meslek yaşamına sahip olmaktan iyidir." Ramsey ona sert bir bakış fırlattı. "Canımın yanmasını, acıyı hissetmeyi istiyorum. Herkes hissediyor. Biz neden farklı olalım? Lanet olsun, bu davalar bize ıstırap vermeli."

Ramsey kederli kederli başını salladı. "O halde korkarım uzun kalamayacaksın. Öte yandan, burada bir şeyler yapabile-ceksen dayanman gerekli."

"Göreceğiz. Seni şaşırtabilirim. Bugünden itibaren."

"Stanley kararını tersine çevirme şansın yok. Ancak bugün ziyan olsa da, azmini takdir ediyorum."

"Hatırladığım kadarıyla, oylar henüz sayılmadı."

Ramsey gülümsedi. "Tabii, tabii. Yalnızca bir formalite." Ellerini ceplerine koyup Knight'ın önünde dikildi.

"Bilmeni isterim ki, yoksulların hakları konusunu yeniden ele alma planlarından da haberim var..."

"Harold, az önce üçüncü kâtibimizi kaybettik. Üçüncü bir insanı. Benim çok değer verdiğim birisini. Burası karmakarışık durumda. Şu anda içimden mahkeme işlerini konuşmak gelmiyor. Beiki de hiç gelmeyebilir aslında."

"Beth, işimize devam etmeliyiz. Doğru, krizler birbiri ardına geldi, ama dayanacağız."

"Harold, lütfen!"

Ramsey sinecek gibi değildi. "Mahkeme devam ediyor. Biz..."

Knight ayağa kalktı. "Çık dışarı."

"Pardon?"

"Odamdan dışarı çık."

"Beth..."

"Dışarı! Dışarı!"

Ramsey tek söz söylemeden çıktı. Knight bir dakika daha öylece durdu. Sonra o da hızla odayı terk etti.

Fiske, Ramsey'yle atıştıktan sonra mahkemenin bodru-mundaki garaja inip doğruca otomobiline gitti. Uyuşmuş gibiydi. Sara'nın kovulmasına neden olmuştu, kardeşinin öldürülmesi üstüne yıkılıyordu ve az önce Amerika Birleşik Devletleri'nin başyargıcına ağzının payını vermişti. Hepsi de bir saatten az bir süre içinde olmuştu. Normal sınırlar içinde buna kötü bir gün denirdi. Arabasında oturdu. Richmond'a gidip McKenna'nın hayatını mahvetmesine seyirci kalmak hiç içinden gelmiyordu.

Yumruklarını gözlerine bastırdı. Elinde olmadan inledi ve sonra sesi duyunca irkildi. Elizabeth Knight'ın arabanın camını tıklattığını görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. Camı açtı.

"Sizinle konuşmak istiyorum."

Elinden geldiğince sakinleşti. "Ne hakkında?"

"Kısa bir tur atabilir miyiz? Sizi binaya geri çağırma riskine girmek istemiyorum. Harold'ı daha önce hiç bu kadar sinirli görmemişim."

Fiske, bunları söylerken kadının yüzünde belli belirsiz bir gülümseme gördüğünü sandı. "Benim arabamla mı tur atmak istiyorsunuz?" diye sordu.

"Burada otomobilim yok. Sizinkinde bir sorun mu var?"

Fiske onun pahalı elbisesine baktı. "Arabamın içi yağ tabakasıyla kaplı pastan ibaret."

Knight gülümsedi. "Ben Teksas'ın doğusunda bir çiftlikte büyüdüm. Ailem en yakınımızdaki kasaba denen kulübeler topluluğuna giderken, benle altı kardeşim arka kasaya yapışır ve her dakikasına da bayılırdık. Hem sizinle konuşmayı gerçekten istiyorum."

Fiske sonunda başını salladı ve Knight ön koltuğa yerleşti.

Garajdan çıkarlarken Fiske, "Nereye?" dedi.

"Işıklardan sola dönün. Umarım acil bir işiniz yoktur. Sormamakla kabalık ettim."

Fiske kendisini bekleyen McKenna'yı düşündü. "Önemli bir şey yok."

Sola saptıktan sonra Knight konuşmaya başladı. "Geri gelip o sözleri söylememeniz gerekirdi, biliyorsunuz."

Fiske sertçe, "Umarım buraya sırf bu yüzden gelmediniz," dedi.

"Size Sara için kendimi çok kötü hissettiğimi söylemeye geldim."

"Aramıza hoş geldiniz. Benden çok kardeşime yardım etmeye çalışıyordu. Fiske kardeşlerle karşılaştığı güne bayıldığından eminim."

"En azından birinizle."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sara kardeşinizi sever ve saygı duyardı. Ama onu sevmezdi. Gerçi, açık söylemek gerekirse, kardeşinizin Sara'ya âşık olduğunu sanıyorum. Ama onun kalbi başka yerde."

"Öyle mi? Bunu size kendisi mi söyledi?"

"John, cinsiyet ayrımcılığı yapmaktan hoşlanmam, ama bazı temel gerçekleri de göz ardı edemem: Sekiz erkek meslektaşımın haberi var mı, kuşku duyarım, ama Sara Evans'ın size sırılsıklam âşık olduğu besbelli."

"Kadınısı içgüdüünüz mü?"

"Onun gibi bir şey. Benim de iki kızım var." Meraklı bakışını fark etti. "İlk eşim öldü. Kızlarım büyüdüler ve kendi hayatlarını yaşıyorlar." Knight ellerini kucağına koyup camdan dışarı baktı. "Ancak sizinle konuşmak istediğim bu değildi," dedi. "Buradan sağa dönün."

Fiske dönerken sordu. "O halde gündemde ne var? Sizlerde her zaman bir şeyler bulunur."

"Siz de bunu yanlış mı buluyorsunuz?"

"Siz söyleyin. Oynadığınız oyunları izlemek pek içimi ısıtmıyor."

"Görüşünüze saygı duyarım."

"Ben yaptıklarınızı yargılayacak durumda değilim. Ama bana göre sizler yargıç değil, politikacısınız. Hazırlanan politikaların ne olacağı da hangi lobinin beş oy alacak kadar güçlü olduğuna bağlı. Bunun davaya ya da davacının haklarıyla ne ilgisi var?" Fiske sözlerini bitirir bitirmez birdenbire içi sıkıldı. Mahkemenin çalışma biçiminden yakınmaya hakkı yoktu. Kendisi bütün zamanını müvekkillerinin adına gerçeklerden kaçmakla geçiriyordu. Bir bakıma, bu mahkemenin adalet adına yaptığı ya da yapmadığı her şeyden daha kötüydü.

Bir süre sessizlik içinde gittiler. Sonunda Knight konuştu. "Ben işe savcı olarak başladım. Sonra yargıç oldum." Durdu. "Size duygularınızın hatalı olduğunu söyleyemem." Fiske biraz şaşırılmış görünüyordu. "John, her ikimiz de bıkana dek bunu tartışabiliriz, ama gerçek şu ki; bir sistem var ve bizler bu sistem içinde çalışmak zorundayız. Eğer bu kuralına göre oynamak ve ara sıra kuralları zorlamak anlamına geliyorsa, öyle olsun. Bu belki karmaşık bir durum için fazla basitleştirilmiş bir felsefedir, ama insanın bazen sezgilerine göre davranması gerekir." Fis-ke'e baktı. "Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?" Fiske başıyla onayladı. "Sezgilerim oldukça kuvvetlidir."

"Peki sezgileriniz size Michael'la Steven'ın ölümleri konusunda ne söylüyor? Şu kayıp başvuru hikâyesi nedir? Gerçekten bilmek istiyorum."

"Neden bana soruyorsunuz?"

"Çünkü siz herkesten çok şey biliyor gibisiniz. Bu yüzden sizinle özel olarak konuşmak istedim."

"Gerçekten benim kardeşimi öldürdüğümü ve bu başvuruyu da insanları yanıltmak için kullandığımı mı düşünüyorsunuz? Böylece mahkeme de yara almaz."

"Öyle demedim."

"Davette Sara'ya öyle demeye getirdiniz."

Knight iç çekip arkasına yaslandı. "Neden öyle yaptığımı bilmiyorum. Belki de onu sizden uzaklaştırmak için."

"Kardeşimi ben öldürmedim."

"Size inanıyorum. Demek ki şu kayıp başvuru önemli olabilir?"

Fiske başıyla evetledi. "Kardeşim o başvuruda neler dendiğini bildiği için öldürüldü. Sanırım Wright da geç saate kadar çalışırken mahkemeden birisinin kardeşimin odasına girdiğini gördüğü için öldürüldü."

Knight'ın yüzü soldu. "Steven'ı mahkemeden birisinin öldürdüğüne inanabilir misiniz?" Fiske başıyla onayladı. "Bunu kanıtlayabilir misiniz?"

"Umarım."

"Olamaz, John. Neden?"

"Hayatının yarısını hapiste geçirmiş ve bunu bilmek isteyen bir adam var."

"Dedektif Chandler bunları biliyor mu?"

"Bir kısmını. Ama Ajan McKenna benim kötü adam olduğumdan az çok emin."

"Dedektif Chandler'ın da buna inandığından emin değilim."

"Göreceğiz."

Fiske, Knight'ı mahkemeye bırakırken kadın, "Eğer kuşkularınız doğru çıkarsa ve mahkemeden birisi bu işin içindeyse..." Durdu, bir an sözlerine devam edemedi. "Bunun mahkemenin onurunu ne yapacağının farkında mısınız?"

"Hayatta birçok şeyden emin olmama rağmen bir şeyden eminim ki..." Fiske durdu ve sonra ekledi.

"Mahkemenin onuru, masum bir adamın hapiste ölmesine bedel değildir."

sea uçu^eu KOÇUM

Rufus yeni bir öksürük krizine giren ağabeyine endişeli bir bakış fırlattı. Josh nefes almasını kolaylaştıracağı umuduyla biraz doğrulmaya çalıştı. İçinin mahvolduğunu biliyordu. İçinde önemli bir şey her an patlayabilirdi. Yine de tabancayı yanında tutuyordu. Ama, hayatını sona erdirmek için bir kurşuna ihtiyaç varmış gibi görünmüyordu. En azından, bir tanesine daha değil.

Tremaine ile Rayfield'in bir ordu aracına binmemiş olmaları onlar için bir şanstı. Ancak cip devrildiğinde bir yanı tümüyle ezilmişti ve bu dikkati üzerlerine çekecekti. En azından, insanların içerdekileri iyice görmelerine engel olan bir kumaş tentesi vardı.

Rufus nereye gittiğini bilmiyordu ve Josh da ona yardımcı olamayacak kadar sık kendini kaybediyordu. Rufus torpido gözünü açıp bir harita çıkardı. Çabucak inceleyip parmağıyla Richmond yolunu buldu. Otoyola çıkmak zorundaydı. Gerekirse durup yön soracaktı. Gömlek cebinden küçük kartı çıkarıp isimlere ve telefon numaralarına baktı. Şimdi yalnızca bir telefon bulması gerekiyordu.

Fiske ile McKenna, Fiske'in yazıhanesine vardıklarında, FBI ajanı, "Haydi alalım," dedi.

Fiske kesin konuştu. "Polisi bekleyeceğiz."

Tam bunu söylerken, bir polis arabası geldi ve içinden Memur Hawkins indi.

Hawkins şaşkınlık içinde, "Burada neler oluyor, John?" diye sordu.

Fiske, McKenna'yı gösterdi. "Ajan McKenna, Mikei benim öldürdüğümü düşünüyor. Buraya balistik testi yapabilmek için tabancamı almaya geldi."

Hawkins düşmanca gözlerle McKenna'ya baktı. "Bu duyduğum en saçma şey değilse..."

McKenna yaklaşıp, "Tamam. Resmi görüşünüz için teşekkürler," dedi. "Memur Hawkins, değil mi?" Hawkins ciddi bir ifadeyle, "Evet," dedi.

"Peki, Memur Hawkins, Bay Fiske bu yazıhanede kendi adına kayıtlı 9 mm'lik bir tabancayı aramanız için izin veriyor." Fis-ke'e baktı. "Bu izni hâlâ verdiğini varsayıyorum." Fiske cevap vermeyince McKenna yine Hawkins'e döndü. "Şimdi, bir sorunuz varsa, gidip patronunuzla konuşalım ve kendinize hemen güvenlik güçlerinin dışında başka bir kariyer planlamaya başlayın."

Hawkins aptalca bir şey yapmadan Fiske onun koluna yapıştı ve, "Şu işi bitirelim, Billy," dedi.

Binaya girerlerken Fiske, "Yüzün çok daha iyi görünüyor," dedi.

Hawkins mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Evet, sağ ol."

McKenna, "Ne oldu?" diye sordu.

Hawkins ona biraz sertçe baktı. "Adam uyuşturucu almış. Tutuklamak biraz güç oldu."

Fiske'in yazıhanesinin kapısı önünde bir mektup ve paket yığını duruyordu. Onları alıp kapıyı açtı. İçeri girdiler. Fiske masasına gidip mektupları üstüne bıraktı. Üst çekmeceyi açıp içine baktı. Elini sokup içersini karıştırdı, sonra başını kaldırıp baktı. "Burada, bu çekmecedeydi. Sen bana Mike'ı haber vermeye geldiğin gün görmüştüm, Billy."

McKenna kollarını kavuşturup Fiske'e sertçe baktı. "Peki, yazıhanene başkası girdi mi? Temizlikçiler, sekreter, kuryeler, cam silicileri?"

"Hayır, hiç kimse girmedi. Mal sahibinden başka kimsede anahtar yok."

Hawkins, "Kaç gündür yoksun, iki mi?" diye sordu.

"Evet."

McKenna kapıya bakıyordu. "Ama zorla girildiğine dair bir belirti yok."

McKenna, "Tabancanı burada tuttuğunu kim biliyordu?" diye sordu.

"Kimse."

"Belki de müvekkillerinden biri banka filan soymak için almıştır."

"Ben müvekkillerimle yazıhanemde görüşmem, McKenna. Genelde beni aradıklarında hapiste olurlar."

"O halde ufak bir sorunuz var. Kardeşin 9 mm'lik bir kurşunla öldürüldü. Senin adına kayıtlı 9 mm'lik bir tabanca var. Birkaç gün öncesine kadar sende olduğunu kabul ediyorsun. Ama, şimdi o tabanca kayıp. Kardeşinin ölümü sırasında nerede olduğuna tanıklık edecek kimsen yok ve onun ölümüyle yarım milyon dolar zenginleştin."

Hawkins, Fiske'e bakakaldı.

Fiske, "Mike yaşam sigortası yaptırmış," diye açıkladı. "Annem ve babam için."

McKenna, "En azından senin iddian bu, değil mi?" diye ekledi.

Fiske, McKenna'ya yaklaştı. "Eğer beni suçlamak için yeterli kanıtın olduğunu sanıyorsan, yap öyleyse. Yoksa, yazıhanemden defol."

McKenna hiç bozuntuya vermedi. "Sanırım Memur Hawkins tabancanı bütün yazıhanende aramak için izin aldı. Yalnızca se-

Şüpheli Gerçek / F: 26

nin söylediğin çekmecede değil. Şimdi, arkadaşın olsun olmasın, yemin ettiği görevini yapmasını bekliyorum."

Fiske geri çekilip Hawkins'e baktı. "Haydi, Billy. Ben bir şeyler içmek için köşedeki kahveye gidiyorum. Bir şey ister misin?" Hawkins başını salladı.

McKenna, Fiske'in peşinden çıkıp, "Ben bir fincan kahve içebilirim," dedi. "Belki konuşmaya fırsatımız olur."

Sara otomobilini garajın önüne çekti. Derin bir nefes aldı. Buick oradaydı. Otomobilden inerken burnuna biçilmiş çimen kokusu çarptı. Bu koku onu Carolina'daki tembel yaz günlerine, lisedeki futbol maçlarına götürüp içini rahatlatı. Kapıyı vurduğunda o kadar çabuk açıldı ki, neredeyse eşikten düşecekti. Ed Fiske onun geldiğini görmüş olmalıydı. Adam kapıyı yüzüne kapamadan önce Sara elindeki fotoğrafı uzattı.

Fotoğrafta dört kişi vardı: Ed ile Gladys Fiske ve iki oğulları. Hepsi de gülümsüyorlardı.

Ed soran bakışlarla Sara'ya baktı.

"Michael'ın odasındaydı. Size getirdim."

"Nedenmiş o?" Sesi hâlâ soğuktu, ama en azından kıza küfürler yağdırmıyordu.

"Çünkü doğrusu bu gibi geldi."

Ed fotoğrafı ondan aldı. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Ama benim size söyleyecek çok şeyim var. Birisine bir söz verdim. Ve her zaman verdiğim sözleri tutarım."

"Kime? Johnny'e mi? Ona işleri düzeltmek için seni bana göndermenin işe yaramayacağını söyleyebilirsin."

"Burada olduğumu bilmiyor. Bana gelmememi söyledi."

Ed şaşırarak göründü. "O halde neden geldin?"

"O sözüm yüzünden. Geçen gece gördükleriniz Johnny'nin hatası değildi. Benim hatamdı."

"Tangoyu iki kişi yapar ve sen de bana başka bir şey söylemiyorsun."

-402

"İçeri girebilir miyim?"

"İçeri girmek için bir nedenin olduğunu sanmıyorum."

"Sizinle oğullarınız hakkında konuşmak istiyorum. Sanırım bazı şeyleri bilmeniz gerek. Bazı bilgiler olayları biraz açıklayabilir. Uzun sürmeyecek ve size söz veriyorum, işim bittikten sonra sizi bir daha hiç rahatsız etmeyeceğim. Lütfen..."

Ed bir süre düşündükten sonra yana çekilip Sara'nın geçmesine izin verdi. Kapıyı arkalarından gürültüyle kapadı.

Oturma odası ilk gördüğünden beri değişmemişti. Adam derli toplu olmayı seviyordu. Sara adamın garajındaki aletlerin de düzenli bir şekilde yerleştirilmiş olduğunu düşündü. Ed kanepeyi işaret etti ve Sara oturdu. Sonra Ed yemek odasına gidip fotoğrafı özenle diğerlerinin arasına yerleştirdi. Yarım ağız, "İçecek bir şey ister misin?" dedi.

"Eğer siz de içerseniz."

Ed karşısındaki bir koltuğa oturdu. "İçmem."

Sara ona dikkatle baktı. Yüzünde ve yapısında her iki oğlunun da hatlarını görebiliyordu. Ama Michael annesine daha fazla benziyordu. Ed bir sigara yakmaya başlayıp durdu.

"İsterseniz içebilirsiniz. Evsizin."

Ed sigara paketini cebine koyup çakmağı da arka cebine soktu. "Gladys evin içinde içmeme izin vermezdi. Yalnızca dışarıda. Eski alışkanlıkları bırakmak güç oluyor." Kollarını kavuşturup Sara'nın söze başlamasını bekledi.

"Michael ile ben çok yakın arkadaştık."

Ed'in yüzü kızarmaya başladı. "Geçen gece gördüklerimden sonra ne kadar yakın olabileceğinizden emin değilim," dedi.

"Gerçek şu ki, Bay Fiske..."

Sertçe, "Bak, bana yalnızca Ed de," dedi.

"Peki Ed, gerçek şu ki, biz yakın arkadaştık. Ben böyle görüyordum, ama Michael daha fazlasını istedi."

"Ne demek istiyorsun?"

Sara yutkundu ve yüzü kızardı. "Michael bana evlenme teklif etti."

Ed çok şaşırarak görünüyordu. "Bana hiç söz etmedi."

"Bundan eminim. Bakın..." Bir an duraksadı, sonraki sözlerine karşı tepkisinden huzursuzluk duyuyordu.

"Bakın, ben ona hayır dedim." Biraz geri çekildi, ama yaşlı adam yalnızca orda oturmuş, bu sözleri sindiriyordu.

"Öyle mi? Demek onu sevmiyordun."

"Hayır, yani en azından o şekilde değil." Neden sevmediğimi de bilmiyorum. Kusursuz görünüyordu. Belki de beni korkutan buydu. Yani bir ömür boyu standartlarımı onun istediği gibi tutmak. Üstelik işine de çok düşkündü. Belki de onu sevseydim, bana yeterince zaman ayırmayabilirdi."

Ed önüne baktı, "iki oğlumu da yetiştirmek hiç kolay olmadı. Johnny hemen her şeyde başarılıydı, ama Mike... Mike yapmak istediği her şeyde düpedüz harikaydı. Ben hep çalışıyordum ve onlar büyürken bunu pek az görebildim. Şimdi daha iyi görüyorum. Mike'la çok ovunurdum. Çok fazla. Mike bana Johnny'nin kendisinden soğuyacağını söyler, ama nedenini açıklamazdı. Johnny içine kapanıktır. Onu konuşturmak kolay değildir."

Sara yaşlı adamın omzunun üstünden, pencereden dışarı baktı. Salkım söğüt dalına tünemiş kırmızı bir kardinal ispinozu dikkatini çekti.

"Biliyorum," dedi. "Son birkaç gündür onunla çok zaman geçirdim. Her zaman, birdenbire karşıma çıkıp sevgimi kazanacak erkeğe, işte hayatımı geçirmeyi istediğim kişi bu, diyebileceğimi düşünmüşümdür. Sanırım bu çok aptalca bir düşünce. Hem haksız da. Öyle değil mi?"

Adamın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Gladys'i ilk gördüğümde, çalıştığım yerin karşısındaki küçük kafede garsonluk yapıyordu. Arkadaşlarla kapıdan girdim ve onu gördüğüm andan itibaren artık söyledikleri hiçbir şeyi duymadım.

Sanki bütün dünyada bir ben ve bir o varmış gibiydi. İşe dönüp bir Cummins dizel motoru berbat ettim. Onu kafamdan atamıyordum."

Sara gülümsedi. "John ve Michael Fiske'in inatçılıklarını iyi bilirim. Bu nedenle, o kadarla kalmış olmasından kuşkuluyum."

Ed de gülümsedi. "Sonraki altı ay boyunca sabah kahvaltısına, öğle ve akşam yemeklerine hep o kafeye gittim. Çıkmaya başladık. Sonunda ona evlenme teklif edecek cesareti buldum. Doğrusu bunu daha ilk gün yapardım, ama benim deli olduğumu filan düşünür diye korktum." Bir an durup kesin bir dille, "Çok da güzel bir hayatımız oldu," dedi. Kızın yüzünü inceledi. "Sen Johnny'i gördüğünde de böyle mi oldu?" Sara başıyla onayladı. "Mike biliyor muydu?"

"Sanırım anlamıştı. Sonunda John'la tanıştığımda ona neden kardeşiyle birbirlerine yakın olmadığını sordum. Anlaşılan daha önceden birbirlerinden uzaklaşmışlardı." Sara gerildi. "O gece teknede beni oğlunuza asılırken gördünüz. Çok kötü bir gün geçirmişti ve ben yalnızca kendimi düşünmüştüm. Dosdoğru Ed'e baktı. "Beni geri çevirdi." Önceki geceyi, John Fis-ke'le hem yatakta, hem de dışarda paylaştıkları yakınlığı düşündü. Ve ertesi sabahı. Her şeyi anladığını sanıyordu. İyi bir duyguydu bu. Ama şimdi ne adamdan, ne de duygularından emin değildi. Sinirli bir şekilde güldü. "Çok kötü bir deneyimdi." Çantasından kâğıt mendil çıkarıp gözlerini sildi. "Buraya bunu söylemeye geldim. Eğer birinden nefret etmeniz gerekiyorsa benden edin. Oğlunuzdan değil."

Ed bir dakika halıyı inceleyip ayağa kalktı. "Çimleri biçmeyi yeni bitirdim. Buzlu bir çay iyi gelir, ister misin?" Sara şaşkın bir bakışla evet anlamında başını salladı.

Ed birkaç dakika sonra bir sürahi dolusu buzlu çay ve buz dolu bardaklarla geldi. Bardakları doldururken, "O geceyi çok düşündüm," dedi. "Hepsini hatırlamıyorum. Ertesi gün başım fe-

ci ağrıyordu. Ne kadar delirmiş olursam olayım, Johnny'e el kaldırmam gerekiyordu. Hem de böğrüne." "O oldukça serttir."

"Ben bunu demek istemedim." Ed çaydan bir yudum alıp arkasına yaslandı. Dudaklarını kemirmeye başladı. "Johnny sana polislikten neden ayrıldığını hiç söyledi mi?"

"Uyuşturucu suçundan genç bir çocuğu tutukladığını söyledi. Çocuk o kadar zavallıymış ki, onun gibi insanlara yardım etmeye karar vermiş."

Ed başıyla onayladı. "Onu tam olarak tutukladı sayılmaz. Oğlan oracıkta öldü. O olayda Johnny'e yardıma koşan memur da."

Sara neredeyse çayını döküyordu. "Ne?"

Ed şimdi bu konuyu açtığı için rahatsız görünüyordu, ama devam etti. "Johnny hiç söz etmedi, ama ben her şey bittikten sonra olay yerine giden polislerden olanları öğrendim. Johnny her nedense otomobili durdurmuş. Çalıntıymış sanırım. Her neyse, yardım istemiş, iki oğlanı otomobilden çıkarmış. Uyuşturucu bulmuş. O sırada arkadaşı yardıma gelmiş. Tam oğlanların üstünü arayacakken, bir tanesi kriz geçirir gibi yere yığılmış. Johnny ona yardım etmeye çalışmış. Diğer memurun tabancasını öteki oğlana doğrultması gerekirken, bunu yapmamış ve oğlan da tabancasını çekip memuru öldürmüştü. Johnny ateş etmeyi başarmış, ama oğlan içine iki kurşun boşaltmış.

"Her ikisi de yüz yüze yere yığılmışlar. Diğer oğlan yalnızca numara yapıyormuş. Hemen fırlayıp otomobile kaçmış. Bir süre sonra yakaladılar. Johnny ile vurulan delikanlı birbirlerinden yaklaşık yarım metre uzakta, her ikisi de deli gibi kanayarak ya-tıyorlarmış."

"Ah, Tanrım!"

"Johnny kurşun deliklerinden birine parmağını tıkamış. Kanama biraz azalmış. Sonra -bunların bir kısmını hastanede kendinde değilken duydum- oğlan Johnny'e bazı şeyler söylemiş.

Tam olarak emin değilim, Johnny hiç söylemedi, ama oğlanı ölmüş, Johnny'i de yanında, kolunu oğlana dolamış durumda buldular. Oraya kadar sürünmüş olmalı. Bazı polisler bundan pek hoşlanmadılar; içlerinden biri bu oğlan yüzünden ölmüştü. Ama her şeyi kontrol ettiler ve Johnny beraat etti. Hata diğer polisteydi. Her neyse, Johnny az daha hastaneye götürülürken ölüyordu. Bir ay kadar yattı. Oğlanın tabancasındaki kurşun her ne idiyse, Johnny'nin iç organlarını lime lime etmişti."

Sara birdenbire Fiske'in sevişmeden önce gömleğini kendisinin çıkardığını hatırladı. "Yara izi var mı?"

Ed garip garip ona baktı. "Neden soruyorsun?"

"Bir şey söylemişti."

Ed ağır ağır başını salladı. "Karnından ensesine kadar."

Sara kendi kendine, "Demek çıplak denize girmek için çok yaşlıymış, ha?" diye mırıldandı.

"Sanırım estetik ameliyat yapabilirlerdi, ama Johnny hastanede yeterince kaldığını düşündü. Dahası, sanırım içini düzeltemedikten sonra, dışını düzelteler ne fark eder diye düşündü."

Sara'nın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Ne demek istiyorsunuz? Tümüyle iyileşti, değil mi?"

Ed üzgün üzgün başını salladı. "O kurşunlar onu kötü parçalamış, lanet birer bilardo topu gibi içinde dolaşmışlar. Doktorlar onu yamadılar, ama organlarının hemen hemen tümü hasar görmüştü. Eğer Johnny hastanede yıllarca kalıp organ nakli gibi şeyler geçirmeyi göze alsaydı, belki de durumu düzeltebilirlerdi. Ama benim oğlum öyle biri değildir. Doktorlar zamanla içinde bir şeylerin iflas edeceğini söylüyorlar. Şeker hastalığı gibi, bilirsin hani, insanların organları yıpranır filan?" Sara başını salladı. Midesi bulanmaya başlamıştı. "Neyse, doktorlar sonunda o iki kurşunun Johnny'nin hayatından belki yirmi yıl, belki de daha fazla götüreceğini söylediler. Ellerinden gelen bir şey de yoktu. O zamanlar aldığımızı biliyoruz. O hayattaydı ya, bu kadarı yeterdi. Ama bunu düşündüğünü biliyorum. Aletlerle çalıştı, içine

şeytan girmiş gibi koştu, en azından dışardan bakınca kendini forma soktu. Polislikten ayrıldı. Hakkı olmasına rağmen malulen emekliliği kabul etmedi. Avukat oldu. Üç kuruş için it gibi çalışıp çoğunu da bana ve annesine veriyor. Benim emeklilik maaşım yok ve Gladys'in sağlık faturaları da hayatım boyunca kazandığım paradan fazla tutuyor. Otuz yıl borç ödedikten sonra bu evi yeni baştan ipotek ettirmek zorunda kaldık. Ama insan gerekeni yapmalı."

Ed susunca Sara, John Fiske'in cesaret madalyasının bulunduğu masaya bir bakış fırlattı. O kadar acıya karşılık küçücük bir metal parçası.

"Bütün bunları sana anlatmamın nedeni, Johnny'nin senin ve benimle aynı amaçları paylaşmayabileceğidir. Hiç evlenmedi, çocuk sahibi olmaktan hiç söz etmedi. Onun için her şey hızlandırılmış. Ellisine kadar yaşarsa dünyanın en şanslı adamı olacağını düşünüyor. Bunu bana kendisi söyledi." Ed Fiske önüne baktı. Sesi çatallaştı. "Mike'tan uzun yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Tann'dan öbür oğlumun da arkasına kalmamayı diliyorum."

Sara sonunda konuşabildi. "Bana bunu anlatmanız iyi oldu. Sizin için çok güç olduğunu anlıyorum. Beni gerçekten tanıyorsunuz."

"Duruma göre değişir. Kimi zaman bir insanı on dakikada ömür boyu tanıdığınız birinden daha fazla tanırırsınız."

Sara gitmek üzere kalktı. "Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. John'un da sizden haber almaya gerçekten ihtiyacı var."

Ed ciddi ciddi başını salladı. "Onu arayacağım."

Sara'nın eli kapının tokmağına uzanırken Ed son bir şey söyledi. "Oğlumu hâlâ seviyor musun?"

Sara yanıt vermeden yürüyüp çıktı.

Fiske yazıhanesinin köşesindeki küçük kafeden kahvesini alıp dışardaki bir masaya oturdu. McKenna da peşinden geldi. İlk başta Fiske çevresinde dolanan FBI ajanını görmezden gelip kahvesini yudumlarken tembel tembel gelen geçeni seyretmeye koyuldu. Güneş karşı binanın tepesinden belirip her iki adamın gölgesini tuğlalara vurunca, güneş gözlüğünü taktı. McKenna sessizce aldığı krakerleri çiğneyip plastik kahve bardağıyla oynadı.

"Karnın nasıl? Sana öyle vurmak zorunda kaldığım için üzgünüm."

"Seni üzen tek şey bana daha hızlı vurmamış olmandır."

"Hayır, gerçekten. Tabancayı görüp kaygıldım."

Fiske başını kaldırdı. "Sanırım her nasılsa otomobilin kapısını açabileceğimi, tüfeği çıkaracağımı, size çevirip... ne kadardı? Beş santimden vurma fırsatını bulamadan sana ateş edeceğimi düşündün."

McKenna omuz silkti. "Bilmeni isterim ki, polis sicilini okudum. İyi bir polismişsin. En sonuna dek, en azından."

"Bu ne demek oluyor?"

McKenna masaya oturdu. "Hiç, yalnız sicilde o son olayla ilgili birtakım soru işaretleri var. Bana anlatmak ister misin?"

Fiske gözlüğünü çıkarıp adama dik dik baktı. "Neden bunun yerine kafama bir kurşun sıkıyorsun? Sanırım bu benim için daha eğlenceli olurdu."

McKenna iskemlesini binanın duvarına yaslayıp bir sigara yaktı. "Biliyor musun, eğer masumiyetini kanıtlamaya o kadar hevesliysen, belki biraz daha işbirliğine yanaşabilirsin."

"McKenna, sen benim kardeşimi öldürdüğüme inanıyorsun. Neden zahmet edeyim ki?"

"Yıllar içinde pek çok olay gördüm. Yarısında orijinal teorim doğru çıkmadı. Felsefem şudur: Asla asla deme."

"Vay canına, gerçekten samimi görünüyorsun."

McKenna daha dostça bir havaya girdi. "Bak, John, bu işi uzun zamandır yapıyorum, tamam mı? Normalde olaylar hoş ve derli toplu değildir. Bunda da gariplikler var ve göz ardı etmiyorum." Durup elinden geldiğince rahat bir ifadeyle ekledi. "Demek kardeşin Rufus Harms'la ve dilekçede yazılı olanlarla ilgileniyordu?"

Fiske yine gözlüğünü taktı. "Bu senin benim kardeşimi öldürmem teorine uymuyor."

"Bu, teorilerimden yalnızca biri. Buraya senin kayıp 9 mm'li-ğin peşinde, o teoriyi izlemek üzere geldim. Bunu beklerken, bir başka açıdan bakıyorum: Rufus Harms. Kardeşin dilekçeyi almış, anlaşılan cezaevini de ziyaret etmiş."

"Bunu sana Chandler mı söyledi?"

"Benim pek çok bilgi kaynağım var. Sen ve Evans, Harms'ın geçmişini araştırıyordunuz. Harms Güneybatı Virginia'da bir cezaevinden kaçtı. Siz ikiniz de dün gece kiralık bir uçakla o bölgeye gittiniz. Neden bana anlatmıyorsun? Neden ve nereye gittiniz?"

Fiske arkasına yaslandı. Donakalmıştı. McKenna onu gözaltına aldırması. Bu olağandışı değildi, ama her nasılsa Fiske bunun olasılığını bile düşünmemişti. "Çok şey biliyor gibisin. Neden bana soruyorsun."

"Bu olayı çözmek için kullanabileceğim birtakım bilgiler verebilirsin."

"Chandler'dan önce mi?"

"İnsanlar öldürülürken önce kimin durdurduğu önemli midir?"

Fiske bu cümlelerin çok mantıklı olduğunu biliyordu. En azından yüzeysel olarak. Ancak tabii ki kimin durdurduğu çok önemliydi. Güvenlik güçlerindeki insanlar da diğer rneslekteki-ler gibi hesap tutarlardı. Fiske ayağa kalktı. "Billy'e bakalım. Sanırım artık dosya dolabına sakladığım o iki cesedi bulmuştur." Döndüklerinde Hawkins'in işi bitmek üzereydi.

McKenna'nın bakışına yanıt olarak, "Hiçbir şey yok," dedi. Sonra meydan okur gibi ekledi. "İsterseniz kendiniz de arayabilirsiniz."

McKenna dostça, "Tamam, sana güveniyorum," dedi.

Fiske, Hawkins'e bakakalmıştı. "O da ne, Billy?" Fiske onun boynunu ve yakasını işaret etti.

"Ne ne?"

Fiske parmağıyla Hawkins'in yakasına dokunup adamın görmesi için uzattı.

Hawkins biraz kızardı. "Ha... Hay lanet. Çürükleri kapatmak için Bonnie'nin fikriydi. Yüzüm öyle dayak yemiş gibi görünmesin diye. Hayatımda hiç böyle şiddetli darbe yememiştim. Yani, adam iriyarıydı, ama ben de öyeyimdir."

McKenna, "Ben olsam tabancamı o alçağa boşaltırdım," dedi.

Fiske, McKenna'nın bu sözleri karşısında ağzı açık baka-kaldı.

Hawkins başıyla onayladı. "İçimden geldi. Ama her neyse, bizimkiler bilseler canıma okurlar. Her neyse hava öylesine sıcak ki, insan terlemeye başlıyor ve bu da üstüne başına bulaşıyor. Kadınlar nasıl yapıyor anlamıyorum."

"Demek istiyorsun ki..."

Hawkins saf saf, "Evet, makyaj," dedi.

Fiske birdenbire aklına gelen şeye rağmen, sakın görünmeye çalıştı. Farkında olmadan hâlâ hassas olan omzunu ovuşturuyordu.

McKenna gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Tam o sırada telefon çaldı. Fiske açtı. Annesinin yaşadığı huzurevinden arıyorlardı.

"Michael'ı gazetede okudum. Çok üzüldüm, John." Kadın yıllardır huzurevinde çalışıyor ve Fiske onu çok iyi tanıyordu,

"Sağ ol Anne. Bak, şu an pek uygun bir zaman değil..."

"Yani, Michael daha yeni gelmişti ve şimdi de yok artık. İnanamıyorum."

Fiske gerildi. "Yani huzurevine mi?"

"Evet. Geçen hafta. Perşembe... yok, cuma."

Yani ortadan kaybolduğu gün.

"Hatırlıyorum, çünkü genelde cumartesi gelir."

Fiske başını salladı. "Sen neden söz ediyorsun? Mike annemi ziyaret etmezdi ki."

"Tabii ki ederdi. Yani, senin kadar sık değil tabii."

"Bunu bana hiç söylemedin."

"Söylemedim mi? Bak, bilmen gerekiyorsa şu kadarını söyleyeyim, Michael senin bilmeni istemiyordu."

"Neden benim bilmemi istemiyormuş? İnsanların kardeşimle ilgili şeyleri benden gizlemelerinden bıktım usandım."

Kadın, "Özür dilerim, John," dedi. "Ama benden hiçbir şey söylemememi istedi ve ben de onun bu isteğine saygı duydum. Hepsi bu. Ama artık gittiğine göre... sanırım bilmenin bir zararı olmaz."

"Annemi cuma günü mü gördü? Seninle konuştu mu?"

"Hayır, pek sayılmaz. Biraz huzursuz görünüyordu aslında. Yani, endişeli gibi. Çok erken gelip yarım saat kadar kaldı."

"Konuştular mı?"

"Görüştüler. Ne kadar konuştuklarını bilmiyorum. Gladys zaman zaman çok zor olabiliyor. Ne zaman gelip onu görebilirsin? Yani, Michael'ı biliyor olamaz, ama her nedense çok üzgün görünüyor."

Fiske, kadının bir anneye çocukları arasındaki bağı Alzheimer'dan bile daha güçlü olduğuna inandığını fark edebiliyordu. "Şu anda çok meşgulüm..." Fiske birden sustu. Belki de annesi Mike'la konuştuklarını, kendilerine yardımcı olabilecek bazı şeyleri mucizevi bir şekilde anımsayabilirdi.

"Hemen geliyorum."

Fiske telefonu kapattı, çantasını alıp gelen mektupları içine tıktırdı.

McKenna, "Kardeşin kaybolduğu gün anneni mi ziyaret etmiş?" diye sordu. Fiske başıyla onayladı. "O halde annen bize bir şeyler söyleyebilir."

"McKenna, annem Alzheimer hastası. Hâlâ John Kennedy'nin Başkan olduğunu sanıyor."

"O halde orada çalışan birileri?"

Fiske telefon numarasıyla adresi bir kartının arkasına yazdı. "Ama annemi bu işe karıştıрма."

Hawkins, McKenna'ya baktı. "Gitmeye hazır mısınız? Burayı kilitlemek istiyorum. Başkasının girip daha başka bir şeyler çalmasını istemiyorum."

Hawkins'in sözleri McKenna'nın irkilmesine yol açtı. Adam tabancayı onun aldığını bilemezdi, değil mi? Yine de kendini suçlu hissetti. Ama suçluluk duyması gereken daha büyük şeyler vardı. Çok daha büyük şeyler.

SW DOKMMU nOCUM

Sara, Fiske'in yazıhanesine doğru giderken durduğu bir kırmızı ışıktaki, onun kavşaktan batıya geçtiğini gördü. Korna çalmaya bile fırsat bulamadı. Onu durdurmayı düşündü, ama gergin yüzüne bakınca bundan vazgeçti. Sağa dönüp onu izlemeye başladı.

Yarım saat sonra Fiske'in otomobili Richmond'un batı ucundaki uzun süreli bakımevinde durdu. Sara buraya daha önce bir kez, Michael'la birlikte annesini ziyarete gelmişti. Otomobilini girişin yakınındaki geniş yapraklı bir ağacın arkasına gizleyerek Fiske'in arabasından hızla inip içeri koşmasını seyretti.

Fiske az önce kendisini arayan Anne ile buluştu. Kadın bir kez daha özür dileyerek onu ziyaretçi salonuna götürdü. Gladys pijamaları ve terlikleriyle sakın sakın bekliyordu. Fiske görüldüğünde başını kaldırıp sessizce el çırpı.

Fiske onun karşısına oturdu. Gladys uzanıp şefkatle onun yüzünü okşadı. Yüzüne geniş bir gülümseme yayılmış olmasına rağmen, iri iri açılmış gözleri gerçeği hiç kavrayamıyordu.

"Mike'çığım nasıl benim? Annesinin bebeği nasılmış?"

Fiske hafifçe onun ellerine dokundu. "İyiyim. Babam da iyi," diye yalan söyledi. "Geçen gün buluştuğumuzda iyi vakit geçirdik, değil mi?"

"Buluşmalar her zaman güzeldir." Annesi onun tepesinden bakıp gülümsedi. İlgisini yakalamak çok güçlü. Artık tam bir çocuk olmuştu.

Yine oğlunun yanağına dokundu. "Baban geldi."

"Ne zaman?"

Başını salladı. "Geçen yıl bir zaman. İzin aldı. Gemisi batmış. Japonlar yapmış."

"Sahi mi? Ama o iyi, değil mi?"

Annesi yüksek sesle kahkaha attı. "Ah evet, o adam çok iyi." Eğilip gizli gizli fısıldadı. "Mike, tatlım, bir sır saklayabilir misin?"

Fiske duraksayarak, "Tabii, anne," dedi.

Annesi yüzü kızarak çevreye bir göz attı. "Yine hamileyim."

Fiske derin bir soluk aldı. Daha önce böyle bir şey söylememişti. "Sahi mi? Ne zaman öğrendin?"

"Sen üzülme, tatlım. Anneciğinin hepinize yetecek kadar sevgisi var." Fiske'in yanağından makas alıp alını öptü.

Fiske onun elini sıkıp güçlkle gülümsedi. "Geçen gün güzel sohbet ettik, değil mi?" Annesi dalgın dalgın başını salladı. Fiske bu delilik, diye düşündü, ama burada olduğuna göre deneyebilirdi. "Güzel bir yolculuk yaptım. Nereye gittiğimi hatırlıyor musun?"

"Okula gittin, Mike, her günkü gibi. Baban seni gemisine götürdü." Kaşlarını çatı. "Orada dikkatli ol. Çok savaş var. Baban da şu anda savaşıyor." Havaya bir yumruk salladı. "Yakala onları, Eddie."

Fiske arkasına yaslanıp ona bakakaldı. "Dikkatli olurum." Onu seyretmek, şiddetli güneş ışığı altında gündün güne solan bir portreye bakmak gibiydi. Eninde sonunda bir gün gelecek ve tüm renkler kaybolmuş olacak; geriye ancak belleğindeki görüntü kalacaktı. Hayat böyleydi. "Gitmem gerek. Şey, okula geç kaldım."

"Öyle güzel ki." Annesi onun arkasına bakıp el salladı. "Merhaba." Fiske dönüp Sara'yı görünce donakaldı. Gladys ona, "Hamileyim, tatlım," dedi. Sara'nın aklına tek gelen söz, "Tebrikler," oldu.

Fiske hissimla çıkışa doğru yürüdü. Sara peşinden gidiyordu. Kapıyı öyle sert açtı ki, duvara çarptı.

"John, lütfen konuş benimle," diye yalvardı.

Fiske aniden döndü. "Ne cüretle peşime takılıp beni gözetlersin?"

"Gözetlemiyordum."

"Seni hiç ilgilendirmez." Anahtarlarını çıkarıp otomobiline bindi. Sara da atladı.

"Hemen in arabamdan."

"Bunu konuşana dek kıpırdamıyorum."

"Saçmalama!"

"İnmemi istiyorsan, sen at beni."

Fiske, "Allah kahretsin seni," diye bağırıp arabadan indi.

Sara da onu takip etti. "Allah seni kahretsin, John Fiske. Lütfen kaçmayı bırakıp benimle konuşur musun?"

"Konuşacak hiçbir şeyimiz yok."

"Konuşacak çok şeyimiz var."

Fiske titreyen parmağını ona uzattı. "Bana bunu neden yapıyorsun, Sara?"

"Çünkü seni seviyorum."

"Senin yardımını istemiyorum."

"Bence istiyorsun. İsteddiğini biliyorum."

Durup bakiştılar.

"Bir yere gidip bunu konuşamaz mıyız? Lütfen." Ağır ağır otomobilin çevresinden dolanıp yanında durdu. Koluna dokunup, "Eğer dün gece senin için benimkinin yarısı kadar anlam taşıyorsa, en azından konuşabilmeliyiz," dedi. Orada durmuş,

Fiske'in tepkisinin otomobiline binip hayatından çıkmak şeklinde olacağından emindi.

Fiske bir an ona baktı, başını eğip bitkin bir halde arabasına yaslandı. Sara'nın eli onun kine kayıp sıkıca kavradı. Fiske onun omzunun üstünden yolda park etmiş otomobile ve içindeki iki adama baktı. "Fed'ler de gelecek," dedi. Tavrıları ve ses tonundan artık boyun eğdiği anlaşılıyordu. En azından oradaki McKenna değildi.

Sara, "Güzel, kendimi güvende hissedeceğim," derken, gözlerini onun gözlerinden ayırmıyordu. En sonunda onu en azından şimdilik, kaybetmediğini gördü.

Otomobillerine bindiler ve Sara, Fiske'in peşinden birkaç kilometre uzaktaki küçük bir çarşıya gitti. Orada bir ağırlıktaki masaya oturup akşamüstü sıcaklığında limonata yudumladılar.

Sara, "Onun hatası olmasa da, bu yüzden kardeşine kızmanı anlıyorum," dedi.

Fiske acı acı, "Hiçbir şey hiçbir zaman Mike'ın hatası değildi," diye karşılık verdi.

"Annenin elinde değil ki. Michael'ı da senin isminle çağırıyor olabilirdi."

"Ya, öyle. Ama hatırlamadığı benim."

"Belki sen onu Michael'dan çok daha fazla ziyaret ettiğin için bir tepki olarak bunu yapıyordur."

"Buna inanmam."

Sara kızmış göründü. "Eğer öldükten sonra bile hâlâ kardeşini kıskanmayı tercih ediyorsan, sanırım bu senin hakkın."

Fiske ona buz gibi bir ifadeyle baktı. Sara onun patlamasını bekledi. Bunun yerine Fiske, "Ben kardeşimi kıskanıyım, kıskandım," dedi. "Kim kıskanmazdı ki?"
"Ama bu, bunu haklı göstermez."

Fiske yorgun bir sesle, "Belki de öyle," dedi. Başını çevirdi. "Annemi görmeye gidip de bana ilk kez Mike dediğinde, bunun geçici bir şey olacağını sanmıştım. Bilirsin işte, kötü bir günün-
Şüpheli Gerçek / F: 27

deymiş gibi. İki ay geçtikten sonra..." Durdu. "İşte o zaman Mi-ke'ı silip attım. Temelli. Ne kadar önemsiz olursa olsun, onun hakkında beni rahatsız eden her şeyi büyütüp, kalpsiz, işe yaramaz bir alçak resmi çizdim. Annemi benden almıştı."

"John, seni duruşmada izlemeye geldiğimiz gün Michael'la birlikte anneni görmeye gittim."
Fiske gerildi. "Ne?"

"Annen onunla konuşmadı bile. Michael annene bir armağan getirmişti, almadı. Bana annenin hep böyle olduğunu söyledi. Ona göre annen seni öylesine fazla seviyordu ki, ona hiç aldırmiyordu."

Fiske alçak sesle, "Yalan söylüyorsun," dedi.

"Hayır, gerçek bu."

Fiske yine, bu kez sertçe, "Yalan söylüyorsun!" dedi.

Birkaç dakika sessizlik oldu. Fiske başını önüne eğmişti. En sonunda kaldırdığında, "Onun da annemi yitirdiğini hiç düşünmemiştim," dedi.

Sara yavaşça, "Emin misin?" diye sordu.

Fiske ona bakakaldı. Yumruklarını sıkıyordu. Sesi titreyerek, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Kardeşinle konuşmana engel olan neydi? Michael bana onu silip attığını söylemişti, sen de itiraf ettin. Öyle bile olsa, annenin ona nasıl davrandığını hiç bilmiyor olmana inanmam."

Fiske tam bir dakika hiçbir şey söylemedi. Gözlerini dikip Sara'ya, belki ondan da ötelere baktı; bakışlarından düşünceleri anlaşılamıyordu. Sonunda gözlerini kapatıp güçlükle duyulabi-len bir sesle, "Biliyordum," dedi.

Sara'ya baktı. Yüzündeki korkunç acı kızın ürpermesine yol açtı.

Fiske, "Aldırmak istemedim," dedi. Sara onun omzunu sıkıca kavradı. "Sanırım bunu kardeşimden kopmak için bir bahane olarak kullandım." Derin bir soluk daha aldı. "Bir şey daha var.

Mike cezaevine gitmeden önce beni aradı. Ben onu geri aramadım. Çok geç olana dek... Onu ben öldürdüm."

"Kendini bu yüzden suçlayamazsın." Sara sözlerinin hiçbir etkisi olmadığını gördüğünden, taktik değiştirdi. "Eğer kendi kendini suçlamak istiyorsan, doğru nedenle yap. Kardeşini haksızca hayatından silip attın. Bu hataydı. Büyük hata. Sonsuza dek bununla yaşayacaksın, John."

Fiske bir an ona baktı. Yüzü sakinleşti. "Sanırım zaten yaşıyorum."

Fiske ona açıldığında, Sara da karşılık vermesi gerektiğini düşündü. "Bugün babanı gördüm." Fiske ağzını açmadan devam etti. "Sana söz vermiştim. Ona gerçekte neler olduğunu anlattım."

Fiske kuşkuyla, "O da sana inandı," dedi.

"Ben doğruyu söylüyordum. Seni arayacak."

"Sağ ol, ama keşke bu işe karışmasaydın."

"Bana bazı bilgiler verdi."

Fiske sertçe, "Ne gibi?" diye sordu.

"Seni polislikten neyin kopardığı gibi."

"Hay lanet, Sara, bunu bilmen gerekmiyordu."

"Evet, gerekiyordu. Büyük bir nedenim vardı."

"Neymiş o?"

"Biliyorsun!"

Birkaç dakika ikisi de konuşmadılar. Fiske başını masaya eğip limonatasının kamışıyla oynadı. Sonunda arkaya yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Babam sana her şeyi anlattı demek?"

Sara ona bir bakış fırlattı. "Kuşunlanmayla ilgili, evet." Sesi temkinliydi.

"Demek büyük olasılıkla altmış yaşımı, belki de ellimi göremeyeceğimi biliyorsun."

"Bence sen her türlü olasılığı yenecek güçtesin."

"Ya yenemezsem?"

"Yenemezsen, benim için önemi yok."

One doğru eğildi. "Ama benim için önemli, Sara."

"Demek şimdiki yaşamından vazgeçiyorsun?"

"Ben tam istediğim gibi bir yaşam sürüyorum."

Sara yavaşça, "Belki de öyle," dedi.

"Hiçbir zaman yürümezdi, biliyorsun."

"Demek ki düşündün?"

"Düşündüm. Ya sen? Bunun o anlık içinden gelmiş bir karar olmadığını nereden biliyorsun? Evini satın almak gibi?"

"Böyle hissediyorum."

"Duygular değişir."

"Bir şey için çaba harcamaktansa, yenilgiyi kabul etmek çok daha kolaydır."

"Ben bir şeyi istedim mi, çok uğraşırım." Fiske bunu neden söylediğini bilmiyordu, ama Sara'nın yüzündeki çökmüş ifadeyi gördü.

"Anlıyorum. Sanırım bu konuda hiçbir seçeneğim yok?"

"Böyle bir karar vermeyi gerçekten istemezsin." Sara hiçbir şey söylemedi ve Fiske de bir an sustu.

"Biliyor musun, babam sana her şeyi söylemedi, çünkü her şeyi bilmiyor."

"Bana senin neredeyse öleceğini, diğer polisin nasıl öldüğünü anlattı. Ve seni vuran adamı. Bunun hayatını nasıl değiştirdiğini anlayabiliyorum. Nasıl avukatlığa başladığını. Sanırım çok soylu bir şey, eğer doğru sözcük buysa."

"Yakın bile değil. Bu işi neden yaptığımı gerçekten bilmek istiyor musun?"

Sara ondaki ani değişikliği sezebiliyordu. "Anlat."

"Çünkü korkuyorum." Kıza başını salladı. "Beni korku yönetiyor. Ne kadar uzun süre polislik yaparsan, o kadar çok 'bize karşı onlar' olur. Genç, öfkeli, küstah ve bir de elinde tabanca." Fiske susup camdan içerdeki insanların yiyecek içecek almalarını seyretti. Sanki hepsi de tasasız, mutlu, hayatlarında elle tutulur bir amacın peşindeydiler. Kendisinin olmadığı ve asla olamayacağı gibi.

Yine Sara'ya döndü. "Tekrar tekrar aynı tipleri tutukluyor-dum ve sanki ben daha raporları hazırlamadan onlar sokaklara geri dönüyorlardı. Üstelik, bize tıpkı bir hamamböceğinin üstüne basar gibi kolaylıkla ateş edebiliyorlardı. Onlar da 'bize karşı onlar' oyununu oynuyorlardı, insanları bir araya topluyorsun. Genç ve siyah olanlar. Yakalayabilirsen yakalıyorsun. Maviler üstüne mi geliyor? Öldürebilirsene öldürüyorsun. Çabukça ve bireyler hakkında ayırım yapmaksızın. Tıpkı uyuşturucu bağımlılığı gibi."

"Bunu herkes yapmaz. Bütün dünya böyle insanlarla dolu değildir."

"Biliyorum. Çoğu insanın ister siyah, ister beyaz ya da her neyseler, iyi insanlar olduklarını biliyorum. Buna inanmayı gerçekten istiyorum. Ama poliskene bunu hiç görmedim. Benim rihtimime normal gemiler uğramıyordu."

"Demek kurşunlanma senin her şeyi yeniden düşünmene yol açtı?"

Fiske hemen yanıt vermedi. Sonunda ağır ağır konuştu. "Çocuğu kontrol etmek için diz çöktüğümü hatırlıyorum. Meğer krizi sahteymiş. Silahın patladığını, ortağımın çığlık attığını duydum. Dönerken bir yandan da tabancamı çektim. Nasıl ateş ettiğimi bilmiyorum, ama ettim. Tam göğsüne geldi. İkimiz de yıkıldık. O tabancasını düşürdü, ama benimki elimdeydi. Tam ona doğrulttum. En çok yarım metre ötemdeydi. Aldığı her nefeste kırmızı bir gayzer gibi, kurşun deliğinden kan fışkırıyordu. Uykumda hâlâ duyduğum bir hisirtisi vardı. Gözleri donmaya başladı. Ama bunu hiç tahmin etmemiştim. Bütün bildiğim arkadaşımı ve beni vurmuş olduğuydu. İçim sanki eriyor gibiydi." Fiske derin bir nefes verdi. "Onun öylece ölmesini bekleyecektim, Sara." Tabuta girmiş bir polis olmaya ne kadar yaklaştığını hatırlayınca sustu. Gömülüp unutulacaktı.

Sara konuştu. "Baban kolunu ona dolamış durumda bulunduğunuzu söyledi."

"Tabancamı almaya çalıştığını düşündüm. Bir parmağım tetikte, bir parmağım da böğrümdeki delikteydi. Ama o elini bile uzatamıyordu. O sırada konuştuğunu duydum. Önce ne dediğini pek anlayamadım, ama ben anlayana dek tekrarladı."

Sara yavaşça, "Ne dedi?" diye sordu.

Fiske soluğunu üfledi, sanki yaralarından kan çekilmesini; yorgun ve ihanete uğramış organlarının kendisini kırk yıl önceden terk etmesini bekler gibiydi. "Benden onu öldürmemi istiyordu." Sanki sorulmamış soruya yanıt olarak, "Yapamadım," dedi. "Yapmadım. Ama önemi yoktu, birkaç saniye sonra sesi kesildi." Sara yavaşça doğruldu. Hiçbir şey söyleyemiyordu.

"Sanırım ölmeyeceğinden korkuyordu." Fiske ağır ağır başını salladı. Sözcükleri bir araya getirmek gittikçe güçleşiyordu. "Daha on dokuz yaşındaydı. Ben onun yanında şimdiden yaşlı biriyim. İsmi Darnell'di, Darnell Jackson. Annesi uyuşturucu bağımlısıydı ve sekiz dokuz yaşına geldiğinde uyuşturucu parası için onu satmaya başlamıştı."

Sara'ya baktı. "Bu sana korkunç geliyor mu?"

"Tabii ki öyle. Evet!"

"Bana göre hep eski hikâyeydi. Yalnızca her zaman gördüklerimden biri. Buna bağışıklık kazanmışım ya da en azından öyle sanıyordum." Kurumuş dudaklarını yaladı. "İçimde şefkat kaldığını sanmıyordum. Ama Darnell'den sonra birazını geri kazandım." Rahatsız bir ifadeyle gülümsedi.. "Buna çelik yelekli uyanışım diyorum. Bedenimde iki kurşun, önümde ölen bir çocuk ve benim onu öldürmek istemem, inandığın her şeyi sorgulamaya yol açacak tek bir olay hayal etmek güçtür. Ama o gece benim başıma geldi." Düşünceli düşünceli başını salladı. "Artık dünyanın geleceğini salt Darnell Jackson bağlamında düşünüyorum. O benim nükleer katliamım; yalnız birkaç saniyeden fazla sürecek." Sara'ya baktı. "Beni güden dehşet de bu işte."

"Gerçekte buna önem veriyorsun. Ve çok iyilik yapıyorsun."

Fiske başını salladı. Gözleri parlıyordu. "Ben soylu bir biçimde ortada koşturup dünyadaki küçük Enis'leri kurtaran zengin, parlak bir beyaz avukat değilim. Birazcık önem vermek için bile o oğlanın bir topla içimi deşmesi gerekti. Sence kaç kişi aldırıyordur ki?"

"Bu kadar alaycı olamazsın, değil mi?"

Fiske yanıt vermeden önce bir an ona baktı. "Aslında, ben görüp görebileceğin en umutlu alaycıyım." KOZUM

"Sen doğru olanı yaptın, Beth. Ne kadar acı verse de. Ama Sara'ya hâlâ inanamıyorum." Jordan Knight başını salladı. Resmi limuzinin arka koltuğunda oturmuş, sıkışık trafikte Waterga-te'deki dairelerine doğru gidiyorlardı. "Belki sınırları bozuldu. Çok büyük baskı var."

Elizabeth Knight yavaşça, "Biliyorum," dedi.

"Her şey o kadar garip görünüyor ki. Bir kâtip bir dilekçeyi çalıyor. Sonra öldürülüyor. Sonra kâtipin ağabeyinden kuşkulaniyor. John Fiske bana cinayet işleyecek birisi gibi görünmedi."

"Bana da öyle görünmedi." John Fiske ile yaptığı görüşmeler korkularını derinleştirmişti.

Jordan Knight eşinin elini okşadı. "Chandler ile McKen-na'ya baktırdım. Her ikisi de taş gibi sağlam. McKenna büroda kusursuz bir isme sahip. Eğer bu işi birisi çözecekse, o ikisinin yapabileceğinden eminim."

"Ben Warren McKenna'yı kaba ve itici buluyorum."

"Sanırım onun işinde bazen böyle olmak gerekiyor."

"Hepsi bu değil. Onda bir şey var. O kadar yoğun ki, bazen neredeyse..." Durdu, doğru sözcüğü aradı, "...rol yapıyor gibi."

"Bir cinayet soruşturmasının ortasında mı?"

"Çılgınca görüldüğünü biliyorum, ama ben böyle hissediyorum."

Senatör omuz silkip düşünceli bir biçimde çenesini sıvazladı. "Ben her zaman bir kadının önsezilerinin erkeğin yargılarından daha güçlü olduğunu söylemişimdir. Sanırım bu kentte hepimiz sahnedeyiz, insan bazen bu işten yoruluyor."

Beth ona dikkatle baktı. "New Mexico'daki çiftliğin çağrısı mı?"

"Ben senden on iki yıl yaşlıyım, Beth. Her geçen gün biraz daha değer kazanıyor."

"Günlerimizi ayrı geçiriyor sayılmayız."

"D.C.'de beraber geçirilen zaman aynı şey değil. Burada ikimiz de öyle meşgulüz ki."

"Mahkemedeki görevim yaşam boyu sürecek, Jordan."

"Hiçbir şeyden pişmanlık duymanı istemiyorum. Ben de pişman olmamak için elimden geleni yapıyorum."

Her ikisi de susup otomobil Virginia Caddesi'nde ilerlerken camdan dışarsını seyretiler.

"Bugün Ramsey'yle ikinizin kapıştığınızı duydum. Sence hiç şansın var mı?"

"Jordan, seninle bu konuları konuşurken kendimi rahat hissetmediğimi bilirsin."

Jordan kızardı. "Bu kent ve işlerimiz konusunda nefret ettiğim şeylerden biri de bu işte. Devlet bir evlilik anlaşmasına burnunu sokmamalı."

"Bir politikacının söylemesi için garip sözler."

Jordan içtenlikle güldü. "Bir politikacı olarak ara sıra benim de kürsüye çıkmam gerekir, değil mi?" Durup karısının elini tuttu. "Kenneth'ın davetini iptal etmemeni takdir ettim. Biraz eleştiri topladın, biliyorsun."

Elizabeth omuz silkti. "Harold ne kadar önemsiz olursa olsun, beni eleştirmek için hiçbir fırsatı kaçırmaz. Jordan, ben çok

güçlü bir dayanıklılık geliştirdim." Eşi sevgiyle saçlarını okşar-ken onu yanağından öptü.

"Her türlü olasılığa karşı dayandık, değil mi? Güzel bir yaşamımız var, öyle değil mi?"

"Harika bir yaşamımız var, Jordan." Yine onu öptü ve Jordan da kolunu ona doladı.

"Bence bu gece bütün randevuları iptal edip evde oturalım. Yemek yiyelim, bir film seyredeyim. Ve konuşalım. Bunu artık pek sık yapmıyoruz."

"Korkarım iyi bir arkadaş olmam."

Jordan ona sıkıca sarıldı. "Sen her zaman iyi bir arkadaşsın, Beth. Her zaman."

Knight'lar eve vardıklarında Kâhya Mary, Elizabeth'e bir telefon mesajı uzattı. Kâğıttaki isme bakarken Elizabeth'in yüzünde garip bir ifade belirdi.

Jordan ellerini ovuşturarak holde belirdi. Mary'ye baktı. "Umarım güzel bir yemek hazırlamışsındır."

"En sevdiğiniz. Fırında biftek."

Jordan gülümsedi. "Sanırım yemeği geç yiyeceğiz. Bu gece karımla tümüyle gevşeyeceğiz. Kimse aramıza girmeyecek." Eşine baktı. "Bir sorun mu var?" Elindeki kâğıdı gördü.

"Hayır. Mahkeme işi. Hiç bitmez."

Kuru bir sesle, "Bana söylemen gerekmez," dedi. "Ben sıcak bir duş yapacağım." Koridordan yürüyüp gitti. Omzunun üstünden, "Bana katılabilirsin," diye seslendi.

Mary bu sözler karşısında gülümseyerek mutfağa girdi.

Elizabeth bu fırsattan yararlanıp çalışma odasına geçti ve mesaj kâğıdındaki telefon numarasını çevirdi. Telefona, "Beni aramışsın," dedi.

"Konuşmamız gerek, Yargıç Knight. Şimdi nasıl?"

"Ne hakkında?"

"Size söyleyeceklerim bir çok olabilir. Hazırlıklı mısınız?"

Elizabeth Knight her nedense adamın bundan zevk aldığını hissetti. "Sizi eğlendirdiğine şüphem olmayan bu oyunlara zamanım yok."

"O halde size yoğun bir kurs vereyim."

"Neden söz ediyorsunuz?"

"Dinleyin."

Dinledi. Yirmi dakika sonra telefonu kapattı, hızla odadan fırladı, koridordan geçen Mary'yi neredeyse yere yıkıyordu. Elizabeth banyoya daldı, yüzüne su çarptı. Lavabonun kenarlarına yapıştı, kendi kendini sakınleştirdi, kapıyı açıp yavaşça yürüdü.

Dušta Jordan'ın sesini duyabiliyordu. Saatine baktı. Dış hole çıkıp asansörle aşağı indi, binanın ara girişinde beklemeye başladı. Zaman ağır geçiyor gibiydi. Aslında telefon ettikten bu yana yalnızca on dakika geçmişti. Sonunda kendisinin tanımadığı, ama kendisini tanıdığı açıkça belli olan bir adam belirip ona bir şey verdi. Başını eğip baktı. Başını yine kaldırdığında adam kaybolmuştu. Aldığı şeyi cebine koyup hızla eve döndü.

Mary'ye, "Jordan nerede?" diye sordu.

"Sanırım yatak odasında giyiniyor. İyi misiniz, Bayan Knight?"

"Evet, ben... midem biraz rahatsızdı, ama şimdi iyiyim. Biraz yürüyüp vitrinlere bakmaya, temiz hava almaya karar verdim. Birer kokteyl hazırlayıp terasa götürebilir misiniz?"

"Yağmur başlıyor."

"Ama tente açık. Birdenbire içim çok sıkıldı. Havaya ihtiyacım var. Son zamanlarda çok sıcak ve nemliydi, yağmur ortalığı serinletti. Çok serinletti." Kederli bir sesle konuşuyordu. "Jordan'ın en sevdiği içkiyi yapın, tamam mı?"

"Evet, Beefeater Martini, hanımefendi."

"Ve akşam yemeği, Mary... Lütfen çok güzel olsun. Kusursuz olmalı."

"Peki, hanımefendi." Mary yüzünde şaşkın bir ifadeyle bara doğru gitti.

Elizabeth Knight panik dalgalarına karşı koymak için ellerini birbirlerine kenetledi. Düşünmemesi gerekiyordu. Eğer bunu at-latacaksa, düşünmemeli; yalnızca rol yapmalıydı. Lütfen Tanrım, bana yardım et, diye dua etti.

Fiske düşünceli bir halde otomobilin camından kara bulutları seyrediyordu. Sara'yla beraber Washington yolunu yarılamışlardı ve her ikisi de pek konuşmamıştı.

Yağmur başlarken Sara silecekleri çalıştırdı. Fiske'e bir bakış fırlatıp kaşlarını çattı. "John, üstünde çalışabileceğimiz pek çok bilgi topladık. Bir saat oturup her şeye bir anlam vermeye çalışabiliriz."

Fiske ona baktı. "Sanırım haklısın. Bir yerlerde kalem kâğıt var mı?"

"Evrak çantanda yok mu?"

Fiske emniyet kemerini çözdü, arka koltuktan evrak çantasını çekip açtı. Postadan gelen mektupları karıştırıp şişkin bir paket buldu. "Tanrım, ne çabuk."

"Ne o?"

"Sanırım Harms'ın hizmet sicili." Fiske yırtıp açtı ve okumaya başladı. On dakika sonra Sara'ya baktı. "İki farklı bölüm var. Hizmet sicili, Askeri Mahkeme tutanaklarından bölümler ve Harms'ın bulunduğu dönemde Fort Plessy'deki personel listesi." Fiske TIBBİ KAYITLAR yazılı bir bölümü çekip çıkardı. Sayfaları inceleyip durdu. "Rufus Harms'ın neden o kadar asi olduğunu, emir dinlemediğini, başının hep dertte olduğunu tahmin etmek ister misin?"

Sara hemen, "Disleksisi vardı," dedi.

"Nereden bildin?"

"Birkaç şeyden. Pek az görebilmiş olmama rağmen, dilekçedeki el yazısı ve yazımı çok kötüydü. Bu kesin olmamakla beraber, bir disieksi belirtisidir. Ama George Barker'la konuştuğumda bana Rufus'un baskı makinesini onarma hikâyesini anlattığını hatırlıyor musun?" Fiske başıyla onayladı. "Rufus'un makinenin kılavuzuna bakmayı istemediğini, sözcüklerin kafasını karıştırdığını söylediğini hatırlıyordu. Okuldayken bir arkadaşım da disieksi vardı. Bana bir keresinde aşağı yukarı aynı şeyi söylemişti. Sanki dünyayla iletişim kuramıyorsun gibi. Ancak dün geceki karşılaşmamızdan anlaşıldığı kadarıyla, Rufus bu özürü-nü atlatmış gibi."

"Onca yıl kendisini öldürmeye çalışan insanlara rağmen o cezaevinde hayatta kalabilmişse, aklına koyduğu her şeyi yapabilir." Fiske yine dosyaya döndü. "Anlaşılan tanı cinayetten sonra konmuş. Büyük olasılıkla Askeri Mahkeme sırasında. Belki de Rider keşfetmiştir. Savunma hazırlamak için müvekkille bir ölçüde işbirliği yapmak gerekir."

"Disieksi cinayette savunma olarak kullanılamaz."

"Hayır, ama ne kullanılabilir, biliyorum."

Sara heyecanla, "Ne?" diye sordu. "Ne?"

"Önce, bir soru: Leo Dellasandro'nun sekreteriyle ilişkisi mi var?"

"Bunu neden soruyorsun?"

"Ceketinin yakasına makyaj malzemesi bulaşmıştı."

"Belki de esindendir."

"Belki ama sanmıyorum."

"İlişkisi olduğunu sanmıyorum, çünkü sekreteri daha yeni evlendi."

"Zaten emin değildim."

"O halde bana niye sordun?"

"Her olasılığı kontrol ediyordum. Dellasandro'ya karısından bulaştığını da sanmıyorum. Bence kendisi makyaj yapmıştı."

"Bir adam, hem de bir polis şefi neden makyaj yapsın ki?"

"Kardeşimin evinde ona vurduğum zaman oluşan çürükleri gizlemek için." Sara nefesini tutarken Fiske devam etti. "Della-sandro'yu o gecedeki beri görmemişim. Wright öldürüldükten sonra mahkemedeki toplantıya da gelmedi. Chandler'ın yanında çok dolaştım, ama adam gelip de soruşturmanın nasıl gittiğini bile sormadı. En azından ben oradayken. Sanırım benden kaçıyordu. Belki de onu bir biçimde tanıyacağımdan korkuyordu."

"Leo Dellasandro neden senin kardeşinin evine gitsin ki?"

Fiske yanıt olarak bir tomar kâğıdı havaya kaldırdı. "Fort Plessy'de bulunan personelin listesi. Neyse ki, alfabetik sıraya göre düzenlenmiş." Listenin sonuna doğru baktı. "Çavuş Victor Tremaine." Bir başka sayfaya geçti. "Yüzbaşı Frank Rayfield." Bazı sayfaları geri çevirip durdu. "Er Rufus Harms." Sonra listenin başına doğru gitti, kalemiyle bir isimi halka içine aldı ve zafer edasıyla konuştu: "Ve Onbaşı Leo Dellasandro."

"Aman Tanrım. O halde o gece hücrede bulunanlar Rayfield, Tremaine ve Dellasandro muydu?"

"Sanırım."

"Dellasandro'nun orduda olduğunu nereden bildin?"

"Odasında bir resmini gördüm. Çok daha genç ve üniformalıydı. Askeri üniforma. Sanırım üçü Rufus Harms'a bir ders vermeye gittiler. Üçünün de Vietnam'da savaştığını, ama Ru-fus'un gitmediğini tahmin ediyorum. Emirlerle uymuyordu, başı hep dertteydi."

"Ama Rufus Harms'a ne yaptılar?"

"Sanırım onlar..."

Otomobilin telefonu çaldı. Sara, Fiske'e bir göz atıp açtı. Dinlerken yüzü bembeyaz kesildi. "Evet," dedi. "Kabul ediyο-

rum. Alo? Ne? Tamam sakin ol. Burada." Telefonu Fiske'e uzattı. "Rufus Harms. Sesi pek iyi değil." Fiske telefonu kaptı. "Rufus neredesin?"

Rufus ücretli bir telefonun yanına park ettiği cipin içindeydi. Bir eli telefonda, diğeri artık gittikçe uzun süre kendinden geçen, ama tabancayı hâlâ elinden bırakmayan Josh'daydı. "Richmond," dedi. "Bana verdiğiniz adresteki karta iki dakikalık mesafedeyim. Josh kötü yaralandı. Hemen bir doktor gerek."

"Peki, peki. Bana neler olduğunu anlat."

"Rayfield ile Tremaine bize yetiştiler."

"Şimdi neredeler?"

"Öldüler, lanet olsun, kardeşim de yanlarına gitmek üzere. Bana yardım edeceğini söylemiştin. Şimdi yardım istiyorum."

Fiske dikiz aynasına göz attı. Siyah otomobil hâlâ peşlerin-deydi. Çabucak düşündü. "Tamam, en çok dört saat sonra yazıhanemde buluşuruz."

"Josh'un dört saati yok. Kötü vuruldu."

"Josh'a hemen bakacağız, Rufus. Ben seninle buluşacağım, Josh'la değil."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Bir polis arkadaşımı arayacağım. Ambulans getirecek. Onlar Josh'a bakarlar. MCV Hastanesi benim yazıhaneye birkaç dakika uzaklıkta."

"Polis istemez!"

Fiske telefona bağırdı. "Josh'un ölmesini mi istiyorsun? Öyle mi?" Fiske, Rufus'un sessizliğini her türlü yardıma boyun eğdiği şeklinde algıladı. "Bana arabayı tanımla ve şu anda bulunduğun kavşağı bildir." Rufus denileni yaptı. "Arkadaşım birkaç dakikaya kadar oraya yardım getirir. Josh'u arabada bırak. Telefonu kapatır kapatmaz benim yazıhanemin bulunduğu binaya yürü. Açıktır. Ön kapıdan girip soldaki merdivenden aşağı in. Bir başka kapıdan geçeceksin. Sağında 'Malzemeler' yazılı bir kapı göreceksin. Burası kilitli değildir. Oraya gir ve bekle. Elimden

geldiğince çabuk geleceğim. Kardeşinin cüzdanını da almanı istiyorum ki, yanında kimliği olmasın. Eğer Josh olduğunu öğrenirlerse, yakınlarda seni aramaya başlarlar. Buna benim yazıhanem de dahil. Polisin orayı kuşatma altına alması planımı mahveder."

"Ya birisi beni görür ya da tanırsa?"

"Şu anda pek seçeneğimiz yok, Rufus."

"Sana güveniyorum. Lütfen kardeşime yardım et. Lütfen beni yüzüstü bırakma."

Rufus telefonu kapatınca Josh'a baktı. Gömleğinin altına bir tabanca saklayıp uzandı ve kardeşine dokundu. Josh'un artık iyice kendinden geçmiş olduğunu sanıyordu, ama parmağıyla omzuna hafifçe dokununca gözlerini açtı.

"Josh..."

"Duydum." Sesi zayıf çıkıyordu. Vücudu yavaş yavaş direncini kaybediyordu.

"Cüzdanını almamı istiyor. Kim olduğunu öğrenemesinler diye."

"Arka cebimde." Rufus hemen dediğini yaptı. "Şimdi git haydi."

Rufus bir an düşündü. "Seninle kalabilirim. Beraber gideriz."

"İşe yaramaz." Josh biraz daha kan tükürdü. "Doktorlar beni diler. Bundan çok daha kötü yaralandığım oldu." Josh titrek bir şekilde elini uzatıp kardeşinin yüzüne dokundu, gözlerindeki yaşları sildi.

"Seninle kalacağım, Josh."

"Kalırsan bütün bunlar boşa gider."

"Seni yalnız bırakamam. Böyle olmaz. Bu kadar yıl ayrı kaldıktan sonra."

Josh acıyla yüzünü buruşturup doğruldu. "Beni yalnız bırakmıyorsun. Şunu bana ver."

"Neyi sana vereyim?"

"İncil'i."

Rufus gözlerini kardeşinden ayırmadan yavaşça koltuğun arkasına uzanıp kutsal kitabı ona verdi. Karşılığında Josh da bu kadar saattir göğsüne bastırıldığı tabancayı uzattı. Rufus soran gözlerle ona baktı. Josh kısık bir sesle, "Adil bir değiş tokuş," dedi.

Rufus kardeşinin dudaklarından bir tebessümün geçtiğini sandı. Sonra Josh gözlerini kapadı. Sık ama düzenli nefes alıyordu. Ağabeyinin eli İncil'i öylesine sıkı kavradı ki, kitabın sırtı eğrildi.

Rufus cipten inerken bir kez daha dönüp baktı, sonra kardeşini geride bıraktı.

Fiske sonunda Hawkins'i evinde yakaladı. "Bana neden ya da nasıl diye sorma, Billy. Sana kim olduğunu söyleyemem. Şimdilik adı John Doe. Kırtasiye işini boşver ve cipi hastaneye sür." Fiske kapattı.

Sara, "John," dedi. "FBI peşimizdeyken Rufus'la nasıl buluşacağız?"

"Rufus'la ben buluşacağım, sen değil."

"Dur bir dakika..."

"Sara..."

"Ben de bu işin sonunu getirmek istiyorum."

"İnan bana, getireceksin. Benim için bir telefon etmen gerek. Ordudaki arkadaşşıma."

"Ne hakkında? Hem hâlâ bana yirmi beş yıl önce hücrede neler olduğunu düşündüğünü söylemedin."

Fiske bir elini onunkinin üstüne koydu. "Amerika Birleşik Devletleri, Stanley'e karşı. Masum bir asker ve LSD," dedi. Kızın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ama bu daha da beter," diye ekledi Fiske.

Sara'nın evine uğradıktan sonra National Havaalanına gidip park ettiler. Yağmur hızlanınca Fiske pardösüsüne sarınıp

şapkasını da iyice kafasına çekti. Büyük bir şemsiye açıp Sara'nın üstüne tuttu. Genel uçuş terminaline gittiler; öbür tarafından çıkıp uçağa biniş bölümüne geçtiler ve pencereleri koyu renkli bir otomobile bindiler. Birkaç dakika sonra otomobil hareket etti.

İki FBI ajanı arkalarındaydı. Birisi bu gelişmeyi üstlerine aktarıyordu. Daha sonra arkalarından gidip Fiske ile Sara'nın ne yöne gittiklerini öğrenmeye çalıştı. Diğer ajan da arabadan inerek, araçlarının özel bir jetin yanında durmasını seyretti.

Otomobilin içinde Fiske ile Chuck Herman'ın yardımcı pilotu olan sürücü yer değiştirmekle meşguldüler. Sürücü pardö-süyle şapkeyi giydi. Uzaktan Fiske gibi görünecekti. Planlan Sara'nın bir saat kadar uçağa beklemesi, bu süre içinde de Fis-ke'in ordudaki arkadaşı Phil Jansen'la bağlantı kurmaya çalışmasıydı. Sonra oradan ayrılacaktı. FBFin Fiske'in ortadan kaybolmasıyla ilgili onu sorguya çekeceğini ama tutuklamak için hiçbir gerekçeleri olmadığını biliyorlardı.

FBI ajanı ince, kır saçlı bir adamın uçağın merdivenlerinden inerek otomobilden inen Sara ile Fiske sandıkları adamı karşılaşmasını seyretti. Grup merdiveni çıkıp uçağa girdiler. Otomobil uzaklaştı, ajanın önünden geçip terminalden çıkış yoluna saparken adamın gözleri uçağın üzerindeydi.

Otomobilin direksiyonundaki Fiske, George Washington Parkway'e çıkınca derin bir nefes aldı. On dakika içinde 95 no'lu otoyolda Richmond yönüne doğru gidiyordu. Trafik yoğundu; yazıhanesinin bulunduğu binaya varması neredeyse üç saat aldı. Billy Hawkins'i aramış, Josh Harms'in ameliyatta olduğunu öğrenmişti. Otomobili park edip her olasılığa karşı binanın arka girişine yöneldi.

Aşağı kata inip malzeme odasına yaklaştı. İçinden lütfen orada ol Rufus, diye yalvarıyordu. Kapıyı vurdu. Yavaşça "Ru-fus?" dedi. "Ben John Fiske." Rufus kapıyı dikkatle açtı.

"Buradan gidelim."

Rufus onu kolundan tuttu. "Josh nasıl?"

"Ameliyatta. Elinden yalnızca dua etmek gelir."

"Ben de öyle yapıyordum."

Arka girişe gittiler, çabucak Fiske'in arabasına yürüyüp bindiler.

Rufus, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bana ordudan gelen mektuptan söz etmek ister misin?"

"Ne olmuş ona?"

"Fensikliden testinin etkilerini öğrenmek istediler, değil mi?"

Harms dikildi. "Fen... ne?"

"Biliyorsun, PCP."

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Ordudan Stanley isimli birinin başına da aynı şey geldi. O da sahte bir programa katılmıştı. Ona LSD verdiler."

"Onlar öyle demelerine rağmen, ben PCP programında filan değildim." Mektubu çıkarıp Fiske'e uzattı.

Fiske bir an mektubu okuyup ona baktı. "Anlat bana, Rufus."

Harms elinden geldiği kadar arkasına yaslandı. O kadar iriydi ki, kafası arabanın tavanına değerken, dizleri de ön panoya bastırıyordu. "Bir süredir peşime düşmüşlerdi. Tremaine ile Rayfield."

"Ve Dellasandro mu? Onbaşı Dellasandro?"

"Evet, o da. Sanırım hücrede bile olsam, ülke sınırı içinde rahat rahat oturmamı içlerine sindiremediler."

"Senin disleksi olduğunu bilmiyorlar mıydı?"

"Çok şey biliyor gibisin."

"Devam et."

"Daha önce de o grupla pek çok sorun çıkmıştı. Bir gece Tremaine içki yüzünden hücreye, yanıma düştü. Bana hakkımda ne düşündüğünü açıkça söyledi. Sanırım bu işi planlamışlardı. Bir gece hücreye geldiler. Leo'nun tabancası vardı. Gözleri-

mi kapatıp yere yatmamı söylediler. Daha sonra bildiğim, bir şeyle bana vurduğuydu. Gözlerimi açtığımda kolumdan iğneyi çekiyorlardı. Hepsi birden orada durmuş gülüyor, ölmemi bekliyorlardı. Sözlerinden planlarının bu olduğunu anlıyordum. Bana yüksek doz vermişlerdi."

"PCP aldıktan sonra hücreden nasıl kaçabildin?"

"Sanki birisi içime hava üflüyormuş gibi bütün bedenim şişti. Ayağa kalktığımı ve odanın bana yetecek kadar büyük olmadığını hissettiğimi hatırlıyorum. Hepsini çerden çöpten yapılmışlar gibi bir yana ittim. Kapıyı kilitlememişlerdi. Görev başındaki nöbetçi koşarak geldi, ama ona da bir kamyon gibi çarptım ve özgürlüğüme kavuştum." Soluk alması hızlanmış, kocaman ellerini bir sıkıp bir açıyordu. Sanki uzun yıllar önce kendisine yapılanları tekrar yaşıyor gibiydi.

"Ve Ruth Ann Mosley'ye mi rastladın?"

"Kardeşini görmeye gelmişti." Rufus yumruğunu ön konsola indirdi. "Keşke Tanrı o kıza rastlamadan önce canımı alsaydı. Neden bir çocuk olması gerekiyordu ki? Neden?" Adamın gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

"Senin hatan değildi, Rufus. PCP insana her şeyi yaptırır. Senin hatan değildi."

Rufus cevap olarak ellerini kaldırıp bağırды. "Bunlar yaptı, içime verdikleri zehir her ne idiyse, hiçbir şey o güzel küçük kıızı öldürdüğüm gerçeğini değiştiremez. Bu dünyada hiçbir şey bunu değiştiremez. Değil mi? Değil mi?" Rufus'un gözleri Fiske'i yakarcasına baktı, sonra sanki canı çekilmiş gibi gözlerini kapatıp oturduğu yerde yığıldı.

Fiske sakin olmaya çalışıyordu. "O mektubu alana dek hiçbir şey hatırlamadın mı?"

Rufus sonunda kendine geldi. "Onca yıl o geceden tek hatırladığım, hücrede oturup annemin verdiği İncil'i okumamdı. Gözlerimi açtığımda ölü küçük kızın yanında yatıyordum. Hepsi bu kadar." Koluyla gözlerini sildi.

"PCP bunu da yapabilir. Belleğini bozar. Olan bitenin şoku da var herhalde."

Rufus derin bir nefes aldı. "Bazen o zehirin hâlâ içimde olduğunu düşünüyorum."

"Ama cinayet suçunu kabullendin?"

"Bir sürü tanık vardı. Samuel Rider eğer anlaşılmayı kabul etmezsem beni suçlu bulup idam edeceklerini söyledi. Başka ne yapabilirdim?"

Fiske bir an düşünüp yavaşça, "Sanırım ben de olsam aynı şeyi yapardım," dedi.

"Ama o mektubu aldığımda, sanki birisi kafamın içinde kocaman bir ışık yaktı ve beynimin karanlık olan bir kısmı aydınlanıp her şeyi hatırladım. Her bir lanet şeyi."

"Ve mahkemeye dilekçe yazıp Rider'dan göndermesini istedin."

Rufus başıyla onayladı. "Sonra da kardeşin beni görmeye geldi. Adaletle inandığını, eğer gerçeği söylüyorsam bana yardım etmek istediğini söyledi, iyi bir adamdı."

Fiske kısık bir sesle, "Evet, öyleydi," dedi.

"Şu var ki, mektubumu da yanında getirmişti. Rayfield ile Vic onu gitmesi için bırakamazlardı. Yolu yoktu. Öğrendiğimde deliye döndüm. Beni revire götürdüler ve orada öldürmeye çalıştılar. Hastaneye kaldırıldım, Josh da beni oradan kaçırdı."

"Tremaine ile Rayfield'in öldüklerini söyledin."

Rufus başıyla evetledi. Derin bir nefes daha aldı, Rich-mond'un karararı gökyüzünden yağarı yağmuru seyretti, sonra bakışlarını Fiske'e çevirdi. "Şimdi benim bildiğim her şeyi biliyorsun. Ne yapacağız?"

Fiske ancak, "Emin değilim," diyebildi.

s w yevmi KOÇUM

Fiske gittikten bir saat sonra Chuck Herman uçağın içinde Sara'nın yanından geçerken gülümsedi. "İlk kez uçmamak için para alıyorum."

Sara kuru bir ifadeyle, "Burası Washington, Chuck. Çiftçilere de ürün yetiştirmemek için para veriyorlar," dedi.

Cep telefonunu alıp onuncu kez Phil Jansen'in evini çevirdi. Bürosundan çıktığını söylemişlerdi. Neyse ki Fiske, Jansen'in ev numarasını da vermişti. Jansen sonunda telefonu açınca içi rahatladı. Çabucak kendini tanıtırak Fiske ile olan bağlantısını açıkladı.

"Çok zamanım yok, Bay Jansen, o yüzden hemen konuya geleyim. Geçmişte orduda PCP test programları yapıldı mı?"

Jansen'in sesindeki gerilimi hissetti. "Bunu tam olarak neden soruyorsunuz, Bayan Evans?"

"John, Rufus Harms'a yirmi beş yıl önce Fort Plessy'de hücredeyken isteği dışında PCP verildiğini düşünüyor. Harms'ın PCP yüzünden çıldırıp küçük bir kızı öldürdüğüne inanıyor. Adam o zamandan beri bu suçtan hapis yatıyor."

Sara, Fiske ile kendisinin varmış olduğu sonuçların yanı sıra, Rider'ın bürosunda Rufus'tan öğrendiklerini anlattı. Şöyle devam etti. "Geçenlerde Rufus Harms ordunun PCP'nin uzun dönemli etkilerini izlemeyi amaçlayan bir programına katılmak

için bir davet mektubu aldı. Çavuş James Stanley'e de olan buydu, değil mi? Ordu ona bir mektup göndermişti. Ordunun kendisine LSD verdiğini anlamasına yol açan da buydu. Biz bir grup ordu mensubunun hücrede Harms'a zorla PCP verdiğini düşünüyoruz. Herhangi bir program dahilinde değil. Uyuşturucuyu onu öldürmek niyetiyle kullandılar. Bunun yerine Harms ellerinden kurtulup cinayet işledi."

Jansen, "Durun bir dakika," dedi. "Eğer Harms programda değil idiyse, ordu ona neden mektup göndersin?"

"Bizce ona PCP veren her kimse, programa da o yazdırmış."

"Bunu neden yapsınlar ki?"

"Eğer PCP onu öldürseydi ve bir otopsi yapılsaydı, kanında o madde bulunacaktı."

Jansen ağır ağır, "Evet bulunurdu," dedi. "Demek bunu örtbas etmek için onu programa yazdılar. Adli tabip ilaca yönelik talihsiz bir tepki deyip geçiştirecekti. Buna inanamıyorum."

"Tamam. Demek böyle bir program vardı?"

"Evet," diye kabul etti Jansen. "Artık açıkça biliniyor. Gizliliği kalmadı. Yetmişlerde ordu ile CIA tarafından ortaklaşa yürütüldü. PCP'nin 'süper' askerler hazırlamak için kullanılıp kullanılamayacağını görmek istediler. Harms program kayıtlarında varsa, o mektubu almış olmalı." Jansen bir an durdu. "John'la beraber şimdi ne yapacaksınız?"

"Keşke bilseydim." Sara, Jansen'e teşekkür edip telefonu kapattı.

Biraz daha bekleyip uçaktan çıktı ve pisti geçip terminale doğru yürüdü. Hemen iki FBI ajanı tarafından durduruldu.

Birisi, "Fiske nerede?" diye sordu.

Sara masum bir ifadeyle, "John Fiske mi?" diye sordu.

"Haydi, Bayan Evans."

"Bir süre önce gitti."

Ajanlar şaşırarak görünüyordular. "Gitti mi? Nasıl?"

"Sanırım otomobille. Şimdi, izninizle."

Şaşkınlık içindeki adamlar koşarak uçağa doğru giderken gülümsedi. Onu tutmak için gerekçeleri yoktu. Bu fırsattan yararlanıp, otomobilini almak üzere garaja giden servis otobüsüne atladı. Havaalanını terk edip güneye yöneldi. Birdenbire aklına bir şey gelince yoldan çıkıp bir benzinciye girdi. Motoru çalışır durumda bırakıp Fiske'in evrak çantasını açtı ve St. Louis'den gelen evrak paketini çıkardı. Fiske'in onları ne derece ayrıntılı incelediğini bilmiyordu. Harms'ın dosyası Askeri Mahkeme sonrası teknik olarak kapansa da, ordunun ona gönderdiği mektubun bir örneğini de dosyasına koymuş olabileceğini düşünmüştü. Bir bakmaya değerdi.

Yarım saat sonra düş kırıklığı içinde arkasına yaslandı. Belgeleri çantaya geri koyarken eline Fort Plessy'deki personel listesi geçti. Sayfaları karıştırıp Victor Tremaine ve Frank Rayfi-eld'in isimlerini gördü. Sonra Rufus Harms ismi karşısında kederlendi. Yaşamının onca yılı boşa gitmişti.

Bunu düşünürken sayfaları çevirip personel listesinde göz gezdirmeye devam etti. İsmi görür görmez donakaldı. Sonunda kendini toparladığında öyle ani bir hareket yaptı ki, başını cama çarptı. Dosyayı elinden atıp arabayı vitese taktı, tekerlekleri öttürerek benzinciden fırladı. Personel listesinin düşmüş olduğu yere bir göz attı. Warren McKenna ismi ona bakıyor, sanki alay ediyordu. Hiç arkasına bakmadığından, havaalanından beri kendisini izleyen otomobili de fark edemedi.

SEŁj SSKJZWČ nÖŁÜM

Harold Ramsey yüzünde ciddi bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Böyle bir şeyin burada olabileceğini hiç düşünemezdim."

McKenna ile Chandler, Ramsey'nin odasında oturuyorlardı. McKenna dikkatle başyargıcı seyrediyordu. Bir an göz göze gelir gibi oldular, sonra McKenna başını çevirip Chandler'a baktı.

Chandler, "Michael Fiske'in gerçekten bir dilekçe çalıp çalmadığı; hatta bir dilekçenin bulunup bulunmadığı konusunda somut hiçbir kanıtımız yok," dedi.

Ramsey başını sallayarak karşı çıktı. "Sara Evans'la yaptığımız görüşmeden sonra hiç kuşku kaldı mı?"

Görüşme mi? Chandler, daha çok engizisyona benziyordu, diye düşündü. "Hâlâ spekülasyondan ibaret. Bu bilgilerin açıklanmasını tavsiye etmem."

McKenna, "Katılıyorum," dedi. "Soruşturmayı daha da karmaşık hale getirirdi."

Ramsey, "Her şeyin gerisinde John Fiske'in bulunduğuna inandığınızı sanıyordum," dedi. "Eğer şimdi tavır değiştiriyorsanız, iki gün öncesine oranla nasıl yol almış olabiliriz ki?"

"Cinayetler kendi kendilerini çözmezler. Bu da her zamankinden biraz daha karmaşık. Üstelik ben tavrımı değiştirdiğimi söylemedim. Fiske'in silahı yazıhanesinde bulunamadı. Bu, büyük bir sürpriz değii. Üzülmeyin, her şey yerli yerine oturuyor."

Ramsey ikna olmamış göründü.

Chandler, "Biraz beklemenin ne zararı olacağını anlamıyorum," dedi. "Eğer işler beklediğimiz gibi gelişirse, belki de halkın bilmesi gerekmez."

Ramsey öfkeyle, "Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamıyorum," dedi. "Ancak önerinizi kabul etmek bu felaketi daha da beter hale getirmeyecektir. Şimdilik. Ya Fiske ile Evans? Onlar nerede?"

McKenna, "Gözetim altında tutuyoruz," dedi.

Ramsey, "Öyleyse şu anda nerede olduklarını biliyorsunuz demek?" diye sordu.

McKenna istifini bozmadı. Aslında hem Sara'nın, hem de Fiske'in FBI ekibini atlattıklarını itiraf edecek değildi. Kendisi de bunu toplantıya girmeden bir dakika önce haber almıştı.

"Evet," dedi.

Ramsey, "Peki neredeler?" diye sordu.

"Korkarım size bu bilgiyi veremem, Sayın Başyargıcı." Çabucak ekledi. "Her ne kadar yardımcı olmak istesem de. Bunu gizli tutmamız gerekiyor."

Ramsey ona çok sert baktı. "Ajan McKenna, mahkemeyi bu soruşturmanın gidişatı konusunda bilgilendireceğinize söz vermişsiniz."

"Evet. Bu yüzden buradayım."

"Mahkemenin kendi güvenlik gücü vardır. Şef Dellasandro ile Ron Klaus şu anda bu işi çözmek için uğraşıyorlar. Kendi soruşturmamızı da sürdürüyoruz ve her şeyi bilmek herkesin çıkarınadır. Şimdi lütfen soruma cevap verin. Neredeler?"

"Söylediğiniz çok mantıklı, ama korkarım yine de bu bilgiyi veremem. FBI ilkeleri, anlarsınız."

Ramsey kaşlarını kaldırdı. "O halde sanırım bürodan bir başkasıyla konuşmam gerekecek. İnsanları ezmeyi sevmem Ajan McKenna, ama bu özel bir durum."

McKenna uysallıkla, "Size başta müdürümüz olmak üzere bürodan birkaç isim vermekten memnunluk duyacağım," dedi

Ramsey kuru bir ifadeyle ekledi. "Verecek önemli bir bilginiz var mı, yoksa hepsi bu kadar mı?"

McKenna ayağa kalktı. "Bu işi çözmek için elimizden geleni yapıyoruz. Şansımız yaver gidecek olursa, çözeceğimizden de eminim."

Ramsey de kalktı. İkisinin de tepesinden bakıyordu. "Bir öneri, Ajan McKenna. Hiçbir şeyi şansa bırakmayınız. Bunu yapanlar genelde sonradan pişman olurlar."

Sara evinin kapısını açıp aceleyle içeri girdi. Otomobilinden Fiske'in evini ve yazıhanesini aramış; sonra da Ed Fiske'i denemişti. Ama o da oğlundan haber alamamıştı. Çantasını mutfak masasının üstüne fırlattı, yukarı

çıkıp ıslak giysilerini çıkararak bir blucinle tişört giydi. Neredeyse paniğe kapılmak üzereydi ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Dellasandro da işin içindeyse, bu yeterince kötüydü zaten. O, soruşturmada neler olup bittiğini biliyordu. FBI ajanı Warren McKenna'nın da karışmış olması felaketti. Soruşturmayı yürüten oydu. Artık FBI ajanının soruşturmanın her aşamasındaki belli belirsiz müdahalelerini görebiliyordu. Fiske'in suçlanması, kendisinin mahkemeden ayrılmaya zorlanması; her şeyin John'un kardeşini öldürmesi için bir neden olarak gösterilmesi. Hepsisi yalandı, ama yine de, salt çıplak gerçeklere bakan birisi için bir anlam taşıyacaktı.

Chandler'ın bürosunu denedi. Ajan McKenna'nın Fort Plessy'de bulunup bulunmadığını ya da listedekinin aynı adı taşıyan bir başkası olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Ne yazık ki, Chandler da yerinde değildi. Başka kimi arayıp o bilgiyi sorabilirdi? Jansen öğrenebilirdi, ama herhalde biraz süre alırdı. Yine de numarasını çevirdi, ama açan olmadı. Başka kim? Birdenbire aklına geldi. Numarayı çevirdi. Üç kez çaldıktan sonra bir kadın açtı. Kâhya kadındı.

"Evde mi? Ben Sara Evans."

Bir dakika sonra Jordan Knight telefona geldi.

"Sara?"

"Bunun çok kötü bir zamanlama olduğunu biliyorum, senatör."

"Bugün olanları duydum." Sesi soğuktu.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum ve söyleyeceğim. Hiçbir şeyin fikrinizi değiştirmeyeceğinden de eminim."

"Sanırım haklısın. Ancak gerçek şu ki, Beth olanlar hakkında kendini çok kötü hissediyor. O senin en büyük destekçilerindendim

"Bunu takdir ediyorum." Sara sinirlerine hâkim olmaya çalışırken almacı kulağından uzak tuttu. Artık her saniyenin önemi vardı. "Bana bir iyilik yapmanızı isteyecektim."

"Bir iyilik mi?" Jordan şaşırmıştı.

"Biris hakkında bir bilgi."

"Sara, bunun pek uygun olduğunu sanmıyorum."

"Senatör, sizi bir daha hiç, ama hiç aramayacağım, yalnız bu sorunun yanıtını almam gerekiyor. Bilgi kaynaklarınız ve ağırlığınızla sormayı düşünebildiğim tek kişi de sizsiniz. Lütfen? Eski günlerin hatırına."

Jordan bunu bir an düşündü. "Şu anda büromda değilim. Aslında Beth'le birlikte akşam yemeğine oturmak üzereydim."

"Ama büronuzu ya da belki de FBI'yi arayabilirsiniz."

Jordan yüksek sesle, "FBI mı?" dedi.

Sara aceleyle devam etti. "Bir telefon yeter. Ben evdeyim. O kişiye doğrudan beni aramasını da söyleyebilirsiniz. Sizinle benim bir daha hiç konuşmamız gerekmez."

Jordan sonunda razı oldu. "Pekâlâ, sorun nedir?"

"Ajan McKenna hakkında."

"Ne olmuş ona?"

"Onun bir zamanlar orduda bulunup bulunmadığını bilmem gerekiyor. Özellikle yetmişlerde Fort Plessy'de bulunmuş mu?"

"Bunu neden bilmen gerekiyor ki?"

"Senatör, açıklamam çok uzun zaman alır."

Jordan iç çekti. "Pekâlâ. Ne yapabilirim, bakacağım. Büromdan birine sordurup seni ararım. Evde misin?"

"Evet."

"Sara, umarım ne yaptığını biliyorsundur."

"İnanabilirsiniz, senatör, gerçekten biliyorum."

"Eğer öyle diyorsan." Ama pek ikna olmamış gibiydi.

Senatör Knight on beş dakika kadar sonra oturma odasına döndüğünde Elizabeth ona baktı. "Sara ne istiyormuş?"

"Çok garip bir şey. O FBI ajanını biliyorsun ya? Hani o yakındığın adam?"

Elizabeth gerildi. "Warren McKenna mı? Ne olmuş ona?"

"Sara onun hiç orduda bulunup bulunmadığını öğrenmek istedi."

Elizabeth Knight çatalını düşürdü. "Bunu neden bilmek istesin ki?"

"Bilmiyorum. Bana söylemedi." Jordan onun rahatsızlığını sezip merakla baktı. "Sen iyi misin?"

"Başıma bir ağırı girdi. Aspirin almalıyım."

"Sana getireyim."

"Hayır, önemli değil. Sen yemeğini bitir. Sonra belki biraz dinlenebiliriz."

Jordan Knight kaygılı gözlerle eşinin koridordan uzaklaşmasını seyretti. Elizabeth Knight'ın başı gerçekten ağrıyordu ve aspirin aldı. Sonra yatak odasına geçip, telefonda bir numara çevirdi.

Ses, "Alo," dedi.

"Sara Evans aradı. Jordan'a bir soru sordu."

"Ne sordu?"

"Senin hiç orduda bulunup bulunmadığını."

Warren McKenna kravatım gevşetip masasındaki bardaktan bir yudum su içti. Mahkemedeki toplantıdan yeni dönmüştü. "Jordan ona ne söylemiş?"

"Bakıp onu arayacağımı." Elizabeth gözyaşlarını tutmak için elinden geleni yapıyordu.

McKenna kendi kendine başını salladı. "Sara nerede?"

"Jordan'a evde olduğunu söylemiş."

"Ya John Fiske?"

"Bilmiyorum. Anlaşılan onu söylememiş."

McKenna ceketini aldı. "Bilgiler için teşekkür ederim, Yargıç Knight. Görüşlerinizden bile daha değerli olabilir."

Elizabeth Knight yavaşça telefonu kapattı ve sonra yine açtı. Bu işi böyle bırakamazdı. Santralı arayıp bir numara sordu. Telefon açıldı. "Dedektif Chandler, lütfen. Elizabeth Knight'ın aradığını ve çok acil olduğunu söyleyin."

Chandler telefona geldi. "Sizin için ne yapabilirim, Yargıç Knight?"

"Dedektif Chandler, lütfen nereden bildiğimi sormayın, ama hemen Sara Evans'ın evine gitmeniz gerek. Sanırım büyük bir tehlike içinde. Lütfen acele edin."

Chandler soru sormakla zaman yitirmedi. Telefonu bile kapatmadan fırlayıp çıktı.

Elizabeth Knight telefonu yavaşça kapattı. Mahkemedeki işinin zor olduğunu sanıyordu, ama bu... Bu iş nasıl biterse bitsin, hayatının altüst olacağını biliyordu. Onun için çıkış yolu yoktu. Adaletin sonunda onu mahvetmesinin kaderin garip bir oyunu olduğunu düşündü.

Koyu renk giysiler giymiş, başına bir kayak başlığı geçirmişti. Sara'nın peşinden Richmond'a gitmiş; oradan da Fiske ve FBI ajanlarıyla birlikte Washington'a dönmüştü. Kızın FBI ajanlarını atlatmasına çok sevinmişti; işi çok daha kolaylaşacaktı. İki büklüm eğilip otomobile gidip sürücü kapısını açtı. Otomobilin iç lambası yanınca hemen söndürdü. Evin pencerelerine baktı. Sara'nın bir kez pencerenin önünden geçtiğini gördü, ama dışarı bakmadı. Cebinden küçük bir el feneri çıkarıp otomobilin içinde gezdirdi. Yerdeki kâğıtları gördü, baktı ve halka

içine alınmış ismi gördü. Dosyaları toplayıp sırt çantasına doldurdu. Belindeki tabancayı çekip namlusuna susturucu taktı. Yine eve baktı, ama bu kez Sara'yı göremedi. Fakat onun orada olduğunu biliyordu. Hem de yalnız başına. İşığı söndürüp eve doğru yürüdü.

Sara sinirli sinirli mutfakta yürüyor, sürekli saatine bakıp Jordan Knight'ın bürosundan aramalarını bekliyordu. Arka balkona çıkıp koyu renkli bulutların arasından kayan bir jeti seyretti. Sonra iskeleye asılı otomobil lastiklerine sürtünen teknesine baktı. Önceki gece olanları düşününce gülümsedi. Fiske ile huzurevi çıkışında konuştuklarını anımsayınca da gülümsemesi dondu. Çıplak ayak parmaklarını nemli tahtalara bastırdı ve derin bir nefes alıp havayı içine çekti.

Yine içeri girip merdivenden çıktı, yatak odasının kapısında durup içeri baktı. Yatak hâlâ yapılmamıştı. Şilteye oturup sevişmelerini hatırlarken, çarşafın ucunu kaldırdı. Fiske'in tişörtünü nasıl çektiğini düşündü. Ed ona yara izinin karnından ensesine dek uzandığını söylemişti. Sanki kendisi için fark edermiş gibi. Yine de, Fiske anlaşılan fark edeceğini düşünüyordu.

Bir başka jetin daha geçmesini dinledi ve arkasından, sanki tüm sesler bir boşlukta yitip gitmiş gibi, ortalığı tam bir sessizlik kapladı. Sessizlik öylesine derindi ki, evin yan kapısının açıldığını belirgin bir biçimde duydu. Fırlayıp merdivenlere doğru koştu. "John?" Yanıt yoktu ve aşağıdaki lamba sönünce ürperdi. Yatak odasına koştu, kapıyı kapatıp kilitledi. Göğsü inip kalkıyor, kalp atışları kulaklarında çınlıyordu. Kaçmanın hiçbir yolu olmadığı için, çaresizce bir silah aradı. Pencere çok küçüktü ve içinden geçebilse bile toprağın eğimi nedeniyle yerden iki kat yüksekteydi. Odanın tam altında da beton bir yol vardı. Her iki bacağını da kırmak pek iyi bir fikir gibi görünmedi.

Ayak sesleri yaklaşınca çaresizlik duygusu paniğe dönüştü. Yatak odasında telefon bulundurmadığı için kendi kendine

lanet okudu. Kapının tokmağı bir noktaya takılana dek dönerken nefesini tuttu, ama hem kilit, hem de kapı çok eskiydi. Bir şey kapıya sert bir darbe indirince içgüdüsel olarak geri sıçrayıp hafif bir çığlık attı. Odada göz gezdirdi, sonunda koşup yatağın ananas biçimli kaide başlıklarından birini kavradı. Şükürler olsun ki, yatağın tepesindeki örtüyü yaptırmaya sıra gelmemişti. Kaide başlığı masif tahtadandı ve en azından bir kilo geliyordu.

Elini havaya kaldırıp kapıya seğirtti. İkinci darbenin etkisiyle kapı sarsıldı ve kilit eğildi; derken kapının çerçevesi kırılmaya başladı. Son darbenin ardından uzandı, sessizce kilidi açıp geri çekildi. Kilit açılınca bir sonraki darbeye hem kapı, hem de adam odanın içine yığıldılar. Sara hızla kolunu indirdi ve kaide adamın tenine değdi. Kapıdan dışarı, koridordan aşağı koştu. Vurduğu adam yerde yatmış, omzunu tutarak inliyordu.

Sara, Rayfield ile Tremaine'in öldüklerini biliyordu. O halde vurduğu adam ya Dellasandro ya da -adamın evinde olması düşüncesiyle ürperdi- Warren McKenna olmalıydı. Merdivenleri ikişer ikişer indi, masadan otomobil anahtarlarını kapıp arabasına koşmak üzere kapıyı açtı. Dehşet içinde bir çığlık attı.

İkinci adam sakın ve soğukkanlı bir biçimde ona bakıyordu. Leo Dellasandro öne doğru bir adım atarken tabancasını da Sara'ya doğrultmuştu. Arkadaki adam da tabancası elinde, koşarak merdivenlerden indi. Dellasandro kapıyı kapadı. Sara arkasındaki adama baktı. McKenna olmalıydı. Ama sonra yüz ifadesi değişti. Bu adam FBI ajanı kadar iriyarı değildi.

Adam kayak başlığı çıkarınca, onun Richard Perkins olduğunu anladı. Ona kötü kötü bakıyordu. Sonra kızın şaşkınlığına gülümseyip sırt çantasından bazı kâğıtlar çıkardı. "Fort Plessy'deki personel listesinden benim adımla atlamış olmalısın Sara," dedi. "Ne hata."

Sara öfkeyle ona baktı. "Yüce Mahkeme teşrifat müdürü ve polis şefi iğrenç bir suça ortaklık ediyorlar."

-449

Şüpheli Gerçek / F: 29

Dellasandro, "O kızı Harms öldürdü, ben değil," dedi.

"Kendini buna inandırdın mı, Leo? Onu Rufus değil, siz öldürdünüz. Tıpkı boynunu ellerinizle sıkılmış gibi."

Dellasandro'nun yüzü değişti. "O alçak. Bana kalsa onun içine kahrolası bir ilaç değil, kurşun doldururdum. Üniformasını kirletiyordu."

Sara, "O bir disleksi idi," diye bağırdı. "Emirlere uymuyordu, çünkü onları anlayamıyordu, seni aptal. Hem onun, hem de o kızın hayatını bir hiç için mahvettiniz."

Dellasandro'nun yüzünde alaycı bir sırıtiş belirdi. "Ben öyle olduğunu sanmıyorum. Hiç de değil. O layığını buldu."

"Yüzün nasıl, Leo? John seni iyi pataklamış. O her şeyi biliyor tabii."

"Onu da ziyaret etmemiz gerekecek."

"Sen, Vic Tremaine ve Frank Rayfield mi?"

Dellasandro pis pis sırıtarak, "Çok haklısın," dedi.

"Dostların öldü." Sara gülümsemeye başlarken, Dellasandro'nun gülümsemesi dondu. "Rufus ile kardeşine tuzak kurdular, ama tıpkı geçen sefer olduğu gibi, işi bitiremediler."

"O halde bunu onlar adına yapma fırsatını bulabileceğimi umarım."

Sara onu yukardan aşağı süzüp sonunda tiksintiyle başını salladı. "Bir şey söyle, Leo. Senin gibi bir sıçan nasıl bir yerde polis şefi olabildi?"

Leo, Sara'nın yüzüne bir tokat attı ve eğer Perkins durdur-masaydı, bir kez daha vuracaktı. "Bu saçmalıklara zamanımız yok Leo." Sara'nın omzunu kavradı. O sırada telefon çaldı.

Perkins, Dellasandro'ya baktı. "Fiske olmasın?" Yine Sa-ra'ya döndü. "Fiske, Harms'la birlikte değil mi? O yüzden ayrılmanız gerekti, öyle mi?" Telefon yine çalarken Sara başını çevirdi. Perkins tabancasını onun çenesinin altına tutarken, tetikteki parmağı gerildi. "Bir kez daha soracağım. Fiske, Rufus Harms'ın

yanında mı?" Tabancayı cildine bastırdı. "Yemin ederim, iki saniyede başını uçururum. Cevap ver!"

Tabancayı nefes borusuna bastırırken, Sara boğuk bir sesle, "Evet! Evet, onunla," dedi.

Perkins kızı telefona doğru itti. "Aç şunu. Eğer Fiske ise bir buluşma yeri ayarla. Buralarda, ama özel bir yer olsun. Ona bazı yeni bilgiler edindiğini söyle. Onu uyarmak için herhangi bir şey söylersen ölürsün." Sara duraksadı. "Yap! Yoksa öleceksin!" Sara yumuşak tavırlı Perkins'in aslında diğerinden de tehlikeli olduğunu anlamıştı. Ağır ağır telefonu açtı. Perkins yanında durmuş dinliyor, tabancasını kızın şakağına bastırıyordu. Sara sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

"Alo?"

"Sara?" Fiske'di.

"Her yerde seni aradım."

"Rufus'layım."

Perkins dinlerken tabancayı başına bastırdı. Sara, "Neredesin?" diye sordu.

"Washington yolunun yarısında bir dinlenme yerindeyiz."

"Planın nedir?"

"Sanırım Chandler'a gitmemizin zamanı geldi. Rufus'la ben konuştuk."

Perkins başını sallayıp telefonu gösterdi.

"Ben bunun çok iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, John."

"Neden değilmiş?"

"Ben... önce bilmen gereken bazı şeyler öğrendim. Chandler'a gitmeden önce."

"Ne gibi?"

"Telefonda söyleyemem. Dinleniyor olabilir."

"Bunun olacağını, hiç sanmam Sara."

"Bak, ne diyeceğim, bana bulunduğun yerin numarasını ver, seni arabadan arayayım." Perkins'e baktı.

"Bir yerde bulu-

şabiliriz. Sonra Chandler'a gideriz. FBI'da senin arabanın plakası var. Zaten önce ondan kurtulman gerek."

Fiske ona numarayı verdi, Sara telefonun yanındaki bloknota yazıp o sayfayı kopardı.

"Bana telefonda söyleyemeyeceğinden emin misin?"

Sara, "Ordudaki arkadaşınla görüştüm," dedi. Bir sonraki sözleri söylemeden önce içinden bir dua okudu.

Fiske ters bir tepki verecek olursa, öldü. Ona güvenmesi gerekiyordu. "Darnell Jackson bana PCP testlerinden söz etti."

Fiske doğrulup Rufus'a baktı. Karanlık dinlenme yerinde otomobilde oturuyordu. Darnell Jackson. Hemen cevap verdi. "Darnell daha önce beni hiç düş kırıklığına uğratmadı."

Sara hafifçe soluğunu üfledi. "Beş dakika sonra ararım." Telefonu kapatıp adamlara baktı.

Perkins kötü kötü sırıyordu. "Aferin, Sara. Şimdi gidip dostlarını görelim."

-452

eui DOKUZUNCU nömm

Sara arayıp toplantı yerini belirttikten sonra Fiske bir telefon daha açtı. Haberler iyi değildi. Hiç iyi değil.

Sonra otomobile dönüp Rufus Harms'a baktı. "Sara'yı yakalamış."

Harms, "Kim yakalamış?" diye sordu.

"Eski dostun. Dellasandro. Geriye tek o kaldı."

"Ne demek istiyorsun, tek o kaldı diye?"

"Rayfield ile Tremaine öldüler. Geriye Dellasandro kalıyor. Sara ona çaktırmadan beni uyardı..." Fiske susup Rufus'un soran gözlerine baktı. Ağır ağır, "Rufus," dedi. "O gece hücreye kaç adam geldi?"

"Beş."

Fiske'in omuzları çöktü. "Ben yalnızca demin saydığım üç tanesini biliyorum. Diğer ikisi kimlerdi?"

"Perkins. Dick Perkins."

Fiske'in içinden kusmak geldi. "Richard Perkins, Yüce Mah-keme'nin teşrifat müdürü."

"O geceden beri onu hiç görmedim ve buna çok da memnunum. Tremaine'den sonra en kötülerini oydu. İçeri gelip o lanet copuyla döverdi beni. PCP iğnesini yapan da oydu."

"Ya beşincisi?"

"Tanımıyorum. Daha önce hiç görmemiştim."

"Peki. Sanırım kim olduğunu biliyorum." Sara ona Fort Plessy'nin personel listesinde adamın adını bulduğundan söz etmemiştir, ama Fiske sonunda kendisi anlamıştı. Warren Mc-Kenna'nın görüntüsü aklına geldi. FBI ajanı işte bu yüzden suçu onun üstüne yıkmaya çalışıyordu. Şimdi anlaşılıyordu. Fiske otomobili çalıştırdı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sara yine aradı. O... onlar Virginia'daki GW Parkway üstünde bir yerde bizimle buluşmak istiyorlar. Chandler'ı bulmaya çalıştım, ama yerinde değildi. Ona gittiğimiz yeri bildiren bir mesaj bıraktım. Umarım zamanında yetişir."

"Ya biz gidecek miyiz?"

"Gitmezsek Sara'yı öldürürler. Eğer sen kalmak istiyorsan, kalabilirsin."

Rufus cevap olarak cebindeki tabancayı çıkarıp Fiske'e uzattı. "Bunları kullanmayı bilir misin?"

Fiske tabancayı aldı, emniyetini açıp içinde kurşun olup olmadığını kontrol etti. "Sanırım becerebilirim," dedi.

Artık gece yarısını geçmişti ve yol bomboştu. Çeşitli noktalarda piknik alanlarının ve parkların bulunduğu cepler vardı. Gündüzleri aileler buralarda toplanıp mangal yakıyor, eğleniyorlardı. Ancak şimdi, Fiske yoldan sapıp gelirken ortalık ıssız ve ölümcüldü, istediğini bulana dek çıkış tabelalarına baktı. Tabelayı gördüğü anda bomboş parkta durmuş Sara'nın arabasını da gördü. Çimenlerle kaplı piknik alanının arkasında büyük ağaçlar vardı. Fiske onların gerisinde Potomac Nehri'nin karanlığını görebiliyordu.

Rufus arka koltuğa çömelmiş, gözleri pencerenin alt kenarının hizasındaydı. Bakışlarıyla karanlık manzarayı taradı. "Otomobilde birisi var. Ama kadın mı, erkek mi göremiyorum," dedi.

Fiske gözlerini kısıp başıyla onayladı. Gelirken bir tür plan hazırlamışlardı. Artık parkın durumunu gördükten sonra o planı uygulayabilirlerdi. Biraz daha ilerledi, bir dönemeçten kıvrılıp

Sara'nın otomobilinden görülemeyecek bir yere geldiler. Fiske durdu. Otomobilin arka kapısı açıldı ve Rufus çabucak çevredeki ağaçların arasına dalıp parka doğru yürümeye başladı.

Fiske parka girip Sara'nın otomobilinden birkaç adım ötede durdu. Uzanıp baktı, onu sürücü koltuğunda görünce rahatladı. Yavaşça tabancasını çekip indi. Otomobilin üstünden baktı. "Sara?"

Sara ona baktı, başını sallayıp zorla gülümsedi. Yanındaki adam ayağa kalkıp başının üstünden bir tabanca doğrultunca gülümsemesi kayboldu. Her ikisi de sürücü tarafından indiler. Dellasandro bir kolunu kızın boynuna doladı, diğeriyle tabancayı şakağına bastırdı.

"Bu tarafa Fiske," dedi. Fiske şaşırması görünmek için elinden geleni yaptı. Dellasandro, "Harms nerede?" diye sordu.

Fiske yanağını ovuşturdu. "Fikir değiştirdi. Polislere gitmekten vazgeçti. Bana vurup kaçtı."

"Ve otomobili de sana mı bıraktı? Hiç sanmam. Bana cevap ver, yoksa kız arkadaşının beynine bir kurşun parçası saplanır."

"Sana doğruyu söylüyorum. Bunca yıldır hapiste olduğunu biliyorsun. Otomobili almadı, çünkü kullanamıyor bile."

Dellasandro bunu bir an düşündü. "Buraya gel. Ellerini havaya kaldırmanı istiyorum."

Fiske tabancayı kemerinin arkasına sokuşturup ellerini havaya kaldırdı. Ağır ağır otomobilin çevresinden dolanıp onlara doğru yürüdü. Yeterince yaklaşıncı Sara'nın yanağındaki çirkin çürüğü gördü. "İyi misin, Sara?"

Sara başını salladı. "Üzgünüm, John."

"Tamam, tamam. Bak, kapa çenenin," dedi Dellasandro. "Harms senden tam olarak nerede ayrıldı?"

"Otoyoldan çıkınca."

"Öyle gitmesi büyük aptallık. Uzağa gidemeyecek."

"Ne derler; atı suya götürebilirsiniz, ama..."

"Neden söylediklerinin bir kelimesine bile inanmıyorum?"

Dellasandro tabancasını Fiske'in başına doğrulttu. "Seni vurmak çok eğlenceli olacak."

"Bir çift cesetten kurtulmak pek kolay değil."

Dellasandro nehre doğru baktı. "Tabiat Ana sana yardımcı olunca sorun yok."

"Chandler'ın hiçbir şeyden kuşkulamayacağını mı sanıyorsun?"

"Kuşkulanacak ne var ki? Polisler sigorta parası için kardeşini senin öldürdüğüne inanıyorlar. Buradaki piliç de sen ve aptal kardeşin yüzünden işten kovuldu. Bütün meslek yaşamı mahvoldu. İkiniz bir araya gelince ortalık karışıyor. Belki de onu sen öldürüp sonra da kendini halledersin. Belki aksi olur. Kime ne? Otomobilini bulacaklar ve birkaç gün sonra da cesetleriniz bir yerlerde yüzerken bulunacak. Geriye kalanlar yani. Dosya kapanmıştır."

"Aslında güzel bir plan. Bunu senin akıl etmene olanak olmadığını bildiğimden, ortakların nerede?"

"Sen neden söz ediyorsun?"

"O gece hücrede olan diğer iki kişi."

Sara, "Biri Perkins," diye atıldı. "O da burada."

Dellasandro, "Kes sesini!" diye bağırdı.

"Onu biliyordum. Sanırım diğerinin kim olduğunu da tahmin edebilirim."

"Düşüncelerini balıklara anlat. Gidelim."

Hep birlikte nehir kıyısına doğru ilerlemeye başladılar. Fiske, Dellasandro'ya bir bakış fırlattı. "Düşünme bile, Fiske. Seni değil iki adımdan, yirmi beş metreden bile vurabilirim. Eğer planın o aptal maymunun ağaçlardan üstüme atlamasıysa, gönder bakalım."

Planlan bu olduğundan Fiske'in morali bozuldu. O sırada Dellasandro'nun bacağının hemen yanında toprağa bir kurşun saplandı. Bağırıp tabancayı Sara'nın başından çekti.

Fiske karnına sertçe vurdu, adam iki büklüm olunca yumruğunu başına indirdi. Dellasandro kendini toparlayamadan Rufus bir ağacın arkasından fırlayıp yuvarlanan bir kereste hızıyla ona çarptı. Adam çarpmanın etkisiyle yokuş aşağı kayıp nehre düştü. Fiske tabancasını çekti. Rufus, Dellasandro'nun peşinden gitmek üzereyken yanlarından birkaç kurşun daha geçti ve hep birlikte kendilerini yere attılar.

Fiske bir kolunu Sara'ya doladı. "Bir şey görüyor musun, Rufus?"

"Evet, ama hoşlanmayacaksın. Sanırım o kurşunlar iki farklı yerden geliyor."

"Harika. Her iki arkadaşı da burada. Lanet!" Tabancasını kavradı. "Bak, Rufus, planımız şu. İkimiz de ikiye kurşun sıkıp onların da ateş etmelerini sağlayacak ve nerede olduklarını göreceğiz. Sonra ben sizi korurken sen Sara'yı alıp buradan kaçacaksın. Onun otomobiline gidip buradan uzaklaşacaksınız." Sara bir şey söyleyemeden ekledi. "Birinin Chandler'a ulaşması gerek."

Rufus, "Geride ben kalabilirim," dedi. "O alçaklar yüzünden ben senden çok daha fazla çektim."

"Sanırım sen yeterince dayandın." Fiske nişan aldı. "Sen sola ateş et ve sola bak. Bir-iki-üç, şimdi!"

Tabancalar patlarken Sara kulaklarını tıkadı. Birkaç saniye sonra karşı ateş geldi.

Fiske ile Rufus hemen nerelerden ateş edildiğini gördüler. Fiske, "Birisi boşa nişan alıyor," dedi. "Belki de onu vurduk. Tamam, ben her iki yöne de ateş edeceğim. Tabancanı hazır tut, ama ateş etme. On metre kadar sağa gideceğim. Ateşi üzerime çekeceğim. Yirmiye kadar say ve ilk atışları duyunca koşun."

Fiske uzaklaşmaya başladı, ama Sara onun elini sıkı sıkı tuttu. Gitmesini istemiyordu.

Fiske ona korkmadığını göstermek için kendinden emin bir şey söylemek istedi. Ama korkuyordu. "Ben ne yaptığımı biliyorum, Sara. Sanırım elli yıl yaşamak hiç yoktan iyidir."

Sürünerek uzaklaşırken Sara ona bakıp bir daha canlı görüp göremeyeceğini düşündü.

Bir dakika sonra atışlar başladı. Arabaya koşarlarken Rufus, Sara'yı taşıyor gibiydi. Varınca Rufus kapıyı açıp kendi binmeden önce Sara'yı içeri itti.

Fiske çallıların arasında ağır ağır ilerledi. Sıcak metal ve barut kokusu üstüne yapışmıştı. Morali iyice bozulmuştu. Atışlarını dikkatle saymıştı, ama işin başında tabancanın yarı dolu olduğundan haberi olmadığı için cephanesiz kalmıştı. Otomobilin çalıştığını duyunca acı acı gülümsedi. Düşünceleri bir an için dağılıp kulakları hâlâ atışların etkisiyle çınladığından, arkasındaki sesi çok geç duydu.

Dellasandro üstünden kirli sular damlarken tabancasını ona doğrultmuştu. Fiske'in ağzı kupkuru olduğundan konuşamadı. Sanki ciğerleri durumu görüp kurşun delmeden birkaç saniye önce çalışmayı bıraktıklarından, nefes de alamıyordu. İçinde zaten iki kurşun vardı; üçüncüsü işini bitirirdi. Darnell Jackson, Fiske'in tabancasının karşısındaydı ve Fiske'in ortağını öldürdükten sonra dengesini kaybetmişti. Dellasandro'nun ise böyle sorunu yoktu. Fiske nehre doğru baktı. O sularda bir hafta geçirdikten sonra babası bile onu tanıyamazdı. Yine Leo Dellasandro'ya döndü: Ölümün görüntüsüne.

Kurşun geldiğinde Fiske, Leo Dellasandro'nun öne doğru yıkılıp hareketsiz yatmasını sessizce izledi.

Fiske başını kaldırdı. Gördükleri karşısında içinden Dellasandro'nun kalkıp bir el ateş edebilmesini diledi. McKenna ona bakıyordu. Fiske ancak başını sallayabildi. Chandler neden değildi ki? Neden bu kerelik olsun şansı yaver gitmemişti? Sonra Dellasandro'nun tabancasının çok yakınına düşmüş olduğunu fark etti. McKenna sertçe, "Deneme bile, Fiske," dedi.

"Seni alçak!"

"Aslında bana teşekkür etmek isteyeceğini düşünmüştüm."

"Neden? Suç ortağını önümde geberttiğin için mi?"

McKenna cevap yerine cebinden başka bir tabanca çıkardı. "İşte tabancan. Tesadüfen buldum."

"Tamam. Günün birinde bir biçimde hak ettiğin cezayı göreceksin."

McKenna, Dellasandro'ya göz attı. "Aslında bir bakıma, az önce gördüm."

Adamın bundan sonraki hareketleri Fiske'i şaşkına çevirdi.

McKenna tabancayı çevirip kabzası önde, ona uzattı. "Şimdi kalkıp beni vurma." Elini uzatıp Fiske'in kalkmasına yardım etti. "Chandler yolda. Onu Evans'ın evinde yakalamayı başardım. Oraya tam Perkins'le

Dellasandro Sara'yla birlikte ayrılırlarken vardım. Seni yakalamak için onu kullandıklarını düşündüm. Gayri resmi yardımcın olarak ben de peşlerine takıldım. Son yardımcından biraz daha iyi. Ben asla gafil avlanmam." Fiske ona bakakaldı. Konuşamıyordu.

"Perkins kaçtı. Ateş eden diğeri idi. Onu vurmaya çalıştım, ama çok uzaktaydı. Leo'nun dikkatini dağıtmak için de bir el ateş ettim. Rufus'un buralarda bir yerde olacağını düşündüm."

Fiske, "O gece hücredekilerden birinin sen olduğunu sanmıştım," dedi.

"Bendim."

"O halde ne yapıyorsun? Vicdanını mı temizliyorsun? Eğer öyleyse, beş kişi içinden bunu yapan bir tek sensin."

"Ben beş kişiden biri değildim."

"Ama o gece hücrede olduğunu söyledin."

"O gece orada Rufus'tan başka altı kişi vardı."

Fiske çok şaşırmişti. "Anlayamadım."

"Ben o gece nöbetçi idim, John. Neler olduğunu anlamam yirmi beş yılımı aldı, ama sen ve Sara olmadan bunu yapamazdım. Sanırım PCP fikri senin yazıhanende düşünmeden hemen sonra benim de aklıma geldi. Fort Plessy'de o uyuşturucu-

nun test edildiğinden haberim bile yoktu; gerçi bu pek de duyuramamıştı ya."

"Başkası bilsin bilmesin, o zamanlar kimsenin Rufus Harms' in başına gelenlere aldırıldığını da sanmıyorum."

McKenna önüne baktı. "Aslında ben aldırıyordum," dedi. "Ancak çok geç olana dek bir şey yapacak cesareti bulamadım. Bütün bu olanları durdurabilirdim." Düşünceleri geçmişe giderken bir an için omuzları çöker gibi oldu. "Ama yapmadım."

Fiske bir süre adamı inceledi. Hâlâ bu son gelişmenin etkisi altındaydı. "Şu anda bir şey yapıyorsun işte."

"Yirmi beş yıl gecikti."

"Rufus serbest kalacak, değil mi? Onun bütün düşündüğü bu."

McKenna başını kaldırdı. "Rufus şu anda serbest, John. Artık kimse onu hapse atmayacak. Bunu denerlerse, önce beni halletmeleri gerekir. İnan bana, bunu yapamayacaklar."

Fiske yola doğru baktı. "Ya Perkins?"

McKenna gülümsedi. "Perkins'in tam olarak nereye gittiğini biliyorum. Chandler buraya gelir gelmez gideceğiz."

"Gitmek mi? Nereye?"

"Perkins o gece hücrede olan beşinci kişiyi görecek."

"Kimdi? Kimdi o?"

"Öğreneceksin. Çok geçmeden her şeyi öğreneceksin."

MZMiswey nöüM

Kadın kapıyı açınca Perkins içeri daldı. "Nerede o?"

"Çalışma odasında."

Perkins koridordan koşup kapıyı açtı. Uzun boylu adam sakın bir ifadeyle ona baktı.

Perkins kapıyı kapattı. "Her şey mahvoldu ve ben de buradan gidiyorum."

Jordan Knight arkasına yaslanıp başını salladı. "Kaçarsan, suçlu olduğunu anlarlar."

"Suçlu olduğumu zaten biliyorlar. Sara Evans'ı kaçırdım. Leo da herhalde ölmüştür."

"Bugün mahkemeden çıktığından beri kızın peşindeydin. Seni aradığımda her şeyin halledilmiş olduğunu umdum. Ama hâlâ sana karşı onun sözü."

"Neden böyle bir şeyi uydursun ki?"

Jordan çenesini sıvazladı. "Bir düşün. Bugün kovuldu. Ona kapıya kadar sen eşlik ettin. Sana karşı inanılmaz suçlamalarda bulunuyor; belki durumunu güçlendirmek için başka bir şeyler de uydurabilirsin."

"Rufus Harms hâlâ dışarda. Onu gördüm."

Jordan'ın yüzü ciddileşti. "Ah, şu ünlü Bay Harms."

"Frank'le Vic'i öldürmüş."

"Düşünecek iki kişi eksildi o halde."

"Çok duyusuzsun. Onlara Michael Fiske'i öldürmelerini söyleyen sendin. Bütün bunları sen başlattın."

Jordan düşünceli göründü. "Rufus Harms'ın o dilekçede ismimi nasıl verebildiğini hâlâ bilemiyorum.

Hepinizi tanıyordu. Ben orduda bile değildim."

"Senin kim olduğunu söylememiştin."

Knight önce şaşırmış göründü; sonra gözlerinde bir umut ışığı belirdi.

Perkins, "Tremaine'le konuştum," diye açıkladı. "Rayfield sana yalan söylemiş. O dilekçede ismin yokmuş. Yalnızca biz dördümüz."

"Demek tek bilinmeyen benim." Jordan ayağa kalkıp Perkins'e baktı. Tanrım, demek hâlâ bir çıkış yolu vardı. Tek bir şey daha... icabına bakılacak bir kişi daha ve bu kâbus sona erecekti. Bunları düşünürken neredeyse titredi.

"Ne kadar süreceğini kim bilebilir. Tanrım, bütün bunlar ne için? O piçe PCP veriyoruz ve iş buralara geliyor."

"Ona PCP iğnesini sen yaptın, Richard."

"Şimdi havalara girme. PCP kullanmak senin fikrindi, Bay CIA."

"Doğal olarak ben orada testleri yürütüyordum. Hepinizin Harms'tan yakındığınızı duydum. Sizlere bir iyilik yapmak istedim." Sinir bozucu bir sakinlikle Perkins'i süzdü. "Artık uyuşturuculara karşıyım tabii."

"Sonuna dek direneceksin demek? Ya cinayetlere karşı olmak? Bu konuda neler hissediyorsunuz senatör?"

"Ben kimseyi öldürmedim."

"Ya o küçük kız, Jordan? Ya o?"

"Rufus Harms o cinayet için suçu kabul etti. Benim açımdan bu hüküm değişmedi."

"Eğer bir şeyler yapmazsak yakında değişecek."

"Kaçmak istediğinden emin misin?"

"Burada durup giyotinin düşmesini beklemeyeceğim."

"Sanırım paraya ihtiyacın olacaktır, değil mi?"

Perkins başıyla onayladı. "Benim Vic ile Frank'e topladığımız gibi güzel bir emeklilik paketim yok. Her zaman bütçemden fazla harcamak gibi kötü bir alışkanlığım olmuştur."

Jordan cebinden bir anahtar çıkarıp masasının çekmecesini açtı. "Burada biraz nakit var. Gerisini çekle vermek zorundayım. Sana başlangıç olarak elli bin verebilirim."

"Çok güzel. Başlangıç olarak."

Jordan tabancasını Perkins'e doğrulttu.

"Sen ne yapıyorsun, Jordan?"

"Aklını kaybetmiş vaziyette buraya dalıyorsun, işlediğin bu korkunç suçları anlatıyorsun. Sara Evans'ı kaçırmak da dahil. Ne amaçla, bilmiyorum. Beni tehdit ediyorsun. Tabancamı kapıp seni öldürmeyi beceriyorum."

"Sen delirmişsin. Buna kimse inanmaz."

"Ah, inanırlar, Richard." Jordan tetiği çekti ve Perkins yere yığıldı. Koridordan bir çığlık duyuldu. Jordan cesedin yanına gitti, çabucak Perkins'in üstünü aradı, tabancasını buldu, adamın eline tutuşturup duvara bir el ateş etti. Yerden kalkıp tabancayı bırakırken, "Bir şey yok," diye seslendi. "Ben iyiyim." Kapıyı açıp Rufus Harms'ı görünce dondu, kaldı. Rufus'un arkasında Chandler, McKenna, Fiske ve Sara duruyordu.

Jordan sonunda bakışlarını Rufus'tan çevirip Chandler'a döndü. "Richard Perkins tehditler savurarak buraya daldı. Tabancası vardı. Neyse ki, ben daha iyi nişancıymışım."

McKenna bir adım öne çıktı. "Senatör, beni hatırlamıyorsunuz, değil mi? Yani FBI'nın dışında?" Jordan tanımadan ona baktı. McKenna adama biraz daha yaklaştı. "Perkins ile Dellasandro da beni hatırlamadılar. Uzun zaman oldu ve hepimiz çok değiştik. Dahası, o gece herkes fazlasıyla sarhoştı. Sizin dışınızda herkes." "Neden söz ettiğiniz konusunda hiçbir fikrim yok."

"Ben Fort Plessy'de sizin ve arkadaşlarınızın Rufus Harms'ı ziyarete geldiği o gece nöbetçiydim. Cezaevinde ilk ve son kez nöbet tutuşumdu. Herhalde beni hiç kimse hatırlamadı."

Jordan Knight yüzünü buruşturdu. "Neden bahsettiğini anlamam mı gerekiyor?"

"Rufus'u görmenize izin verdim, çünkü çok korkmuş, acemi bir erdim ve bir yüzbaşı bana emrediyordu. Sonra Rufus hücrelerinden fırladı, beni yere yıkıp herkesin yaşamını sonsuza dek değiştirdi. Yirmi beş yıldır orada gerçekten neler olduğunu merak ettim. Ve korktuğum için sesimi çıkarmadım. En kıdemliniz Rayfield'di. O herhalde beni hatırlamazdı. Sanırım kimse ona ismimi söylemedi. Şansıma. Rayfield benim başımın derde girmemesini ayarladı, ama oraya giren sizler konusunda da çenemi sıkı tutmamı tembihledi. Zaten neler olup bittiğini bilmiyordum. Bir şeyler söyleyecek cesareti bulduğumda ise her şey bitmişti ve Rufus cezaevindeydi. Bunca yıldır bu suçlulukla yaşadım. Ama ucuz kurtuldum." McKenna, Rufus'a baktı.

"Özür dilerim, Rufus. Çok zayıftım, korkaklık ettim. Sana herhalde bir yararı olmaz, ama bu yüzden kendimden nefret etmediğim bir tek gün bile geçmedi."

Jordan gırtlığını temizledi. "Çok dokunaklı, Ajan McKenna. Ancak o gece hücrede beni gördüğünüzü sanıyorsanız, yanılıyorsunuz."

McKenna, "CIA kayıtları sizin o dönemde Fort Plessy'deki askerler üzerinde PCP testleri yürüttüğünüzü gösterecektir," dedi.

"O kayıtları bulabilirseniz, alın. Orada idiysem bile, ne olmuş? Ben o zamanlar haber almadaydım. Bu sır değil. Halk bunu zaten biliyor."

Chandler öfkeyle, "Seçmenleriniz, acaba askerlere PCP veriyor olduğunuz gerçeğiyle ilgilenir mi?" diye sordu.

"Vermişsem bile -ki hiçbir şeyi kabul etmiyorum- program son derece açık ve yasal. Eşim kuşkusuz size söyleyecektir."

Sara acı bir ifadeyle, "Amerika Birleşik Devletleri Stanley'e karşı, değil mi?" dedi.

Jordan bakışlarını McKenna'dan ayırmadı. "O zaman hücrede olduğunuzu iddia edip şu anda bu konuya karışmanız ne rastlantı," dedi.

McKenna şaşırtıcı bir yanıt verdi. "Rastlantı değil, bilinçliydi. Ordudan ayrıldıktan sonra üniversiteyi bitirdim ve FBI akademisine girdim. Ama sizi ve diğerlerini hep izledim. Suçluluk çok güçlü bir motivasyondur. Rayfield ile Tremaine, Rufus'tan ayrılmadılar. Bundan kuşkulandım, ama yeterli değildi. Perkins ile Dellasandro da sizinle beraber hareket ettiler. Çeşitli işlerinizde çalıştılar. Ben de size yakın olabilmek için kendimi Richmond bürosuna transfer ettirdim. Politikaya atıldığınızda onlar da yine sizinle geldiler. Başkente gittiğinizde Dellasandro ile Perkins'i senatoda işe koydunuz. Ben de D.C.'ye transfer oldum. Birkaç yıl önce Senato Adalet Komisyonu'na girdiğinizde, onları mahkemeye yerleştirdiniz. Onlara büyük iyilik yaptınız. Ödenecek borcun, aranızdaki anlaşmanın bedeli olmalıydı. Rayfield ile Tremaine, Rufus'a bebek bakıcılığı yaptılar. Perkins'le Leo'ya siz baktınız. Eminim ki hesaplarına baksak, bir yerlerde güzel birer emeklilik fonu bulabiliriz."

"Michael Fiske cinayetini duyduğumda, mahkemeye ilgili olduğu için hemen üstüne atladım. Rufus'un da bir biçimde bağlantılı olduğunu öğrendiğimde, onca yıl peşinizde dolaşmamın karşılığını alabilmem için dua ettim. Artık sonunda gerçek ortaya çıktı."

Jordan Knight, "Saçma spekülasyonlar demek istiyorsunuz," diye karşılık verdi. "Kendi sözlerinizden anlaşıldığı kadarıyla, bana karşı çılgınca bir kan davası güdüyorsunuz. Özellikle bir adam beni öldürmeye kalktıktan ve onu öldürmek zorunda kalmamdan sonra evime gelip bu suçlamalarda bulunmanızı nefretle karşılıyorum. Bu belirgin öz savunmayı soruşturmak zo-

şarda bekleyen gözetim minibüsünde açık seçik duyuldu." Fis-ke'e baktı. "Rayfield'e kardeşini öldürme emrini veren Knight'tı."

Jordan deliye dönmüştü. "Yaptığınız yasadışı. Bu kentte sana bu iş için emir verecek bir yargıç yoktur. Kesinlikle ben değil, sen hapse gireceksin."

"Emire ihtiyacımız yoktu. İzin aldık."

Jordan, "Saçmalık bu!" diye kükredi. Ajanın üstüne saldıracak gibiydi. "O bantları hemen bana vermeni emrediyorum. Böyle bir izin verdiğime insanların inanacağını sanıyorsan, sen budalanın birisin."

"Sen değil Jordan, ben verdim."

Eşinin odaya girmesiyle Jordan'ın yüzü bembeyaz kesildi. Elizabeth, Perkins'in cesedine bakmadı bile. Gözlerini eşinden ayırmadı.

"Sen mi?"

"Ben de burada oturuyorum, Jordan. O izni ben verdim."

Elizabeth bir an ona baktı, sonra Rufus Harms'ın kolunu tuttu. "Nedeni bu adam, Jordan. Bana bunları yaptırabilecek kadar güçlü olan tek neden bu adam."

"O mu? O bir çocuk katili."

"Yararı yok, Jordan. Gerçeği biliyorum. Ve yaptıkların için sana lanet olsun."

"Ne yapmışım? Bütün yaptığım ülkeme hizmet etmek." Parmağıyla Rufus'u gösterdi. "Bu adam hiçbir zaman biri ya da bir şey için parmağını kımıldatmadı. Bu alçak ölmeyi hak ediyordu."

Rufus cüssesinin izin vereceğinden daha hızlı davranarak Jordan'ın yanına geldi. Kocaman ellerini senatörün boynuna dolayıp onu duvara çarptı.

Rufus, "Kahrolası!" diye bağırdı. Ellerini sıkınca Jordan'ın yüzü morarmaya başladı.

McKenna ile Chandler tabancalarını çektiler, ama ateş etmeye elleri varmadı. Çaresiz görünüyorlardı.

Rufus'u tuttular, ama bu, bir dağı çekiştirmeye benziyordu.

Elizabeth, "Jordan!" diye bir çığlık attı.

Sara, "Rufus, dur," diye bağırdı.

Jordan kendini kaybetmek üzereydi.

Fiske bir adım attı. "Rufus, Rufus?" Fiske acele bir nefes alıp söyledi. "Josh öldü." Rufus hemen Jordan'ın boynundaki elini gevşetip Fiske'e baktı. "O öldü, Rufus. Her ikimiz de kardeşlerimizi kaybettik." Fiske açıkça titriyordu ve Sara elini onun omzuna koydu. "Eğer onu öldürürsen cezaevine geri dönersin ve Josh da bir hiç için ölmüş olur." Rufus gözlerinden yaşlar boşanırken ellerini daha da gevşetti. "Bunu yapamazsın, Rufus." Fiske sendeleyerek bir adım daha attı. "Yapamazsın."

İki acılı adam birbirlerine bakarken, Rufus, senatörü bıraktı. Nefesi kesilen Jordan Knight birden haliya yığıldı.

Jordan, McKenna tarafından kelepçe takılıp götürülürken karısına bakmadı. Bir saat sonra polisler çalışmalarını tamamlamış ve Perkins'in cesedi kaldırılmıştı. Chandler, Rufus, Sara ve Fiske arkada kaldılar. Elizabeth Knight yatak odasında idi.

Fiske, "Gerçeğin ne kadarını biliyordun, Buford?" diye sordu.

"Bir kısmını. McKenna ile konuştuk, ilk başta gerçekten senin de parmağın olduğuna inandığını ya da en azından senden hoşlanmadığını düşündüm." Chandler gülümsedi. "Ama Rufus'un da bir biçimde bağlantılı olduğunu öğrenince fikri değişti. Ama senin hakkında ileri geri konuşması hoşuma gitmedi. Sa-ra'nın kovulması için de düğmeye basan o oldu."

Sara, "Neden?" diye sordu.

"İkiniz de gerçeğe adım adım yaklaşıyordunuz. Bu, her ikinizin de tehlikede olması anlamına geliyordu. McKenna işin içindekilerin çok şey yapabileceklerini biliyordu. Ama elinde kanıt yoktu. Onların sanık olarak sizlerden kuşulanıldığını düşünmelerini sağlamak zorundaydı. Perkins ve Dellasandro'yla her buluşmamızda Rufus'un dilekçesinin sahte ve katilin de John olduğunu düşündüğünü vurguluyordu. Senin tabancanı Perkins alarak Dellasandro'nun onun kayıp olduğunu öğrenmelerini sağladı. Bunun onların kendilerini güvende hissedip açık vermelerine yol açacağını umuyordu. Bu, bir yandan da sizin güvende olmanız anlamına gelecekti."

Sara ürpererek, "Son kısmı başardığını sanmıyorum," dedi.

"O da sizin peşinizdeki ekibi atlatacağınızı hesaba katmamıştı. McKenna, Yargıç Knight'ı dinleme aletini yerleştirmeye razı ettikten sonra, tuzağı kurdu. Yargıç Knight'a kocasını Fort Plessy'den tanıdığını söylemişti; o yüzden senatör eşine o bilgiyi almak için telefon etmesi gerektiğini bildirince, onun yalan söylediğini anladı."

Sara, "Demek Yargıç Knight'ın hızlı düşünmesi hayatımı kurtardı," dedi.

Chandler başını sallayarak ona katıldı. "McKenna her şey bitince Perkins'in kaçmaya çalışacağını ve Jordan'dan yardım isteyeceğini biliyordu. Öyle de oldu. Planda Jordan'ın Perkins'i öldürmesi yoktu. Ama bu yüzden uykularımı kaçırarak değilim."

Chandler, Rufus Harms'a baktı. "Seni gözaltına almam gerekiyor, ama uzun sürmez."

"Kardeşimi görmek istiyorum."

Chandler başını salladı. "Bunu ayarlayabilirim."

Fiske, "Ben de seninle geleceğim, Rufus," dedi.

Kapıdan çıkarlarken, koridorda Elizabeth Knight onları karşıladı.

Elizabeth Knight elini Rufus Harms'a uzattı. "Çektiklerinizden sonra sizin için hiçbir değeri olmayacaktır, Bay Harms, ama her şey için çok üzgünüm. Çok, çok üzgünüm."

Rufus hafifçe onun elini tuttu. "Çok değeri var, hanımefendi. Benim ve kardeşim için."

Kapıdan çıkarlarken Elizabeth Knight hepsine birden bakıp "Güle güle," dedi.

Grup asansöre yöneldi. Üçü binerken Sara duraksadı. "Size sonra yetişirim," dedi. Asansörün kapıları kapanırken daireye geri koştu. Kapıyı Mary açtı.

"Yargıç Knight nerede?"

"Yatak odasına gitti. Neden..."

Sara koşarak onu geçip yatak odasına daldı. Yatağın üstünde oturan Elizabeth Knight eski kâtibine baktı. Yargıcın bir yumruğu sıkılı; yanında boş bir ilaç kutusu duruyordu.

Sara yavaşça yanına yaklaştı, oturup onun elini tuttu. Avu-cunu açınca ilaçlar döküldü. "Elizabeth, bunu halletmenin yolu bu değil."

Elizabeth panik içinde, "Halletmek mi?" dedi. "Hayatım az önce kelepçeler içinde o kapıdan çıkıp gitti."
"O kapıdan çıkan Jordan Knight'tı. Yargıç Elizabeth Knight burada, yanımda oturuyor. O Yargıç, Knight, Yüce Mahkeme'yi önümüzdeki yüzyıla taşıyacak."
"Sara..." Gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

"Bu ömür boyu sürecek bir görev. Ve önünüzde uzun bir ömür var." Sara onun elini sıktı. "Size işinizde, çok önemli işinizde yardım etmek istiyorum. Eğer beni geri alırsanız."
Sara kollarını kadının titreyen omuzlarına sardı.

"Bunu yapabilir miyim... Bilmiyorum. Bunu... atlatabilir miyim."

"Yapabileceğinizden eminim. Yalnız da olmayacaksınız. Söz veriyorum."

Elizabeth genç kadının omzunu tuttu. "Bu gece benimle kalır mısın, Sara?"
"İstediğiniz sürece kalırım."

470-

MZMJŞ BJKWej W CUM

Josh Harms, Gümüş Yıldız, Mor Kalp ve Üstün Hizmet Madalyaları sahibi olduğu için, Arlington Ulusal Mezarlığı'nda bir askere düzenlenebilecek en büyük törenle gömülme hakkını kazanmıştı. Ancak ordudan Rufus'la bu konuyu konuşmaya gelen temsilci onu caydırmaya kararlı gibiydi.

Rufus adamın üstündeki tek bir dizi nişan bulunan üniformasını süzerek, "O vuruldu, birliğindeki bir sürü askerin hayatını kurtardı ve kendine de bir kutu dolusu madalya kazandı," dedi. "Seninkilerden çok daha fazla."

Adam dudaklarını büktü. "Onunkisi de dünyanın en temiz sicili değildi. Otoriteyle sorunları vardı. Anlayabildiğim kadarıyla, temsil ettiği kurumla ilgili hiçbir şeye saygı duymuyordu."

"Demek onu bütün orgenerallerin yanına gömmenin saygısızlık olacağını düşünüyorsunuz?"

"Mezarlıkta yer tükeniyor. Sanırım kalan yerleri de o üniformayı giymekten gurur duyan askerlere ayırmak daha hoş bir jest olur. Benim bütün söylediğim bu."

Rufus, "O bunu hak etmiş olsa da mı?" diye sordu.

"Bunu tartışmıyorum. Ama kardeşinin de orada gömülmeyi isteyeceğini sanmıyorum."

"Sanırım sonsuza dek o ölü generallere kendileri hakkında neler düşündüğünü söylerdi."

Adam kuru bir ifadeyle, "Onun gibi bir şey," dedi. "O halde anlaştık mı? Onun başka bir yere gömülmesini ayarlayacaksın değil mi?"

Rufus adamı süzdü. "Kararımı verdim."

Böylece serin bir ekim gününde müteveffa Çavuş Joshua Harms, Arlington Ulusal Mezarlığı'na defnedildi. Yattığı yere bir açıdan bakıldığında toprak beyaz haçlarla öylesine kaplıydı ki, sanki kar yağmış gibi görünüyordu. Şeref kıtası selam ateşi yapıp borazancı vedayı çalarken, sade tabut toprağa indirildi. Ciddi ve saygılı bir subay üç köşe katladığı bayrağı Rufus ile Josh'un oğullarından birine verdi. Fiske, Sara, McKenna ve Chandler onlara bakıyorlardı.

Daha sonra Rufus kardeşinin mezarı başında dua ederken, çoğu savaş adına burada gömülü olan askerleri düşündü. Son istirahatleri için buraya getirilmiş erkek ve kadınlar vardı, ama her zaman savaşları asıl başlatıp yürütenler hep erkeklerdi. Rufus gibi geçmişlerini Tekvin Kitabı'na ve daha da gerilere dayandıranlar için, burada gömülü cenazeler savaşların suçunu Kabil isimli adama ve onun kardeşi Hâbil'e indirdiği ölümcül darbeye yüküyorlardı.

Rufus duasını, Tanrı ve kardeşiyle olan konuşmasını bitirince kalkıp kolunu bugüne dek hiç görmemiş olduğu yeğenine doladı. Kalbi keder doluydu, ama morali düzelmişti. Kardeşinin daha iyi bir yere gittiğini biliyordu. Rufus yaşadığı sürece Joshua Harms da asla unutulmayacaktı. Ve Rufus da Tanrı'sının yanına gittiğinde, bir kez daha kardeşini kucaklayacaktı.

AtzMJş Jwe J KOHUM

İki gün sonra Michael Fiske, Richmond dışındaki özel bir mezarlığa gömüldü. Kalabalık cenaze töreninde Amerika Birleşik Devletleri Yüce Mahkemesi'nin bütün yargıçları hazır bulundu. Eski bir takım elbise giymiş, saçlarını düzgün taramış olan Ed Fiske çekingen bir ifadeyle hayatta kalan oğlunun yanında durup, yargıçların ve Virginia'nın politik ve sosyal hayatındaki seçkin kişilerin başsağlığı dileklerini kabul etti.

Harold Ramsey bir süre babayı teselli ettikten sonra oğluna döndü.

"Yaptığın her şeyi takdir ediyorum, John. Ve kardeşinin yaptığı özveriyi."

Fiske düşmanca bir edayla, "En büyük özveri," dedi.

Ramsey başıyla onayladı. "Senin görüşlerine de saygım var. Umarım sen de benimkilere saygı duyabilirsin."

Fiske adamın elini sıkı. "Sanırım dünya bu sayede dönüyor."

Fiske, Ramsey'ye bakarken Rufus'u nelerin beklediğini düşündü. Fiske onu ordu ve Jordan Knight da dahil, aklına gelen herkese dava açmaya teşvik etmişti. Cinayet konusuna sınırlama getiren hiçbir yasa yoktu ve Jordan ile diğerlerinin gerçekleri örtbas etme girişimleri başka sayısız yasaya karşıydı.

Ancak Rufus, Fiske'in tavsiyesini reddetmişti. "Knight dışında hepsi bu dünyada herhangi bir yargıcın onları gönderebileceğinden çok daha kötü bir yerdeler," demişti. "Onların asıl cezası bu. Knight da yaptığıyla yaşamak zorunda. Bu bana yeter. Artık mahkemelerle ve yargıçlarla uğraşmak için hiçbir nedenim yok. Yalnızca özgür bir adam olarak yaşamak, Josh'un çocuklarıyla vakit geçirmek istiyorum. Gidip annemin mezarını göreceğim. Hepsi bu."

Fiske onun fikrini değiştirmeye çalıştı, ama sonunda adamın haklı olduğunu fark etti. Dahası, diye düşündü, Yüce Mah-keme'nin koyduğu emsallere göre, Rufus zaten orduyu dava edemeyecekti. Eğer Elizabeth Knight, Barbara Chance davasını kullanıp askeri personele de diğer vatandaşlarla eşit temel hakları tanımayı başaramazsa. Bunu yapmak için de Ramsey'yi aşması gerekiyordu. Öte yandan Fiske bunları düşünürken, bunu yapabilecek tek kişinin de, Elizabeth Knight olduğuna karar verdi. Herki yıllarda Yüce Mahkeme'nin duvarına yapışmış bir sinek olmayı isterdi.

Öte yandan, Fiske'in askeri avukat Phil Jansen'in de yardımıyla Rufus için yapabileceği iki şey vardı: Onurlu bir terhis ve emeklilik haklarının tanınması. Rufus Harms tüm başına gelenlerden sonra artık yaşamak için sürünmek zorunda, kalmayacaktı.

Fiske bu düşüncesini bitirirken, Sara, Elizabeth Knight'la birlikte geldi. Knight'ın kâtibi olarak mahkemeye geri dönmüştü. Mahkeme yavaş yavaş normale dönüyor. Daha doğrusu Ramsey ile Knight aynı dam altındayken ne kadar normal olabilirse.

Knight, "Bütün olanlardan dolayı kendimi fazlasıyla sorumlu hissediyorum," dedi.

Fiske onunla senatörün boşanmakta olduklarını biliyordu. Hükümet ve özellikle de ordu olan biteni duyurmamaya karar

vermişti. Washington'da önemli ilişkiler kullanılıyordu. Bu da, Jordan Knight'ın bütün yaptıklarından sonra hapse girmeyebileceği demektir. Elizabeth Knight'ın rızasıyla, evlerinin elektronik gözetim altına alınması, senatörün yetenekli avukatları tarafından ciddi biçimde sorgulanmaya başlamıştı. McKenna yaptığı özel bir görüşmede Fiske'e, dinlenen taraflardan birinin rızası alınmadığından dinleme aygıtının çok riskli bir strateji olduğunu; ama Jordan Knight'ı suçlamak için başka bir yol düşünemediğini söylemişti. Öte yandan, kayıtlar olmasaydı, Chandler ile Mc-Kenna'nın elinde mahkemeye sunacak hiçbir şey olmayacaktı. Jordan'ın cezadan kurtulabileceği düşüncesi Fiske'in gece yarısı 9 mm'lik tabancasını alıp adamı ziyaret etmeyi istemesine yol açıyordu. Ancak adam acı çekmişti ve çekmeye de devam edecekti. Jordan senatodan istifa etmiş ve daha da önemlisi, çok sevdiği kadını kaybetmişti. Ama hâlâ New Mexico'daki çiftliği elindeydi. Fiske, orası senin yedi bin dönümlük hapisanenin olsun, diye düşündü.

Elizabeth Knight, "Sizin için yapabileceğim bir şey olursa..." dedi.

Fiske, "Benim için de aynı teklif geçerli," dedi.

Cenazeye katılanların gitmesinden yarım saat sonra Fiske, babası ve Sara iskemlelerle yeşil halının kaldırılmasını seyrediyorlardı. Tabut toprağa indirildi ve üstüne taş kapak kapatıldı. Sonra da toprak yığıldı. Fiske birkaç dakika babası ve Sara'yla konuşup onlara babasının evinde katılacağını söyledi. Onların gitmesini seyretti. Dönüp taze toprak yığınının baktığında çok şaşır. Mezarlık görevlileri gitmişti, ama Rufus Harms gözleri kapalı, bir elinde İncil, mezarın başında diz çökmüştü.

Fiske yaklaşıp bir elini adamın omzuna koydu. Onun dudaklarının hafif hafif kıpırdadığını gördü. Rufus sonunda gözlerini açıp başını kaldırdı.

"Ne yapıyordun?"

"Dua ediyordum."

"Ya."

"Peki, ya sen?"

"Ben ne?"

"Sen kardeşin için dua ettin mi?"

"Rufus, ben liseden beri hiç ayine gitmedim."

Rufus, Fiske'in koluna yapışıp yanına çekti. "O halde yeniden başlamanın zamanıdır."

Yüzü birdenbire soian Fiske mezara baktı. "Haydi, Rufus, hiç komik değil."

"Veda etmenin komik bir yanı yoktur. Önce kardeşinle, sonra Tanrı'yla konuş."

"Hiçbir duayı hatırlamıyorum."

"O halde dua etme. Yalnızca sözcüklerle konuş."

"Tam olarak ne demem gerekiyor?"

Rufus gözlerini kapatmıştı bile; hiçbir yanıt vermedi.

Fiske kimsenin seyredip seyretmediğini görmek için bakındı. Sonra yine döndü, Rufus'a baktı çekinerek ellerini kavuşturdu, ama hemen utanıp ellerini iki yanına sarkıttı. İlk başta gözlerini kapatmadı ama sonradan kendiliklerinden kapandılar. Toprakta gelen nemin pantolonunu ıslattığını hissetti, ama kıpırdamadı.

Yanında Rufus'un rahatlatıcı varlığını hissediyordu. O olmasa orada kalabilir miydi, bilmiyordu.

Dikkatini olan bitenler üzerinde topladı. Annesiyle babasını düşündü. Sigorta tazminatıyla Gladys Fiske yıllardır ilk kez bir güzellik salonuna gitmiş ve beğenerek giyeceği bazı giysiler almıştı. Ona göre kendisi hâlâ Mike'tı, ama en azından içlerinden birini hatırlıyordu. Ed Fiske de yakında yeni bir Ford kamyonet kullanacaktı. Evin borcu ödenmişti. O ve babası ertesi yıl

Ozark'lara balığa gitmeyi planlıyorlardı. Şükredecek çok şey vardı.

Gülümseyerek, hayatına getirdiği bütün karışıklıklara rağmen minnetle Sara'yı düşündü. Elli, altmış, belki de yetmiş yaşında? Neden kuşku duyma lüksünü kendine tanımasın? Yaşayacak bir hayatı vardı. Oldukça da tatmin edici bir hayat. Özellikle Sara da varken. Sonra başını kaldırıp ıslak havayı kokladı, bir yerlerde yakılan yaprakların kokusunu aldı. Hava ona bir bebeğin ağlama sesini ve arkasından çevresindeki ölüm sessizliğini getirdi. Gittikçe rahatlayarak bacaklarının üstüne oturdu, kendini toprağa daha rahat yerleştirdi. Yerin soğuğu her nasılsa iyi geliyordu.

Sonunda, güçlükle kardeşini düşündü. Tutulan kinlerden fazlasıyla yorulmuştu. Artık dikkatini gerçeğe yoğunlaştırdı. Doğrulara. Küçük kardeşine; hayatta uğrunda her şeyi yapabileceği kişiye. Birlikte yetiştirdikleri o olağanüstü insan için annesi ve babasıyla paylaştıkları gururu düşündü. Mike Fiske'in tıpkı herkes gibi hataları ve doğrularıyla ne kadar iyi bir adam olduğunu hatırladı. Hareketleriyle John Fiske'e saygı duyduğunu, onunla ilgilendiğini gösteren bir kardeşti. Onu severdi. İki metre toprağın altından, tepedeki çelengin arasından, bronz tabutun içinden kardeşinin yüzünü, içinde gömüldüğü koyu renkli takım elbiseyi, yandan ayrılmış saçlarını, göğsünde kavuşturulmuş ellerini, kapalı gözlerini görebiliyordu. Dinleniyordu. Huzurluydu. Bedeni çok erken susmuştu. Olağanüstü akıllı potansiyelinden kopartılmıştı.

Ürpertilerin başlaması uzun sürmedi. John Fiske'in kardeşiyle kendisine zorla dayattığı iki yıllık ayrılık şimdi hissettiğinin yanında bir hiç kalırdı. Sanki Billy Hawkins şu anda kapıdan girip ona Mike'ın, yani çocukluğunun diğer yarısının öldüğünü haber vermiş gibiydi. Yalnız, artık cesedi tanımlamak zorunda kal-

mayacaktı. Babasını arayıp sahte kederini paylaşmak zorunda kalmayacaktı. Annesinin kendisini bir başkasının ismiyle çağırmasını seyretmeyecekti. Kardeşini öldürenleri arayarak hayatını tehlikeye atmak zorunda kalmayacaktı. Ama başka bir şey yapması gerekecekti. Geriye kalan görev, içlerinde en zoruydu.

Göğsünün yandığını hissetti, ama bu yarasının sızlamasından kaynaklanmıyordu. Bu acı onu öldüremezdi; ama iki kurşunun yol açtığı yığınla acıdan daha beterdı. Son zamanlarda kardeşi hakkında öğrendikleri Fiske'in onu hayatından silip atmakta ne kadar haksızlık ettiğini göstermişti. Eğer Fiske deneseydi, bunları daha Mike hayattayken öğrenebilirdi. Artık kardeşi ölmüştü ve John Fiske onun mezarı başında diz çöküyordu. Mike geri gelmeyecekti. Onu yitirmişti. Veda etmesi gerekiyor, ama bunu istemiyordu. Kardeşini geri istiyordu. Onunla yapacak o kadar çok şeyi, iletmek istediği öyle çok sevgisi vardı ki. Eğer içini dökmezse kalbinin patlayacağını sandı.

"Ah, Tanrım," diye soludu. Bunu yapamazdı. Bedeninin kendisini yarı yolda bırakmaya başladığını hissetti. Gözyaşları birdenbire öyle bir güçle boşandı ki, burnunun kanadığını sandı. Tam yere yığılacakken güçlü bir el onu tutup kolayca kaldırdı. Fiske'in bedeni sanki bir kısmını başka bir yerde bırakmış gibi hafif, kırılıyordu. Gözyaşlarının arasından Rufus'a baktı. Adam bir elini Fiske'in kolunun altına koymuş, onu tutuyordu. Ama gözleri hâlâ kapalı, yüzü gökyüzüne çevrilmiş; dualarını sürdürürken dudakları belli belirsiz kıpırdamaktaydı.

O anda John Fiske, Rufus Harms'ı kiskandı. O da kardeşini kaybetmiş, hiçbir şeyi olmayan bir adamdı. Ama yine de, Rufus Harms dünyanın en zengin adamı sayılırdı. Bir insanın bir şeye bu denli fazla inanması nasıl olabilirdi? Kesinlikle, tartışmasız, hesapsız ve tüm kalbiyle?

Fiske yanındaki arkadaşının sakın yüzüne bakarken, sevdiklerinin daha iyi bir yerde olduğuna inanmanın; sonsuza dek iyiliğin kucağında olduklarını bilmenin ne iyi olduğunu düşündü. Tam hissetmek istediğiniz anda ne rahatlatıcı bir kavramdı bu. Böylesi bir zamanlama hayatta ne kadar sık olabilirdi ki? Neşe kaynağı ölüm. Başlangıç olarak ölüm. Hayatın bu yüzden hem daha az, hem de daha çok değerli olması.

Fiske'in bakışları Rufus'tan mezara doğru çevrildi. Gözlerinin önüne beyaz çarşafın altındaki solgun el geldi; sonra yem arayan bir kuş gibi uçup gitti. Dizlerini toprağa gömdü, gözlerini kapadı, başını eğdi, ellerini sıkıca kavuşturdu ve barışmaya başladı. Aşağıdaki kardeşiyle. Ve yukarda her kim varsa onunla.

David Baldacci _ Şüpheli Gerçek
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki

tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tüm yasal sorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek

ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve

yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi

kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabeti ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir

şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin

bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.

Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp,

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Tarayan Mahmut

David Baldacci _ Şüpheli Gerçek